

Flygtningenævnet

Formandskabet

12. beretning 2003

Flygtningenævnet

Formandskabet • 12. beretning 2003

Flygtningenævnet
Formandskabet 12. beretning 2003
Udgivet af Flygtningenævnet juni 2004

Omslag og design:
Kvorning design og kommunikation

Repro og tryk:
Stougaard Jensen/Scantryk A/S

ISBN 87-989505-4-1
Elektronisk ISBN 87-989505-6-8
ISSN 1399-1981

Pris: 125 kr.
Oplag 1.300

Publikationen kan bestilles hos
IT- og Telestyrelsen
Danmark.dk's Netboghandel
Telefon 1881
www.netboghhandel.dk
E-post Sp@itst.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2004

Flygtningenævnet

Formandskabet

12. beretning 2003

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 12. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2003 og indeholder en aktuel redegørelse for asylpraksis. Herudover er der, som i de foregående beretninger, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

I beretningsperioden har Flygtningenævnet truffet afgørelse i 2.113 sager i alt, hvilket er det største antal sager i et enkelt år i nævnets levetid. Af de 2.113 sager er de 1.895 sager spontansager, hvoraf 702 sager vedrører statsborgere fra Afghanistan. Nævnet har i beretningsåret behandlet sager vedrørende 65 forskellige lande.

Som følge af invasionen i Irak satte Flygtningenævnet i marts 2003 behandlingen af sager vedrørende statsborgere fra Irak i bero. I oktober 2003 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg at genoptage behandlingen af disse sager, og de første sager vedrørende statsborgere fra Irak siden berostillelsen blev behandlet i januar 2004.

Udlændingeloven blev ændret på en række områder i 2002. Blandt andet blev udlændingelovens § 7, der danner grundlag for meddelelse af asyl, ændret med virkning fra den 1. juli 2002. I 2003 har Flygtningenævnet behandlet 1.582 spontansager, hvor ansøgning om asyl er indgivet inden den 1. juli 2002, og 313 spontansager hvor ansøgning om asyl er indgivet efter den dato. Nævnets beretning er i relation til nævnets praksis delt op, alt efter om ansøgning om asyl er indgivet før eller efter den 1. juli 2002.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at der er størst mulig åbenhed omkring nævnets arbejde. Blandt andet derfor har nævnet i beretningsperioden arbejdet videre med udbygning af nævnets hjemmeside. Nævnets praksis offentliggøres således nu hver måned, hvor et repræsentativt udsnit af nævnets afgørelser lægges ud på hjemmesiden i resumé-form. I løbet af sommeren 2004 vil nævnets baggrundsmateriale endvidere være tilgængeligt på hjemmesiden, www.fln.dk.

Det er mit håb, at Flygtningenævnet på denne måde kan bidrage til at lette arbejdet og øge kendskabet til aktuel nævnspraksis for advokater, medlemmer af nævnet og andre med interesse for området.

København, juni 2004

Bent Ove Jespersen

Indholdsfortegnelse

Forord		5
Kapitel 1	Nævnets almindelige forhold	15
1.1	Nævnets kompetence og status	17
1.2	Nævnets medlemmer i beretningsperioden	18
1.3	Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	21
1.4	Formandskabet	23
1.5	Koordinationsudvalget	23
Kapitel 2	Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold i 2003	25
2.1	Modtagne sager	27
2.2	Flygtningenævnets aktiviteter på mundtligt nævnsmøde	28
2.3	Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper og afgørelsesform	30
2.4	Flygtningenævnets målsætninger for 2003	31
2.4.1	Målsætninger for sagsbehandlingstider	31
2.5	Andre mål og resultater	33
2.5.1	Projekt vedrørende digitalisering af nævnets baggrundsmateriale	33
2.5.2	Nævnsmedlemmerne og andre brugere, herunder styrelsen og de beskikkede advokater, gøres bekendt med relevant praksis	33
2.5.3	Udbygning af Flygtningenævnets hjemmeside	34
2.5.4	Økonomistyring	34
2.6	Finansloven for 2004	34
2.7	Målsætninger for sagsbehandlingstider i 2004	34
2.8	Flygtningenævnets sekretariat	35

Kapitel 3 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde 37

3.1	Indledning	39
3.2	EU-asylgruppen	39
3.3	EURASIL	41
3.4	UNHCR 's eksekutivkomité (EXCOM)	43
3.5	Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat	45

Kapitel 4 Grundlaget for og behandlingen af asylsager 47

4.1	Udlændingelovens § 7	49
4.1.1	Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	49
4.1.2	Udlændingelovens § 7, stk. 2	50
4.1.2.1	Udlændingelovens § 7, stk. 2, før den 1. juli 2002 (de facto status)	51
4.1.2.2	Udlændingelovens § 7, stk. 2, efter den 1. juli 2002 (beskyttelsesstatus)	51
4.1.2.3	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor ansøgningen er indgivet efter den 1. juli 2002	52
4.1.2.4	Betydningen af helbredsmæssige forhold	62
4.2	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	64
4.3	Sagens behandling	71
4.3.1	Advokatbeskikkelse	71
4.3.2	Mundtlig behandling	72
4.3.3	Skriftlig behandling	73
4.3.4	Bevisvurderingen	73
4.3.5	Praksis	75
4.4	Beslutning	75
4.5	Udsendelse	75
4.6	Udeblivelse	76
4.7	Sager afsluttet uden en afgørelse	76
4.7.1	Forsvundne	76
4.7.2	Frafald	77
4.7.3	Udsættelse	77
4.8	Tolkning	78
4.9	Hastesager	78
4.10	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelse	79
4.10.1	Genoptagelse	79
4.10.2	Domstolsprøvelse	79

4.10.3	Folketingets Ombudsmand	81
4.11	Generelle baggrundsoplysninger	81
4.11.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	81
4.12	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	83
4.12.1	Høringer	83
4.12.2	Ægthedsvurderinger	83
4.12.3	Kriminaltekniske erklæringer	84
Kapitel 5	Sager indbragt for internationale organisationer	85
5.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	87
5.2	FN's torturkomité	88
5.3	Sager mod Danmark afgjort af FN's torturkomité i 2003	89
5.3.1	Sagen vedrørende en algerisk statsborger	89
5.3.2	Sagen vedrørende en russisk statsborger	91
Kapitel 6	Udvalgte asylretlige problemstillinger	93
6.1	Inddragelse af opholdstilladelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	95
6.1.1	Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro (tidligere Forbundsrepublikken Jugoslavien)	98
6.1.2	Flygtningenævnets praksis i 2003 - forlængelser	100
6.1.3	Flygtningenævnets praksis i 2003 - stadfæstelser/nægtelse af forlængelse	105
6.1.4	Serbien og Montenegro (ikke Kosovo)	117
6.2	Inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, (Svig)	119
6.3	Bortfald af opholdstilladelse	121
6.4	Første asylland	124
6.4.1	Tilknytningsmomenter	125
6.4.2	Praksiseksempler	126
6.4.3	Betydningen af udsendelseshindringer	128
6.5.	Konsekvensstatus	129

Kapitel 7	Praksis i spontansager opdelt efter ansøgernes nationalitet	137
7.1	Afghanistan	139
7.1.1	Mujahedin	140
7.1.2	Hezb-i-Wahdat (Islamic Unity Party)	144
7.1.3	Taleban	147
7.1.3.1	Konflikt med Taleban	147
7.1.3.2	Tilknytning til Taleban	149
7.1.4	Jamiat-i-Islami (Islamic Society)	152
7.1.5	Junbish-i-Milliyi-Islami (National Islamic Movement)	156
7.1.6	Hizb-i-Islami (Islamic Party)	158
7.1.7	Etehad-e-Islami (Islamic Union)	159
7.1.8	Harakat-e-Islami (Islamic Movement)	161
7.1.9	ZAZA	162
7.1.10	SAMA (Afghanistan Peoples Liberation Organisation)	163
7.1.11	PDPA (Peoples Democratic Party of Afghanistan)	165
7.1.12	KHAD	173
7.1.13	Ophold i det tidligere Sovjetunionen	177
7.1.14	Blandede ægteskaber	179
7.1.15	Enlige kvinder	180
7.1.16	Konsekvensstatus	182
7.1.17	Kristne	182
7.1.18	Privatretlige konflikter	183
7.2.	Albanien	185
7.3	Algeriet	186
7.4	Armenien	187
7.5	Aserbajdsjan	188
7.6	Bangladesh	190
7.7	Belarus (Hviderusland)	191
7.8	Bhutan	192
7.9	Bosnien-Hercegovina	192
7.10	Burma	196
7.11	Burundi	196
7.12	Cameroun	198
7.13	Den Demokratiske Republik Congo	200
7.14	Elfenbenskysten	201
7.15	Etiopien	202
7.16	Forbundsrepublikken Kina	203
7.17	Georgien	205
7.18	Indien	207

7.19	Irak	210
7.19.1	Konflikter med myndighederne eller med myndighedspersoner	211
7.19.2	Militære forhold	213
7.19.3	Etniske og religiøse forhold	215
7.19.4	Nordirak/Tilknytning til Nordirak	216
7.20	Iran	217
7.20.1	Politiske forhold	217
7.20.2	Studenterdemonstrationer	219
7.20.3	Religiøse forhold og konvertering	220
7.20.4	Familieretlige problemer	222
7.20.5	Seksuelle forhold	223
7.21	Kroatien	224
7.22	Libanon	227
7.23	Libyen	229
7.24	Makedonien	231
7.25	Marokko	232
7.26	Moldova	233
7.27	Mongoliet	234
7.28	Nepal	235
7.29	Pakistan	235
7.30	Rusland	238
7.31	Rwanda	243
7.32	Serbien-Montenegro	245
7.32.1	Serbien og Montenegro (ikke-Kosovo-provinsen)	246
7.32.2	Kosovo-provinsen	248
7.33	Somalia	254
7.34	Sri Lanka	258
7.35	Statsløse	260
7.35.1	Statsløs asylansøger fra Letland	260
7.36	Statsløse palæstinensere	261
7.36.1	Statsløse palæstinensere fra Gaza	261
7.36.2	Statsløse palæstinensere fra Libanon	261
7.36.3	Statsløse palæstinensere fra Syrien	265
7.36.4	Statsløse palæstinensere fra Vestbredden	265
7.37	Sudan	267
7.38	Syrien	270
7.39	Tyrkiet	273
7.40	Uganda	276
7.41	Ukraine	276
7.42	Ungarn	278

7.43	Usbekistan	279
7.44	Vietnam	281
Kapitel 8	Betydningen af kriminelle forhold	283
8.1	Betydningen af kriminelle forhold	285
8.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31	285
8.3	Flygtningekonventionens artikel 1F (udelukkelsesgrundene)	286
8.3.1	Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene)	287
8.4	Udlændingelovens § 10 og § 49 a	290
8.5	Eksempler fra praksis vedrørende udlændingelovens § 10 og § 49 a	291
8.6	Udlændingelovens § 32 b og 49 b	294
8.7	Dobbeltstraf	295
Kapitel 9	Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)	299
9.1	Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse	301
9.2	Beskyttelsesbehovet	303
9.3	"Herboende nære slægtninge"	304
9.3.1	Forældre	304
9.3.2	Børn	305
9.3.3	Søskende	306
9.3.4	Andre	306
Kapitel 10	Statistik	309
10.1	Nævnets afgørelser i 2003	311
10.2	Sagernes behandlingsform	312
10.3	Indkomne sager	313
10.4	Sager afsluttet uden en afgørelse	316
10.5	Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.	317
10.6	Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og status ændringssager	322
10.7	Afgørelsernes udfald i spontansager	322

10.8	Genoptagelsessager	329
10.9	Afgørelsernes udfald i inddragelses- og forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager	330
10.10	Afgørelsernes udfald i ambassadesager og statusændringssager	331
10.11	Sagsbehandlingstider	332
10.11.1	Sagsbehandlingstider i spontansager	333
10.11.2	Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse	335
10.11.3	Sagsbehandlingstider i sager afgjort ved skriftlig votering	335
10.11.4	Sagsbehandlingstider i ambassadesager og statusændringssager	336
 Bilag 1	 Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	 337
 Bilag 2	 Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	 340
 Bilag 3	 Bekendtgørelse af udlændingeloven, lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003	 341
 Bilag 4	 Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet	 386

Når der i beretningen henvises til tidligere beretninger, anvendes følgende betegnelser: 1. beretning (1. oktober 1983 – 31. marts 1987), 2. beretning (1. april 1987 – 31. marts 1989), 3. beretning (1. april 1989 – 31. december 1991), 4. beretning (1. januar 1992 – 30. juni 1995), 5. beretning (1. juli 1995 – 31. december 1996), 6. beretning (1. januar 1997 – 31. december 1997), 7. beretning (1. januar 1998 – 31. december 1998), 8. beretning (1. januar 1999 – 31. december 1999), 9. beretning (1. januar 2000 – 31. januar 2000), 10. beretning (1. januar – 31. december 2001) og 11. beretning (1. januar – 31. december 2002)

Kapitel 1

Nævnets almindelige forhold

Kapitel 1

Nævnets almindelige forhold

1.1 Nævnets kompetence og status

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, men som ikke opholder sig her i landet (ambassadesager). Ansøgningen om asyl skal være indgivet inden den 1. juli 2002, idet bestemmelsen er ophævet med virkning fra den dato.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8, er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 og § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver af regering eller folketing. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8.

1.2 Nævnets medlemmer i beretningsperioden

Flygtningenævnets sammensætning fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1 og 2. Det fremgår heraf, at Flygtningenævnet består af en formand og et af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsat antal næstformænd og andre medlemmer. Ved behandlingen af en sag medvirker foruden formanden to medlemmer, hvoraf det ene medlem skal være medlem af Det Danske Advokatsamfund. Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene, der alle er dommere.

Nævnets sammensætning blev ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 ændret, således at der ved behandlingen af asylsager efter den 1. juli 2002 alene deltager tre nævnsmedlemmer - mod tidligere fem medlemmer. Beskikkelsen af de medlemmer, der var udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet, bortfaldt fra den 1. juli 2002. Beskikkelsen gælder dog fortsat i sager, der er påbegyndt behandlet i Flygtningenævnet inden den 1. juli 2002.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2003 af en formand, 20 næstformænd og 64 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Bent Ove Jespersen

Næstformænd:

Dommer Henrik Agersnap

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Dommer Ingrid Drengsgaard

Dommer Hans Esdahl

Dommer Torkel Hagemann

Retspræsident Ida Heide-Jørgensen

Administrerende dommer Henrik Lind Jensen

Landsdommer Eivind Linde Jensen

Dommer Jette Krog

Dommer Stig Kaas
Landsdommer Ulla Langholz
Landsdommer Elisabeth Mejnertz
Dommer Inger Birgitte Mikkelsen
Dommer Carsten Rasmussen
Landsdommer Kurt Rasmussen
Dommer Jes Schiøler
Landsdommer Lis Sejr
Landsdommer Ina Steincke
Landsdommer Bent Østerborg
Dommer Ulf Østergaard-Nielsen

Fratrådte:

Dommer Lisbeth Larsen fratrådte den 1. april 2003

Medlemmer:

Udpeget af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration:

Fuldmægtig Hanne Stig Andersen
Fuldmægtig Jonas Gramkow Barlyng
Fuldmægtig Helle Terese Berg
Fuldmægtig Lina Bertelsen
Fuldmægtig Lone Bundgaard
Fuldmægtig Helle Klostergaard Christensen
Fuldmægtig Jacob Peter Christensen
Kontorchef Susanne Sehested Clausen
Specialkonsulent Christina Ekmann
Fuldmægtig Søren Schou Frandsen
Fuldmægtig Carsten Grage
Fuldmægtig Mette Kryger Gram
Fuldmægtig Janne Kofod Hansen
Kontorchef Vibeke Hauberg
Fuldmægtig Jacob Hess
Fuldmægtig Jeanett Palmann Jensen
Specialkonsulent Ulrich Stigaard Jensen
Fuldmægtig Dorthe Lohmann Kjærgaard
Kontorchef Michael Kjærgaard
Fuldmægtig Lisbeth A. Kunnerup
Specialkonsulent Henrik Larsen
Fuldmægtig Rakel F. Larsen
Fuldmægtig Sanne Larsen
Fuldmægtig Stine G. Hagen Lassen

Fuldmægtig Liz Nymann Lausten
Fuldmægtig Inger Holse Lavesen
Kommitteret Henning Lund-Sørensen
Fuldmægtig Susie Marthin
Specialkonsulent Merete Milo
Fuldmægtig Inger Mogensen
Fuldmægtig Birgitte Maare
Fuldmægtig Michael Nørgaard
Fuldmægtig Helene T. Olesen
Fuldmægtig Marian Lyng Pedersen
Fuldmægtig Julie Iben Rothe
Fuldmægtig Anne Valdbo Sørensen
Fuldmægtig Elmir Tartic
Fuldmægtig Christian Vigh
Fuldmægtig Sara Viskum

Fratrådte:

Fuldmægtig Carsten Rabe Kvist
Fuldmægtig Anne U. Stærk
Fuldmægtig Kristian Bartholin
Fuldmægtig Signe Geisler
Specialkonsulent Hanne Willumsen
Fuldmægtig Maria E. Kristensen
Fuldmægtig Frank Mathiesen
Kontorchef Stig Torp Henriksen

Udpeget efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Michael Abel
Advokat Erik Balle
Advokat Klavs Brammer
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegaard
Advokat Lars Dinesen
Advokat Dorthe Horstmann
Advokat Birte Krag Jespersen
Advokat Elin Tjærby Kesting
Advokat Hans Kjellund
Advokat Hans Kjærgaard
Advokat Chr. Krag
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Kirsten Lindahl

Advokat Helle Lokdam
Advokat O. Nepper-Christensen
Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Bettina Normann Petersen
Advokat Elsebeth Rasmussen
Advokat Jørgen Schouby
Advokat Torben Winnerskjold

Fratrådte:
Advokat Niels Forsby

Udpeget efter indstilling fra Færøernes landsstyre:
Fuldmægtig, cand.scient.pol. Bergur Berg
Fuldmægtig, cand. jur. Johanna Arge

Udpeget efter indstilling fra Grønlands Hjemmestyre:
Konsulent Dorte Demant
Socialfaglig koordinator Sørine Olsen (suppleant)

1.3 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets sekretariat har i 2003 haft ca. 47 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2003 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Specialkonsulent Nina Willadsen
Specialkonsulent Anne von der Recke

Sekretariatschef Inge Bruhn Thomsen fratrådte den 15. september 2003.

Fuldmægtige:
Jan van Deurs
Rikke Gottrup
Lucy Lee Hansen
Ann-Sofie Bech von Hielmcrone (orlov)
Lise Riddersholm Husted
Christina Husum (orlov)
Louise Ebbe Jørgensen
Anders Hess Larsen
Jesper Lisberg
Lene Nielsen
Marianne Gram Nybroe

Anja Hard Ougaard (orlov)

Tina Prakash

Anne Mette Rasmussen

Bettina Spang

Trine Bolette Svensson

Rikke Fisker Sørensen

Trine Priess Sørensen

Maria Benedicte Rye Tarp

Majbritt Fyhn Wilken

Hülya Yarar (orlov)

Susanne Honoré Aamann

Fie Anna Aaby

Fratrådte:

Bolette Bisp Andersen

Charlotte Brammer

Tomas Hugger

Michael Nørgaard

Camilla Trolle

Charlotte Westh

Troels Østergaard-Christensen

Studenter:

Jesper Lorenz Gradert

Rikke Karlsson

Fratrådte:

Jacob Fjeldsøe Blidorf

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

Assistent Karina Orlung Andersen

Assistent Sarah Stenberg Dam

Overassistent Hanne Desler

Overassistent/betjent Benny Grelsbj

Overassistent Pia Grelsbj

Overassistent Tina Sabrina Højlund

Assistent Christian Aage Klinke

Assistent Mette Larsen

Overassistent Elsebet Lindegaard

Assistent Liselotte Nielsen
Assistent/betjent Mogens Pihl Nielsen
Assistent Susanne Pedersen
Assistent Anne Landgren Petersen
Kontorfuldmægtig Anne Lillian Petersen
Assistent Jane Petersen
Assistent Merete Koch Sørensen
Overassistent Stine Lund Thirsgaard

Fratrådte:

Assistent Birgitte Rüssel Cham
Assistent Bettina Corin Cortsen
Assistent Heidi Hilleup Tuff

1.4 Formandskabet

I medfør af udlændingelovens § 53, stk. 4-6, har Flygtningenævnets formand og næstformændene kompetence til at behandle visse sager alene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden (Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995), at formanden med bistand fra sekretariatet tilrettelægger nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Herudover har formanden det overordnede ansvar for visiteringen (afgørelsen af, om en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt grundlag, eller om sagen skal behandles af formanden/en af næstformændene alene).

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg.

Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnsarbejdet. Formandskabet har afholdt seks møder i 2003.

1.5 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 3.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Flygtningenævnets formand, landsdommer B. O. Jespersen, består udvalget af kontorchef

Michael Kjærgaard (Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration) og advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 7 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter bl.a. drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling, samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget bl.a. spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2003 afholdt seks møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Kapitel 2

Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold i 2003

Kapitel 2

Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold i 2003

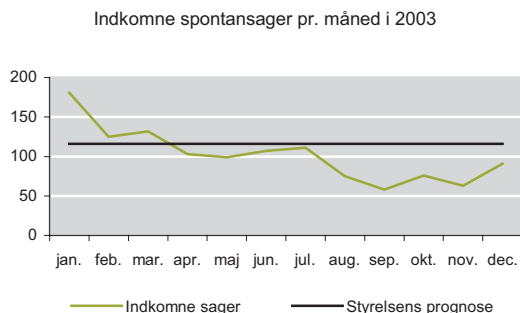
2.1 Modtagne sager

Flygtningenævnets aktiviteter er afhængige af det antal sager, som nævnet modtager fra Udlændingestyrelsen, hvilket blandt andet afhænger af antallet af indrejste spontane asylansøgere i Danmark, nationalitetssammensætningen og ansøgernes asylgrundlag.

Ifølge styrelsens prognoser i forbindelse med FFL 2003 skulle nævnet i 2003 modtage 1.397 spontansager fra styrelsen, svarende til gennemsnitligt 116 sager pr. måned.

Ifølge opgørelserne over indkomne sager i 2003 har nævnet modtaget 1.221 spontansager fra styrelsen, svarende til gennemsnitligt 102 sager pr. måned, inkl. sager der i styrelsen har været forsøgt behandlet i Åbenbart grundløs-proceduren.

Figur 1 nedenfor viser antallet af indkomne spontansager, inkl. sager der i styrelsen har været forsøgt behandlet i Åbenbart grundløs-proceduren, pr. måned i 2003 set i forhold til Udlændingestyrelsens prognoser for den gennemsnitlige månedsvise sagstilgang til nævnet.

Figur 1. Modtagne spontansager i 2003

Som det fremgår af figur 1 har sagstilgangen fra styrelsen siden april 2003 ligget under det forventede.

Udover de 1.221 spontansager har nævnet i 2003 modtaget 34 forlængelses-/inddragelsessager, 13 bortfaldssager og 13 udsendelsessager til behandling på mundtligt nævn.

Nævnet har herudover modtaget 241 ambassadesager og 89 statusændringssager til behandling på skriftligt nævn.

2.2 Flygtningenævnets aktiviteter på mundtligt nævnsmøde

På finansloven for 2003 forudsættes der afholdt op til 690 nævnsmøder og afgjort 2.073 sager på mundtligt nævnsmøde i 2003.

Det er endvidere forudsat, at nævnet afslutter mellem 3 og 3,5 sager pr. mundtligt nævnsmøde i de normale sager, og at nævnet afslutter 2,8 sager pr. nævn i sager vedrørende kriminelle asylansøgere m.v., der behandles i en fremskyndet procedure.

Flygtningenævnet har i 2003 afholdt 621 nævnsmøder og afgjort 1.914 sager på mundtligt nævn, hvilket svarer til 3,1 sager pr. nævnsmøde.

Til sammenligning blev der i 2002 afviklet 595 nævnsmøder og truffet afgørelse i 1.857 sager på mundtligt nævn.

Hovedparten af de sager, der er afgjort på mundtligt nævn, er spontansager. Af de 1.914 sager er de 1.805 sager således nye spontansager.

Nævnet traf i 2003 endvidere afgørelse i 20 genoptagede spontansager, heraf blev to sager afgjort på mundtligt nævn.

Antallet af afholdte nævnsmøder og afgjorte sager på mundtligt nævn er således højere end de tidligere år. Det samme gælder antallet af afgjorte spontansager. Der henvises herom nærmere til kapitel 10.

I antallet af afgjorte spontansager indgår 313 spontansager, der er behandlet efter lov nr. 365 af 6. juni 2002, dvs. sager hvor ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002.

Desuden indgår 25 nye spontansager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, men hvor sagen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke længere behandles uden klageadgang til Flygtningenævnet, og som af nævnet er afgjort på formandskompetencen efter udlændingelovens § 53, stk. 4.

Nævnet har endvidere truffet afgørelse i 83 forlængelsessager, dvs. sager hvor styrelsen har meddelt afslag på forlængelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. § 11, stk. 2, af den pågældendes opholdstilladelse efter § 7. Sagerne vedrører hovedsageligt ansøgere fra Kosovo.

På finansloven for 2003 er det forudsat, at nævnet som udgangspunkt afvikler 3 daglige nævn i hele 2003.

Da sagstilgangen fra styrelsen siden april 2003 har ligget under det forventede, og da nævnet fra den 20. marts til den 28. oktober 2003 har haft berostillet omkring 400 spontansager vedrørende irakiske statsborgere, har nævnets mødeaktivitet over året været lidt lavere end forudsat på finansloven. Særligt i 4. kvartal har nævnet henset til den lavere sagstilgang måttet nedjustere antallet af nævnsmøder til gennemsnitligt 2,2 nævnsmøder pr. dag. Det bemærkes, at de første irakersager efter berostillelsen blev behandlet på nævnsmøde den 15. januar 2004.

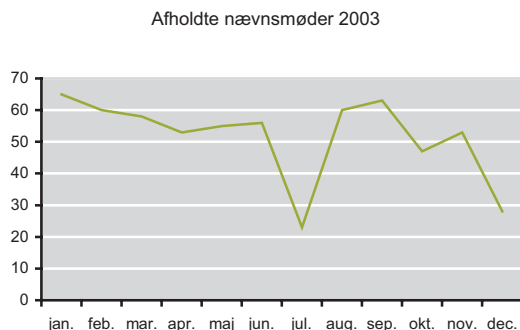
Figur 2 viser antallet af afholdte nævnsmøder i 2003 opgjort pr. måned.

Som det fremgår heraf har nævnet i hele året, bortset fra juli og december, afholdt mellem 50 og 65 nævnsmøder om måneden.

Den høje sagsproduktion i nævnet og den lavere sagstilgang fra styrelsen – særligt i 2. halvår af 2003 – har medført en betydelig nedgang i antallet af verseren-

de spontansager i løbet af 2003. Primo 2003 havde nævnet således 1.695 verserende spontansager, medens nævnet med udgangen af 2003 havde 694 verserende spontansager, heraf ca. 400 sager vedrørende irakiske statsborgere.

Figur 2. Afholdte nævnsmøder i 2003

2.3 Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper og afgørelsesform

Nævnet har i 2003 truffet afgørelse i 1.914 sager på mundtligt nævnsmøde, heraf 1.805 nye spontansager, to genoptagede spontansager, 77 forlængelsessager, syv inddragelsessager, fem bortfaldssager, 15 udsendelsessager og tre genoptagede ambassadesager.

Nævnet har i 2003 desuden truffet afgørelse i 25 nye spontansager på formandskompetencen efter udlændingelovens § 53, stk. 4. Der er tale om sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløsp-proceduren.

Desuden har nævnet i 2003 truffet afgørelse i 20 genoptagede spontansager, heraf blev to sager afgjort på nyt mundtligt nævn, 16 ved skriftlig votering og to på formandskompetencen.

71 sager blev i 2003 afgjort ved skriftlig votering, heraf 45 nye spontansager, 16 genoptagede spontansager, 6 forlængelsessager, en inddragelsessag, en udsendelsessag og to statusændringssager.

Ambassadesager og statusændringssager behandles normalt af nævnet på skriftligt grundlag.

I 2003 blev 56 ambassadesager og 42 statusændringssager således behandlet på skriftligt nævnsmøde, medens tre genoptagede ambassadesager blev afgjort på

nyt mundtligt nævnsmøde, og to statusændringssager blev afgjort ved skriftlig votering.

Nævnet traf således i 2003 i alt 2.112 afgørelser, fordelt på 1.875 nye spontansager, 20 genoptagede spontansager, 83 forlængelsessager, ni inddragelsessager, syv bortfaldssager, 16 udsendelsessager, 59 ambassadesager og 44 statusændringssager.

Nævnet behandlede i 2003 endvidere 332 anmodninger om genoptagelse, heraf blev sagen genoptaget i 32 tilfælde, og der blev meddelt afslag på genoptagelse i 300 tilfælde. 306 af afgørelserne blev truffet af formanden alene i medfør af udlændingelovens § 53, stk. 5 og 6, mens 26 afgørelser blev truffet efter skriftlig votering.

Antallet af afholdte nævnsmøder og afgjorte sager er højere end de tidligere år.

Endelig blev 553 sager afsluttet uden en afgørelse som følge af frafald af ansøgning, udrejse, forsvinden eller hjemvisning til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen m.v.

2.4 Flygtningenævnets målsætninger for 2003

2.4.1 Målsætninger for sagsbehandlingstider

Den gennemsnitlige bruttosagsbehandlingstid for spontansager, der udgør klart den største sagstype, der behandles af nævnet, udgjorde i 2003 194 dage mod en målsætning på 225 dage.

I nye spontansager afgjort på mundtligt nævn udgjorde sagsbehandlingstiden 190 dage mod en målsætning på 200 dage.

Målsætningerne for sagsbehandlingstiden i spontansager er således opfyldt.

Det skal hertil bemærkes, at det i forbindelse med formuleringen af nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider i spontansager for 2003 blev besluttet at ændre målsætningerne for sagsbehandlingstiderne som følge af den store sagsmængde, som nævnet modtog fra styrelsen i 2002, og som således medførte en væsentlig forøgelse af antallet af verserende sager i løbet af 2002.

Som følge af den store mængde verserende spontansager primo 2003 har nævnet og nævnssekretariatet i 2003 prioriteret behandlingen af spontansager med henblik på at nedbringe antallet af verserende spontansager. Dette har medført,

at sagsbehandlingstiden i andre sager, herunder i genoptagelsessager, har været noget højere end forventet, jf. nærmere herom nedenfor og i kapitel 10.

Nævnet har i 2003 endvidere afgjort en større mængde forlængelsessager på mundtligt nævn. Målsætningen for sagsbehandlingstiden i disse sager svarer til målsætningen for sagsbehandlingstiden i spontansager. Sagsbehandlingstiden i forlængelsessagerne var i 2003 166 dage og ligger således noget under sagsbehandlingstiden i spontansagerne, hvilket primært skyldes, at færre sager af denne sagstype er blevet udsat på nævnsrådet.

Som en særlig sagstype, der ligeledes behandles på mundtligt nævnsråd, kan desuden nævnes udsendelsessager, jf. udlændingelovens § 49 a. Nævnet har i 2003 afgjort 16 udsendelsessager med en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 78 dage. Den lavere sagsbehandlingstid i disse sager skyldes, at disse sager efter anmodning fra Udlændingestyrelsen normalt behandles i en særlig fremskyndet procedure, da de pågældende asylansøgere på tidspunktet for nævnets sagsbehandling normalt er frihedsberøvede.

Endelig kan det oplyses, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i spontansager behandlet efter lov nr. 365 af 6. juni 2002, dvs. sager hvor ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002, udgjorde 111 dage. Der er i 2003 truffet afgørelse i 313 spontansager efter den nye lov.

Målsætningen for sagsbehandlingstiden i spontansager, der behandles i hasteproceduren, var i 2003 60 dage.

Nævnet har i 2003 afgjort 43 spontansager i hasteproceduren. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i disse sager udgjorde 80 dage.

Af de 43 sager afgjort i hasteproceduren vedrører 21 sager uledsagede mindreårige asylansøgere. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i disse sager udgjorde i 2003 79 dage.

Den lidt længere sagsbehandlingstid i hastesagerne skyldes en generelt længere berømmelsestid som følge af det store antal verserende spontansager i 1. halvår af 2003.

Sagsbehandlingstiden i de 25 nye spontansager, der er afgjort på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 53, stk. 4, var i 2003 105 dage mod en målsætning på 80 dage. Årsagen til den lidt længere sagsbehandlingstid i disse

sager skyldes som før nævnt, at nævnet og sekretariatet i 2003 har prioriteret behandlingen af spontansager på mundtligt nævn.

Det samme forhold gør sig gældende i relation til genoptagelsessager, hvor sagsbehandlingstiden i 2003 var 96 dage mod en målsætning på 80 dage, og 90 dage mod en målsætning på 45 dage i genoptagelsessager afgjort på formandskompetencen.

Om nævnets målsætninger og målopfyldelse for sagsbehandlingstider i de enkelte sagstyper henvises nærmere til kapitel 10.

2.5 Andre mål og resultater

Nævnet har med henblik på en styrkelse af nævnets eksterne information i 2003 arbejdet med forbedringer af Flygtningenævnets hjemmeside, herunder med udbygning af den engelsksprogede information på hjemmesiden. Der er endvidere etableret en kontaktfunktion, hvor man via hjemmesiden kan sende en e-mail til nævnet.

Af andre målsætninger og konkrete projekter, som er besluttet iværksat i 2003, og som der arbejdes videre med i 2004, kan særligt nævnes:

2.5.1 Projekt vedrørende digitalisering af nævnets baggrundsmateriale

For at de beskikkede advokater og andre interessenter lettere og hurtigere kan gøre sig bekendt med nævnets baggrundsmateriale, er der iværksat et projekt vedrørende indscanning af nævnets baggrundsmateriale med henblik på at gøre nævnets baggrundsmateriale tilgængeligt på nævnets hjemmeside.

2.5.2 Flygtningenævnets praksis

Forud for nævnsmødet udsendes relevant praksis vedrørende de konkrete sager til nævnsmedlemmerne. Endvidere offentliggøres udvalgte afgørelser i nævnets nyhedsbreve og i nævnets årsberetninger. Begge disse udgivelser er tilgængelige på nævnets hjemmeside. Flygtningenævnet har endvidere siden begyndelsen af 2004 løbende offentliggjort resumeér af nævnets afgørelser på hjemmesiden.

Med henblik på at give de beskikkede advokater og andre interessenter en lettere og hurtigere adgang til nævnets praksis iværksatte nævnsssekretariatet i januar 2004 desuden et projekt, hvor anonymiserede sagsresuméer hver måned gøres tilgængelige på nævnets hjemmeside.

2.5.3 Udbygning af Flygtningenævnets hjemmeside

For at gøre nævnets hjemmeside mere brugervenlig vil nævnet desuden arbejde på, at der kan etableres en søgefunktion på hjemmesiden, så man som bruger hurtigere og mere direkte kan komme hen til de oplysninger, man søger, samt en kontaktfunktion, hvor man som bruger kan tilmelde sig en mailingliste, hvis man ønsker at modtage nyheder fra Flygtningenævnet.

Som ovenfor beskrevet vil nævnets hjemmeside desuden blive udbygget med baggrundsmateriale og nævnspraksis.

2.5.4 Økonomistyring

I relation til nævnets økonomistyring har nævnet i november 2003 udarbejdet en regnskabsredegørelse, som er afleveret til Integrationsministeriets regnskabssektion. Endvidere har nævnet i samarbejde med regnskabssektionen revideret Flygtningenævnets regnskabsinstruks.

Endelig har Flygtningenævnet i 2003 udarbejdet en vejledning for udarbejdelse af nævnets årsrapport. I vejledningen indgår tillige en beskrivelse af fremgangsmåden for indhentelse og kontrol af statistiske oplysninger og regnskabsdata, der anvendes i årsrapporten samt interne tidsfrister for arbejdet.

2.6 Finansloven for 2004

Flygtningenævnets bidrag til finanslov for 2004 er udarbejdet på grundlag af Udlændingestyrelsens prognoser vedrørende antallet af afslagssager i normalproceduren samt inddragelsessager, som styrelsen forventer at behandle i 2003 og 2004. Nævnet kan på den baggrund forvente at modtage omkring 924 spontansager og mellem 1.241 og 1.309 inddragelsessager fra styrelsen i 2004.

Nævnets bevilling på finansloven for 2004 dækker således afholdelse af op til 690 nævnsmøder, hvorved der behandles op til 2.188 sager på mundtligt nævnsmøde.

Bevillingen giver mulighed for afholdelse af 3 daglige nævnsmøder, hvortil der som udgangspunkt berammes 4 sager.

Sagstilgangen fra Udlændingestyrelsen har imidlertid siden april 2003 været lavere end forventet, hvorfor nævnet på denne baggrund har måttet nedjustere antallet af nævnsmøder i 1. og 2. kvartal 2004 til gennemsnitligt 2 daglige nævn.

2.7 Målsætninger for sagsbehandlingstider i 2004

Nævnet har ved opstilling af målsætningerne for sagsbehandlingstiderne i spontansager for 2004 taget hensyn til, at nævnet i 2004 skal behandle ca. 400

spontansager vedrørende asylansøgere fra Irak, som har været stillet i bero siden 20. marts 2003, og som således vil få en væsentlig længere sagsbehandlingstid end normalt.

Som følge af det forholdsmæssigt store antal spontansager vedrørende asylansøgere fra Irak, som Flygtningenævnet skal behandle i 2004, forventer nævnet således ikke at kunne nedbringe den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager væsentligt i 2004.

Målsætningerne for den gennemsnitlige bruttosagsbehandlingstid i spontansager er på denne baggrund fastsat til 220 dage i spontansager og til 200 dage i nye spontansager afgjort på mundtligt nævn.

Nævnet arbejder imidlertid med nogle underliggende målsætninger for øvrige spontansager på henholdsvis 120 dage og 110 dage.

Der henvises herom nærmere til Flygtningenævnets årsrapport for 2003, afsnit I.2.4.2.

For så vidt angår spontansager, der behandles i hasteprocedure, og spontansager, som af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som efter bestemmelsen i udlændingelovens § 53, stk. 4, kan behandles på formandskompetencen, forventer nævnet i 2004 at kunne fastholde sine målsætninger om sagsbehandlingstider på henholdsvis 60 dage og 80 dage.

For så vidt angår ambassade- og statusændringssager har nævnet ligeledes fastholdt de for 2003 opstillede målsætninger for sagsbehandlingstider på 150 dage i 2003.

Endelig vil nævnet fortsat i 2004 arbejde med en målsætning på 80 dage i genoptagelsessager, herunder 45 dage i genoptagelsessager, der afgøres på formandskompetencen.

2.8 Flygtningenævnets sekretariat

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Afledt af Flygtningenævnets opgaver er nævnssekretariatets hovedopgave at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af

hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer - udover en kontrol af sagens bilag – bl.a. stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet det skriftlige grundlag for den endelige beslutning i sagen.

Sekretariatet foretager desuden beskikkelse af advokater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og udsendelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Sekretariatet bistår endelig formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

Sekretariatet udarbejder og udgiver "Information fra Flygtningenævnet", som er et nyhedsbrev til nævnets medlemmer og til organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager, og som indeholder orientering om nævnets arbejde.

Nævnssekretariatet har i 2003 udgivet 3 numre af Information fra Flygtningenævnet og foretaget 3 generelle og 4 særlige udsendelser af baggrundsmateriale.

Kapitel 3

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

Kapitel 3

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

3.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale arbejdsgrupper og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i 2003. Endvidere er der en beskrivelse af de væsentligste emner, der har været drøftet i den forbindelse.

Flygtningenævnet er ved internationale møder mv. normalt repræsenteret ved sekretariatet på formandens vegne. Sekretariatets eventuelle bidrag i forbindelse med forberedelse af skriftlige eller mundtlige bidrag er således altid baseret på et tæt samarbejde med formanden.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktisk og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i mere politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet har deltaget i følgende faste fora i det internationale samarbejde på flygtningeområdet: EU-arbejdsgruppen vedrørende asyl (asylgruppen), jf. pkt. 3.2, EURASIL-arbejdsgruppen under EU, jf. pkt. 3.3, og det årlige møde i UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM), jf. pkt. 3.4.

I december 2003 deltog formanden og sekretariatschefen i et møde i EURASIL-regi for appelinstanter på asylområdet, jf. pkt. 3.3

Endelig har Flygtningenævnet også i 2003 haft besøg af udenlandske delegationer, der har besøgt Danmark for at få nærmere kendskab til de danske asylprocedurer og asylregler, jf. nærmere herom under pkt. 3.5.

3.2 EU-asylgruppen

Danmark deltager som følge af det danske forbehold på området for retlige og indre anliggender ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, dvs. det overstatslige samarbejde vedrøren-

de asyl, ligesom Danmark ikke deltager i beslutninger inden for dette område. Danmark deltager dog fortsat i møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

I asylgruppen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asylgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter på området med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

En repræsentant fra Flygtningenævnet, en repræsentant fra Integrationsministeriets internationale kontor og specialattachéen ved Danmarks faste repræsentation ved EU deltager som udgangspunkt fast i den danske delegation i arbejdsgruppen. Endvidere deltager – alt efter hvilke emner der er til behandling – tillige en repræsentant fra Udlændingestyrelsens Asylafdeling og i særlige tilfælde Udenrigsministeriet.

Flygtningenævnets rolle består hovedsageligt i at bidrage med oplysninger om asylpraksis her i landet i forhold til de asylretlige emner, der er genstand for drøftelse. Dette sker normalt internt i den danske delegation, således at nævnets bidrag indgår i grundlaget for fastlæggelsen af den danske holdning til det pågældende emne.

Nævnet har i 2003 deltaget i 17 møder i asylgruppen, heraf otte møder i 1. halvår af 2003 under græsk formandskab og ni møder i 2. halvår af 2003 under italiensk formandskab.

Flygtningedefinitionsdirektivet

Første del af Flygtningedefinitionsdirektivet blev færdigforhandlet i asylgruppen under det danske formandskab i 2002. Denne del af direktivet indeholder flere centrale definitioner af vigtige begreber inden for asyl- og flygtningeretten, herunder definition af begrebet "flygtning" og begrebet "person, der har brug for subsidær beskyttelse".

Direktivets anden del vedrører de rettigheder og pligter, som følger af, at en person meddeles flygtningestatus eller subsidær beskyttelse i henhold til bestemmelserne i direktivets første del.

På Rådsmødet for retlige og indre anliggender den 29.-30. april 2004 blev direktivet vedtaget.

Asylproceduredirektivet

Kommissionen fremsatte den 26. oktober 2000 forslag til rådsdirektiv om minimumsstandards for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus. Forslaget blev præsenteret af Kommissionen på rådsmødet den 28. september 2000.

På baggrund af forhandlingssituationen opfordrede Rådet på sit møde i Laeken den 14.-15. december 2001 Kommissionen til senest den 30. april 2002 at fremsætte et revideret direktivforslag om asylprocedurer.

Den 19. juni 2002 fremsatte Kommissionen et revideret forslag til Rådets direktiv om minimumsstandards for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus.

Det reviderede direktivforslag fastlægger blandt andet minimumsgarantier for asylprocedurer, herunder at afgørelser skal træffes individuelt, objektivt og upartisk, og at negative afgørelser skal begrundes. Herudover fastlægger direktivforslaget fælles standarder for anvendelse af begreberne "uantagelige ansøgninger", "grundløse ansøgninger" og "første asylland" samt fælles standarder for "sikkert oprindelsesland" og "sikkert tredjeland". Endvidere indeholder direktivforslaget bestemmelser vedrørende påklage.

På Rådsmødet for retlige og indre anliggender den 29.-30. april 2004 blev der opnået politisk enighed om proceduredirektivet. Endelig vedtagelse af proceduredirektivet afventer en fornyet høring af Europa-parlamentet.

3.3 EURASIL

EURASIL (European Union Network for asylum practitioners) er en uformel arbejdsgruppe under Kommissionen, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere i Europa. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte EU-landes asylpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asylområdet. EURASIL er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl. Arbejdet i gruppen er præget af co-ownership, således at de enkelte medlemslande arbejder tæt sammen med Kommissionen i forhold til forberedelse af møderne, valg af emner til drøftelse på møderne, mv.

Repræsentanter fra Flygtningenævnets sekretariat deltager i EURASIL-møderne som en del af den danske delegation, der ledes af Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage til informationen om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i nævnets løbende opdatering af baggrundsmaterialet. USA og Canada bliver inviteret til nogle af møderne med henblik på deltagelse i informationsudvekslingen.

Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysninger om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

UNHCR deltager i møderne som et vigtigt led i informationsudvekslingen, idet UNHCR's repræsentanter er personer med ekspertviden om forholdene i de pågældende lande.

Som faste punkter på dagsordenen er udveksling af oplysninger på asylområdet og information om planlagte og afviklede fact-finding missioner. Så vidt muligt oversættes Danmarks og andre landes fact-finding rapporter løbende til engelsk til brug for landenes baggrundsmaterialesamlinger.

I 2003 blev der holdt fem møder i EURASIL-arbejdsgruppen.

På EURASIL's møde i februar 2003 blev situationen for etniske romaer i forskellige lande og EU-landenes behandling af asylansøgere, der har henvist til deres etnicitet som asylmotiv, drøftet. Repræsentanter for UNHCR og OSCE deltog i mødet og orienterede om romaernes historie og nuværende situation i forskellige lande. USA og Canada deltog endvidere i mødet.

I april 2003 blev der afholdt et møde vedrørende Afghanistan. UNHCR deltog i mødet og orienterede om, hvilke grupper, der ifølge UNHCR, havde behov for henholdsvis konventionsbaseret og subsidær beskyttelse.

I juni 2003 blev der afholdt et møde med deltagelse af USA og Canada. Mødet vedrørte blandt andet behandling af asylansøgninger uden for medlemsstaterne, ambassadeansøgninger og omskæring af kvinder. UNHCR deltog også i mødet og holdt et oplæg i forbindelse med behandling af emnet omskæring af kvinder.

I oktober 2003 blev der afholdt et møde vedrørende bestemmelse af nationalitet og identitet i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om asyl i 1. instans. Mødet bestod blandt andet af to workshops. Den ene omhandlede metoder til fastlæggelse af nationalitet og identitet, herunder udveksling af erfaringer om brug af landerapporter og tjek-spørgsmål, og i den forbindelse samarbejde med ambassader, UNHCR og NGO'ere. Den anden workshop vedrørte udveksling af erfaringer vedrørende brugen af sproganalyser og aldersbestemmelse af asylansøgere.

Endvidere blev der i november 2003 afholdt et møde vedrørende Den Demokratiske Republik Congo. Belgien præsenterede en fact-finding rapport fra en rejse til Kinshasa i perioden juni – oktober 2003 og orienterede om erfaringer på baggrund af den fact-finding mission. UNHCR deltog tillige i mødet med en landeekspert.

Flygtningenævnets formand og sekretariatschef deltog i december 2003 i et møde i EURASIL-regi for appelinstanser på asylområdet i EU. På mødet blev blandt andet diskuteret, hvilken rolle EURASIL-møderne for appelinstanserne fremover skal have, ligesom arbejdet med udarbejdelsen af en manual om appelprocedurer på asylområdet blev påbegyndt.

3.4 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

Ved den årlige EXCOM-samling i oktober er Flygtningenævnet repræsenteret ved en medarbejder fra sekretariatet. Flygtningenævnets repræsentant bidrager til, at oplysninger om asylpraksis her i landet indgår i grundlaget for de danske indlæg til drøftelserne af de asylretlige emner.

Ud over Flygtningenævnets repræsentant deltager repræsentanter for Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og Udenrigsministeriet i den danske delegation.

I perioden fra den 29. september til den 3. oktober 2002 afholdt EXCOM sin 54. samling i Genève.

På mødet blev fire konklusioner vedrørende international beskyttelse vedtaget.

Konklusion nr. 95 er en generel konklusion vedrørende international beskyttelse. Konklusionen sætter særlig fokus på dokumentet "Agenda for Protection", der er et instrument, der skal fastholde og styrke indsatsen vedrørende international beskyttelse af flygtninge, ligesom dokumentet skal fungere som et idékatalog over områder, hvor beskyttelsesindsatsen kan forbedres. Konklusionen byder i den forbindelse højkommisærens "Convention Plus" initiativer velkomne, herunder den fokus disse initiativer sætter på international byrde- og ansvarsfordeling og etablering af varige løsninger. Endvidere sætter konklusionen fokus på statsløse og opfordrer stater til at samarbejde med UNHCR om metoder til at løse sager vedrørende statsløse.

Konklusion nr. 96 vedrører tilbagesendelse af personer, som ikke findes at have behov for international beskyttelse. Konklusionen fokuserer på, at stater er forpligtet til at tilbagetage deres egne statsborgere, ligesom staterne opfordres til aktivt at samarbejde om processen med hjemsendelse af disse personer, herunder i forbindelse med fastlæggelse af identitet og udstedelse af de nødvendige rejse- og identifikationsdokumenter. Endvidere bemærkes, at hjemsendelsen skal ske på en human måde med respekt for menneskerettighederne og kun under udøvelse af proportional tvang.

Konklusion nr. 97 vedrører sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med tilbageholdelse af personer under deres rejse, før de kommer frem til deres bestemmelsesland. Konklusionen fastslår, at stater har en legal interesse i at kontrollere illegal immigration samt sikre sikkerheden i forbindelse med transport med fly og skib. Staternes mulighed for i disse situationer at tilbageholde personer anerkendes således, dog under forudsætning af, at tilbageholdelsen ikke forringer den pågældendes retsstilling i forhold til menneskerettighederne og folkeretten generelt. Konklusionen anbefaler nogle retningslinjer i forbindelse med sådanne tilbageholdelser af personer, herunder at den stat, som tilbageholder personerne, har det primære ansvar for at sikre et eventuelt beskyttelsesbehov hos de tilbageholdte. Videre fremgår, at personerne skal behandles human og med respekt for menneskerettighederne, ligesom sådanne tilbageholdelser ikke skal resultere i, at asylansøgere og flygtninge hindres i at opnå international beskyttelse. Endvidere henviser konklusionen til flygtningekonventionens artikel 31 og fastslår, at flygtninge, som falder inden for artikel 31, ikke skal idømmes straf for ulovlig indrejse eller ophold i et land.

Konklusion nr. 98 vedrører beskyttelse af flygtninge fra seksuelle overgreb og udnyttelse. Konklusionen fokuserer særligt på situationen for kvinder, børn og andre sårbare grupper. Konklusionen opfordrer stater, UNHCR, NGO'er og andre, som arbejder med flygtninge, til at sikre tilstedeværelsen af passende

systemer til at hindre og reagere overfor seksuelle og kønsbaserede overgreb. Endvidere opstilles nogle retningslinjer til sikring heraf.

3.5 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

I 2003 havde Flygtningenævnet fire besøg fra udlandet.

Den 7. maj og 19. september 2003 havde Flygtningenævnet besøg af medarbejdere fra det svenske Utlänningsnämnden i Stockholm, der var interesserede i information om Flygtningenævnets og sekretariatets arbejde, herunder forberedelsen af en sag til nævnsmøde, selve nævnsmødet, afgørelsen og spørgsmålet om genoptagelse af asylsagen. Endvidere blev der informeret om den nye udlændingelov, Flygtningenævnets baggrundsmateriale og statistik.

Flygtningenævnet havde den 8. september 2003 besøg af en medarbejder fra det japanske Justitsministerium. Besøget i Flygtningenævnet var led i et besøg i Danmark, hvor også Udlændingestyrelsen blev besøgt. Formålet med besøget var en gennemgang af det danske asylsystem, idet man i Japan overvejer at ændre den japanske asylprocedure. Den japanske medarbejder fik en generel gennemgang af Flygtningenævnets og sekretariatets arbejde og blev informeret om den nye udlændingelov, Flygtningenævnets baggrundsmateriale og statistik.

Den 28. oktober 2003 besøgte en delegation fra Indenrigsministeriet i Letland Flygtningenævnet. Delegationen skulle som et led i et FEU projektsamarbejde (Forberedelse til EU for kommende medlemsstater) mellem Letland og Danmark orienteres om det danske asylsystem. Den lettiske delegation blev orienteret generelt om Flygtningenævnets og sekretariatets arbejde.

Kapitel 4

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

Kapitel 4

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

4.1 Udlændingelovens § 7

Der har ikke i beretningsåret været ændringer af udlændingeloven, der har haft betydning for Flygtningenævnets virksomhed. Udlændingelovens § 7, stk. 2, blev imidlertid ændret i juli 2002, og nævnet har i beretningsperioden behandlet sager, hvor ansøgning om asyl er indgivet både før ændringen af § 7, stk. 2, trådte i kraft og efter ændringen af § 7, stk. 2. I det følgende gennemgås derfor først § 7, stk. 1, og derefter § 7, stk. 2, i begge udgaver.

4.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”...som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig uden for det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer Flygtningekonventions artikel 1 A, i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1 A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbe-

grundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Det er i den forbindelse ikke afgørende, om der reelt er sket forfølgelse, eller om der udelukkende foreligger en risiko for forfølgelse.

Ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighedernes side, men beskyttelsen er ikke begrænset hertil. Der vil således kunne meddeles asyl i situationer, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkret og individuel forfølgelse. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Det generelle kriterium for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller risiko herfor.

Ved bedømmelsen af, om dette kriterium er opfyldt, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det afgørende er imidlertid, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. Dette gælder, selv om nævnet ikke finder, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag.

4.1.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev bestemmelsen ændret, og "de facto" asylbegrebet blev afskaffet og erstattet af den nugældende beskyttelsesstatus (b-status). Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver fortsat et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt. Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2002 og gælder for ansøgninger om asyl indgivet efter denne dato.

4.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2, før den 1. juli 2002 (de facto status)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som affattet før den 1. juli 2002, gives der opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af Flygtningekonventionen, men hvor der af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland (de facto status).

Bestemmelsen giver et egentligt retskrav på opholdstilladelse til personer, der ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet må frygtes at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse af en vis styrke eller risiko herfor. Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, kunne derimod ikke uden videre begrunde asyl.

Den dagældende § 7, stk. 2, gav endvidere grundlag for at anvende bestemmelsen i tilfælde, der ligger uden for Flygtningekonventionens anvendelsesområde, men hvor grundlaget for asylansøgningen er omfattet af andre internationale forpligtelser, herunder internationale konventioner, hvorefter Danmark er forpligtet til at undlade at udsende den pågældende ansøger.

4.1.2.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2, efter den 1. juli 2002 (beskyttelsesstatus)

Det fremgår af bemærkningerne til lovændringen, at hensigten med ændringen af udlændingelovens § 7, stk. 2, var, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951 – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt. Den nye bestemmelse blev derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventionsbestemmelser.

Efter den nugældende formulering af udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der således efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Ordlyden ligger tæt op af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, hvoraf det bl.a. fremgår, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig behandling eller straf. Tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder desuden et forbud mod idømmelse af dødsstraf og henrettelse i fredstid.

Endvidere indeholder FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (Torturkonventionen) i artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur eller for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår blandt andet, at det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen efterlever den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Flygtningenævnet har derfor i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's Torturkonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og et notat om FN's torturkonvention – introduktion, håndhævelse og danske sager. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, for opfyldt, kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har i alt i beretningsperioden truffet afgørelse i 1.895 spontansager, heraf i 313 spontansager efter den nugældende § 7 i udlændingeloven. Nævnet har heraf stadfæstet 285 sager, meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk.1, i 17 sager og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, i 11 sager.

I det følgende gengives resume af nogle afgørelser, hvor ansøgningen om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002. I kapitel 7 er der i øvrigt medtaget resumeer af en række af nævnets afgørelser opdelt efter ansøgerens nationalitet.

4.1.2.3 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor ansøgningen er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1988. Indrejst i september 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at den nu 15-årige ansøger var udrejst gennem luft-havnen i Colombo legitimeret med et pas lydende på hans navn og isat hans bil-lede. Af ansøgerens forklaring fremgik, at det mere end et år før udrejsen havde været planlagt, at han og hans søster skulle forlade landet. Ansøgeren havde oplyst, at han ikke kunne udrejse sammen med søsteren, idet han blev tilbage-

holdt, og at han under frihedsberøvelsen blev udsat for slag med bælte, spark og lignende. Af ansøgerens forklaring fremgik, at tilbageholdelsen skyldtes en ubegrundet mistanke om, at han var tilknyttet LTTE. Under de foreliggende omstændigheder kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt, jf. udlændingelovens § 7. Efter baggrundsoplysningerne var der i Sri Lanka en vis risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbageholdelse. Denne risiko kunne ikke vurderes at være af en sådan art, at denne generelt kunne begrunde, at der må meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet, også henset til hans alder, var i særlig risiko for tortur eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter denne bestemmelse. BR12/1

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Pakistan, født i 1982. Indrejst i juni 2002. Ansøgeren søgte asyl i juli 2002. Ansøgeren blev i december 2000 gift med en dansk statsborger, og de fik et fællesbarn. Ansøgeren oplyste, at hun på grund af ægteskabet med en udlænding og på grund af, at hun nu havde et barn af blandet herkomst, ikke ville blive accepteret i det pakistanske samfund ved en eventuel tilbagevenden. **Flygtningenævnet** lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at ægteskabet mellem hende og hendes nu afdøde ægtefælle havde skabt asylrelevante konflikter for hende. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse vægt på, at ægteskabet måtte anses for at være blevet accepteret af familien, som arrangerede brylluppet, efter at ægtefællen konverterede til Islam. Endvidere lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i Pakistan efter sit bryllup i halvandet år og endvidere havde opholdt sig i Pakistan cirka et halvt år efter, at ægtefællen var rejst tilbage til Danmark, uden at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun i denne periode havde været udsat for konflikter med familien, der kunne begrunde asyl. Uanset om det måtte kunne lægges til grund for sagen, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for en eller anden form for konflikt med familien, fandt Flygtningenævnet, at konflikten grundlæggende var privatretlig, og at hun måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for nedværdigende behandling eller straf fra myndighedernes side og fandt derfor ikke grundlag for at meddele hende opholdstilladelse efter Udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. BR12/2

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina og Kroatien, født i 1974. Indrejst i juli 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er statsborger i både Kroatien og Bosnien-Hercegovina, hvorfor han asylretligt skulle vurderes i forhold til begge lande. Ansøgeren havde oplyst, at han ved en tilbagevenden risikerede at blive behandlet som andenrangsborger. Nævnet fandt ikke, at dette forhold var asylbegrundende. Nævnet lagde ved sagens behandling tillige til grund, at ansøgeren i 1993 i 2½ måned var taget til fange af den bosniske hær, og at han herunder blev udsat for to tilfælde af fysiske overgreb samt blev tvunget til at grave skyttegrave. Nævnet fandt ikke, at dette forhold kunne begrunde asyl, idet det lå langt tilbage i tiden, og idet ansøgeren efterfølgende havde opholdt sig i mange år i Bosnien-Hercegovina og først udrejste i 2002. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren i flere tilfælde havde været udsat for chikane. Nævnet fandt imidlertid ikke, at dette havde været af en sådan intensitet eller grovhed, at der var tale om en asylbegrundende forfølgelse. Nævnet fandt heller ikke, at oplysningerne om ansøgerens helbredstilstand og behandlingsmulighederne var asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina ville risikere dødsstraf eller risikere at blive underkastet tortur eller nedværdigende eller umenneskelig behandling. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR12/3

Nævnet meddelte i **juni 2003** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1972. Indrejst i maj 2002 og søgt asyl i september 2002. Ansøgeren tilhører Ansharah-klanen. Ansøgeren havde forklaret, at hendes forældre og broder blev dræbt i 1991. Ansøgeren tog herefter ophold hos sin moster. Ansøgeren blev i gift i 2000. Ægtefællens familie var blevet dræbt i 1992. I 2000 blev ægtefællen tilbageholdt af de samme personer, som havde dræbt hans familie. Ansøgeren havde ikke set ægtefællen siden, og vidste ikke, om han var i live. På grund sit klantilhørsforhold kunne ansøgeren ikke forlade hjemmet, idet hun i så fald ville blive udsat for overgreb. Da ansøgeren en enkelt gang bevægede sig uden for hjemmet, blev hun overfaldet af personer fra Abgail-klanen. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet, at hun for nylig havde fået at vide, at hendes moster, som hun boede sammen med i Somalia, er død. Et **flertal af flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at forkaste ansøgerens forklaring under nævnsmødet om mosterens død. Flertallet måtte herefter lægge til grund, at ansøgeren, hvis forældre og broder er dræbt, og hvis søster og ægtefælle er forsvundet, var enlig kvinde uden familie eller andet netværk i Somalia. Endvidere lagde flertallet til grund,

at ansøgeren tilhørte en minoritetsklan. På denne baggrund, sammenholdt med, at ansøgeren gennem en længere årrække har måttet leve skjult i den nu afdøde mosters hus af frygt for overgreb, som hun også blev udsat for fra medlemmer af en rivaliserende klan, da hun en enkelt gang forlod huset, fandt nævnets flertal, at der ikke kunne ses bort fra, at ansøgeren ved en tilbagevenden til det sydlige Somalia risikerede umenneskelig og nedværdigende behandling som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/4

Flygtningenævnet **stadfæstede i juli 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1974. Indrejst i oktober 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren og hans samlever havde forklaret om en række episoder i årene 2001 og 2002, herunder overfald, telefontrusler, ransagning, anholdelse samt tilbageholdelse med voldtægt i cellen på politistationen. Ansøgerens og samleverens forklaringer havde ikke været ganske overensstemmende i en del detaljer, for eksempel med hensyn til en avisartikel og hvem, der var klaget til, men Flygtningenævnet fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren og samleveren havde været udsat for de pågældende begivenheder. Flygtningenævnet fandt dog ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren og samleveren i forbindelse med en anholdelse i juni 2002 blev voldtaget. Flygtningenævnet lagde vægt på, at hverken ansøgeren eller samleveren havde omtalt det i asylansøgningsskemaerne, og at ansøgeren ikke lod sig undersøge herfor under en undersøgelse hos en retsmedicinsk læge. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren og samleveren blev forfulgt af grunde, der var omfattet af Flygtningekonventionen. Med hensyn til ansøgerens homoseksualitet bemærkedes, at homoseksualitet ikke er strafbart i Rusland, og at det måtte lægges til grund, at begivenhederne havde haft afsæt i beskyldninger om økonomisk kriminalitet. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kunne ikke afvise, at enkelte personer indenfor politiet i hjembyen havde været involveret i den økonomiske kriminalitet og havde taget del i overfald med videre på ansøgeren og hans samlever. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke noget grundlag for at antage, at den eller de pågældende enkeltpersoner inden for politiet havde handlet med opbakning fra politimyndighederne. Ansøgeren og samleveren havde alene foretaget anmeldelser til politimyndigheder i hjembyen, men havde ikke rettet henvendelse til overordnede myndigheder uden for hjembyen. På denne baggrund havde Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at overgrebene mod ansøgeren og hans samlever var myndighedsunderstøttede, eller at myndighederne ikke havde vilje og evne til at beskytte ansøgeren og hans samlever. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse tillige, at ansøgeren og hans samlever, uanset at det kunne være vanskeligt at finde bolig og arbejde andre steder, måtte kunne tage ophold for

eksempel i andre større byer, hvor der findes homoseksuelle miljøer. Flygtninge­nævnet bemærkede yderligere, at samle­verens flugt fra politiet under en tilbageholdelse i 2002 ikke kunne anses som asylbegrundende. Flygtninge­nævnet fandt derfor ikke, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren eller hans sam­lever ved en tilbagevenden til Rusland risikerede at blive udsat for tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge­nævnet stadfæstede samme dag Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende samleveren. BR12/5

Flygtninge­nævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1986. Indrejst i december 2002. Ansøgeren påkørte i 2002 en person, som døde. Uheldet skete ved, at ansøgeren kom kørende, hvorefter personen pludselig gik ud foran ansøgeren. Efter uheldet steg ansøgeren ud af bilen. Der kom mange mennesker til stede. Ansøgeren kørte herefter hjem til sine forældre. Ansøgeren ved ikke, om personen døde, men han har forstået, at den påkørtes fader efterfølgende ville hævne sig på ansøgeren. Den afdødes fader leder derfor efter ansøgeren og vil slå ansøgeren ihjel. Den påkørtes forældre anmeldte ulykken til politiet. Politiet opsøgte efterfølgende ansøgerens bopæl for at lede efter ham. Ansøgeren kunne ikke blive i Libanon, da han var eftersøgt. **Flygtninge­nævnet** lagde til grund, at ansøgeren var født i april 1986, er libanesiser, og at han hele sit liv havde boet i Tripoli. I november 2002 var ansøgeren indblandet i et færdselsuheld, hvor han påkørte en lille dreng, der efter ansøgerens oplysninger muligvis senere var død. Det blev endvidere lagt til grund, at drengens fader efterfølgende havde henvendt sig på ansøgerens bopæl for at få fat i denne for at få hævn. Nævnet fandt ikke, at dette var asylbegrundende eller kunne begrunde beskyttelsesstatus. Hvis der forelå en konflikt med offerets fader, måtte ansøgeren henvises til at søge de libanesiske myndigheders beskyttelse. Nævnet fandt heller ikke, at det forhold, at ansøgeren efter færdselsuheldet var blevet eftersøgt af politiet er asylbegrundende. Nævnet fandt efter oplysningerne om den libanesiske straffelovs bestemmelser om straffen for uagtsomt manddrab ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere en uforholdsmæssig straf, hvis han fandtes skyldig. Nævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet fandt ligeledes ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede dødsstraf, eller risikerede at blive underkastet tortur eller umenneskelig behandling, eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/6

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden, født i 1982. Indrejst i august 2002. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Nævnet udtalte, at ansøgerens væsentligste asylmotiv var, at han af Fatah, herunder navnlig tre fætre der var medlemmer af Fatah, gennem to til tre år var søgt presset og truet til at tilslutte sig organisationen med henblik på deltagelse i aktioner mod israelerne. Ansøgeren, der ikke ønskede at deltage i voldelige aktioner, frygtede likvidering, hvis han fastholdt sin vægring. Et **flertal af flygtningenævnets medlemmer** fandt, at det ikke kunne afvises, at fætrene – hvis ansøgeren fastholdt sin vægring – ville udvirke, at ansøgeren ansås som forræder og ville blive udsat for alvorlige overgreb/likvidering. Det kunne ikke antages, at de israelske myndigheder eller selvstyremyndighederne ville/kunne yde ansøgeren beskyttelse herimod. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt herefter, at ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/7

Flygtningenævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1969. Indrejst i juli 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er født i Mogadishu og tilhører Reer Hamar-klanen. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren gennem mange år blandt andet havde udfærdiget tegninger til en sportsavis og tillige havde virket som portrætmaler. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgeren af klanen Habr Gedir var blevet tvunget til at lave en satirisk tegning af et fremtrædende medlem af Abgal-klanen, der indeholdt en beskyldning om misbrug af pengemidler. Det lagdes til grund, at denne tegning var blevet trykt i en avis. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren som følge heraf måtte antages at være kommet i et afgørende modsætningsforhold til Abgal-klanen. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på, at ansøgerens bopæl som følge af tegningen var blevet opsøgt flere gange af den afbillede persons sønner, at ansøgeren af frygt for overgreb havde holdt sig skjult i Mogadishu frem til udrejsen, og at han tilhørte en minoritetsklan. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens forhold kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke at kunne bortse fra, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede umenneskelig eller nedværdigende behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/8

Flygtningenævnet **stadfæstede** i **august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1978. Indrejst i august 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren og hans broder havde været udsat for overfald fra formentlig RNE-medlemmer i februar 2000 i en by og igen i februar 2002 i en anden by, ligesom der havde været et antal chikanøse henvendelser og noget hærværk. Dette havde meget muligt haft sammenhæng

med ansøgerens jødiske etnicitet. Uanset, om det yderligere var korrekt, at myndighederne i de to byer og i denne situation ikke havde beskyttet ansøgerne effektivt og måske endda havde handlet i forståelse med RNE, lagde nævnet efter baggrundsmaterialet til grund, at dette i givet fald havde drejet sig om enkeltstående myndighedspersoner på lokalt niveau. Nævnet lagde herved vægt på Udenrigsministeriets notat af 18. marts 2002 om situationen for russiske jøder og RNEs indflydelse, og på de mere generelle oplysninger i de seneste landerapporter fra US State Department, UK Home Office og det svenska Utenrikesdepartement. Det generelle billede er, at jøder i Rusland – på linie med andre minoriteter – kan risikere chikane og isoleret forfølgelse, men at der ikke findes statsunderstøttet chikane af jøder sted, endsige forfølgelse. Under disse omstændigheder, og idet intet i ansøgerens situation talte imod, måtte ansøgeren henvises til at tage ophold andetsteds i Rusland, hvis han ikke fandt på ny at kunne tage ophold i en af de to byer. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville risikere forfølgelse omfattet af Flygtningekonventionen af 1951, hvis han vendte tilbage til Rusland. Han risikerede heller ikke dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. BR12/9

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1976. Indrejst i april 2002 og søgt asyl i januar 2003. Ansøgerens ægtefælle blev i november 2000 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde angivet, at hun risikerede forfølgelse fra de nuværende magthaveres side i Afghanistan som følge af medlemskab af PDPA, herunder ungdomsorganisationen. Ansøgeren havde oplyst, at hun havde været medlem af PDPA's ungdomsorganisation fra sit 9. år til sit 14. år, hvorefter hun blev medlem af hovedorganisationen. Nævnet lagde dette til grund, herunder også ansøgerens forklaring for nævnet om sine aktiviteter. Nævnet fandt ikke, at disse aktiviteter havde profileret ansøgeren på en sådan måde, at hun risikerede en asylbegrundende forfølgelse. Ved vurderingen heraf havde nævnet lagt vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i sit hjemland – afbrudt af rejser til Pakistan – indtil primo 2002 uden at blive udsat for en asylbegrundende forfølgelse. Det bemærkedes endvidere, at ansøgerens forældre og flere søskende fortsat opholdt sig i Kabul, samt at ansøgeren i september 2001 fik udstedt pas på den afghanske repræsentation i Peshawar. Endelig bemærkedes, at ansøgeren i 1995 indgik ægteskab med sin nuværende ægtefælle, der tilhørte Hezb-i-Wahdat partiet. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur

eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/10

Nævnet meddelte i **september 2003** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1984. Indrejst i april 2002 og søgt asyl i oktober 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren for nævnet på overbevisende vis kunne forklare om sine forhold. Det lagdes herefter til grund, at ansøgerens uægteskabelige forhold til en gift mand var blevet anmeldt til de iranske myndigheder, hvorfor der måtte forventes en straffesag imod ansøgeren. Flygtningenævnet fandt, at der i denne forbindelse var en nærliggende risiko for, at ansøgeren ville blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/11

Nævnet **stadfæstede** i **september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1949. Indrejst i juni 2002 og søgt asyl i august 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren aldrig havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde i Kina dyrket Falun Gong og havde i den forbindelse været tilbageholdt i tre dage, hvorefter hun blev løsladt uden videre sigtelse. Ansøgerens hjem blev efterfølgende ransaget, og myndighederne medtog Falun Gong materiale, men foretog sig intet over for ansøgeren i den anledning. Ansøgeren var udrejst legalt på ferie i Danmark hos datteren. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren ikke var forfulgt, da hun udrejste. Selvom ansøgeren her i landet havde dyrket Falun Gong og angiveligt demonstreret, fandt nævnet det ikke sandsynliggjort, at hun var blevet identificeret af de kinesiske myndigheder. Ansøgeren deltog af egen fri vilje i de pågældende aktiviteter. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina ville blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at der var reel risiko for, at hun ville blive idømt dødsstraf eller blive udsat for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/12

Nævnet **stadfæstede** i **september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1975. Indrejst i september 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der tilhører Reer Hamar klanen, underklan Shanshia, som asylmotiv havde angivet, at han frygtede overgreb fra andre klaners side, særligt Hawiye-klanen, og havde henvist til, at familien i 1992 var blevet overfaldet af naboer med tilhørsforhold til subklaner under Hawiye-klanen. Hans fader og søster var blevet dræbt og moderen udsat for overgreb. Flygtningenævnet bemærkede, at begivenhederne i 1992 ikke nu kunne begrunde asyl. Ansøgeren havde siden overgrebet i 1992 og frem til udrejsen i maj 2001 opholdt sig i hjembyen uden at blive udsat for yderligere

overgreb. Nævnet fandt på denne baggrund, at det ikke var sandsynliggjort, at ansøgeren personligt var i en særlig risiko for forfølgelse i sit hjemområde. Da endvidere de generelle forhold for Reer Hamar-klanen ikke i sig selv kunne begrunde asyl, jævnfør herved oplysningerne i Udlændingestyrelsens rapport fra fact-finding mission fra den 11. til den 25. januar 2003, fandtes ansøgeren ikke at opfylde betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/13

Nævnet **stadfæstede i oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig iransk statsborger, født i 1978. Indrejst i september 2002. Da ansøgeren var tre år, blev familien tvangsflyttet fra Iran til Altash-flygtningelejren i det nordlige Irak. I 1995 begyndte ansøgeren at have aktiviteter for Kurdistans Demokratiske Parti i Iran (KDPI). I perioden 1997 til 2002 var ansøgeren partisan for KDPI. **Flygtningenævnet** lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren efter sine egne oplysninger ikke havde opholdt sig i Iran siden han var ganske lille, at han havde været medlem af KDPI i en årrække, og at han i denne forbindelse ikke havde deltaget i direkte konfrontationer med iranske myndigheder, men alene udført aktiviteter under kortvarige ophold på iransk territorium i form af uddeling af skriftligt materiale og anden form for propaganda-virksomhed. Flygtningenævnet fandt det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort, at ansøgeren var blevet profileret i forhold til de iranske myndigheder. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter bestemmelserne i flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og fandt ej heller, at der var reel og nærliggende risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville blive underkastet dødsstraf, tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/14

Nævnet **stadfæstede i oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1982. Indrejst i september 2002. Ansøgeren er etnisk albaner og muslim. I sommeren 2002 flyttede ansøgeren sammen med sin samlever, der er etnisk ashkali og muslim. Ansøgerens familie ville herefter ikke have noget med ansøgeren at gøre på grund af samleverens etnicitet. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik heraf, at ansøgeren havde haft meget voldsomme, traumatiserende krigsoplevelser, der blandt andet indebar, at hun selv var blevet voldtaget. Det var mere end tre år siden, at de pågældende begivenheder fandt sted, og magtforholdene i hjemlandet var nu ændret. Det frem-

gik videre, at ansøgeren som følge af krigstraumerne havde pådraget sig behandlingskrævende psykiske lidelser, og hun havde i den forbindelse flere gange forsøgt at begå selvmord. Flygtningenævnet fandt, at som forholdene i hjemlandet var, ville ansøgeren ved en tilbagevenden ikke være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i nærliggende risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at få meddelt asyl i medfør af udlændingelovens § 7. Ansøgeren led dog af en betydelig subjektiv frygt, men dette forhold i sig selv kunne ikke medføre en ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæstede samme dag Udlændingestyrelsens afgørelse i ansøgerens samlevers sag. BR12/15

Nævnet **stadfæstede i november 2003** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en mandlig statsborger fra Libyen, født 1976. Indrejst i december 2002. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt asyl. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren blev løsladt efter en generel amnesti, og at han efterfølgende havde opholdt sig i Libyen uden lignende konflikter frem til 2002, hvor han færdiggjorde sin uddannelse og var ind- og udrejst legalt flere gange af Libyen, senest i oktober 2002. Nævnet fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgeren under en valghandling var blevet beskudt, eller at han skulle aftjene værnepligt kunne begrunde, at han skulle have opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren skulle være eftersøgt af de libyske myndigheder som følge af, at han havde været medvirkende til forsøg på indsmugling af amazigh-materiale. Nævnet lagde vægt på, at forklaringen ikke forekom sandsynlig og fremtrådte konstrueret til lejligheden. Nævnet bemærkede endvidere, at ansøgerens forklaring om omstændighederne omkring indsmuglingen var blevet udbygget efterhånden. Flygtningenævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder en rapport af 20. november 2002, udarbejdet af de svenske udlændingemyndigheder, ikke grundlag for at antage, at ansøgeren som følge af, at han havde opholdt sig i Danmark som asylansøger ville være omfattet af udlændingelovens § 7, heller ikke selvom ansøgeren måtte blive myndighedskontrolleret ved indreisen. Nævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren på sin mobiltelefon skulle være blevet kontaktet af den libyske ambassadør. Nævnet bemærkede, at ansøgeren ikke har forklaret herom til sin advokat, men først under nævnsmødet. Nævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libyen ville risikere at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/16

4.1.2.4 Betydningen af helbredsmæssige forhold

I nogle af de sager, der behandles af Flygtningenævnet, har ansøgeren som en del af sit asylmotiv henvist til helbredsmæssige forhold.

Af bemærkningerne til § 7, stk. 2, som bestemmelsen blev formuleret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002, fremgår, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, som tidligere ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger således af praksis fra Den europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde medføre en krænkelse konventionens artikel 3. Der er ikke hensigten med udlændingelovens § 7, stk. 2, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1977. Indrejst første gang i maj 1996 og i februar 1997 meddelt opholdstilladelse af Flygtningenævnet i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved dom i august 1998 blev ansøgeren idømt 40 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 291, stk. 1 og 119, stk. 1. I januar 1999 stadfæstede landsretten den afsagte dom og ansøgeren blev herudover udvist af Danmark med indrejseforbud i fem år. Ved dom i juli 1999 blev ansøgeren dømt til psykiatrisk behandling på et hospital for sindslidende med tilsyn af Kriminalforsorgen, desuden blev ansøgeren udvist af Danmark med indrejseforbud i fem år. Ved en landsretsdom i september 1999 blev ansøgeren dømt til ambulat psykiatrisk behandling med tilsyn af Kriminalforsorgen. Byrettens bestemmelse om udvisning udgik. I november 2000 udrejste ansøgeren af Danmark. I september 2002 genindrejste ansøgeren i Danmark uden at være i besiddelse af gyldig rejselegitimation og anmodede på ny om asyl i Danmark. Ansøgerens tidligere opholdstilladelse ansås grundet udvisningsdommen af januar 1999 som værende bortfaldet, jfr. udlændingelovens § 32, stk. 4. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet efter det foreliggende lagde til grund, at ansøgerens oprindelige opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovens § 7, stk. 2 er bortfaldet ved landsrettens dom fra januar 1999, jf. udlændingelovens § 32. Flygtningenævnet kunne endvidere efter de foreliggende oplysninger lægge til grund, at ansøgeren udrejste af Danmark i november 2000, efter at han var blevet udskrevet fra et hospitalsophold. Flygtningenævnet

fandt ikke med den fornødne sikkerhed at kunne lægge til grund for sagen, at ansøgerens udrejse af Danmark i november 2000 var et forsøg på at undgå udsendelse. Flygtningenævnet fandt derfor ikke grundlag for at antage, at udlændingelovens § 49 a skulle bringes i anvendelse. Da ansøgeren efterfølgende indrejste i Danmark efter 1. juli 2002 skulle ansøgeren herefter asylretligt vurderes i forhold til udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 608 af 17. juli 2002. Flygtningenævnet lagde efter de foreliggende oplysninger til grund, at ansøgeren er somalisk statsborger fra Somaliland og at han tilhører Midgan-klanen. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at medlemmer af Midgan-klanen ved en tilbagevenden til Somaliland er i risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur, eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærkede særligt i den forbindelse, at ansøgeren efter det oplyste er psykisk syg og medicinkrævende. Det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på forsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten, men at en afgørelse om udsendelse af en sådan udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde kan medføre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Det fremgår videre af lovens forarbejder, at det ikke har været hensigten med bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige tilfælde vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 b. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/17

Nævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1965. Indrejst i august 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der ikke har været medlem af politiske partier eller organisationer, tilhører Ashraf-klanen og er født i Mogadishu. Omkring 1970 flyttede han til Gedo-regionen, hvor han tog ophold hos moderns slægtninge, der tilhører Marehan-klanen. Da borgerkrigen i 1996 bredte sig til Gedo-regionen, udrejste ansøgeren til Etiopien. Ansøgeren havde under sagen oplyst, at han udrejste på grund af borgerkrigen og efter råd fra sin onkel. Under nævnsbehandlingen af sagen har ansøgeren som begrundelse for udreisen yderligere henvist til et knivoverfald og til, at han blev forsøgt hvervet til en milit, og at han derfor står i et modsætningsforhold til onkelens klan, fordi han afviste hvervningsforsøget. Nævnet kan ikke lægge denne del af ansøgerens forklaring til grund, idet han ikke har givet en plausibel forklaring på den sene fremkomst af disse oplysninger. Nævnet henviste i den forbindelse til, at

ansøgeren ifølge samtalereferatet gentagne gange blev spurgt om årsagen til udrejsen. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren havde været udsat for forhold, der kunne karakteriseres som forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ved en tilbagevendende vil være i risiko herfor. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde oplyst om konkrete konflikter eller forhold, der sandsynliggjorde, at han ved en tilbagevendende ville være i en reel risiko for at blive udsat for sådanne overgreb, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Hverken ansøgerens klantilhørsforhold, hans angiveligt manglende netværk eller de generelt vanskelige forhold i Somalia findes i sig selv at kunne begrunde opholdstilladelse. Ansøgeren har yderligere påberåbt sig sine helbredsmæssige forhold som asylgrundlag. Nævnet bemærkede, at det fremgår af lovens forarbejder, at det ikke har været hensigten med bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I ganske særlige tilfælde vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse. Kompetencen hertil henhører imidlertid ikke under Flygtningenævnet. BR12/18

4.2 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløsp-proceduren

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002, der trådte i kraft den 1. juli 2002, blev der indført en udvidet formandskompetence i sager, hvor Udlændingestyrelsen har forsøgt at afgøre en asylsag i åbenbart grundløs-proceduren, men hvor Dansk Flygtningehjælp har nedlagt veto herimod. Den udvidede formandskompetence finder anvendelse for afgørelser, truffet af Udlændingestyrelsen fra den 1. juli 2002.

Udlændingelovens § 53, stk. 4, har følgende ordlyd:

Stk. 4. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Bestemmelsen indebærer, at de sager, hvor en asylansøgning efter Udlændingestyrelsens opfattelse er åbenbart grundløs men hvor Dansk Flygtningehjælp ikke har kunnet tilslutte sig styrelsens vurdering, som udgangspunkt behandles af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene. Tidligere blev disse sager behandlet efter den almindelige procedure med mundtlig fremlæggelse under et møde i nævnet.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet.

Ved samme lovændring blev § 53 b, stk. 1, endvidere ændret således, at der nu i bestemmelsen er anført de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren – som hidtil – skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles under et nævnsmøde.

Flygtningenævnet har på dette grundlag indført en særlig hasteprocedure for behandlingen af sagerne og har besluttet, at sagerne behandles af enten formanden eller en af fire udpegede næstformænd, ligesom det er en mindre gruppe af fuldmægtige i sekretariatet, der forestår behandlingen af disse sager.

Ved sagens modtagelse sender nævnet et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristen, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter, beskikkelsesbrev samt baggrundsmaterialeliste til advokaten. I den forbindelse anmodes advokaten om at fremkomme med skriftligt indlæg i

sagen inden tre uger, hvorefter sagen vil blive afgjort på skriftligt grundlag af formanden eller en af næstformændene eller henvist til mundtligt nævnsmøde.

Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at meddele Flygtningenævnets sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår.

I tilfælde af overskridelse af tre ugers fristen vil Flygtningenævnet under henvisning til § 55, stk. 2, kunne beskikke en anden advokat.

I 2003 har nævnet truffet afgørelse i 25 sager, der har været forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren. 15 sager, der alle blev stadfæstet, er afgjort på formandskompetencen. Ti sager blev henvist til mundtlig behandling og heraf blev ni stadfæstet, mens der i en sag blev meddelt tilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempler på Flygtningenævnets praksis i sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Slovakiet, født i 1957 (M) og 1966 (K), samt tre børn. Indrejst i juli 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne er etniske romaer fra Slovakiet. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at deres to sønner efter tilbagekomsten fra Danmark i august 2001 havde været udsat for seksuelle overgreb begået af politibetjente i hjembyen, og at den mandlige ansøger i forbindelse med anmeldelse af overgrebene blev overfaldet af nogle betjente. Flygtningenævnet fandt, at der var en række divergenser i den mandlige og den kvindelige ansøgers forklaringer, herunder om anmeldelsen af overgrebene begået imod sønnerne samt om det efterfølgende overgreb begået imod den mandlige ansøger. Uanset om ansøgernes forklaringer lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at der forelå overgreb af en sådan karakter, at det kunne betegnes som en myndighedsunderstøttet forfølgelse af ansøgerne. Nævnet lagde vægt på, at overgrebene blev begået af de samme få betjente fra lokalområdet. Flygtningenævnet fandt derfor, at ansøgerne måtte henvises til at klage over politibetjentenes handlemåde til relevant overordnet slovakisk myndighed. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de generelt vanskelige forhold for etniske romaer i Slovakiet, hverken i sig selv eller i sammenhæng med det tidligere anførte, kunne bevirke, at der skulle meddeles ansøgerne asyl. Flygtningenævnet havde herved tillagt det nogen vægt, at ansøgerne i perioden fra 1999 til 2001 fire gange havde søgt asyl i Danmark, og at ansøgerne hver gang var blevet meddelt afslag på asyl i proceduren for åbenbart grundløse sager.

Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgerne var asylbegrundende forfulgt ved deres udrejse, eller at ansøgerne ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR12/19

Nævnet **stadfæstede i april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs kurder fra Syrien, født i 1974. Indrejst i april 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv henviste til, at han i 1999 var tilbageholdt af de syriske myndigheder i tre dage og udsat for overgreb, og at han i 2001 fik revet en bygning ned af de syriske myndigheder, fordi bebyggelsen lå for tæt på vejen. Endvidere henviste han til, at han som statsløs kurder blev diskrimineret i Syrien, og at han som følge af sin illegale udrejse ikke ville kunne opnå indrejsetilladelse og ville risikere straf. Uanset om Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren i januar 1999 havde været tilbageholdt af de syriske myndigheder på grund af en beskyldning om, at han havde revet et billede af præsidenten i stykker, og at han i den forbindelse blev udsat for fysiske overgreb, fandt Flygtningenævnet ikke, at det i dag kunne begrunde, at der meddeltes ansøgeren opholdstilladelse. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at sigtelsen mod ansøgeren blev frafaldet, at forholdet lå flere år tilbage i tid, og at ansøgeren havde kunnet opholde sig i hjemlandet i mere end tre år uden at være blevet udsat for yderligere overgreb. At ansøgeren i 2001 fik revet en bygning ned af de syriske myndigheder, fordi bygningen var opført for tæt på vejen, og at ansøgeren ikke turde klage over dette, fandt Flygtningenævnet ikke kunne begrunde, at ansøgeren meddeltes asyl. Det forhold, at ansøgeren var statsløs kurder fandtes ikke i sig selv at kunne anses for asylbegrundende, og ansøgerens udrejseforhold fandtes ikke at kunne føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgeren ikke forud for sin udrejse havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse, og fandt heller ikke, at ansøgeren ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR12/20

Nævnet **stadfæstede i november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1970 (M) og 1973 (K), samt to børn. Indrejst i december 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne er etniske albanere og muslimer fra Mitrovica i Kosovo-provinsen. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgerne blev fordrevet fra hjembyen af serberne i foråret 1999 i forbindelse med krigen i Kosovo. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøger i 1998 blev udsat for et voldeligt overgreb begået af serbere, at den kvindelige ansøgers moder og søster forsvandt under flugten fra hjembyen i 1999, samt at den kvindelige ansøger ligeledes under flugten blev udsat for voldtægt begået af serbiske sol-

dater. Uanset om ansøgernes forklaring lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerne ikke havde haft nogen konkret konflikt med myndigheder eller politiske grupperinger i Kosovo ud over den generelle situation, der var en følge af serbernes fremfærd. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerne havde opholdt sig i hjemlandet fra juli 1999 og frem til udrejsen uden at have været udsat for yderligere overgreb. Det forhold, at ansøgerne ikke kunne vende tilbage til deres tidligere bopæl i Mitrovica, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Oplysningerne om ansøgernes psykiske og fysiske tilstand eller den deraf følgende subjektive frygt for en tilbagevenden kunne ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved nogen vægt på den tid, der var forløbet, siden begivenhederne fandt sted og indtil ansøgerne udrejste af Kosovo, samt at forholdene i Kosovo-provinsen var ændret afgørende i forhold til det tidspunkt, hvor begivenhederne fandt sted. Krigstilstanden var ophørt, og området blev administreret med bistand fra KFOR styrkerne og UNMIK. Flygtningenævnet bemærkede, at spørgsmålet om der forelå sådanne humanitære grunde, at ansøgerne ikke burde vende tilbage til hjemlandet, hørte under Integrationsministeriets kompetenceområde. Herefter, og idet de generelt vanskelige forhold i hjemlandet ikke kunne føre til et andet resultat, fandt Flygtningenævnet, at ansøgerne kunne vende tilbage til Kosovo-provinsen, hvor ansøgerne fortsat havde familie, uden at risikere at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/21

Flygtningenævnet **stadfæstede i december 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bulgarien, født i 1969. Indrejst i oktober 2003. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er bulgarsk statsborger og etnisk roma, og at ansøgerens samlever, der ligeledes søgte asyl i Danmark, og hvis sag blev sambehandlet med ansøgerens sag, er bulgarsk statsborger og etnisk bulgarer. Ansøgeren har tre børn med samleveren, der venter parrets fjerde barn. Ansøgeren havde vedrørende sit asylmotiv forklaret, at han og samleveren i hjemlandet fik problemer med deres familier på grund af deres blandede etniske forhold. Ansøgeren og samleveren havde forklaret, at de i 2001 havde været udsat for to voldelige overfald fra samleverens families side, og at også ansøgerens familie i et tilfælde havde slået ansøgerens samlever. Endvidere havde ansøgernes familier udsat ansøgeren og samleveren for chikane og trusler. Nævnet bemærkede, at ansøgerens forklaring var præget af divergenser, herunder i forhold til samleverens forklaring i relation til tidspunktet for overgrebet begået af ansøgerens familie mod ansøgerens

samlever. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren havde haft problemer med sin og samleverens familier på grund af deres blandede etnicitet. Nævnet fandt ikke, at forholdet efter sin intensitet og karakter kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt således, at forholdene var af privatretlig karakter, og at ansøgeren om fornødent måtte søge de bulgarske myndigheders beskyttelse. Nævnet bemærkede, at ansøgerens forklaring om, hvorvidt han anmeldte overgrebene til de bulgarske myndigheder, var divergerende, herunder i forhold til samleverens forklaring. På denne baggrund kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren og samleveren havde søgt de bulgarske myndigheders beskyttelse mod deres familier. Det blev videre bemærket, at ansøgerens og samleverens forklaringer, hvorefter de ikke kunne vente myndighedernes beskyttelse, var baseret på ansøgerens formodninger herom. Flygtningenævnet tillagde det i den forbindelse vægt, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke havde haft problemer med de bulgarske myndigheder, herunder at han ikke havde problemer med at få udstedt pas. Flygtningenævnet fandt således ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Det kunne heller ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i konkret særlig risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren opfyldt herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. De generelle forhold i ansøgerens hjemland, herunder for etniske romaer, kunne ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. BR12/22

Formanden kan efter udlændingelovens § 53, stk. 4, in fine, henvise en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnet til skriftlig behandling, men hvor der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller hvor man finder, at ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurdering af ansøgerens troværdighed.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **meddelte i februar 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1937 (M) og 1939 (K). Indrejst i juni 2001. **Flygtning-**

genævnet lagde ansøgernes forklaringer til grund. Den kvindelige ansøger fandtes ikke at have et selvstændigt asylgrundlag. Den mandlige ansøger tilhørte ifølge UNHCR's anbefalinger fra september 2001 en særlig sårbar gruppe, idet han både havde været lejrfange og havde afgivet vidneforklaring for ICTY i Haag. Den mandlige ansøger havde opholdt sig cirka ti måneder i fangelejr og herunder været udsat for stærkt traumatiserende oplevelser. Under hensyn til at ansøgeren efter lejropholdet havde opholdt sig i Sarajevo indtil udrejsen i 2001, fandt Flygtningenævnet ikke, at lejropholdet i sig selv kunne begrunde, at der i dag skulle meddeles ansøgeren asyl. Når imidlertid hensås til, at ansøgeren i 2001 havde afgivet vidneforklaring for domstolen i Haag mod en af lejrlederne, og at ansøgeren efter tilbagekomsten fra Haag i hvert fald i februar/marts havde modtaget telefoniske trusler om likvidering i anledning af vidneforklaringen, fandt Flygtningenævnet, at den mandlige ansøgers angivne subjektive frygt for en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina var så velbegrundet, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage. BR12/23

Nævnet **stadfæstede i juni 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1974, samt et barn. Indrejst i september 2000. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder også forklaringen om et overgreb i maj 2000, som ansøgeren mente, var foranlediget af samleverens tidligere ægtefælle. Efter de traumatiske oplevelser, som ansøgeren havde været udsat for under krigen, blandt andet i forbindelse med Srebrenicas fald i 1995, fandt Flygtningenævnet ikke, at det burde kræves, at ansøgeren skulle vende tilbage til Republika Srbska. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i Føderationsområdet, hvor hun havde boet fra 1995 og frem til sin udrejse i september 2000. Flygtningenævnet fandt ikke, at de traumatiske forhold, som ansøgeren havde været udsat for under krigen på nuværende tidspunkt, hvor forholdene i Bosnien var afgørende ændret, kunne begrunde asyl i Danmark. De overgreb, som ansøgeren havde forklaret om, at hun havde været udsat for fra sin samlevers tidligere ægtefælles side – herunder overfaldet i maj 2000 – måtte Flygtningenævnet lægge til grund var af privatretlig karakter og uden hverken etnisk eller politisk indhold. Ansøgeren måtte derfor henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod eventuelt nye trusler fra samleverens tidligere hustrus side, idet Flygtningenævnet ikke fandt det sandsynliggjort, at myndighederne ville savne evne eller vilje til at yde en sådan beskyttelse. Oplysningerne om ansøgerens alvorlige psykiske problemer kunne ikke føre til andet resultat i asylretlig henseende. Flygtningenævnet udtalte endelig, at spørgsmålet om, hvorvidt der forelå sådanne humanitære grunde, at ansøgeren ikke burde vende tilbage til hjemlandet, hører under Integrationsministeriets kompetenceområde. BR12/24

4.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningesnævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningesnævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Efter sagens modtagelse i Flygtningesnævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen gøres klar til nævnens behandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere principielle spørgsmål, for eksempel spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil imidlertid blive henvist til behandling i forbindelse med nævnsmødet.

4.3.1 Advokatbeskikkelse

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningesnævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, med mindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningesnævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet ansøgeren en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontorsted i ansøgerens nærområde. Advokatfuldmægtige kan efter nævnets praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet træffer afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter, det foreliggende baggrundsmateriale og drøfte sagens omstændigheder.

4.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager, medmindre særlige forhold taler for en skriftlig behandling. Det kan for eksempel forekomme, såfremt ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnsssekretariatet. Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenen § 18, stk. 1. Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Flygtningenævnets møde ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes ved, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale, og at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne overgives til efterretningstjenesten eller anklagemyndigheden. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentan-

ten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

4.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56 henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 2, eller 4-6. Skriftlig behandling anvendes i statusændringssager, ambassadesager, sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument og sager, der efter den 1. juli 2002 af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren.

I skriftlige sager, bortset fra statusændringssager, beskikkes der en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Sagen afgøres herefter enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen eller af formanden alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

4.3.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedøm-

melsen af sagen, udgør ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse, eller i forbindelse med at ansøgeren har søgt om asyl, et familieoplysningsskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af den eller de samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland.

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge, hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb. Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 206-212, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

4.3.5 Praksis

Nævnets praksis indgår som et vigtigt grundlag for nævnets vurdering af de enkelte sager. Flygtningenævnet er således bekendt med og anvender egen praksis ved vurderingen af asylsager. Forud for hvert nævnsmøde udsendes afgørelser, der indholdsmæssigt ligner de sager, der skal behandles på det forestående nævnsmøde, som praksis til nævnets medlemmer forud for nævnsmødet. Flygtningenævnet har i beretningsperioden udgivet tre numre af nævnets nyhedsbrev, Information fra Flygtningenævnet, hvor den seneste praksis beskrives ved hjælp af praksisresuméer. Fra 2004 offentliggøres praksis hver måned på nævnets hjemmeside www.fl.n.dk.

4.4 Beslutning

Forud for hvert nævnsmøde får det enkelte nævnsmedlem tilsendt sagens akter. Nævnformanden for det pågældende nævn får endvidere tilsendt et resumé af sagens omstændigheder udarbejdet af Flygtningenævnets sekretariat.

Flygtningenævnets afgørelser skal være begrundede, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Flygtningenævnets afgørelse indeholder således oplysning om sagens faktiske omstændigheder, en angivelse af, hvorvidt nævnet finder, om ansøgeren opfylder betingelser for at få asyl, og de hovedhensyn nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen at tage stilling til partsanbringender, særligt når anbringenderne vedrører forhold, der ikke kan afvises som uvæsentlige eller irrelevante, eller anbringender, som ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen har tilkendegivet at lægge særlig vægt på.

4.5 Udsendelse

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afslag på asyl, og ansøgeren ikke har andet opholdsgrundlag, indeholder afgørelsen en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Fristen fastsættes i henhold til udlændingelovens § 33, stk. 2, til straks.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt om til hvilket land udsendelse kan ske.

Det er Rigspolitiet, der herefter forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne

ønsker at udrejse frivilligt, og er det ikke er tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelsen af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

4.6 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen, jf. ovenfor. Såfremt det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 21, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, eller hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenen §§ 21, stk. 2, og 22, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

4.7 Sager afsluttet uden en afgørelse

4.7.1 Forsvundne

En asylansøger registreres som forsvundet i Udlændingeregistret, hvis den pågældende i 14 dage ikke har været på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center, eller hvis ansøgeren udebliver fra en samtale, hvortil vedkommende er tilsagt af politiet.

Såfremt en ansøger er registreret som forsvundet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitiets Udlændingeafdeling, og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygt-

ningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til de danske myndigheder, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og den pågældende fastholder sin ansøgning om asyl, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans.

4.7.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Den beskikkede advokat kan dog også frafalde på ansøgerens vegne. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejses inden sagens afgørelse i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylsagen, og sagsbehandlingen afsluttes.

4.7.3 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt til kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet ved skriftlig voting, jf. forretningsordenens § 28. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der afgiver votum i sagen. Såfremt der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

Såfremt ansøgeren ikke afgav forklaring under det første nævnsmøde, eller de fremkomne oplysninger nødvendiggør, at ansøgeren atter skal have lejlighed til at afgive forklaring, berammes sagen til et nyt mundtligt nævnsmøde. Der vil i disse tilfælde normalt være tale om et nyt nævn med en anden sammensætning end det nævn, der oprindeligt behandlede sagen.

4.8 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets tolkeliste. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område af 11. juni 2003, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, med mindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller med mindre det ikke er muligt at fremskaffe en tolk på modersmålet. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk på ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk på et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagen samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke såfremt de for eksempel vedrører tolkens etniske tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

4.9 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure som anvendes i sager vedrørende mindreårige uledsagede asylansøgere og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmaessige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36, med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på 1½ -2 måneder.

4.10 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

4.10.1 Genoptagelse

Ansøgeren kan efter nævnets afgørelse anmode om genoptagelse. Ved afgørelsen af, hvorvidt der skal ske genoptagelse af sagen eller ej, foretages en vurdering af de nye oplysninger eller synspunkter sammenholdt med sagens tidligere oplysninger. Afgørelsen om genoptagelse træffes af det samme nævn, som oprindeligt afgjorde sagen. Det fremgår imidlertid af udlændingelovens § 53, stk. 5 og 6, og forretningsordenens § 29, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl er åbenbart opfyldt. Formanden kan vælge at lade spørgsmålet om genoptagelse afgøre ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer. Formanden kan desuden vælge at genoptage sagen og herefter lade denne afgøre ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, jf. forretningsordenens § 29, 3. pkt., eller ved et mundtligt nævnsmøde, jf. forretningsordenens § 29, 4. pkt., eventuelt under medvirken af et nyt nævn.

4.10.2 Domstolsprøvelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 8, at Flygtningenævnets afgørelser er endelige. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene. Der henvises til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861) og 29. august 2003 (UfR 2003.2405). Det fremgår af disse domme, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønudøvelse.

I Højesterets dom af 2. december 2003 (UfR 2004.727) om afvisning af en sag mod Flygtningenævnet ophævede Højesteret landsrettens afgørelse. Flygtningenævnet havde i den pågældende sag lagt til grund, at ansøgeren unddrog sig militærtjeneste i den periode Forbundsrepublikken Jugoslavien var erklæret i krigstilstand, og at ansøgeren derfor blev idømt fængsel i to år ved dom af 6. juni 1999. Flygtningenævnet havde meddelt afslag på asyl under henvisning til at den idømte straf efter danske retstraditioner ikke kunne anses for uforholdsmæssig streng.

Ansøgeren gjorde over for retten blandt andet gældende, at udlændingeloven skal forstås således, at der skal tages særskilt hensyn til, om værnepligtsunddragelse sker for at undgå deltagelse i militære overgreb på civilbefolkningen, som fordømmes af det internationale samfund som værende i strid med fundamentale principper for menneskelig adfærd. Det var dette spørgsmål, som efter ansøgerens opfattelse er et retsspørgsmål, som ansøgeren ønskede prøvet.

Højesteret fandt, at en prøvelse af de rejste indsigelser indebærer en stillingtagen til retsspørgsmål, og at der ikke er grundlag for at anse de indsigelser, som den pågældende har rejst vedrørende begrundelsen for Flygtningenævnets afgørelse, herunder den manglende stillingtagen til betydningen af baggrunden for hans unddragelse af værnepligt, for i realiteten blot at være et udtryk for uenighed i nævnets konkrete bevisbedømmelse og skønudøvelse. En domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelse kunne herefter ikke anses for afskåret i medfør af udlændingelovens endelighedsbestemmelse. Påstanden om hjemvisning til realitetsbehandling i landsretten blev derfor taget til følge.

Flygtningenævnet genoptog på denne baggrund sagen, der i maj 2004 blev behandlet på mundtligt nævnsmøde.

Ansøgeren gjorde overfor nævnet gældende, at indkaldelsen ikke var til en erklæret krig, men til regimets overgreb mod civilbefolkningen i Kosovo. Ansøgeren gjorde yderligere gældende, at en forudsætning for, at der var mødepligt, og at unddragelse derfor kunne straffes, var, at der forelå en lovlig ordre i overensstemmelse med folkeretten. Ansøgeren gjorde endvidere gældende, at hvis han havde fulgt pålægget om at møde ved den militære enhed, ville han have bragt sig i en situation, hvor han ville være i risiko for at blive straffet for at have deltaget i militære aktioner, der efter det internationale samfunds opfattelse var i strid med menneskerettighederne, og som derfor måtte karakteriseres som strafbare efter de internationale regler. Ansøgeren gjorde endelig gældende, at han som følge af overgreb mod civilbefolkningen var forpligtet til ikke at deltage i krigshandlingerne, og at enhver straf for unddragelse derfor ville udgøre forfølgelse i asylretlig forstand. Af Flygtningenævnets afgørelse fra maj 2004 fremgår, at nævnet ved sagens genoptagelse behandlede sagen på grundlag af de forhold, som var gældende i oktober 2000, hvor det tidligere nævn traf afgørelse, fordi det daværende nævn ikke tog stilling til et af ansøgerens retlige anbringender.

Flygtningenævnet fandt, at for at en straf for undladelse af at efterkomme indkaldelsesordren måtte sidestilles med forfølgelse og dermed være asylbegrundende, måtte det sandsynliggøres, at ansøgeren havde været i en konkret risiko

for at skulle udføre eller medvirke til handlinger, som efter de internationale regler ville kunne medføre udelukkelse i medfør af art. 1 F. Idet det ikke var sandsynliggjort, hverken ved selve indkaldelsesordren eller ved ansøgerens forklaring, at ansøgeren havde været i en konkret risiko for at skulle udføre eller medvirke til sådanne handlinger, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for asyl, jf. udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 600 af 23. juni 2000, og Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

4.10.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

4.11 Generelle baggrundsoplysninger

Det følger af udlændingelovens § 54, at nævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelsen af andre bevismidler.

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet således også ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

4.11.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret.

Flygtningenævnets baggrundsmateriale indhentes fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices) om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande, rapporter fra British Home Office, rapporter fra det canadiske flygtningenævns dokumentationscenter, rapporter fra Det svenske Utrikesdepartement, rapporter fra EU-arbejdsgruppen EURASIL (European Union Network for asylum practitioners), rapporter fra andre landes myndigheder i

øvrigt samt i en vis udstrækning artikler fra identificerbare (internationale) tidsskrifter. Endvidere kan nævnet anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt oplysninger i et generelt udformet baggrundsnotat kan bekræftes.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

For en lang række lande udsender Flygtningenævnets sekretariat cirka hver anden måned kopi af nyt baggrundsmateriale til nævnets medlemmer. For andre lande udsendes baggrundsmaterialet til nævnets medlemmer sammen med akterne i den konkrete sag, der skal behandles.

For en lang række lande er der udarbejdet bilagslister, der udsendes til den beskikkede advokat sammen med akterne i sagen. Advokaten kan herefter rette henvendelse til sekretariatet og anmode om kopi af det ønskede materiale. For de få lande, hvor der ikke findes bilagslister, sendes baggrundsmaterialet til den beskikkede advokat sammen med sagens akter.

Flygtningenævnets liste over baggrundsmateriale er tilgængelig på nævnets hjemmeside www.fl.n.dk. I løbet af sommeren 2004 vil de enkelte bilag, som fremgår af listen over baggrundsmateriale, blive tilgængeligt via nævnets hjemmeside.

Flygtningenævnet har i 2003 informeret om det væsentligste nye baggrundsmateriale i nyhedsbrevet "Information fra Flygtningenævnet", hvor der også er information om de væsentligste verserende høringer af generel karakter. Fra 2004 vil sådanne informationer blive offentliggjort på nævnets hjemmeside www.fl.n.dk.

Formandskabets 10. beretning, 2001, indeholder i afsnit 4.15 en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling.

4.12 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

4.12.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag. Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Formandskabets 10. beretning, 2001, indeholder i afsnit 4.16.1 en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets høringer.

4.12.2 Ægthedsvurderinger

I mange af de konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af ar-restordrer, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnet sender efter en konkret vurdering disse dokumenter til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringsen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i flygtningesager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: "Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde".

I juni 1996 afgav en tværministeriel arbejdsgruppe en rapport, der, foruden en analyse af, hvorledes ægthedsvurderinger hidtil var blevet udført, består af en række konklusioner og anbefalinger vedrørende retningslinierne for ægthedsvurderinger. Rapporten indeholder tillige oplysninger om Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

4.12.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiets Kriminaltekniske Afdeling om at foretage en sådan vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Afdeling om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Afdelings behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester med videre ikke fremtræder lige så tydelige, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

Kapitel 5

*Sager indbragt for
internationale organisationer*

Kapitel 5

Sager indbragt for internationale organisationer

5.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 13 ændrings- og tillægsprotokoller, hvoraf nr. 12 og 13 endnu ikke er trådt i kraft. I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadig stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, indebar at kommissionen blev nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden. Efter en overgangsperiode overtog Domstolen i november 1999 behandlingen af alle indkomne klager.

Domstolen består af et antal dommere, der svarer til antallet af signatarstater. Efter at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention trådte i kraft i Serbien og Montenegro den 1. marts 2003 har antallet af dommere været 45. Domstolen er opdelt i en række komitéer hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artikel 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis

Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs eller en udnyttelse af retten til at anlægge sager.

I 2003 er der ikke behandlet sager af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvor der blev klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Formandskabets 11. beretning, 2002, indeholder i afsnit 5.1.1. et eksempel på en sag, hvor Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har taget stilling til en sag, der har været behandlet af Flygtningenævnet.

5.2 FN's torturkomité

FN's Torturkomité blev oprettet i 1984 og påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. 134 lande har nu ratificeret konventionen. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod refoulering af en person til en anden stat, hvis der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur. Komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til den praktiske udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med

art. 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke var en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

5.3 Sager mod Danmark afgjort af FN's torturkomité i 2003

I beretningsperioden har FN's torturkomité truffet afgørelse i to sager mod Danmark.

De to sager, der er refereret nedenfor, kan læses i deres fulde længde på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

5.3.1 Sagen vedrørende en algerisk statsborger

Den første sag, der blev afgjort i 2003, vedrørte en mandlig algerisk statsborger, der indrejste i Danmark i december 1999. I maj 2001 besluttede Flygtningenævnet at udsætte sagen, idet ansøgerens advokat overfor Flygtningenævnet havde oplyst, at ansøgeren kunne blive undersøgt af Amnesty Internationals lægegruppe. I august 2001 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afslag på asyl. Det blev samtidig pålagt den pågældende at udrejse senest 15 dage efter denne beslutning. Ansøgeren havde under sagen blandt andet forklaret, at han fra 1990/1991 og frem havde udført militærtjeneste. Ansøgeren havde videre forklaret, at han i 1998 blev sat i fængsel i to måneder, hvor han dagligt blev mishandlet af de algeriske myndigheder, herunder udsat for elektriske stød og stukket med nåle tilsat strøm. Ansøgeren blev beskyldt for at yde støtte til terrorister, idet myndighederne var blevet bekendt med, at ansøgeren i 1994 under en ferie havde været i kontakt med modstandsfolk fra bevægelsen GIA, der havde anmodet ansøgeren om støtte, hvilket ansøgeren havde nægtet. Ansøgeren blev efterfølgende overført til et militærhospital, hvorfra han flygtede. Ansøgeren forblev i Algeriet ca. et år indtil udrejsen, der fandt sted i december 1999. Ansøgeren havde forklaret, at der var udstedt en arrestordre på ham, idet han ikke endeligt havde aftjent sin værnepligt. Ansøgeren havde videre forklaret, at han var indkaldt til militærdomstolen og dømt in absentia. Ansøgeren havde under sagen fremlagt flere indkaldelser. Ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden til Algeriet de algeriske myndigheder og GIA.

Flygtningenævnet fandt ved sin beslutning af august 2001 ikke, at ansøgeren på en sammenhængende og troværdig måde havde kunnet redegøre for sit asylgrundlag. Det blev herved bemærket, at ansøgeren havde forklaret skiftende,

modsætningsvist og konstrueret om sin udrejse fra Algeriet, sine forhold i Algeriet, herunder sin militærtjeneste, indkaldelserne til at give møde hos de militære myndigheder og tidspunkterne for indkaldelserne til at give møde hos de militære myndigheder og tidspunkterne for indkaldelsernes udstedelse, sin flugt fra hospitalet, samt om hvorvidt han var dømt i forbindelse med sin angivne fængsling. Flygtningenævnet lagde videre vægt på, at det af den af Amnesty Internationals lægegruppes foretagne undersøgelse fremgik, at man ikke havde fundet tegn på psykisk lidelse hos ansøgeren, og at det endvidere var anført, at de fysiske fund ikke kunne udelukkes at have en anden opståelsesmåde end den af ansøgeren oplyste. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at Amnesty Internationals lægegruppes rapport sammenholdt med det i øvrigt anførte om ansøgerens forklaringer gav anledning til at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved udrejsen, eller at han risikerede en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden.

I januar 2003 meddelte Flygtningenævnet afslag på anmodning om genoptagelse af sagen, og det blev pålagt den pågældende at udrejse straks.

Ansøgerens advokat indbragte herefter sagen for FN's torturkomité. I klagen blev der henvist til, at den pågældende risikerede at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland, hvilket ville udgøre en krænkelse af torturkonventionens artikel 3. Klagen blev tillagt opsættende virkning med hensyn til den pågældendes udrejsefrist.

I november 2003 traf FN's torturkomité afgørelse i sagen. Komitéen fandt ikke, at Danmark havde overtrådt konventionens artikel 3. Klageren havde for kommissionen blandt andet anført, at Flygtningenævnets konklusion på den fremlagte lægerapport fra Amnesty Internationals lægegruppe var ukorrekt, og at den kun omtalte ansøgerens fysiske tilstand. Klageren havde videre henvist til, at det fremgik af en psykolograpport fremsendt i forbindelse med anmodningen om genoptagelse, at klageren led af post-traumatic stress disorder, og at uoverensstemmelserne i klagerens forklaringer kunne tilskrives hans mentale tilstand. Komitéen bemærkede blandt andet, at der havde været flere uoverensstemmelser i klagerens forklaringer, og Komitéen fandt, at de danske udlændingemyndigheders konklusioner vedrørende ansøgerens utroværdighed var rimelige og på ingen måde arbitrære. Komiteen fandt ikke anledning til, på baggrund af ansøgerens anbringender vedrørende baggrunden for uoverensstemmelserne i forklaringerne eller de danske myndigheders anbringender heroverfor, at udtale sig om sandsynligheden for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Algeriet ville risikere tortur.

5.3.2 Sagen vedrørende en russisk statsborger

Den anden sag, som FN's torturkomité i 2003 traf afgørelse i, vedrørte en russisk statsborger, der første gang indrejste i Danmark i november 1992 sammen med sin ægtefælle og et barn, legitimeret med ægte nationalitetspas. Efter indrejsen anmodede ansøgeren og hans familie om asyl. I december 1992 meddelte Direktoratet for Udlændinge - nu Udlændingestyrelsen – afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. I november 1993 stadfæstede Flygtningenævnet Direktoratet for Udlændinges afgørelse. Det blev samtidig pålagt de pågældende at udrejse senest 15 dage efter denne beslutning.

I juli 1999 indrejste ansøgeren igen i Danmark sammen med sin ægtefælle og et barn. Han var ved indrejsen ikke i besiddelse af gyldig rejselegitimation. Den følgende dag indgav han ansøgning om asyl. I marts 2002 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afslag på asyl. Det blev samtidig pålagt den pågældende at udrejse senest 15 dage efter denne beslutning. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet anført, at han som medlem af Borgerunionen havde udført aktiviteter vedrørende forskellige borgerrettighedsspørgsmål, og at han som følge heraf var kommet i et modsætningsforhold til myndighederne, der havde udsat ham for tilbageholdelser og underkastet ham tortur. Han havde i den forbindelse forklaret, at han i 1994, i forbindelse med sin og familiens hjemvenden til Rusland, blev fremstillet på den russiske ambassade, som herved blev bekendt med, at familien havde søgt om asyl i Danmark. Da de efterfølgende steg ud af toget i Rostov, blev de straks omringet af otte politifolk, og ansøgeren var efterfølgende fængslet frem til januar 1998. Ansøgeren havde endvidere forklaret, at han var udsat for tortur under tilbageholdelsen, herunder at han fik en gasmaske på, hvorefter der gennem en slange blev sendt gas ned i lufttrøret på ham, indtil han kastede op. Derudover blev han med bagbundne hænder tvunget til at sluge suppe fra en skål. I 1996 blev ansøgeren idømt tre og et halvt års fængsel for ulovligt at have krydset grænsen og for delagtighed i statsfjendtlig kriminalitet. I januar 1998 blev ansøgeren løsladt, og i april samme år begyndte han at arbejde i "Borgerunionen", som var en offentlig organisation, der arbejdede for borgerrettigheder. På et tidspunkt i 1998 blev ansøgeren anholdt på grund af sine aktiviteter for "Borgerunionen". Han var tilbageholdt på politistationen i en måned, hvor han var underkastet forhør og tortur. Sagen mod ham blev senere lukket på grund af manglende beviser. Klageren fortsatte herefter arbejdet for "Borgerunionen". I december 1998 blev han på ny tilbageholdt af politiet. Han var herefter tilbageholdt i en uge, hvor han var udsat for tortur.

Flygtningenævnet fandt ved sin beslutning af marts 2002, at den mandlige ansøger til støtte for sit asylmotiv havde henvist til, at han over en længere periode

havde været udsat for forskellige former for tortur. Nævnet lagde imidlertid afgørende vægt på en erklæring fra Retsmedicinsk Institut hvoraf det blandt andet fremgår, at der ved undersøgelsen af ansøgeren ikke umiddelbart er fundet oplagte fysiske og psykiske følger efter tortur, som oplyst af ansøgeren. Flygtningenævnet tilsidesatte herefter den mandlige ansøgers forklaring om, at han havde været udsat for den angivne tortur. Flygtningenævnet fandt videre, at det anførte afgørende svækkede tilliden til den mandlige ansøgers forklaring om hans andre forhold. Det bemærkedes endvidere, at den kvindelige ansøgers forklaring for nævnet havde fremstået som mindre overbevisende, og at hun – trods gentagen udspørgning – alene i generelle vendinger havde kunnet forklare om årsagen til den endelige beslutning om udrejsen. Nævnet kunne herefter ikke lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til grund. Flygtningenævnet ville dog ikke afvise ansøgernes forklaring om, at den mandlige ansøger havde udført aktiviteter for "Borgerunionen" vedrørende forskellige borgerrettigheds-spørgsmål. Nævnet ville heller ikke udelukke, at der havde været visse konflikter med myndighederne, og at der i den forbindelse blandt andet var blevet foretaget ransagning af deres hus. Efter en samlet vurdering af ansøgernes forklaringer og sagens oplysninger fandt nævnet, at klagerne ikke på overbevisende og troværdig måde havde sandsynliggjort, at de efter deres tilbagevenden i 1994 og frem til udrejsen i 1999 havde været udsat for asylrelevante overgreb, eller at de ved en tilbagevenden ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele dem opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

I juni 2002 meddelte Flygtningenævnet afslag på en anmodning om genoptagelse af sagen.

Ansøgeren indbragte herefter sagen for FN's torturkomité. I klagen blev der henvist til, at den pågældende risikerede at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland, hvilket ville være i strid med torturkonventionens artikel 3. Den pågældendes frygt for at blive udsat for tortur blev understøttet af påstanden om tidligere at være blevet udsat for tortur, samt at ansøgeren var et aktivt medlem af "Borgerunionen" og var blevet dømt for et strafbart forhold. Klagen blev tillagt opsættende virkning med hensyn til den pågældendes udrejsefrist.

I november 2003 traf FN's torturkomité afgørelse i sagen. Komitéen fandt ikke, at Danmark havde overtrådt konventionens artikel 3. Komitéen bemærkede blandt andet, at klagerens primære anbringende relaterede sig til den måde, hvorpå Flygtningenævnet havde afgjort sagen, herunder nævnets vurdering af den lægelige rapport fra Retsmedicinsk Institut. Komitéen bemærkede, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for tortur.

Kapitel 6

Udvalgte asylretlige problemstillinger

Kapitel 6

Udvalgte asylretlige problemstillinger

6.1 Inddragelse af opholdstilladelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtig eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er blevet ændret i 1995 og 2002. Ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev § 19, stk. 1, ændret således, at det af lovteksten fremgår, at bestemmelsen også omfatter opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7 eller 8. Ændringen i 1995 fandt alene anvendelse på udlændinge, der havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. maj 1995 eller senere.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev ordlyden af § 19, stk. 1, nr. 1, på ny ændret. Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det herved præciseres, at tidsbegrænsede opholdstilladelser til udlændinge med konventions- eller beskyttelsesstatus, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, skal kunne inddrages, hvis forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Lovændringen finder alene anvendelse i tilfælde, hvor udlændingen har indgivet ansøgning om asyl efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2002.

Det er således den hidtidigt gældende § 19, stk. 1, nr. 1, der er anvendt i de sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, som nævnet har behandlet i 2003.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens art. 1 C. I Flygtningekonventionens art. 1 C

anføres en række forhold, der kan føre til en opholdstilladelses ophør, herunder blandt andet i pkt. 5, at konventionen ikke finder anvendelse på en flygtning, såfremt den pågældende ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket den pågældende har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han blev anerkendt som flygtning, er bortfaldet.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus. Endvidere fremgår det af pkt. 135-139, at det er en betingelse for inddragelse efter konventionens art. 1 C (5) og (6), at der er fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frykten for forfølgelse. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end konventionsflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind. For en nærmere beskrivelse af ophørsgrundene kan henvises til Flygtningenævnets Formandskabs 11. beretning 2002, side 107 ff.

Ved afgørelser om nægtelse af forlængelse/inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, og efter vedtagelsen af lov nr. 365 af 6. juni 2002, udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, som den var formuleret indtil vedtagelsen af lov nr. 365 af 6. juni 2002, var affattet således:

”§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at være særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder om udlændingen er kommet til Danmark som barn eller ganske ung,
- 2) varigheden af udlændingens ophold her i landet,
- 3) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 4) udlændingens tilknytning til herboende personer,

- 5) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer,
- 6) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 7) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2."

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev formuleringen af udlændingelovens § 26, stk. 1, ændret således, at formuleringen i bestemmelsens nr. 1 ændredes til "udlændingens tilknytning til det danske samfund", og bestemmelsens hidtidige nr. 2 udgik. Lovændringen finder imidlertid ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden den 1. juli 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Nævnet har i beretningsåret således alene behandlet sager, hvor den dagældende § 26, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, har fundet anvendelse.

Udlændingestyrelsen fremsendte i januar 2002 de første prøvesager vedrørende nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til statsborgere fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, og nævnet traf den 21. marts 2002 de første afgørelser i disse sager. Nævnet tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for de meddelte tilladelser ikke længere var til stede. Der henvises til Formandskabets 11. beretning, 2002, side 107. Også i 2003 har nævnet behandlet et stort antal sager vedrørende nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til statsborgere fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, jf. nedenfor under pkt. 6.2.

I februar 2003 fremsendte Udlændingestyrelsen de første prøvesager vedrørende statsborgere fra Serbien og Montenegro (ikke Kosovo), hvor det oprindelige asylmotiv måtte anses for at være bortfaldet ved vedtagelsen af den serbisk-montenegrinske amnestilov af 26. februar 2001. Nævnet tiltrådte den 15. december 2003, at grundlaget for de pågældendes opholdstilladelse ikke længere var til stede. Nævnet omgjorde imidlertid Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen for de pågældende under

henvisning til de hensyn, som opregnes i udlændingelovens § 26. Der henvises til pkt. 6.3.

Endelig har nævnet behandlet et antal sager, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget udlændingens opholdstilladelse på grund af svig, jf. nedenfor pkt. 6.4.

6.1.1 Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro (tidligere Forbundsrepublikken Jugoslavien)

I perioden 1. januar til 31. december 2003 har Flygtningenævnet behandlet 80 sager vedrørende nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til personer fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. I 74 af sagerne tiltrådte Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens vurdering af, at forholdene i Kosovo-provinsen var ændret således, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere var til stede, hvorfor opholdstilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 11, stk. 2. Af de resterende seks sager blev to udsat og fire hjemvist.

Nævnet har herefter i 74 sager taget stilling til, om udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. I 51 sager har nævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af tilladelse. Nævnet har i 24 sager omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, svarende til en omgørelsesprocent på 32 %.

De afgørelser, hvor § 26-hensyn har ført til, at nævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, kan inddeles i tre hovedtilfældegrupper. Det bemærkes dog, at nævnet i de pågældende sager tillige har inddraget andre af de i § 26, stk. 1, opregnede kriterier i vurderingen af, hvornår inddragelse måtte anses for at være særligt belastende for de enkelte klagere. De tre tilfældegrupper fordeler sig således:

- 1) Tilfælde hvor klagerne har været særdeles velintegrerede i det danske samfund, herunder har tilegnet sig danske sprogkunderskaber og skabt en tilknytning til arbejdsmarkedet samtidig med, at tilknytningen til hjemlandet stort set har været ophørt. (2 sager).
- 2) Tilfælde hvor der er lagt særlig vægt på hensynet til klagerens børns tilknytning til det danske samfund. En sådan tilknytning er især, men ikke udelukkende, blevet anset for at foreligge, når børnene har begyndt deres skolegang i Danmark. I grænsetilfælde ses forældrenes integration at blive inddraget i præmisserne som et forstærkende element i retning af at anse inddragelse som særligt belastende. (4 sager).

- 3) Tilfælde hvor klagerne har stærke psykiske og/eller helbredsmæssige problemer og efter evne har forsøgt at integrere sig i det danske samfund. Denne kategori er den antalsmæssigt største. I enkelte tilfælde synes nævnet at have anset de psykiske/helbredsmæssige problemer for så belastende, at de i sig selv har kunnet begrunde, at opholdstilladelsen ikke er blevet inddraget. Nævnet har endvidere i forbindelse med denne praksis henvist til, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger er ringe behandlingsmuligheder af klagerens lidelser i Kosovo. (18 sager).

I en række afgørelser, hvor nævnet **ikke** har fundet, at § 26-hensyn har været til hinder for, at opholdstilladelsen har kunnet inddrages, har nævnet lagt vægt på, at klagerne har haft et vist familiemæssigt netværk i Kosovo og kun lidt eller intet familiemæssigt netværk i Danmark.

I andre afgørelser har nævnet lagt vægt på, at den pågældende ikke har stiftet familie i Danmark. Kæreste- og samlivsforhold af en vis varighed har ikke kunnet føre til en anden vurdering.

I flere sager har nævnet henvist til, at klageren(ne) ikke har helbredsmæssige problemer. I en sag er der lagt vægt på, at den pågældende ikke har haft det psykisk dårligt før Udlændingestyrelsens beslutning om at inddrage opholdstilladelsen. I en anden sag er der lagt vægt på, at klageren ifølge en fremlagt lægeerklæring kunne opnå behandling i hjemlandet, samt at hjemsendelse kunne virke som en positiv behandlingsstrategi. Nævnet har herudover i nogle tilfælde bemærket, at klageren har været i psykologisk/psykiatrisk behandling. I nogle afgørelser har nævnet lagt vægt på, at psykologerklæringer er fremkommet på et sent tidspunkt i sagsforløbet, herunder at oplysningerne heri eventuelt har været stridende mod klagerens tidligere afgivne oplysninger om helbredsforhold.

Nævnet har endelig i flere tilfælde stadfæstet Udlændingestyrelsens inddragelse af opholdstilladelse, hvor børn har vært omfattet af afgørelsen, men hvor deres alder og udvikling ikke har ført til, at inddragelse ville virke særligt belastende.

I øvrigt skal bemærkes, at nævnet i nogle sager har lagt vægt på andre familiemedlemmers forhold ved afvejningen af § 26-hensynene. Se hertil en sag fra juli 2003 (BR12/29) gengivet nedenfor, hvor forskellige hensyn hos de enkelte familiemedlemmer blev vurderet i sammenhæng og førte til, at alle klagerens opholdstilladelser blev forlænget.

I de følgende afsnit gengives et repræsentativt uddrag af Flygtningenævnets praksis i 2003. Afsnit 6.1.2 indeholder resumeer af forlængelser, det vil sige omgørelser af Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, jf. § 11, stk. 2, og § 19, stk. 1, nr. 1. Afsnit 6.1.3 indeholder resumeer af Flygtningenævnets stadfæstelser af Udlændingestyrelsens afgørelser.

6.1.2 Flygtningenævnets praksis i 2003 - forlængelser

Nævnet **forlængede** i **februar 2003** opholdstilladelsen for en kvindelig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1972, samt to børn. Indrejst i marts 1998. I oktober 1998 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Beskyttelse mod inddragelse af opholdstilladelsen var ikke indtrådt, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. § 27, stk. 4, jf. stk. 1. Klageren skulle herefter udrejse af landet, medmindre udsendelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5 og § 26, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Flygtningenævnet lagde ved denne vurdering vægt på, at klageren som 21-årig var udrejst af Kosovo i 1993, og at hun alene havde været tilbage i Kosovo i et par uger i 1998, samt at hun af nær familie alene havde en broder og en søster i Kosovo. Klageren havde ikke familie i Danmark, bortset fra samleveren og hendes to børn på knap otte og fem år. Klageren talte og skrev dansk. Det ældste barn havde gået i børnehaveklasse og gik nu i første klasse. Drengen talte også albansk, men kunne dog have problemer med at følge forældrenes indbyrdes samtale på albansk. Den yngste gik i børnehave. Efter en samlet vurdering, hvori også var indgået, at klagerens samlevers forhold var tilsvarende, og hvorunder der navnlig var lagt vægt på, at det ældste af børnene havde gennemført børnehaveklasse og nu gik i første klasse, og at familien havde været så længe væk fra Kosovo, fandt Flygtningenævnet, at en inddragelse af opholdstilladelsen ville være særligt belastende. BR12/25

Nævnet **forlængede** i **april 2003** opholdstilladelsen for et ægtepar samt fire børn fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. Født 1966 (M) og 1974 (K). Indrejst november 1998. I maj 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Den mandlige klager var lige før udrejsen af Kosovo blevet indkaldt til UCK. Han frygtede ved en tilbagevendende at blive henrettet af UCK, der nu kaldte sig AKSH. **Flygtningenævnet** udtalte, at klagerne i 1999 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, under henvisning til de generelle forhold for etniske albanere

i Kosovo-provinsen. Efter de for nævnet foreliggende oplysninger om de ændrede forhold i Kosovo tiltrådte nævnet, at grundlaget for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede. Det af den mandlige klager anførte om hans frygt for det tidligere UCK fandtes ikke at kunne føre til et andet resultat. Klagerne havde et meget begrænset netværk i Kosovo, idet begges familier, bortset fra den kvindelige klagers moder, var udrejst. Klagerne, der havde fast bopæl, havde opholdt sig i Danmark i 4½ år og havde fire børn, hvoraf de tre var født i Danmark. Klagerne talte og forstod dansk. Den mandlige klager havde fast arbejde på en fabrik. Klagerens ældste barn var efter de for nævnet foreliggende erklæringer fra en psykolog og et Amtssygehus mentalt retarderet eller autist og havde et særligt behov for tryghed og forudsigelige rammer. Efter en samlet vurdering af disse forhold, hvorunder nævnet lagde særlig vægt på oplysningerne om det ældste barns særlige problemer, fandt Flygtningenævnet, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ville være særlig belastende, jf. Udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. BR12/26

Nævnet **forlængede i maj 2003** opholdstilladelsen for en kvindelig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. Født i 1971. Indrejst i juli 1998. I februar 2003 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo nu var afgørende ændret, således at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Det forhold, at klagerens ægtefælle i Tyskland i 1999 måtte have modtaget en indkaldelse fra UCK, som han ikke havde efterkommet, fandtes heller ikke at kunne bevirke, at klageren var i risiko for en asylbegrundende forfølgelse. Betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, var således som udgangspunkt opfyldt. Spørgsmålet var herefter, om en tilbagesendelse af klageren til Kosovo ville være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Klageren indrejste i Danmark i juli 1998 sammen med sin søster, der var blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Klageren havde endvidere 2 søstre i Danmark, der havde tidsubegrænset opholdstilladelse samt en broder, der var dansk statsborger. Klagerens forældre fik i marts 2002 meddelt humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, på grund af faderens sygdom. Klageren havde ingen nær familie i Kosovo. Klageren var blevet gift i Danmark i maj 2000, med en mand der stammede fra Kosovo, hvorfra han flygtede i 1992, og som efter det oplyste havde opholdstilladelse i Tyskland, indtil han i januar 2001 blev familiesammenført med klageren. Parret havde to børn, der var født i henholdsvis 2000 og 2002. Klagerens moder blev i april 2002 dræbt i en bilulykke. Klageren modtog efter det oplyste, i anledning heraf og i anledning af oplevelser under krigen i Kosovo, psykiatrisk behandling. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt efter en

samlet vurdering af klagerens forhold, særligt at klageren – bortset fra en søster i Sverige – nu havde hele sin nære familie i Danmark, og derfor ikke havde nær familie i Kosovo, at søsteren, som klageren indrejste sammen med i 1998, havde fået tidsubegrænset opholdstilladelse, samt at familien havde oplevet, at moderen – kort tid efter at have opnået opholdstilladelse i Danmark – blev dræbt ved en bilulykke, at det ville være særligt belastende for klageren, at vende tilbage til Kosovo. Flertallet fandt således, at inddragelsen af opholdstilladelsen under de foreliggende omstændigheder burde undlades, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. BR12/27

Nævnet **forlængede i maj 2003** opholdstilladelsen for et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, begge født i 1973, samt to børn. Indrejst august 1998. Den mandlige klager havde haft arbejde på et plejehjem, et slagteri og arbejdede nu i en svømmehal. Den kvindelige klager var i praktik på et plejehjem. Begge klagere modtog beskæftigelsestillæg. Den mandlige klagers forældre, som han havde telefonisk kontakt med og havde besøgt ved en enkelt lejlighed, befandt sig i Kosovo. Kvinden havde i Danmark en kusine og to fætre. Den kvindelige klagers forældre, som hun havde telefonisk kontakt med, befandt sig i Kosovo. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo nu var afgørende ændret, således at grundlaget for klagernes opholdstilladelse ikke længere var til stede. Ved afgørelse af inddragelse af opholdstilladelse fandt udlændingelovens § 26, stk. 1, anvendelse, jf. § 19, stk. 5. Ved vurderingen af, om det ville være særligt belastende for klagerne at vende tilbage til Kosovo, lagde Flygtningenævnet vægt på, at klagerne havde opholdt sig i Danmark i snart 5 år og talte dansk. De havde søgt at opnå tilknytning til arbejdsmarkedet, i det omfang det efter deres forhold var muligt. De havde danske venner. Deres børn gik i skole og talte dansk og kun i begrænset omfang albansk. Den mandlige klager fremstod i nævnet stærkt psykisk påvirket og led ifølge de foreliggende lægelige oplysninger af en behandlingskrævende depression. Efter en samlet vurdering, hvorefter Flygtningenævnet særlig lagde vægt på oplysningerne om børnene og den mandlige klagers sygdom, fandt nævnet, at en tilbagevenden til Kosovo ville være særligt belastende for klagerne. Nævnet ophævede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelse. BR12/28

Nævnet **forlængede i juli 2003** opholdstilladelsen for et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født 1952 (M) og 1954 (K). Indrejst januar 1999. I juni 1999 blev ægteparret meddelt opholdstilladelse af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Sagen blev på nævnsmødet sambehandlet med klagerens to voksne sønners sager. **Flygtningenævnet** udtalte i nærværende sag, at betingelserne for i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1,

at inddrage klagerens opholdstilladelse var til stede, idet situationen i Kosovo for etniske albanere nu var afgørende forandret bl.a. ved Jugoslaviens tiltræden af G8-landenes fredsplan og indsættelse af KFOR-styrkerne og UNMIK-administrationen. Efter alt foreliggende var forandringen stabil og holdbar. Vedrørende vurderingen af, om det ville være særligt belastende for klagerne at vende tilbage til Kosovo, bemærkede et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at det på baggrund af de lægelige oplysninger om den kvindelige klagers psykiske tilstand, hvorefter hun som følge af belastende krigsoplevelser havde udviklet en svær grad af posttraumatisk stresssyndrom, der under opholdet i Danmark var blevet forværret, hvilket i øvrigt bestyrkedes af hendes fremtræden for nævnet, måtte antages at være særligt belastende for hende at vende tilbage til hjemlandet. Når dette sammenholdtes med oplysningerne om familiens forhold i øvrigt, herunder faderens og de to voksne sønners vellykkede integration i Danmark, sønnernes uddannelsesforhold m.v., fandt flertallet, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse burde undlades, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Der henvises herved til nævnets samtidige afgørelser i sønnernes sager, hvor nævnet tillige forlængede opholdstilladelserne. BR12/29

Nævnet **forlængede i juli 2003** opholdstilladelsen for et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, begge født 1971, samt to børn. Indrejst december 1996 (M) og oktober 1998 (K). I december 1998 meddelte udlændingestyrelsen den mandlige klager opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I juni 1999 meddelte Udlændingestyrelsen den kvindelige klager opholdstilladelse efter samme bestemmelse. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne derfor inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 11, stk. 2. Udgangspunktet var herefter, at klagerne skulle udrejse af landet, medmindre udsendelsen måtte antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lagde til grund, at den mandlige klager havde opholdt sig i Danmark siden december 1996 og den kvindelige klager siden oktober 1998. De havde to børn, der var født i 1999 og 2000. Klagerne talte, læste og skrev begge dansk, var begge velintegrerede og havde lagt vægt på, at børnene som første sprog talte dansk. Den mandlige klager havde flerårig fast tilknytning til arbejdsmarkedet i Danmark. Han havde ingen familie i Kosovo, men en bror der havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Den kvindelige klagers mor, søster og bror opholdt sig i Kosovo, og hun havde sporadisk kontakt til disse. Den kvindelige klager havde dokumenterede helbredsproblemer, dels med kraftig hovedpine og dels psykiske problemer. Efter en konkret vurdering og under særlig hensyntagen til den mandlige klagers langvarige ophold og tilknytning til Danmark samt manglende tilknytning til Kosovo, fandt Flygtning-

genævnet, at det ville virke særligt belastende at udsende familien til hjemlandet. BR12/30

Nævnet **forlængede i september 2003** opholdstilladelsen for en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. Født 1976. I maj 1999 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at klagerens oprindelige asylgrundlag i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke længere var til stede, under hensyn til de ændrede forhold i Kosovo. Ved afgørelsen af, om bestemmelserne i udlændingelovens § 26, som affattet forud for lov nr. 367 af 6. juni 2002, ville være til hinder for, at klageren hjemsendtes til Kosovo, havde Flygtningenævnet navnlig lagt vægt på, at det fremgik af den seneste speciallægeerklæring, at klagerens tilstand diagnostisk tydede på posttraumatisk belastningsreaktion, men at det dog ikke kunne udelukkes, at der lå en sværere psykopatologi til grund, og at klageren havde brug for et længerevarende psykiatrisk behandlingsforløb. Under hensyn hertil, sammenholdt med at klagerens broder og onkel var bosat i Danmark, fandt nævnet at det måtte anses for særligt belastende for klageren at blive tilbagesendt til Kosovo, uanset at han fortsat havde forældre og en anden broder og en søster i Kosovo. BR12/31

Nævnet **forlængede i oktober 2003** opholdstilladelsen for en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. Født 1975. Indrejst november 1997. I december 1998 meddelte udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne derfor som udgangspunkt inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 2, jf. § 11, stk. 2. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet, med mindre udsendelsen måtte anses for at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Endvidere lagde Flygtningenævnet til grund, at klageren var født og opvokset i Kosovo, hvor han havde opholdt sig frem til udrejsen, og at hans moder og søster fortsat befandt sig i hjemlandet, men at han ingen kontakt havde haft til dem de sidste tre år og i øvrigt ikke var nærmere bekendt med deres opholdssted. Klageren læste, talte og skrev dansk. Videre blev det lagt til grund, at klageren havde psykiske problemer, og at han siden maj 2002 havde været i behandling på et distriktspsykiatrisk center med diagnosen paranoid skizofreni. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt efter en konkret og individuel vurdering, hvorved lagdes særlig vægt på klagerens psykiske tilstand og behov for behandling, at det ville virke særligt belastende at udsende klageren til hjemlandet, hvor behandlingsmulighederne efter oplysningerne i baggrundsmaterialet var dårlige. BR12/32

Nævnet **forlængede** i **november 2003** opholdstilladelsen for et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født 1975 (M) og 1976 (K) samt to børn. Indrejst juni 1998. I marts 1999 blev klagerne af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** kunne tiltræde, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagernes opholdstilladelse ikke længere var til stede, og at betingelserne i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 11, stk. 2, for at nægte at forlænge opholdstilladelsen var til stede. Ved vurderingen af, om det på grund af de omstændigheder, som er omhandlet i udlændingelovens § 26, ville være særlig belastende for klagerne at udsende dem til hjemlandet, lagde Flygtningenævnet vægt på følgende omstændigheder: Klagerne havde boet i Danmark siden 1998 og havde under opholdet her fået to børn. Den mandlige klager var velintegreret i Danmark, hvorimod den kvindelige klager som følge af sine psykiatriske problemer ikke havde været i stand til at fuldføre sit sprogkursus. Det måtte efter de lægelige oplysninger lægges til grund, at den kvindelige klager var psykisk syg og behandlingskrævende på grund af traumatiske oplevelser i hjemlandet. Efter oplysningerne fra klagerens bopælskommune måtte det videre lægges til grund, at familiesituationen som følge af den kvindelige klagers sygdom havde udviklet sig til, at den mandlige klager havde måttet indstille arbejde og uddannelse for at kunne tage sig af børnene og den kvindelige klager. Under disse omstændigheder sammenholdt med de foreliggende baggrundslysninger om de manglende muligheder for psykiatrisk behandling i hjemlandet, fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at det ville være særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, for klagerne at sende dem tilbage til hjemlandet. Flygtningenævnet ændrede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse således, at klagerne ikke nægtedes forlængelse af opholdstilladelsen. BR12/33

6.1.3 Flygtningenævnets praksis i 2003 – stadfæstelser / nægtelse af forlængelse

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1969. Indrejst i januar 1997. I december 1998 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere var til stede. Det bemærkedes i øvrigt, at Flygtningenævnet ikke kunne lægge klagerens nye forklaring om at være medlem af LDK til grund, og at der ikke var grundlag for at antage, at klageren skulle risikere forfølgelse fra UCK. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1. Beskyttelse mod inddragelse af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. udlændingelovens §

27, stk. 4, jf. stk. 1, var ikke indtrådt. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet, medmindre udsendelsen måtte antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lagde ved denne vurdering afgørende vægt på, at klageren var indrejst i Danmark i begyndelsen af 1997 på et tidspunkt, hvor han var 27 år gammel. Klageren havde ingen væsentlige helbredsmæssige problemer. Klageren havde en søster her i landet, ligesom hans ægtefælle, som han blev gift med for cirka tre år siden, og deres to børn boede sammen med ham. Klagerens forældre og klagerens ægtefælles familie boede i Kosovo. Klageren var i arbejde og talte dansk. Selvom det ville være belastende at vende tilbage til Kosovo, fandt Flygtningenævnet dog ikke, at den samlede vurdering af klagerens forhold førte til, at det måtte anses for særlig belastende at vende tilbage. BR12/34

Nævnet **stadfæstede i januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Født i 1975. Indrejst i august 1997. I november 1998 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund for sagen, at klageren havde deltaget i aktive kamphandlinger i cirka en måned i Kosovo i sommeren 1997 som tilknyttet Kosovos Befrielseshær, UCK, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette forhold i sig selv kunne antages at medføre, at klageren ved tilbagevenden til Kosovo ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse. Klageren havde ikke i tilstrækkelig grad kunnet konkretisere, hvori en sådan forfølgelse skulle bestå, og det bemærkedes, at situationen for kosovoalbaniere i Kosovo var afgørende ændret i forhold til det tidsrum, hvor UCK deltog aktivt i krigshandlinger mod den serbiske hær. **Et flertal af Flygtningenævnets** medlemmer lagde ved afgørelsen af, om en tilbagevenden til Kosovo ville virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, vægt på, at klageren ikke havde stiftet familie i Danmark, og at klageren fortsat havde fire søskende og sin mor bosat i Kosovo. Flertallet lagde endvidere vægt på, at klageren først var kommet til Danmark som 22-årig. Uanset at det i øvrigt måtte antages, at klageren havde opnået gode resultater i retning af at blive integreret i Danmark, herunder at han havde haft fast arbejde gennem flere år, talte et efter forholdene udmærket dansk og nu var i gang med en teknisk uddannelse, fandt Flygtningenævnet således ikke, at en udsendelse af klageren ville virke særligt belastende, eller at nogen af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold isoleret set måtte antages at bevirke, at klagerens opholdstilladelse burde forlænges. BR12/35

Nævnet **stadfæstede i januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugosla-

vien. Født i 1979. Indrejst i januar 1999. I juni 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte Udlændingestyrelsens vurdering af, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet, medmindre udsendelse måtte antages at være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren var født og opvokset i Kosovo, hvor han boede indtil indrejsen i Danmark i 1999, hvor han var 19 år. Han havde ikke siden været i Kosovo, hvor hans fader og moder, fem søstre og to brødre fortsat boede. Han havde telefonisk kontakt med familien, som han forsørgede. Han havde ikke helbredsmæssige problemer. Han blev i 2000 gift med en albansk kvinde, fra hvem han nu var separeret. Klageren kunne tale, læse og skrive dansk. Han havde under opholdet i Danmark haft fast arbejde bortset fra nogle måneder. Hans omgangskreds bestod af såvel danskere som kosovoalbanere, og han var fodboldtræner for et lilleputhold. Han var således velintegreret i det danske samfund og havde planer om at tage 9. klasses eksamen, idet han ønskede at videreuddanne sig. Han havde en onkel og en niece i Danmark. Efter en samlet vurdering af de anførte forhold fandt nævnet ikke, at en udsendelse af klageren til hjemlandet ville være så belastende, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse skulle undlades. BR12/36

Nævnet **stadfæstede i februar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1980. Indrejst i november 1998. I juni 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren arbejdede i en restaurant. Han læste danske bøger og aviser. I sin fritid spillede han fodbold. Klager boede sammen med sin søster. Han havde tidligere haft danske kærester. Klagers forældre og to søstre boede fortsat i Serbien-Montenegro, men han havde ikke mulighed for at tage ophold hos dem, idet den ene søster var gift og den anden søster boede sammen med forældrene i en lille lejlighed. Hans fader arbejdede på en fabrik, og det var faderen, som forsørgede familien. I 2000 var klageren to gange på besøg i hjemlandet af henholdsvis af en uges og en måneds varighed, idet moderen var syg. Klager havde været til samtale en enkelt gang hos en speciallæge i psykiatri, og samtalen her varede cirka to timer. Herudover havde han været hos egen læge fire til fem gange. Da han fik besked om, at hans opholdstilladelse ville blive inddraget, fik han det psykisk dårligt. Han havde på intet tidspunkt forestillet sig, at han skulle hjem igen. Han fik ordineret sovemedicin. Han havde også helbredsmæssige problemer, før han modtog meddelelse om, at han skulle udrejse. **Flygtninge-**

nævnet udtalte, at selv om det efter klagerens forklaring måtte lægges til grund, at han under sit ophold i Danmark havde vist både vilje og evne til at integrere sig i det danske samfund, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette i sig selv kunne medføre en ændring af Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at klagerens forhold i øvrigt, herunder oplysningerne om hans helbredsmæssige forhold, gav tilstrækkeligt grundlag for en ændring af Udlændingestyrelsens afgørelse. Efter en samlet vurdering af klagerens forhold i Danmark, sammenholdt med hans tilknytning til Kosovo, hvor han havde opholdt sig frem til 1998, og hvor han fortsat havde sine forældre og flere søskende boende, fandt Flygtningenævnet ikke, at det ville være særligt belastende for klageren at skulle vende tilbage. Det forhold, at klagerens søster og hendes ægtefælle ved Flygtningenævnets afgørelse samme dag havde fået forlænget deres opholdstilladelse kunne ikke føre til et andet resultat. BR12/37

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. Født i 1975. Indrejst i februar 1999. I maj 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren var Kosovo-albaner og muslim. Siden han havde fået opholdstilladelse i Danmark var situationen i Kosovo ændret afgørende ved Jugoslaviens tiltræden af G8-landenes fredsplan og ved indsættelsen af KFOR-styrkerne og UNMIK-administrationen. Ændringerne var nu også velkonsoliderede og måtte anses som holdbare. Dette havde medført, at kosovo-albanere ikke længere var i risiko for forfølgelse eller tilsvarende overgreb i hjemlandet, i hvert fald ikke når de kom fra et område, hvor kosovo-albanere var i overtal. Grundlaget for klagerens opholdstilladelse var herefter ikke længere til stede, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. § 7, stk. 1. Klageren var 27 år, ugift og barnløs. Han havde lært dansk, men havde i øvrigt ikke fået reel tilknytning til det danske samfund ved arbejde eller på anden måde. Han havde en farbror og dennes familie i Danmark, men hans familie og søskende boede i Kosovo, og han havde lejlighedsvis kontakt med dem. Udlændingelovens § 26 var på den baggrund ikke til hinder for, at klageren hjemsendtes. Særligt om klagerens helbredsforhold bemærkedes, at Flygtningenævnet lagde til grund, at klageren led af depression og muligt havde PTSD, men at det måtte antages, at klageren også i hjemlandet måtte kunne få relevant behandling, og en lægeerklæring fra december 2002 pegede desuden på, at hjemsendelse til familien kunne vurderes som en (positiv) behandlingsstrategi. Heller ikke klagerens helbredstilstand var under disse omstændigheder til hinder for hjemsendelse. BR12/38

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugosla-

vien. Født i 1974. Indrejst i januar 1997. I juli 1997 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I oktober 1997 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I december 1998 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, efter at have genoptaget sagen. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren var kosovo-albaner. Som anført af Udlændingestyrelsen var situationen i Kosovo for etniske albanere fundamentalt forandret siden klageren udrejste i januar 1997 og fik meddelt opholdstilladelse i december 1998, blandt andet ved Jugoslaviens tiltræden af G8 landenes fredsplan og ved indsættelsen af KFOR styrkerne og UNMIK administrationen i 1999. Efter alt foreliggende var forandringen endvidere stabil og holdbar. Grundlaget for klagerens opholdstilladelse var derfor ikke længere til stede, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klageren var gift med en kvinde fra Kosovo, og de havde den i februar 2003 fået et barn. Klageren havde boet i Danmark siden 1997 og hans hustru havde boet hos ham siden ægteskabet i Danmark i oktober 2001. De havde søgt om opholdstilladelse til hustruen efter reglerne om familiesammenføring. Klageren talte og skrev dansk. Han havde haft fast arbejde siden oktober 1999. Han var rask og sund. Hans ene søster boede i Danmark. I Kosovo havde han sin 80-årige fader og en halvsøster. Tre brødre boede i Slovenien. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren under de anførte omstændigheder havde en sådan tilknytning til Danmark sammenlignet med hjemlandet, at det ville virke særligt belastende at hjemsende ham, jf. udlændingelovens § 26. Det forhold, at klagerens hustrus farbror havde været i det serbiske politis tjeneste og siden var blevet likvideret, kunne heller ikke forhindre hjemsendelse, idet det ikke kunne antages, at det nu ville føre til, at klagerens og hans hustru og barn ville blive udsat for overgreb, herunder som omhandlet i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7. Nævnet lagde herved vægt på den tid der var gået, og at hustruen havde opholdt sig flere år i hjembyen, uden at hun af den grund havde været udsat for overlast. Klageren ville også ligesom hustruens forældre kunne tage ophold et andet sted i Kosovo, hvor folk ikke kendte familiens baggrund på samme måde som i de landsbyer, hvor de kom fra. BR12/39

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1974. Indrejst i februar 1997. I januar 1999 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren er kosovo-albaner. Som anført af Udlændingestyrelsen var situationen i Kosovo for etniske albanere fundamentalt forandret siden klageren udrejste i januar 1997 og fik meddelt opholdstilladelse i december 1998, blandt andet ved Jugoslaviens tiltræden af G8 landenes fredsplan og ved indsættelsen af KFOR styrkerne og UNMIK administrationen i 1999. Efter alt fore-

liggende var forandringen endvidere stabil og holdbar. Grundlaget for klagerens opholdstilladelse var derfor ikke længere til stede, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klageren var ikke dansk gift og havde ikke børn. Han var sund og rask. Hans tilknytning til Danmark bestod i, at han havde boet her siden 1997 og i det væsentlige havde haft fast arbejde, siden han fik opholdstilladelse. Han talte og skrev dansk og havde danske venner. Hans ene broder boede i Danmark. En anden søgte asyl her. I hjemlandet boede hans forældre og øvrige søskende. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren under de anførte omstændigheder havde fået en sådan tilknytning til Danmark sammenholdt med hjemlandet, at det ville virke særligt belastende at hjemsende klageren jf. udlændingelovens § 26. At klageren i nævnet havde forklaret, at hans tidligere ægtefælles familie havde truet ham, hvis han vendte tilbage, kunne ikke føre til et andet resultat. BR12/40

Nævnet **stadfæstede i april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født 1975. Indrejst september 1998. I juni 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at forholdene i Kosovo var ændret, således at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klageren havde fået opholdstilladelse i juni 1999. Beskyttelsen mod inddragelsen af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. § 27, stk. 4, jf. stk. 1, var således ikke indtrådt. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet, medmindre udvisningen måtte antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lagde vægt på, at klageren ikke havde stiftet selvstændig familie i Danmark, og at han havde familie i Kosovo, herunder ægtefælle og tre børn, som han havde kontakt med. Hertil kom oplysningerne om klagerens alder og længden af opholdet i Danmark. Det lagdes endvidere til grund, at klageren talte og skrev dansk, og at han i væsentligt omfang var blevet integreret i det danske samfund. Selvom det på denne baggrund ville være belastende for klageren at vende tilbage til Kosovo, fandt Flygtningenævnet dog ikke, at den samlede vurdering af klagerens forhold, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, kunne føre til, at det måtte anses for særligt belastende at vende tilbage til hjemlandet. Oplysningerne om klagerens helbredsforhold kunne efter det foreliggende ikke føre til noget andet resultat. Det bemærkedes, at klageren ikke havde været undergivet egentlig lægebehandling. BR12/41

Nævnet **stadfæstede i april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. Født

1974. Indrejst juni 1998. I april 1999 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren i april 1999 var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, da hans hjemkommune var blevet betragtet som konfliktramt område. Uanset klagerens opfattelse af, at han som bosniak og tidligere medlem af SDA i et albansk domineret område ville være i risiko for overgreb, fandt Flygtningenævnet, at forholdene i Kosovo efter KFOR's og UNMIK's tilstedeværelse var således ændret, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede. Ved vurderingen af om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen ville være særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, lagde nævnet vægt på, at klageren var udrejst som voksen, og at hans forældre fortsat boede på deres gård i Kosovo. Klageren havde ikke etableret familie i Danmark. Uanset, at klageren var velintegreret i Danmark og talte flydende dansk, ligesom han havde haft fast arbejde siden han kom til landet, fandt nævnet herefter ikke, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen kunne karakteriseres som særlig belastende. Det af klageren oplyste om hans astma kunne ikke føre til andet resultat. BR12/42

Nævnet **stadfæstede i april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1969 (M) og 1977 (K). Indrejst juni 1998. I juni 1999 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren havde fået opholdstilladelse i juni 1999 på grund af de generelle forhold i Kosovo på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet tiltrådte, at forholdene i hjemlandet nu var ændret i en sådan grad, at betingelserne for inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1 var opfyldt. Ved vurderingen af, om inddragelse burde undlades i medfør af udlændingelovens § 26 lagde Flygtningenævnet til grund, at klagerne havde arbejdet målrettet på at blive integreret i det danske samfund og talte og forstod dansk. Henset til, at begge klagerne havde familie i Kosovo og til, at klagernes børn var under den skolepligtige alder, fandt Flygtningenævnet imidlertid ikke efter en samlet vurdering, at en inddragelse kunne anses for særligt belastende. BR12/43

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. Født 1977. Indrejst juni 1996. I november 1997 blev ansøgeren af Flygtningenævnet meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I marts 1999 blev ansøgeren af Flygtningenævnet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren oprindeligt ved Flygtningenævnets afgørelse af november 1997 havde fået afslag på asyl, fordi han ikke var konkret og individuelt forfulgt og ikke risikerede forfølgelse eller ufor-

holdsmæssig straf ved tilbagevenden til hjemlandet. Ved Flygtningenævnets afgørelse af marts 1999 var dette fortsat blevet lagt til grund, men klageren fik opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, på grund af de generelle forhold for etniske albanere i Kosovo på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet tiltrådte, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, idet situationen i Kosovo for etniske albanere nu var afgørende forandret bl.a. ved Jugoslaviens tiltræden af G8-landenes fredsplan og indsættelse af KFOR-styrkerne og UNMIK-administrationen. Efter alt foreliggende var forandringen stabil og holdbar. Flygtningenævnet kunne ikke fæste lid til klagerens forklaring om, at han risikerede asylbegrundende forfølgelse eller tilsvarende overgreb, hvis han vendte tilbage som følge af, at "ukendte mænd" havde spurgt efter ham hos forældrene. Oplysningen var helt ny og diffus i sin rækkevidde, og skulle der være nogen realitet i den, måtte klageren henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Vedrørende udlændingelovens § 26, stk. 1, bemærkedes, at klageren havde opholdt sig her i landet siden juni 1996 og talte og skrev dansk rimeligt. Han havde arbejdet som fabriksarbejder fra oktober 2001 til marts 2002, og siden april 2002 havde han uddannet sig på en teknisk skole, senest til svejser. Han havde på den anden side ikke ægtefælle eller familie i Danmark, mens han havde forældre og søskende i hjemlandet, som han havde opretholdt en vis forbindelse med. Flygtningenævnet fandt på den baggrund ikke, at det ville virke særligt belastende for klageren at vende tilbage til Kosovo. Klagerens psykiske problemer var efter nævnets opfattelse ikke af en sådan varighed og alvor, at de alene kunne begrunde, at udlændingelovens § 26 skulle være til hinder for udsendelse. BR12/44

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. Født 1978. Indrejst juni 1998. Klageren blev i februar 1999 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at forholdene i Kosovo nu var således ændret, at de generelle forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, medmindre dette ville virke særligt belastende for klageren, jf. § 26. Ved afgørelsen af, om dette var tilfældet, var nævnet opmærksom på, at klageren var velintegreret i det danske samfund og selv havde skaffet sig arbejde, og at han havde en tilknytning til sin herboende broder og dennes familie. Flygtningenævnet måtte imidlertid også lægge vægt på, at klageren fortsat havde forældre og søskende boende i sin hjemby, hvor han selv havde boet indtil han var 20 år, og at han ikke under sit ophold i Danmark havde stiftet egen familie. På denne baggrund og efter en samlet vurdering fandt nævnet at en inddragelse

af opholdstilladelsen uden tvivl ville virke belastende for klageren, men nævnet fandt ikke, at den ville virke særligt belastende, jf. § 26, stk. 1. BR12/45

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1973. Indrejst i december 1996. I januar 1999 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren havde fået opholdstilladelse på grund af de generelle forhold i Kosovo på det tidspunkt. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i hjemlandet nu var ændret i en sådan grad, at betingelserne for inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, var opfyldt. Dette gjaldt, uanset om det måtte lægges til grund, at klageren, således som først anført under nævnsmødet, var kommet i modsætningsforhold til UCK. Ved vurderingen af om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen ville være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, lagde nævnet vægt på, at klagerens forældre og en søster fortsat boede i hjemlandet, og at klageren ikke havde helbredsmæssige problemer. Selvom klageren havde fast arbejde og egen lejlighed og talte, læste og skrev dansk, og selvom klagerens ægtefælle var indrejst i Danmark, og parret havde et barn født i januar 2003, fandt Flygtningenævnet ikke efter ved en samlet vurdering, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen kunne anses for særligt belastende. BR12/46

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1974. Indrejst i juli 1998. I december 1998 meddelte Udlændingestyrelsen klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo var afgørende ændret, således at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Det fremgik af sagen, at klageren i mere end to år havde været i fast arbejde. Klageren talte dansk og måtte anses for velintegreret. Klageren boede i egen lejlighed og havde en dansk kæreste. I forbindelse med Flygtningenævnets behandling af sagen, var klageren fremkommet med en psykologerklæring. Klageren havde oplyst, at han ikke havde modtaget nogen form for behandling her i landet i forbindelse med sine psykiske problemer. Det fremgik ikke i øvrigt af sagen, at klageren havde en psykisk lidelse. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke anledning til at hjemvise sagen til yderligere behandling. Det tiltrådtes, at en udvisning af klageren, der havde et godt netværk her i landet, måtte anses for belastende, men ikke i en sådan grad, at det var særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. BR12/47

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1962 (M) og 1968

(K). Indrejst i oktober 1998. I april 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Både den mandlige klager og den kvindelige klager havde gået på sprogskole og talte, læste og skrev dansk. Den mandlige klager havde siden september 2001 haft fast arbejde, først ved et fjerkræsslakteri og siden som arbejdsmand i et tømrerfirma på fuld tid. Den kvindelige klager var fastansat i en børnehave som rengøringsassistent og pædagogmedhjælper i en stilling på 27 timer ugentligt. Parret havde en søn på 3 år, der gik i dagpleje. Sønnen talte både dansk og albansk, men beherskede dansk bedst. Den mandlige klager havde sin moder og to brødre i hjemlandet. Den kvindelige klager havde i hjemlandet tre søstre og sine forældre. Ingen af klagerne havde helbredsmæssige problemer. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagernes opholdstilladelser ikke længere var til stede. Opholdstilladelserne kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 191 af 20. marts 2001. Klagerne fik opholdstilladelse i april 1999. Beskyttelsen mod inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. § 27, stk. 4, jf. stk. 1, var således ikke indtrådt. Udgangspunktet var herefter, at klagerne skulle udrejse af landet, medmindre udsendelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lagde til grund, at klagerne er født og opvokset i Kosovo, hvor de havde boet frem til udrejsen, at de fortsat havde nærtstående slægtninge i hjemlandet, at de havde kontakt med disse slægtninge, og at de havde gode helbredsforhold. Hertil kom længden af opholdet i Danmark. Det lagdes videre til grund, at klagerne i ikke uvæsentligt omfang beherskede dansk, at barnet, der var 3 år, var født og opvokset i Danmark, og at klagerne i væsentligt omfang var blevet integreret i det danske samfund. Selvom det på denne baggrund ville være belastende for klagerne at vende tilbage til Kosovo, fandt Flygtningenævnet dog ikke, at den samlede vurdering af klagernes forhold, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, kunne føre til, at det måtte anses for særligt belastende at vende tilbage til hjemlandet. BR12/48

Nævnet **stadfæstede i juni 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. Født i 1980. Indrejst i oktober 1998. I juni 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klageren fik opholdstilladelse i juni 1999. Beskyttelsen mod inddragelse af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4, jf. stk. 1, var således ikke indtrådt. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse

af landet, medmindre udsendelse måtte antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lagde ved denne vurdering afgørende vægt på, at klageren først var indrejst i Danmark fra Kosovo i slutningen af 1998 på et tidspunkt, hvor klageren var 18 år. Klageren havde ingen væsentlige helbredsmaessige problemer. Tre af klagerens søskende boede i hjembyen i Kosovo. Klageren var i arbejde og talte dansk. Klageren havde endvidere en dansk kæreste, som han havde kendt i mere end tre år, og han havde efter det oplyste boet sammen med hende i mere end halvandet år, selv om de havde forskellige postadresser. Selvom det ville være belastende at vende tilbage til Kosovo, navnlig under hensyn til forholdet til den danske kæreste, fandt Flygtningenævnet dog ikke, at den samlede vurdering af klagerens forhold førte til, at det måtte anses for særligt belastende at vende tilbage. Nævnet fandt således ikke, at klageren efter det oplyste havde etableret et sådant fast og varigt familieliv med den danske kæreste, at dette måtte tillægges afgørende betydning. Flygtningenævnet bemærkede i øvrigt, at klageren ved opholdstilladelsen fra juni 1999 blev vejledt om reglerne om forlængelse, bortfald og inddragelse. BR12/49

Nævnet **stadfæstede i juni 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1979. Indrejst i januar 1999. I juni 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren i den oprindelige sag, der førte til meddelelse af opholdstilladelse, havde henvist til den generelle situation i Kosovo med etniske udrensninger, og til at hans fader var blevet dræbt. Nævnet bemærkede, at forholdene i Kosovo nu var afgørende ændret, hvorfor der ikke længere i det oprindeligt angivne motiv var grundlag for at anse klageren i risiko for en asylbegrundede forfølgelse. I forbindelse med inddragelsessagen havde den beskikkede advokat fremlagt en psykologerklæring, hvoraf det fremgår, at klageren over for psykologen blandt andet havde oplyst, at han i en kortere periode havde været medlem af UCK, og at han havde haft traumatiske oplevelser i forbindelse med krigen, særligt at han havde fundet liget af faderen, der var blevet skudt. Uanset om disse oplysninger lagdes til grund, fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at klageren som følge heraf risikerede en asylbegrundede forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse var derfor opfyldt, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1. Vedrørende udlændingelovens § 26, stk. 1, bemærkedes, at klageren indrejste i Danmark i januar 1999 og fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i juni 1999. Klageren talte og skrev dansk, havde gennem flere år haft fast arbejde, havde gennem to år haft en dansk kæreste, som han nu boede sammen med, og måtte i øvrigt anses for velintegreret i det

danske samfund. Hans moder, broder, søster og dennes ægtefælle boede i Kosovo, og han havde jævnligt telefonisk kontakt med familien. Flygtningesnævnet fandt efter disse oplysninger ikke, at det ville være særligt belastende for klageren at vende tilbage til Kosovo. Klageren havde i sit boligplacerings-skema oplyst, at der ikke forelå særlige helbredsforhold. I skemaet udfyldt i forbindelse med inddragelsessagen havde klageren oplyst, at han ikke havde helbredsproblemer. Af de senere fremkomne psykologerklæringer fremgår, at klageren efter psykologens vurdering har svære psykiske problemer, men at klageren ikke tidligere har modtaget behandling eller medicin herfor. Oplysningerne i denne erklæring, der var fremkommet efter Udlændingestyrelsens afgørelse, fandtes ikke at kunne begrunde – som begæret af den beskikkede advokat – at sagen skulle hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og nævnet fandt ikke, at de samlede oplysninger om klagerens helbredsforhold kunne begrunde, at udlændingelovens § 26 skulle være til hinder for udsendelsen. BR12/50

Nævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro samt et barn. Født i 1978. Indrejst i december 1998. I juni 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningesnævnet** udtalte, at klagerens advokat havde begæret sagen hjemvist til Udlændingestyrelsen under henvisning til, at der ikke forelå oplysninger om, hvorvidt der var indhentet oplysninger fra KIP og IES [Kosovo Information Project og Information Exchange System, *red.*]. Nævnet fandt, at sagen var tilstrækkeligt oplyst, hvorfor der ikke var grundlag for at hjemvise sagen. Klagerens advokat havde videre begæret sagen hjemvist til Udlændingestyrelsen under henvisning til, at styrelsen ikke havde vurderet, hvorvidt der var tale om særligt belastende omstændigheder i forhold til den mandlige klager, hans ægtefælle, 2½ år gamle barn og det barn, som ægtefællen var gravid med. Ægtefællen burde have partsstilling. Nævnet bemærkede, at ægtefællen alene var familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og derfor ikke havde en egentlig partsstilling. Sagen skulle derfor ikke hjemvises. Flygtningesnævnet tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne derfor inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 11, stk. 2. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet, medmindre udsendelsen måtte antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Nævnet lagde til grund, at klageren havde opholdt sig i Danmark siden december 1998 og således var 20 år ved indreisen. Klagerens ægtefælle fik i juli 2000 opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. De havde et barn født i marts 2001, og ægtefællen var gravid i 5. måned. Klageren talte,

læste og skrev dansk og måtte anses at være velintegreret. Klageren havde sine forældre boende i Kosovo og havde ingen familie i Danmark. Det måtte videre lægges til grund, at klageren i skema vedrørende personlige forhold og tilknytning til Danmark havde anført, at han ikke havde nogen helbredsmæssige problemer. Han havde først været til psykiater, efter han fik Udlændingestyrelsens meddelelse om inddragelse af opholdstilladelse. Efter en samlet vurdering af ovennævnte forhold fandt Flygtningenævnet, at det ikke kunne antages, at udsendelsen ville virke særligt belastende for klageren. BR12/51

6.1.4 Serbien og Montenegro (ikke Kosovo)

Udlændingestyrelsen fremsendte i februar 2003 tre prøvesager til nævnet vedrørende serbisk-montenegrinske statsborgere, hvor Udlændingestyrelsen havde nægtet at forlænge de pågældendes opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, idet det oprindelige asylmotiv måtte antages at være bortfaldet som følge af amnestiloven vedtaget af det jugoslaviske parlament den 26. januar 2001.

Flygtningenævnet traf afgørelse i sagerne den 15. december 2003. Sagerne omhandlede en enlig mandlig ansøger og et samlevende par, hvor den kvindelige ansøger ikke havde et selvstændigt asylmotiv, men var meddelt konsekvensstatus. Der var i alle tre sager tale om etniske montenegrinere fra Montenegro. Flygtningenævnet tiltrådte i sagerne, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede, da de to mandlige ansøgere var omfattede af den vedtagne amnestilov. I alle sagerne var § 26-hensyn dog til hinder for at nægte forlængelse af opholdstilladelse. Nedenfor gengives et enkelt eksempel:

Nævnet **forlængede i december 2003** opholdstilladelsen for en mandlig statsborger fra Serbien og Montenegro, født i 1974. Indrejst i maj 1999. **Flygtninge-nævnet** udtalte, at det forhold, at der i klagerens opholdstilladelse af januar 2000 var blevet henvist til den tidligere affattelse af udlændingelovens § 19, stk. 2, hvorefter § 19, stk. 1, ikke fandt anvendelse efter 3 års opholdstilladelse med henblik på varigt ophold, fandtes ikke allerede af denne grund at være til hinder for, at inddragelse kunne ske. Nævnet lagde herved vægt på, at klageren var indrejst efter den 1. januar 1999, hvor bestemmelsen i § 19, stk. 2, var ophævet ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven m.v. Selvom henvisningen således beroede på en fejltagelse, fandtes klageren ikke herved at have opnået en anden retsstilling end den gældende på tidspunktet for ansøgningen om opholdstilladelsen. Heller ikke det forhold, at Udlændingestyrelsen efter klagerens ovennævnte opholdstilladelse og klagerens ansøgning fra september 2002 om permanent opholdstilladelse foretog partshøring i maj 2003 fandtes at være til hinder for, at inddragelse kunne ske. Nævnet lagde herved vægt på, at udlændingelovens § 27, stk. 4, var ændret ved lov nr. 140 af 7. marts 1999. Det bemærkedes, at der i partshøringen henvistes bl.a. til amnestilovens

vedtagelse den 26. februar 2001. Selvom det herefter lagdes til grund, at inddragelse af klagerens opholdstilladelse kunne ske, indgik det som elementer i nævnets samlede vurdering efter udlændingelovens § 26 af klagerens forhold, at klageren var blevet oplyst om den nævnte frist på 3 år, og at der var hengået nogen tid fra klagerens ansøgning om permanent opholdstilladelse og til parts-høringen fandt sted. Nævnet tiltrådte, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Nævnet fandt efter baggrundsoplysningerne, herunder Country Assessment, Home Office, april 2003, at amnestiloven, som det Jugoslaviske Parlament vedtog den 26. februar 2001, og som trådte i kraft den 3. marts 2001, måtte anses for gældende også for Montenegro. Nævnet fandt, at de oplysninger fra UNHCR, Stockholm, der var fremkommet i svar af 26. september og 22. oktober 2003, ikke afsvækkede amnestilovens anførte gyldighed, hvilket ligeledes syntes at fremgå af de fremkomne oplysninger fra organisationen Sinisa i meddelelse af 15. oktober 2003. Lovens amnestibestemmelser omfattede personer, som i tiden indtil den 7. oktober 2000 blandt andet var udeblevet efter indkaldelse, havde unddraget sig værnepligt, eller forsætligt havde foretaget rømning og flugt fra den jugoslaviske hær. Nævnet fandt, at amnestilovens bestemmelser måtte anses for reelle og effektive. Nævnet fandt herefter, at klagerens unddragelse af at efterkomme indkaldelsen til værnepligt i maj 1999 måtte anses for omfattet af amnestien. Nævnet fandt ikke, at den ringeagt, som klageren frygtede at blive udsat for fra lokalbefolkningens side, fordi klageren ikke var mødt til værnepligt og var udrejst, mens andre blev og kæmpede for landet, indebar en forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7. Det bemærkedes herved, at klageren ikke i øvrigt på udrejsetidspunktet havde haft problemer med myndighederne. Han havde ikke indtaget nogen profileret position i hjemlandet, og klageren havde ikke oplyst om konkrete konflikter med private. Ved vurderingen af om de hensyn, der skulle iagttages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 4, jf. § 26, stk. 1, var til hinder for, at opholdstilladelsen kunne inddrages, lagde nævnet vægt på, at klageren var født i Danmark og som seksårig i 1980 sammen med sin yngre broder blev sendt til Jugoslavien for at gå i skole af sine herboende jugoslaviske forældre. Disse rejste selv til Jugoslavien i 1981/1982, hvorefter klageren og hans broder boede sammen med forældrene. Efter afsluttet skolegang påbegyndte klageren i 1993 en elektronikuddannelse ved et universitet. Klageren afbrød uddannelsen i 1999. Forældrene bor fortsat i hjembyen, og klageren har telefonisk kontakt med dem. Hans yngre broder har tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens 9, stk. 2, nr. 7. Klageren har sin farbroder og dennes familie i Danmark, med hvem klageren har nær kontakt. Klageren, der var 24 år gammel ved indreisen, har egen fast bopæl og har siden september 2000 haft fast fabriksarbejde i en privat virksomhed. Sideløbende har han fulgt sprogkurser og han taler, læser og skriver dansk. Han har planer om en videre-

gående uddannelse og har gennem to år haft en kæreste, der er blevet dansk statsborger, men de bor ikke sammen. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at klageren i udpræget grad havde bestræbt sig på at integrere sig i det danske samfund, herunder ved deltagelse i sprogkurser og fast tilknytning til arbejdsmarkedet. Klageren havde ikke efter udrejsen haft ophold i Montenegro og havde indrettet sin tilværelse her i landet med henblik på varigt ophold. Klageren havde gennem to år haft en kæreste, der er dansk statsborger. Klageren havde bestræbt sig på at kvalificere sig til et videregående uddannelsesforløb her i landet. Selvom det særligt var klagerens ophold siden indrejsen i maj 1999, der måtte tillægges vægt ved vurderingen af, om nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse kunne ske, havde det betydning for flertallets vurdering af klagerens situation, at han er født i Danmark og først fra 1980 som seksårig fik ophold i Montenegro. Videre bemærkedes, at klagerens broder og en onkel har opholdstilladelse i Danmark. Det indgik i flertallets samlede vurdering, at klagerens tilkendegivelser om at have indrettet sig på et fortsat liv her i landet fremstod bestyrket. Nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen fandtes herefter af flertallet at være således belastende, at nægtelsen ikke burde ske. BR12/52

6.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (Svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

I tilfælde, hvor en opholdstilladelse inddrages på denne baggrund, finder bestemmelsen i udlændingelovens § 26 også anvendelse, jf. § 19, stk. 5, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, og § 19, stk. 6, nr. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1955. Indrejst i januar 1987. Klageren havde forud for indrejsen i Danmark fået opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, som afghansk statsborger. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren er pakistansk statsborger. Flygtningenævnet lagde herudover blandt andet vægt på, at klageren ikke behersker dari/farsi, som er sprogene i Afghanistan, til trods for at han hævder at være født og have boet i Afghanistan indtil 1981 og have boet sammen med sine brødre, indtil de i 1987 kom til Danmark. Derimod behersker han urdu og punjabi, som tales i Pakistan. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på en sprogtest og på klagerens meget

ringe kendskab til afghanske forhold. Endvidere lagde Flygtningenævnet vægt på, at klageren i 1979 eller 1981 blev muslimsk viet i Peshawar, Pakistan, til sin nuværende ægtefælle, der er pakistaner, og som han havde lært at kende under besøg i Peshawar, hvor han ifølge sin egen forklaring har mange venner. Også klagerens to brødre har giftet sig med pakistanske kvinder. Flygtningenævnet lagde også vægt på, at klagerens broder er blevet identificeret af pakistanske slægtninge i Pakistan. Endelig lagde Flygtningenævnet vægt på, at klageren har forklaret divergerende og utroværdigt om sine personlige forhold. Klageren har ikke opnået nogen særlig tilknytning til det danske samfund. Hans ægtefælle, der er født i 1954, og hans søn, der er født i 1981, og som begge er pakistanske statsborgere, kom først til Danmark i eftersommeren 1998. Trods klagerens lange ophold i Danmark, som skyldes oprindelige svigagtige oplysninger, fandt Flygtningenævnet ikke, at der var oplyst om forhold, der begrundede, at inddragelse af opholdstilladelsen burde undlades, jf. udlændingelovens § 26. BR12/53

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1969. Indrejst i december 1996. **Flygtningenævnet** udtalte, at det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, altid kan inddrages. Klageren havde ved ansøgningen om opholdstilladelse opgivet falsk identitet og et urigtigt asylgrundlag. Nævnet fandt det herefter ubetænkeligt at lægge til grund, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ved svig jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet fandt ikke, at det forhold, at klageren havde opholdt sig i 6 måneder under uddannelse i det tidligere Sovjetunionen eller klagerens militærtjeneste før 1982, kunne antages at have bragt klageren i et asylbegrundende modsætningsforhold til de nuværende magthavere i Afghanistan. Ved afgørelsen om inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse skulle der tages hensyn til, om inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende, jfr. udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lagde til grund, at klageren ved indreisen til Danmark var 37 år og derfor havde tilbragt størstedelen af sit liv uden for Danmark. Klagerens eneste familiemæssige tilknytning til Danmark er klagerens tidligere samleverske og deres to fælles børn, som klageren efter det oplyst alene har haft meget begrænset samvær med, siden samleversken afbrød forholdet i 2001. Klageren har ingen fast tilknytning til det danske arbejdsmarked og taler kun dansk i begrænset omfang. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at en inddragelse ville være særligt belastende. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at der forelå risiko for, at klageren uden for de i udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2, nævnte tilfælde, ville lide overlast i sit hjemland eller andre lande, hvor han kunne ventes at tage ophold. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at nogen af de for-

hold, der var anført i udlændingelovens § 26, stk. 1, kunne bevirke, at inddragelse af klagerens opholdstilladelse burde undlades. BR12/54

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1971. Indrejst i januar 1998. I forbindelse med sin asylansøgning forklarede klageren, at han er burmesisk statsborger, etnisk rohinga og muslim af trosretning. I marts 1999 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet nævnet lagde til grund, at klageren var burmesisk statsborger, og at der fortsat fandt asylbegrundende forfølgelse af rohinga muslimer sted i Arakan-provinsen. Senere har klageren erkendt, at have opnået sin opholdstilladelse ved svig, idet han er bangladeshisk statsborger og muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med klagerens forklaring til grund, at klageren opnåede sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ved svig. Udgangspunktet er herefter, at opholdstilladelsen altid kan inddrages jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, medmindre inddragelsen må anses for at være særlig belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren var cirka 30 år gammel, og han havde opholdt sig omkring fire et halvt år i Danmark. Han var ugift og havde ikke familie i Danmark. Han havde deltaget i et integrationsforløb. Han havde begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet. Han dyrkede sport og gik i ungdomsklub men var i øvrigt ikke tilknyttet foreningslivet. Klageren havde en moder, to søstre og en broder i hjemlandet, hvor han havde boet størstedelen af sit liv. Han havde telefonisk kontakt med familien, som han besøgte i 2001. Klageren havde om sine helbreds-mæssige forhold forklaret, at han havde været i behandling for tuberkulose, og at han havde psykiske problemer. Efter en samlet vurdering af de anførte forhold og sagens øvrige oplysninger fandt nævnet ikke, at en udsendelse af klageren til hjemlandet ville være så belastende, at en inddragelse af klagers opholdstilladelse skulle undlades. Flygtningenævnet bemærkede, at klageren ifølge baggrundsoplysningerne havde adgang til relevant behandling i hjemlandet. Uanset om klagerens forklaring om sine politiske aktiviteter for BNP blev lagt til grund, fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at aktiviteterne ville give anledning til asylrelevante problemer ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet fandt ikke, at den af klageren påberåbte subjektive frygt var af en sådan karakter, at den kunne danne grundlag for opholdstilladelse. Ansøgeren opfyldt herefter ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/55

6.3 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Det er en betingelse for ophør af opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7 og 8, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredjeland, jf. § 17, stk. 3.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 uanset bestemmelsen i § 17 først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andet flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Ved lov nr. 353 af 2. juni 1999, som trådte i kraft den 1. januar 2000, blev fortrydelsesfristen på 12 måneder kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Ansøgning efter stk. 2 kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a, kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Som eksempler på nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina,

født i april 1938. Indrejst i december 1993. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren, der var indrejst sammen med sin hustru i 1993 og i oktober 1995 fik meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, med henblik på varigt ophold, sammen med hustruen repatrierede til Bosnien-Hercegovina i 1997. Hustruen døde i 2001 efter sygdom, og klageren rejste til Danmark på 90-dages visum i august 2002, idet han selv havde fået det dårligt og ønskede, at hans to døtre i Danmark skulle tage sig af ham. Nævnet tiltrådte, at klagerens opholdstilladelse i Danmark var bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1, idet klageren og hustruen i 1997 frivilligt havde opgivet deres bopæl Danmark og havde taget bopæl i hjemlandet. Klageren og hustruens forhold havde ikke været af en sådan karakter, at der var grundlag for ikke at anse opholdstilladelsen for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2, idet klageren efter det foreliggende, også uanset først hustruens og senere klagerens egen sygdom, kunne have søgt om at komme tilbage til Danmark inden udløbet af fortrydelsesperioden eller i hvert fald tidligt herefter. BR12/56

Nævnet **ophævede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda, født i maj 1985. Indrejst i oktober 1993. **Flygtningenævnet** lagde klagerens forklaring til grund, hvorefter klageren under sit ophold i Danmark havde rettet henvendelse til politiet i november 1995 på grund af faderens voldelige behandling af ham, og at klageren i forbindelse hermed var blevet anbragt uden for hjemmet. Nævnet lagde endvidere til grund, at klageren, der da var 10 år gammel, var blevet afhentet af sin fader i begyndelsen af december 1995 og var bragt til en slægtning i Sverige, hvorefter faderen nogle måneder senere havde bragt klageren tilbage til Uganda. Klageren var indrejst på ny her i landet i oktober 2002. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at klageren forud herfor var blevet gjort bekendt med Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 1996, hvorved klagerens opholdstilladelse blev anset for bortfaldet. Uanset at klagerens fader som værge for klageren sædvanligvis fandtes at kunne handle på klagerens vegne med hensyn til opholdssted, fandt nævnet ikke, at klagerens udrejse under de anførte omstændigheder, hvor faderen havde afhentet klageren, der var anbragte udenfor hjemmet, med det angivelige formål at bringe klageren ud af landet, kunne anses for frivillig. Klagerens opholdstilladelse fra januar 1994 i medfør af den dagældende udlændingelovens § 7, stk. 2, ansås derfor ikke som bortfaldet. BR12/57

Nævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i juni 1970. Indrejst i oktober 1993. Klageren rejste i juli 2000 til Somalia, efter at han i Danmark var blevet opsøgt af nogle personer, der tilbød ham en god løn

for at deltage i et fiskeriprojekt i Somalia. Projektet skulle vare i et år, og det var derfor klagerens hensigt at fremleje sin lejlighed i Danmark i den periode. Men da det gik meget stærkt i forbindelse med udrejsen, skulle en ven fremleje lejligheden for ham. Det lykkedes dog ikke vennen at fremleje lejligheden, og boligselskabet opsagde lejeaftalen. Klageren frameldte sig ikke folkeregistret ved udrejsen, og han kontaktede heller ikke andre myndigheder i den forbindelse, idet det var meningen, at han, efter at have arbejdet på fiskeprojektet, skulle vende tilbage til Danmark igen. Klageren indrejste på ny i Danmark i juni 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren efter det oplyste var udrejst af Danmark i juli 2000, hvorefter han havde haft ophold i hjemlandet indtil juni 2002. Nævnet kunne ikke udelukke, at klageren ved afrejsen ikke havde haft til hensigt at opgive sin bopæl her i landet. Nævnet bemærkede dog, at klageren først under nævnsmødet havde forklaret om, at han gennem en ven forgæves havde forsøgt at fremleje lejligheden. Nævnet fandt imidlertid, at klageren ved at forblive i hjemlandet over en så lang periode, uden at det pågældende fiskeriprojekt blev realiseret, og uden at have foretaget skridt til at sikre eller i øvrigt drage omsorg for sine bopælsforhold her i landet, rent faktisk måtte anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark og frivilligt have taget ophold i hjemlandet. Nævnet fandt ikke, at der forelå sådanne oplysninger, eller at klageren havde en sådan tilknytning til Danmark, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet. BR12/58

6.4 Første asylland

Udlændingelovens § 7, stk. 3, omhandler muligheden for at afvise at meddele asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, i de tilfælde hvor der findes et første asylland for ansøgeren.

Udlændingelovens § 7, stk. 3, har følgende ordlyd:

”Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.”

Udlændingelovens § 7, stk. 3, blev ændret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Den nye bestemmelse trådte i kraft den 1. juli 2002 og er gældende for ansøgninger om asyl indgivet efter denne dato.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har **nær tilknytning** til et andet land, hvor denne må antages

at kunne opnå beskyttelse. Det er som hidtil en betingelse for at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Efter den tidligere formulering af udlændingelovens § 7, stk. 3, kunne opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og stk. 2, nægtes, såfremt udlændingen allerede havde opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold havde nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen måtte antages at kunne opnå beskyttelse. Flygtningenævnet kunne således afslå opholdstilladelse til en ansøger, der opfyldte betingelserne for asyl enten efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, hvis nævnet fandt, at ansøgeren **havde nærmere tilknytning** til et andet land, hvor han må antages at kunne opnå beskyttelse.

For en nærmere gennemgang af den tidligere gældende § 7, stk. 3, henvises til Flygtningenævnets Formandskabs 7. beretning 1998, kapitel 11, og 8. beretning 1999, kapitel 9.

6. 4. 1 Tilknytningsmomenter

Efter den nye bestemmelse er det imidlertid ikke længere en betingelse, at udlændingens tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Efter den hidtidige formulering af § 7, stk. 3, kunne opholdstilladelse til en ansøger, der opfyldte betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, kun afvises, hvis nævnet fandt at ansøgeren havde nærmere tilknytning til et andet land, hvor han måtte antages at kunne opnå beskyttelse. Havde ansøgeren i disse tilfælde en familiemæssig tilknytning til Danmark, foretog Flygtningenævnet en konkret vurdering af tilknytningen til Danmark i forhold til tilknytningen til et andet land. Denne vurdering kom særligt til udtryk i sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets praksis anses for at være omfattet af § 7, stk. 1.

Efter lovændringen skal udlændingens eventuelle tilknytning til Danmark, f.eks. fordi den pågældende har herboende familiemedlemmer, ikke tillægges betydning i relation til spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding skal meddeles konventions- eller beskyttelsesstatus her i landet eller henvises til et andet land som første asylland. Dette vil f.eks. i forhold til statsløse palæstinensere fra

Libanon betyde, at de pågældende ikke uden videre vil kunne meddeles asyl, når de er blevet meddelt opholdstilladelse her i landet efter reglerne om familiesammenføring.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks. ægtefæller og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

6.4.2 Praksiseksempler

Nedenfor følger eksempler på afgørelser vedrørende første asylland. Det første resume vedrører en ansøger, der er vurderet i henhold til den tidligere formulering af udlændingelovens § 7, stk. 3, mens de øvrige resumeer vedrører ansøgere, der er vurderet efter den gældende bestemmelse.

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **juni 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1957. Indrejst i november 2000. Ansøgeren havde fem herboende søskende, herboende forældre og tre herboende børn, der alle havde tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af reglerne om familiesammenføring. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra

Libanon isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet lagde efter ansøgerens egen forklaring til grund, at hun ved sin udrejse af Libanon ikke havde konflikter med de libanesiske myndigheder. Ved vurderingen af, om Danmark er nærmere end Libanon til at yde ansøgeren beskyttelse, lagde **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** vægt på, at ansøgeren har sine tre eneste børn, sine forældre og langt størstedelen af sin familie i Danmark. Endvidere bemærkedes, at ansøgerens fire søskende i Libanon efter ansøgerens oplysninger ikke ville kunne støtte hende i hjemlandet. Disse forhold gav efter en samlet vurdering ansøgeren en sådan tilknytning til Danmark, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde hende beskyttelse. BR12/59

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1966. Indrejst i 1987. Ansøgt om asyl i januar 2003. Ansøgeren har ægtefælle og seks børn her i landet. Hun har endvidere fem søskende i Libanon, som hun kun har ringe kontakt til. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde forklaret, at hun intet frygtede ved at tage ophold i Libanon. Herefter, og da ansøgeren var født og opvokset i Libanon, hvorfra hun først udrejste som voksen, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren havde en nær tilknytning til Libanon, hvor hun måtte antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. BR12/60

Nævnet **stadfæstede i november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1945. Indrejst i 1993. Ansøgt om asyl i februar 2003. Ansøgeren har ægtefælle og fem børn i Danmark. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at ansøgeren som statsløs palæstinenser er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af sagen, at ansøgeren indrejste til Danmark i juni 1993, i forbindelse med familiesammenføring, og at han har tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren er født i Palæstina og flyttede som treårig med familien til Libanon, hvor han voksede op i en flygtningelejr, hvor hans familie fortsat bor. Hans moder og seks søskende var bosat i Libanon. Han havde arbejdet i længere perioder udenfor Libanon, men havde også arbejdet i Libanon, hvor han havde udført nogle projekter for Fatah. Ansøgeren forklarede, at han i begyndelsen af 1990'erne havde været tilbageholdt, formentlig af Fatah, og at han var blevet løsladt mod bestikkelse. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren, der ikke havde været politisk aktiv, stod i modsætningsforhold til Fatah eller andre grupperinger i Libanon. Det bemærkedes i den forbindelse, at ansøgeren i 2000 havde været på familiebesøg i Libanon. Han indrejste legitimeret med sit libanesiske

rejsedokument, som han havde fået fornyet på den libanesiske ambassade i Sverige. Han havde ikke problemer med de libanesiske myndigheder. Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren havde en nær tilknytning til Libanon, hvor han måtte antages at kunne opnå den fornødne beskyttelse. Det tilråddes derfor, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 3, for at kunne nægte opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1, var opfyldt. BR12/61

Nævnet **stadfæstede i december 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 1990. Ansøgt om asyl i januar 2003. Ansøgeren havde gjort gældende, at han havde forsøgt at søge asyl i 1993, men at han ikke havde fået lov til at aflevere brevet. Ansøgeren gjorde derfor gældende, at sagen skulle behandles efter de i 1993 gældende regler. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvis, at det ikke for nævnet var gjort gældende, at Libanon ikke kunne tjene som ansøgerens første asylland, som følge af at ansøgeren ikke der kunne få den fornødne beskyttelse. Ansøgeren er født og opvokset i Libanon, hvor han levede de første 33 år af sit liv. Han har efter forklaringen for nævnet fortsat sin moder og fire voksne søskende i Libanon. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgningen om asyl var indgivet før januar 2003, hvorfor sagen skulle vurderes efter den nugældende udlændingelovs § 7, stk. 3. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren havde en nær tilknytning til Libanon, og at han der vil kunne opnå den fornødne beskyttelse, således at Libanon kan tjene som ansøgerens første asylland. Ansøgeren har i Danmark opholdstilladelse i kraft af reglerne om familiesammenføring. Den omstændighed, at ansøgeren er blevet gift her i landet og lever sammen med sin ægtefælle og børn, der alle er danske statsborgere, kunne ikke i sig selv bevirke, at der kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. BR12/62

6.4.3 Betydningen af udsendelseshindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asyllandet, og politiet giver i den forbindelse hjemlandet eller første asyllandets myndigheder oplysninger om sagens status.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Rigspolitiet Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et

andet resultat. Det er alene i tilfælde, hvor udsendelseshindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs.

Ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse - såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyllandet, kan nævnet som nævnt ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1956. Indrejst i maj 2000. Flygtningenævnet fandt i august 2002, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at Tyskland måtte anses for at være ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Den pågældende blev samtidig pålagt at udrejse af landet straks. Det blev endvidere besluttet, at ansøgeren, såfremt han ikke udrejste frivilligt, kunne udsendes tvangsmæssigt til Tyskland, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. I december 2002 meddelte Rigspolitiet, at politiets udsendelsesbestræbelser havde været resultatløse, og at politiet ikke fandt det muligt at effektivere nævnets afgørelse om udsendelse til Tyskland. På denne baggrund valgte nævnet at genoptage sagen. Sagen blev behandlet af formanden alene jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 5. **Flygtningenævnet** udtalte i sin beslutning af august 2002, at nævnet måtte nære betænkelighed ved at lægge til grund, at ansøgeren kunne vende tilbage til Iran uden at risikere forfølgelse på grund af hans tilhørsforhold til monarkistiske bevægelser. Nævnet anså derfor ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Idet det ikke havde været muligt at tilbagesende ansøgeren til Tyskland, som nævnet i beslutningen af august 2002 fandt måtte anses som ansøgerens første asylland jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, meddeltes ansøgeren opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/63

6.5 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes - eller allerede er anerkendt - som flygtning.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Ægtefæller der indrejser samtidig meddeles samme asylretlige status, uanset af det ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddelelse samme asylretlige status, efter en konkret vurdering. Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren (den senest indrejste) blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen. Opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få konsekvensstatus, behandles ansøgningen konkret på baggrund af ansøgerens egne forhold som alle andre spontansager.

Er ægtefællerne af forskellig nationalitet, skal ansøgerens forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering. Såfremt den ene af ægtefællerne opfylder betingelserne for konventionsstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og den anden ægtefælle opfylder betingelserne for meddelelse af beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2, meddeles begge ægtefæller konventionsstatus.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indreisen i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinier som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til sidestindrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som sidst indrejste.

Som eksempler på sager vedrørende konsekvensstatus kan nævnes:

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **februar 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1950. Indrejst i juli 2000. I 1991 vendte ansøgeren og hendes familie på grund af krigen tilbage til Irak fra Kuwait, hvor de havde boet i en længere årrække. I Irak blev de chikaneret, idet de blev betragtet som kuwaitiske statsborgere. Ægtefællen blev flere gange tilbageholdt og afhørt. I 1998 udrejste ansøgeren, hendes ægtefælle og parrets børn af Irak. Ansøgerens ægtefælle og to døtre blev i juni 1999 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. I oktober 2001 blev ansøgerens to yngste sønner meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 under henvisning til ansøgerens ægtefælles forhold. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk kurder og sunni-muslim fra Bagdad, at hun ikke havde været politisk aktiv, at hun ikke havde været straffet eller tilbageholdt, at hun ikke havde udført aktiviteter, der i sig selv havde været egnet til at profilere hende i forhold til myndighederne, og at hun udrejste legalt. Den chikane, som ansøgeren havde oplyst at have været udsat for, havde ikke haft et sådant omfang og intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Det bemærkedes særligt, at myndighedernes forsøg på at tvangsforflytte familien til Sydirak måtte antages at have været led i en generel foranstaltning. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren havde forklaret upræcist om myndighedernes forsøg på at hverve sønnen til Baath-partiet, hvorfor der ikke kunne lægges nogen vægt på disse oplysninger. Efter det foreliggende fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde været udsat for forfølgelse, eller at hun i øvrigt skulle være i risiko herfor. Ansøgeren havde således ikke noget selvstændigt asylmotiv. Med hensyn til spørgsmålet om konsekvensstatus måtte det tillægges vægt, at grundlaget for ægtefællens opholdstilladelse fortsat var til stede, at ansøgeren udrejste sammen med sin ægtefælle, og at hun ansøgte om familiesammenføring i marts 2000 med efterfølgende indrejse i juli 2000. Da der endvidere ikke var holdepunkt for at antage, at hun ikke vedvarende havde søgt at blive forenet med ægtefællen, fandtes der efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold at burde meddeles ansøgeren opholdstilladelse i konsekvens af ægtefællens tilladelse. BR12/64

Nævnet **stadfæstede i april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1975. Indrejst i maj 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk pashtun fra Mangal Klanen og muslim af religion fra Paktia provinsen i Afghanistan. Ansøgerens ægtefælle indrejste i Danmark i august 1997, og havde siden februar 1999 haft opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det forhold, at ægtefællen havde haft konflikter i Afghanistan som følge af medlemskab af PDPA og arbejde inden for KHAD, fandtes ikke at kunne begrunde asyl for ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 7. Det bemærkedes herved, at ansøgeren ikke selv havde haft konkrete konflikter med Mujahedin eller Taleban. Ansøgeren havde ikke selv haft tilknytning til et politisk parti eller udført politiske aktiviteter, der kunne have bragt hende i modsætning til styret i Afghanistan. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgeren i cirka fire år efter ægtefællens udrejse i 1997 af Afghanistan havde opholdt sig i Afghanistan uden større problemer, hvorfor der ikke var grundlag for at meddele asyl på baggrund af ægtefællens opholdstilladelse. De generelle forhold i Afghanistan, herunder forholdene for kvinder, fandtes heller ikke i sig selv at være af en sådan karakter, at der var grundlag for af denne grund at meddele opholdstilladelse. Herefter fandt nævnet ikke, at der var risiko for at ansøgeren ville blive udsat for forfølgelse i sit hjemland eller at der var andre grunde til, at udsendelse ikke burde ske, jf. udlændingelovens § 31. BR12/65

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1955, samt fire børn. Indrejst i juni 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tajik fra Kabulområdet, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, at ansøgerens to ældste børn havde været medlemmer af PDPAs ungdomsorganisationer, at ansøgerens ægtefælle var menigt medlem af PDPA og havde arbejdet i en lufthavn som mekaniker med rang af oberstløjtnant, og at ansøgeren i øvrigt ikke havde udført aktiviteter, der havde været egnede til at profilere hende i forhold til myndighederne. Den chikane, som ansøgeren og hendes familie havde været udsat for efter Mujahedins magtovertagelse, havde ikke haft et sådant omfang eller intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Nævnet tilføjede, at ansøgeren og den tilbageværende familie blev i Kabul frem til foråret 1998, inden de blev forenet med ægtefællen og de to ældste børn i Mazar-e-Sharif. Ansøgerens konflikter med Taleban kunne heller ikke begrunde asyl. Det bemærkedes, at Taleban ikke længere var ved magten. Med hensyn til ansøgerens ægtefælles forhold lagde nævnet vægt på indholdet af ægtefællens sagsakter, hvorefter han alene havde udført begrænsede aktiviteter for PDPA, ligesom ægtefællen udrejste på grund af forfølgelse fra Talebans side. Ifølge sagsakterne havde ægtefællen under samtalen med

Udlændingestyrelsen endelig forklaret, at han ikke havde været udsat for noget under Mujahedin bortset fra, at han følte sig usikker. På baggrund af oplysningerne i ægtefællens sag sammenholdt med oplysningerne i ansøgerens sag kunne nævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af ægtefællens forhold. Med hensyn til spørgsmålet om konsekvensstatus er det efter fast nævnspraksis en betingelse, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede. På baggrund af de foreliggende oplysninger fandt Flygtningenævnet ikke, at dette grundlag fortsat var til stede. Idet den omstændighed, at ansøgerens ene søn i december 2001 blev meddelt opholdstilladelse i konsekvens af ansøgerens ægtefælles opholdstilladelse, ikke kunne føre til noget andet resultat, var betingelserne for at meddele ansøgeren konsekvensstatus som følge af ægtefællens forhold derfor ikke opfyldt. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold i hjemlandet ikke kunne føre til noget andet resultat, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/66

Nævnet **stadfæstede i oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1975, samt to børn. Indrejst i juni 2001. Ansøgerens ægtefælle havde i hjemlandet haft problemer med både Taleban og Mujahedin på grund af sin tilknytning til PDPA. Ægtefællen indrejste i Danmark i maj 2000 og blev i november 2000 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til sin ægtefælles og families forhold. Ansøgeren havde ikke selv været medlem af et politisk parti eller organisation eller personligt haft konflikter med myndighederne i Afghanistan, hverken under Mujahedin eller Taleban. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun på grund af ægtefællens eller familiens tilknytning til PDPA ved en tilbagevenden ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse fra de nuværende magthavere i Afghanistan. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ægtefællens tilbageholdelse under Taleban kunne begrunde asyl for ansøgeren, allerede fordi Taleban ikke længere var en magtfaktor i Afghanistan. De generelle forhold for kvinder i Afghanistan kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet kunne ikke efter ansøgerens forklaring lægge til grund, at ansøgeren var uden netværk i Afghanistan. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse som en konsekvens af ansøgerens ægtefælles asylstatus allerede under hensyn til, at ansøgeren indrejste i Danmark mere end et år efter ægtefællen og først havde søgt asyl cirka otte måneder efter indrejsen. BR12/67

Nævnet meddelte den i **oktober 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1967, samt fem børn. Indrejst i juli 2000. Ansøgerens ægtefælle var officer i PDPA. I 1992 blev ægtefællen tilbageholdt i tre måneder af Mujahedin. Ægtefællen blev efterfølgende løsladt som led i en udvekslingsaftale mellem general Dostum fra PDPA og Mujahedin. Herefter arbejdede ægtefællen for general Dostum i Mazar-e-Sharif. Umiddelbart før Talebans magtovertagelse i Mazar-e-Sharif i august 1997 forsvandt ægtefællen. I den efterfølgende måned blev ansøgerens bopæl ransaget flere gange af Taleban. Ved en af disse lejligheder blev ansøgerens datter taget med. Ansøgeren fandt datteren i live tre dage senere i en skov. Ansøgerens ægtefælle indrejste i Danmark i november 1998 og blev i juni 1999 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren udrejste med børnene fra Afghanistan cirka en måned efter ægtefællens forsvinden, og at hun opholdt sig i Pakistan, indtil hun blev bekendt med ægtefællens opholdssted, hvorefter hun søgte om opholdstilladelse i Danmark. Ansøgerens udrejse af Afghanistan fandtes derfor at være tidsmæssigt knyttet til ægtefællens forhold. Uanset at ansøgeren og ægtefællen opholdt sig uden problemer i Afghanistan også efter Mujahedins magtovertagelse i 1992, og først havde problemer under Taleban, fandt nævnet ikke at kunne udelukke, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylretlige overgreb som følge af tilknytningen til PDPA. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens ægtefælle havde været fængslet under Mujahedin, og at den problemfrie opholdsperiode alene skyldtes et særligt samarbejde med general Dostum. På denne baggrund fandtes ansøgeren at skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvensstatus. BR12/68

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1962, samt fire børn. Indrejst i juni 2000. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren havde et selvstændigt asylgrundlag. Hendes asylmotiv var nøje knyttet til ægtefællens forhold. Ægtefællen udrejste af Afghanistan i september 1998 og indrejste i Danmark i januar 1999 og blev i september 1999 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren udrejste af Afghanistan formentlig i slutningen af oktober 1999 til Pakistan, hvor hun straks henvendte sig til den danske ambassade i Islamabad. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet, at de tidsmæssige betingelser for at meddele ansøgeren konsekvensstatus var opfyldt, såfremt ægtefællen fortsat kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet havde haft adgang til ægtefællens asylsag, herunder en genafhøring af ægtefællen foretaget i august 2002 af Udlændingestyrelsen til brug for vurdering af, om opholdstilladelsen skulle forlænges. Det var oplyst, at Udlændingestyrelsen i september 2002 hav-

de besluttet, at der ikke skulle rejses sag om nægtelse af forlængelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at det asylgrundlag, der i september 1999 førte til, at ægtefællen fik asyl, fortsat var til stede. I sin forklaring i forbindelse med asylansøgningen i 1999 forklarede ægtefællen, at hans problemer bortset fra en episode i 1981/1982, hvor hans fader og broder blev dræbt, først opstod efter Talebans magtovertagelse. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ægtefællen ved en tilbagevenden til Afghanistan i dag ville blive udsat for forfølgelse fra de nuværende magthavere. Flygtningenævnet havde herved lagt afgørende vægt på, at ægtefællen uanset hans tilknytning til det tidligere kommunistiske styre som højtstående politiembedsmand, kunne opholde sig i Kabul under Mujahedins styre fra 1992 til 1996 og herunder i hvert fald i en periode fik løn fra Indenrigsministeriet. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få meddelt konsekvensstatus som følge af ægtefællens forhold. I hvert fald under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet heller ikke, at situationen for enlige kvinder i Afghanistan kunne begrunde, at der skulle meddeles ansøgeren opholdstilladelse. BR12/69

Ved lov nr. 365 blev udlændingelovens § 7, stk. 2, ændret. "De facto" asylbegrebet blev afskaffet og erstattet af den nugældende beskyttelsesstatus (B-status). Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2002 og gælder for ansøgninger om asyl indgivet efter denne dato.

Såfremt den først indrejste ægtefælle er meddelt de facto-status efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2, hvor ansøgning om asyl er indgivet inden den 1. juli 2002, kan den senest indrejste ægtefælle efter Flygtningenævnets praksis meddeles konsekvensstatus (beskyttelsesstatus), såfremt den først indrejste ægtefælle i dag ville opfylde betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af reglen om beskyttelsesstatus i den nugældende § 7, stk. 2.

Som et eksempel kan nævnes:

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **november 2003** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsløs palæstinenser fra Vestbredden, født i 1977, samt tre børn. Indrejst i juli 2002. Ansøgerens ægtefælle var medlem af Fatah. I 2002 blev ægtefællen beskyldt for at samarbejde med israelerne, hvorfor familiens bopæl blev ransaget cirka en gang om ugen. Efterfølgende blev bopælen brændt ned af personer fra Fatah. Efter ægtefællens udrejse blev ansøgeren udsat for chikane på grund af ægtefællens forhold. Ægtefællen indrejste i Danmark i marts 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde noget selvstændigt asylgrundlag. Ansøgerens ægtefælle var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7,

stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001 (de facto status). Ansøgeren var indrejst efter, at denne bestemmelse var ophævet. Flygtningenævnet fandt ikke med sikkerhed at kunne afvise, at ægtefællen kunne have opnået opholdstilladelse efter den nugældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus). Ansøgeren, der var indrejst kort efter ægtefællen, fandtes herefter at burde meddeles asyl i konsekvens af ægtefællens status. Ansøgeren var således omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus). BR12/70

Kapitel 7

*Praksis i spontansager
opdelt efter ansøgernes nationalitet*

Kapitel 7

Praksis i spontansager opdelt efter ansøgernes nationalitet

I denne udgave af beretningen er resumeerne for det enkelte land som udgangspunkt opdelt efter, om ansøgningen om asyl er indgivet før eller efter den 1. juli 2002, da udlændingelovens § 7, stk. 2, blev ændret med virkning fra den dato. Hovedparten af de medtagne resumeer vedrører sager, hvor ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002.

7.1 Afghanistan

I april 1992 blev det kommunistiske styre i Afghanistan omstyrtet af mujahedin-styrker, og lederen af Jamiat-i-Islami, Rabbani, blev valgt som landets præsident. Herefter begyndte de forskellige mujahedin-grupper at bekæmpe hinanden. I 1994 fik mujahedin-gruppen Taleban, der ledes af Mullah Mohammed Omar, og som udsprang af de mest konservative pashtun-stammer fra det sydlige Afghanistan, mere og mere indflydelse i landet. I september 1996 indtog Taleban Kabul, og i 1998 overtog de magten i landet. Efter terrorangrebet mod USA den 11. september 2001 indledte USA sammen med en international koalitionsstyrke den 7. oktober 2001 et angreb mod Taleban i Afghanistan. Som følge af dette mistede Taleban magten i midten af november 2001.

116 tilladelser

586 stadfæstelser

Den 22. juni 2002 blev der i Afghanistan indsat en overgangsregering, der ledes af Hamid Karzai og hovedsageligt består af personer fra Den Nordlige Alliance. I henhold til Bonn-aftalen af 5. december 2001 påbegyndtes arbejdet med udarbejdelsen af en ny forfatning med nedsættelsen af en kommission, der havde til opgave at fremkomme med et udkast til forfatningen. Herefter overgik udkastet til en forfatningskommission, som skulle rådføre sig med den afghanske befolkning og herefter fremlægge det endelige udkast til Forfatnings Loya Jirgaen, der blev nedsat den 13. december 2003. I januar 2004 blev den nye afghanske forfatning vedtaget.

Nævnet har i 2003 behandlet mange sager vedrørende afghanske statsborgere. Hovedparten af ansøgerne har som asylmotiv påberåbt sig konflikter med de nuværende magthavere som følge af tilknytning til det tidligere kommunisti-

ske styre, herunder tilknytning til PDPA og KHAD og længerevarende ophold i det tidligere Sovjetunionen. Endvidere har en del ansøgere henvist til konflikter med Hezb-i-Wahdat, Jamiat-i-Islami samt Junbish-i-Milliyi-Islami. Nævnet har herudover behandlet nogle sager, hvor ansøgerne som asylmotiv henviste til frykten for de nuværende magthavere på grund af tilknytning til Hizb-i-Islami.

Det bemærkes, at i langt den overvejende del af de sager vedrørende Afghanistan, som nævnet har behandlet i 2003, er ansøgning om asyl indgivet før den 1. juli 2002. Der er under Afghanistan kun medtaget to resumeer, hvor ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002. De to resumeer er særskilt markeret.

I det følgende er resumeerne opdelt under en række overskrifter, der knytter sig til ansøgernes asylmotiv.

7.1.1 Mujahedin

I perioden fra 1992 og frem til Talebans magtovertagelse havde Mujahedin magten i Afghanistan. Mujahedin kan oversættes med hellig kriger. Begrebet bruges i Afghanistan oftest som en samlebetegnelse for de forskellige oprørsgrupper, der bekæmpede den sovjetiske besættelse og det kommunistiske styre i Afghanistan. Mujahedin kan ligeledes anvendes som en samlebetegnelse for de forskellige islamiske partier/bevægelser, der eksisterer i Afghanistan. Den nuværende regering består hovedsagelig af mujahedingrupper, herunder Jamiat-i-Islami, Junbish-i-Milliyi-Islami, Hezb-i-Wahdat og Harakat-e-Islami.

Flygtningenævnet har i 2003 behandlet en del sager, hvor ansøgere har påberåbt sig modsætningsforhold til Mujahedin (de nuværende magthavere) uden at henvise til specifikke partier.

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1957. Indrejst i april 2000. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim. Han havde i perioden fra 1978 til 1996 været politibetjent. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han i september 2000 blev anholdt, tilbageholdt i ti dage og udsat for tortur af Taleban, fordi han blev beskyldt for at have dræbt to talebanfolk. Ansøgeren havde forklaret divergerende om sin tjeneste som politibetjent under Mujahedin i perioden 1992 til 1996, herunder vedrørende omfanget af hans arbejde/forfremmelse/ståen til rådighed med videre. Det var på denne baggrund Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren i hvert fald i et eller andet omfang havde været tilknyttet politiet under Mujahedin, og at han

ikke i dag som følge af de nye magthavere i Afghanistan befandt sig i en asylbegrundende situation. Ansøgeren havde oplyst, at både han selv, hustruen, børnene og svigerfamilien flygtede i efteråret 2000 på grund af blandt andet trusler fra familiemedlemmer og personer tilknyttet de to dræbte talebanfolk. Ansøgeren havde yderligere oplyst, at svigerfaderen nu var tilbage i Kabul, og at han var blevet opsøgt af personer, der havde bedt ham videregive trusler til ansøgeren på grund af den nævnte episode i efteråret 2000. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været involveret i drabet på de to talebanfolk, og at han alene blev anholdt sammen med nogle naboer, fordi drabet fandt sted i nærheden af ansøgerens ejendom. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren som følge af den omtalte episode var i en asylbegrundende risiko for forfølgelse ved sin tilbagevenden til Afghanistan - hverken fra myndighedernes side eller fra personer tilknyttet de dræbte. Ved vurderingen heraf lagde Flygtningenævnet også vægt på, at Taliban ikke længere var ved magten. Herefter, og da de generelle forhold i Afghanistan ikke kunne begrunde asyl, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7. BR12/71

Nævnet meddelte i **april 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1962. Indrejst i november 2000. Ansøgeren havde været medlem af PDPA. Han blev uddannet jurist fra universitetet i Kabul i 1982. Fra 1983-1987 udførte ansøgeren militærtjeneste på luftvåbenets universitet i Kabul. I 1987 blev han fuldmægtig ved retten i Kabul. Efter et års tjeneste blev han udnævnt til dommer, og han blev ansat ved Afghanistans Højesteret i Kabul. Under sit virke i Højesteret rekrutterede ansøgeren medlemmer til PDPA blandt de 11 byretter i Kabul, ligesom han stod for opkrævning af kontingent. Efter Mujahedins magtovertagelse blev præsidenten for Højesteret dræbt, og ansøgeren frygtede for sin situation. Han fik imidlertid beskyttelse fra en slægtning, og han kunne fortsætte sit arbejde. På arbejdspladsen blev ansøgeren udsat for chikane på grund af sit tilhørsforhold til PDPA, og han blev efter eget ønske forflyttet til en specialdomstol, der beskæftigede sig med forbrydelser mod statens sikkerhed og interesser. Under sit virke i specialdomstolen skulle ansøgeren deltage i et dommerkollegium på tre dommere, der blandt andet skulle pådømme en sag, hvor en person tilknyttet Taliban havde dræbt flere af Rabbanis folk. Personen blev idømt dødsstraf. Ansøgeren argumenterede imod dødsstraf, men de to andre dommere, der var tilknyttet Mujahedin, voterede for dødsstraf. Ansøgeren turde ikke sige de to andre dommere imod af frygt for repressalier. Dødsdommen blev aldrig eksekveret. Ansøgeren afsagde desuden dom over en Jamiyat-soldat, der havde begået vold mod en profileret kommandant. Soldaten påstod, at der var tale om selvforsvar, men på grund af kommandantens position blev ansøgeren nødt til at dømme soldaten.

Kort efter Talebans magtovertagelse blev ansøgeren fyret. I 1997 blev ansøgeren anholdt af Taleban, der var blevet bekendt med den pågældende dødsdom. De bebrejdede ansøgeren, at han havde afsagt dødsdom mod en Taleban-person. Ansøgeren var tilbageholdt i 12 dage, hvorunder han blev udsat for tortur, hvorved han blandt andet mistede synet på sit ene øje. Ansøgeren blev løsladt mod bestikkelse og mod at underskrive en erklæring om, at han ikke ville handle mod Talebans interesser. I 2000 blev der udstedt en arrestordre vedrørende ansøgeren. Han blev advaret herom af en tidligere kollega, der nu arbejdede i efterretningstjenesten. Ansøgeren gik straks i skjul og få dage senere udrejste han. Ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden blandt andet onklen til den soldat, som han idømte fængselsstraf for overfaldet mod kommandanten. Onklen er indflydelsesrig i Afghanistan i dag. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund herunder om, at han i en årrække havde været aktiv for PDPA og været ansat i domstolssystemet i en ikke uprofileret stilling. Yderligere at han under Talebans regime havde været frihedsberøvet og udsat for tortur. Endeligt at ansøgeren anså sig i konflikt med en lokal kommandant. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt efter en samlet vurdering, herunder at ansøgeren havde været udsat for tortur, ikke at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til sit hjemland. BR12/72

Nævnet meddelte i **maj 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig afghansk statsborger, født i 1964. Indrejst i januar 2001. Det fremgår af sagen, at ansøgeren er universitetslærer og har fungeret som sådan fra 1989 til 1996 i Kabul, Mazar-i-Sharif og Tachar. I perioden 1989 – 1992 var ansøgerens kritisk overfor PDPA og modtog trusler fra universitetets ledelse. I 1990 blev ansøgeren medlem af Afghanistans forfatterforening, hvor ansøgeren var redaktør på foreningens tidsskrift. Ansøgeren brugte sin position på universitetet og i forfatterforeningen til at give udtryk for sin holdning mod Mujahedin, hvilket resulterede i flere trusler. I 1996 flygtede ansøgeren til Mazar-i-Sharif efter Talebans magtovertagelse i Kabul. Her holdt ansøgeren lav profil. I 1998 og frem til udrejsen opholdt ansøgeren sig i Tachar, som var under Jamiat-i-Islamis kontrol. Ansøgeren fik alvorlige problemer med Jamiat-i-Islami på baggrund af sin produktion af artikler, der var stærkt kritiske overfor Mujahedin-bevægelserne. Ansøgeren blev indkaldt fire gange til møder med ledende Jamiat-i-Islami folk. Idet ansøgerens familie havde været medlemmer af Jamiat-i-Islami, kunne ansøgeren gå langt i sin kritik, men efter det sidste møde valgte ansøgeren at flygte, idet han frygtede anholdelse, da han mente, at den goodwill, som han havde haft i kraft af sin familie, var opbrugt. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund for sagen, herunder at ansøgeren i årene før sin udrejse havde forholdt sig stærkt kritisk til Mujahedin-bevægelsen og den islamiske statsform som sådan i form af kritiske artikler og anden form for virk-

somhed, herunder undervisningsvirksomhed på universiteter i hjemlandet. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer herefter ikke afvise, at disse forhold ville udgøre en nærliggende risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sine politiske anskuelser ville være udsat for asylbegrundende overgreb. BR12/73

Nævnet **stadfæstede i juni 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1963. Indrejst i oktober 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren aldrig havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde ernæret sig som forretningsmand og blev i Mujahedin-tiden udsat for afpresning af penge fra henholdsvis kommandanten Ahmad Khan og borgmesteren Moshamadi. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren – efter Talebans magtovertagelse – skriftligt havde klaget til Taleban over de pågældendes afpresning. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund i overensstemmelse med ansøgerens forklaring, at de øvrige forretningsdrivende også var udsat for afpresning, og at andre end ansøgeren også havde klaget til Taleban. Flygtningenævnet kunne derfor ikke lægge til grund, at Taleban overtog Ahmad Khans hus og dræbte hans morbroder, som følge af ansøgerens klage, eller i øvrigt at det skulle være Ahmad Khan bekendt, at ansøgeren havde klaget. Selvom Ahmad Khan nu var tilbage som magthaver i Aybak, fandt nævnet ikke, at ansøgeren ville være i risiko for asylretlig forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan, heller ikke selvom ansøgeren angiveligt under Talebanstyret havde nægtet at levere varer til Mujahedinerne trods en skriftlig henvendelse herom. Da Talebanerne ikke længere havde magten, havde ansøgerens væring ved at lade sig rekruttere til Talebans styrker ikke asylretlig relevans. De generelt vanskelige forhold i Afghanistan kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR12/74

Nævnet meddelte i **september 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1952. Indrejst i januar 2001. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgeren ville blive anset for at have en langvarig PDPA-tilknytning, og at ansøgeren havde haft en meget fremtrædende position under Najibullahs styre. Ansøgeren havde gennem årene endvidere gentagne gange kritiseret såvel Mujahedin som Taleban for at have stjålet/ødelagt landets kulturarv. Kritikken var fremsat såvel i artikler, som i interviews i BBC og Voice of America. Flertallet fandt, uanset at ansøgeren ikke havde været fængslet under Mujahedin eller Taleban, at det måtte antages, at ansøgeren, der uden tvivl ville blive identificeret i forbindelse med en tilbagevenden til hjem-

landet, ville udsættes for en sådan risiko for forfølgelse, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/75

7.1.2 Hezb-i-Wahdat (Islamic Unity Party)

Partiet består overvejende af etniske hazaraer og shia-muslimer og er en del af Den Nordlige Alliance. Partiet har to fraktioner, der ledes af henholdsvis Mohammad Karim Khalili og Mohammad Akbari. I november 1998 overgav Akbari sig til Taleban, mens Khalili aktivt bekæmpede Taleban.

Flygtningenævnet har i 2003 behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv påberåbte sig konflikt med Hezb-i-Wahdat.

Nævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1971. Indrejst i november 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er hazara, shia-muslim og oprindelig fra et område tæt på Ghazni by. Ansøgeren havde endvidere i perioden fra 1995 til 1998 boet i en by på grænsen mellem Afghanistan og Pakistan sydøst for Kandahar. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han frygtede nogle mullaher, der var tilknyttet Hezb-i-Wahdat og nu er magthavere i Jaghuri, da han tidligere havde haft udeståender med disse. Han havde endvidere henvist til, at han havde opbevaret og transporteret bibler mellem grænsebyen og Jaghuri. Ansøgerens forklaring lagdes i det væsentligste til grund, hvorefter ansøgeren i 1990 til 1995 arbejdede for Hezb-i-Wahdat, og at han flygtede i 1995 efter uoverensstemmelser med de førnævnte mullaher. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren i 2001 blev tilbageholdt i ti dage af Taleban, fordi han blev mistænkt for at transportere bibler. Ansøgeren havde som noget nyt i forbindelse med mødet i Flygtningenævnet oplyst, at han i slutningen af januar 2003 telefonisk af Normand Shafae Hamed, der var formand for Afghanistans menneskerettighedsorganisation og bosiddende i Finland, skulle have fået oplyst, at en af ansøgerens samarbejdspartnere skulle være blevet dræbt af en af de førnævnte mullaher efter Talebans fald, og at ansøgerens samarbejdspartner inden dette skulle have afsløret to af de fire steder, hvor ansøgeren havde gemt bibler og i øvrigt oplyst om ansøgerens rolle i den forbindelse. Disse nye oplysninger kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund. Flygtningenævnet vurderede disse oplysninger til at være konstruerede til lejligheden, ligesom forklaringen herom havde været usammenhængende, herunder om hvornår og hvordan, ansøgeren fik disse oplysninger, ligesom ansøgeren ikke havde givet en overbevisende forklaring på, hvorledes disse oplysninger skulle være kommet til Hameds kundskab. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens konflikt med Wahdat og mullaherne op til 1995 nu i dag kunne føre til, at han opfyldte betingelserne for asyl, selv om det skulle vise sig, at mullaherne

nu på ny skulle være ved magten i Jaghuri. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at konflikten lå langt tilbage i tid, ligesom der i øvrigt var tale om en begrænset konflikt. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at det skulle være kommet til Talebans eller de nuværende magthaveres kundskab, at han skulle have opbevaret og transporteret bibler. Herefter, og på grund af de ændrede magtforhold i Afghanistan, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ville være i en asylrelevant risiko for forfølgelse ved sin tilbagevenden til Afghanistan. De generelle forhold for hazaraer kunne ikke føre til nogen anden vurdering. BR12/76

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1972. Indrejst i november 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er hazara, shia muslim, og han havde i en betydelig del af sit liv boet i Kabul. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han frygtede at blive slået ihjel af Wahdat eller af familiemedlemmer til de afdøde personer, som han under tortur oplyste om til Taleban under et fængselsophold i 1999/2000. Ansøgeren havde på en række punkter forklaret divergerende, ligesom han f.eks. i første omgang fortiede, at han i perioden fra 1994 til 1999 opholdt sig i Aserbajdsjan, hvor han blev uddannet arkitekt. Dette svækkede selvsagt ansøgerens troværdighed. Ansøgeren havde dog lige fra sin indrejse i Danmark i november 2001 til mødet i Flygtningenævnet fastholdt sin forklaring om, at han frygtede at vende tilbage til Afghanistan, da han blev tvunget til at udlevere navne på Wahdat-medlemmer, og at disse personer efterfølgende var blevet henrettet. Det fremgår af de fremlagte lægejournaler, herunder fra en neurologisk afdeling på et dansk hospital, at ansøgeren højst sandsynligt lider af posttraumatisk epilepsi. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af Wahdat, og at han havde været Wahdat-stipendiat i Aserbajdsjan. Det lagdes videre til grund, at han havde været fængslet i ca. 10 måneder fra 1999 til 2000, og at han i denne periode blev udsat for tortur, samt i den forbindelse angav en række Wahdat-personer, der efterfølgende blev henrettet. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at Wahdat og de efterladte familier var bekendte med ansøgerens angivelser overfor Taleban, og at det opfattedes som forræderi. Det var på denne baggrund Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren ville være i risiko for forfølgelse af Wahdat – og muligt også de efterladtes familier – ved sin tilbagevenden til Afghanistan, og at han som følge heraf var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/77

Nævnet **stadfæstede** i **august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1971. Indrejst i september 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk hazara, shia muslim og

fra Wardak-provinsen sydvest for Kabul. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han som tidligere aktiv for Mazari-fraktionen i Wahdat-partiet frygtede forfølgelse fra blandt andet Akbari-fløjen, der også var en fraktion af Wahdat-partiet, idet han i 1996 nægtede at tilslutte sig blandt andet denne fraktion. Det lagdes til grund, at ansøgeren ikke ville støtte blandt andet Akbari-fløjen i 1996, og at han i stedet lod sig optage hos Mazari-fløjen inden for Wahdat-partiet. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren i perioden 1996-1998 var medlem af Wahdat-partiet, og at han blandt andet var forsyningsmedarbejder i militæret. Fra 1998, hvor han flygtede på grund af Taleban, til sin udrejse i 2001 havde ansøgeren levet på flugt, dels i bjergene i hjemområdet, og dels i Ghazni-området hos svigerfamilien. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren ved i 1996 at nægte at tilknytte sig blandt andet Akbari-fløjen i dag skulle være i en asylbegrundende risiko for forfølgelse ved sin tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet lagde blandt andet vægt på, at der var tale om en begrænset konflikt, der lå langt tilbage i tiden, og i øvrigt at Wahdat (med flere fløje) nu var med i regeringsmagten i Afghanistan. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/78

For det følgende resume er ansøgning om asyl indgivet efter 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **oktober 2003** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1970. Indrejst september 2002. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således sammen med to familiemedlemmer i 1994 overgivet en kontrolpost for Wahdat/Harakat til Hizb-i-Islami mod, at familien blev bragt ud af området. Dette medførte, at Hizb-i-Islami dræbte adskillige beboere i landsbyen. Det ene familiemedlem var senere blevet dræbt og hængt i et træ i hjemområdet, mens det andet familiemedlem, en svoger til ansøgeren, flygtede til Pakistan. Ansøgeren selv var blevet overfaldet i Iran. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse af de grunde, der er anført i Flygtningekonventionen. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt det under de ovennævnte omstændigheder tilstrækkeligt sandsynliggjort, at ansøgeren risikerede sådanne overgreb fra beboerne i hjemområdet, at ansøgeren opfyldte betingelserne for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkedes herved, at det ikke kunne lægges til grund, at myndighederne i Afghanistan havde en sådan kontrol over dette område, at de ville kunne yde ansøgeren den fornødne beskyttelse mod den frygtede hævn. BR12/79

7.1.3 Taleban

I 2003 har nævnet fortsat behandlet adskillige sager, hvor ansøgerne har påberåbt sig modsætningsforhold til Taleban. Endvidere har der været enkelte afgørelser, hvor ansøgerne enten har eller mistænkes for at have haft tilknytning til Taleban.

7.1.3.1 Konflikt med Taleban

Nævnet **stadfæstede i januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1982. Indrejst i august 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tajik og shia-muslim fra Kabul i Afghanistan. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund, men fandt på den baggrund ikke, at ansøgeren var asylrelevant forfulgt ved udrejsen i sommeren 2001, eller at han ville risikere at blive det ved en tilbagevenden nu. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren og hans familie nok havde været udsat for en vis chikane fra Talebans side, fordi de er shia-muslimer, men ikke noget der havde karakter af egentlig forfølgelse eller tilsvarende. Under alle omstændigheder var forholdene nu afgørende ændret, idet Taleban ikke længere var ved magten. De generelle forhold i Afghanistan, herunder for etniske tajikker og shia-muslimer, kunne ikke begrunde asyl i Danmark. BR12/80

Nævnet meddelte i **juni 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1964. Indrejst i maj 2001. Ansøgeren havde i perioden 1993 til 1995 i minibusser udført transporter af reservedele og våben skjult i et hemmeligt rum, idet han havde indgået en kontrakt med Hezb-i-Wahdat om at udføre sådanne transporter. Efter udførte transporter var ansøgeren blevet forsynet med tilgodehavendebeviser, som han efterfølgende fik godtgjort af Hezb-i-Wahdats regnskabsafdeling. Efter Talebans magtovertagelse havde den mekaniker, der havde installeret de skjulte rum i ansøgerens minibusser, skiftet side til og fortalt Taleban om ansøgerens aktiviteter for Hezb-i-Wahdat. Ved en ransagning af ansøgerens bopæl i oktober 2000 havde Taleban fundet tilgodehavendebeviser, som ansøgeren havde gemt i et skab i håb om en dag at få penge for de udførte transporter, og en kvittering på, at ansøgeren havde afleveret et våben tilbage til Hezb-i-Wahdat. Ansøgeren blev af Taleban tilbageholdt i en måned og herunder afhørt dagligt. Ved afhøringerne blev han tortureret, dog ikke hver dag. Ved den første afhøring var ansøgeren blevet bundet fast til et bord og stukket med en kniv i lænden. Ansøgeren var i øvrigt ved andre lejligheder blevet bundet til et bord, hvorefter to talebanere samtidig havde pisket ham på ryggen med el-kabler. Ansøgeren var endvidere blevet sparket og slået. Det var lykkedes ansøgeren at flygte fra fængslet, idet hans bror havde betalt bestikkelse til en kommandant. Ansøgeren havde fortsat mareridt med tilknyt-

ning til den tortur, han havde været undergivet. I Danmark har ansøgeren taget beroligende og smertestillende medicin. Ansøgeren har et ar på forsiden af sin overkrop ved venstre lænd og adskillige lange og tynde vertikalt-diagonale ar på ryggen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk hazara, shia-muslim og kommer fra Kabul. Han havde bortset fra sin tid i militæret ikke været tilknyttet nogen politisk organisation. Han havde drevet en forretning med salg af reservedele siden 1991. Fra 1993 til 1995 havde han indgået en aftale om levering af reservedele med Hezb-i-Wahdat, og i den forbindelse havde han i begrænset omfang udført våbentransporter for Hezb-i-Wahdat. Efter at Hezb-i-Wahdat var fordrevet fra Kabul, var ansøgerens forretning i en kort periode blevet overtaget af tilhængere af Jamiat-i-Islami, hvorefter ansøgeren havde fået sin forretning tilbage ved Talebans mellemkomst. Han havde derefter drevet sin forretning videre fra 1996 til 2000 uden problemer. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren i oktober 2000 blev tilbageholdt i cirka en måned af Taleban og herunder afhørt om de udførte våbentransporter. Han var i den forbindelse blevet udsat for grove fysiske overgreb. Det var lykkedes ham at flygte ved hjælp af bestikkelse, og han havde været undergivet lægebehandling i Afghanistan og Pakistan, før han indrejste i Danmark. I Danmark var han blevet behandlet blandt andet med beroligende medicin. Efter udrejsen var hans forretning blevet overtaget af tilhængere af Jamiat-i-Islami. Flygtningenævnet fandt under de anførte omstændigheder, og efter en samlet vurdering, herunder særligt grovheden af de foretagne overgreb, at det ikke burde kræves, at ansøgeren skulle vende tilbage til hjemlandet. BR12/81

Nævnet **stadfæstede i juli 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født 1972. Indrejst i oktober 2001. Ansøgeren er nooristani af etnicitet. Ansøgeren var medlem af RAWA og underviste sammen med to andre kvinder unge piger. De to andre kvinder blev anholdt af Taleban. Ansøgeren formodede, at de blev udsat for tortur og i den forbindelse angav ansøgeren. Ansøgerens bopæl blev ransaget af Taleban. Ansøgeren og ægtefællen blev begge slået og blødte. Taleban forlod herefter bopælen, hvorefter ansøgeren flygtede. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i hjemmet i nogle år havde undervist piger/kvinder i kvarteret, idet disse ikke måtte modtage officiel undervisning. Det blev videre lagt til grund, at ansøgeren i en meget begrænset periode havde haft tilknytning til kvindeorganisationen RAWA, og at hun havde fortalt de ældste af eleverne om organisationen. Det blev endelig lagt til grund, at ansøgeren som følge af sin undervisning og mulige aktivitet for RAWA blev opsøgt af Taleban, hvorunder ansøgeren og ægtefællen blev udsat for overgreb. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren i dag risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7. Nævnet fandt endvidere

ikke, at ansøgeren har haft en sådan aktivitet, at ansøgeren af den grund risikerer forfølgelse under de nuværende forhold i Afghanistan. BR12/82

7.1.3.2 Tilknytning til Taleban

Nævnet meddelte i **januar 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1961. Indrejst i maj 2001. Ansøgeren havde fra 1985 til 1992 været medlem af PDPA. Fra 1987 arbejdede han som efterforskningsassistent. Han arbejdede indtil 1992 som civil betjent i Kabul. Ved Mujahedins magtovertagelse i 1992 blev ansøgerens liv skånet, fordi han var slægtning til Massoud. Fra 1996 og frem var ansøgeren oberst i sikkerhedstjenesten under Massoud. Da Taleban tog magten, flygtede ansøgeren og begyndte at arbejde ved militærpolitiet med afhøring af krigsfanger. Han udarbejdede blandt andet lister til FN som gik igennem en officer, som nu er medlem af Afghanistans regering. Den bataljon, som ansøgeren var en del af, bestod af 600 personer. I marts 2000 skulle bataljonen rydde en vej for fjender, således at de kunne få forsyninger frem. Det lykkedes bataljonen at rense nogle områder for fjender. Da Massoud mistede sit hovedkvarter i Bahra den 7. september 2000, blev ansøgeren chef for en opklaringsenhed i bataljonen på 21 personer udstyret med to kampvogne, håndvåben og andet udstyr. Ansøgerens enhed gik forrest. På et tidspunkt blev de af Taleban omringet i en moské og taget til fange efter en ildkamp. Ansøgeren blev skilt ud fra de andre, fordi han var leder af gruppen. I de første to en halv time af ansøgerens tilbageholdelse blev han slået af Taleban som forsøgte at få ansøgeren til at udlevere koderne til opklaringsenhedens radio. Ansøgeren udleverede ikke koderne, men kunne regne ud, at de havde fundet dem, da de efter to en halv time overførte ham til et andet fængsel. Ansøgeren kunne ikke vente på at blive udvekslet som krigsfange. Han ville blive henrettet før, fordi han var kendt, idet han havde afhørt 2.500 talebanere som krigsfanger i Pansjir og tidligere havde været politibetjent. Han blev løsladt, da hans mor betalte bestikkelse. Ansøgeren havde efter sin udrejse, mens amerikanerne bombede Afghanistan, fået et brev fra sin familie, hvori han fik fortalt, at hans bataljon efter hans tilbageholdelse var blevet lokket i et baghold, idet talebanerne via opklaringsenhedens radiosender havde fortalt bataljonen, at området var frit. Ansøgeren var af Den Nordlige Alliance blevet dømt til døden for forræderi. Den Nordlige Alliance havde haft til hensigt at slå ansøgerens søn ihjel i stedet for ansøgeren, men havde ikke kunnet gøre dette på grund af muslimske regler om forbud mod henrettelse af mindreårige. Sønnen, som på det tidspunkt kun var tretten år gammel, var blevet fængslet og idømt 100 piskeslag. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentligste ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lagde herved til grund, at ansøgeren havde været leder af en rekognosceringsenhed, som var blevet taget til fange af Taleban, hvorefter ansøgeren ved hjælp af bestikkelse var flygtet. Ansøgeren havde

såvel i asylansøgningsskemaet som ved samtalen i Udlændingestyrelsen oplyst, at han ikke bare frygtede Taleban, men også Den Nordlige Alliances folk, idet han blev mistænkt for forræderi. Under mødet i nævnet forklarede ansøgeren, at hans frygt var blevet forværret, idet han havde fået at vide, at kun 150 mænd overlevede Talebans baghold, og at ansøgeren var blevet beskyldt for at have samarbejdet med Taleban og derved at have været årsag til, at bataljonen faldt i et baghold med mange døde til følge. Ansøgeren fremstod som troværdig, og Flygtningenævnet fandt derfor ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse fra de nuværende magthaveres side på grund af mistanken om forræderi, og ansøgeren meddeltes derfor opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/83

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født 1965. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er pashtun, sunni-muslim og boede i en årrække i Herat før sin flugt til Danmark. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han frygtede, at de nuværende magthavere i Herat-provinsen ville forfølge ham ved en tilbagevenden til Herat, fordi han er pashtun, og fordi hans familie, der kommer fra landsbyen Zireko tæt på Shindand i den sydlige del af Herat-provinsen, aktivt havde støttet Taleban. Ansøgerens forklaring lagdes i det væsentligste til grund. Det fremgik blandt andet heraf, at han i perioden fra 1987 til årsskiftet 2000/2001 havde drevet en tøjforretning i byen Herat. Det fremgik videre, at ansøgerens broder i 1999 blev tvangsrekrutteret af Taleban, og at broderen i 1999 blev dræbt i krigen mellem Taleban og Dostums styrker. Da ansøgeren i slutningen af 2000 blev opsøgt af Taleban med henblik på tvangsrekruttering, flygtede han efter nogen tid til Danmark. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren eller dennes familie aktivt havde støttet Taleban. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at ansøgerens broder netop blev tvangsrekrutteret – og ikke meldte sig frivilligt. Det forhold, at ansøgerens familie kom fra og boede i landsbyen Zireko, og at beboerne fra denne landsby overgav sig til Taleban i 1995, kunne ikke føre til nogen anden vurdering. Det kunne heller ikke lægges til grund, at ansøgeren eller dennes familie aktivt havde støttet Hezb-i-Islami. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke nærmere havde konkretiseret dette, ligesom der var tale om nye oplysninger, fremkommet efter at Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse. Ved sin afgørelse tog Flygtningenævnet blandt andet udgangspunkt i de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens fact-finding rapport fra november 2002 og Migrationsverkets fact-finding rapport fra april 2003. Det fremgår heraf, at pashtunere var i en særlig risikogruppe i Herat-provinsen, fordi provinsens nuværende guvernør – Ismail Khan (som er tajik) – sad fængslet under Taleban-styret. Flygtning-

genævnet opfattede dog ikke disse baggrundsoplysninger på den måde, at enhver pashtun, der vendte tilbage til Herat-provinsen, er i en asylbegrundende risiko for forfølgelse. Ved afgørelsen af, om ansøgeren ville være i risiko for forfølgelse enten ved en tilbagevenden til byen Herat eller til sin fødeby Zireko lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren hverken havde været politisk eller religiøs aktiv, og at han netop flygtede fra Afghanistan, da han kom i risiko for at blive tvangsrekrutteret af Taleban. Det var derfor Flygtningenævnets opfattelse, at ansøgeren ikke ville være i en asylbegrundende risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Herat-provinsen på grund af egne forhold. Det var endvidere Flygtningenævnets opfattelse, at ansøgerens familie ikke havde været profileret i et sådant omfang, at dette ændrede på denne vurdering. BR12/84

Nævnet meddelte i **juli 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1971. Indrejst i oktober 2001. Ansøgeren havde været medlem af og aktiv for Wahdat. **Flygtningenævnet** fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at han som leder af en gruppe på 10 soldater under angreb fra Taleban undlod at besvare Talebans angreb, og at ansøgeren og hans gruppe af den grund af de andre Wahdat-soldater blev beskyldt for "at have solgt deres stilling", hvorefter de blev beskudt af deres egne og måtte tage flugten. Ved vurderingen af troværdigheden lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren var analfabet og første gang havde haft lejlighed til at forklare nærmere under samtalen med Udlændingestyrelsen i november 2002. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt det betænkeligt at lægge til grund, at ansøgeren ville kunne vende tilbage til Afghanistan uden at risikere at blive udsat for overgreb af medlemmer af Wahdat. Flertallet lagde herved blandt andet vægt på, at ansøgeren var gruppeleder og måtte antages at være kendt af de i den øvrige gruppe af de 50-60 personer, der kæmpende for Wahdat. Flertallet fandt på denne baggrund ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Afghanistan. BR12/85

Nævnet **stadfæstede i juli 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1981. Indrejst i juni 2001. Ansøgerens fader var tilbageholdt i en måned af Taleban sigtet for et illegitimt forhold til en kvinde. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været medlem af noget parti og ikke i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som sit asylmotiv navnlig henvist til faderens forhold. Under henvisning til udfaldet i faderens sag, fandt nævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse som følge af faderens forhold. For så vidt angik ansøgerens kortvarige arbejde i år 2000 for et blad udgivet af Taleban, fandt Flygtningenævnet, at der var tale om så underordnede aktiviteter, at der ikke var grund-

lag for at antage, at ansøgeren som følge heraf stod i et asylbegrundende modsætningsforhold til de nuværende magthavere i Afghanistan. BR12/86

7.1.4 Jamiat-i-Islami (Islamic Society)

Partiet er et overvejende tajik-islamisk parti og hører til Den Nordlige Alliance. Partiet er endvidere repræsenteret i den nuværende regering. Partiets politiske leder er Burhanuddin Rabbani, der i 1992 blev landets præsident. Partiet ledes i den nordlige del af landet af Ustad Atta Mohammad. Partiets tidligere militære leder var Ahmed Shah Massoud, der på et tidspunkt stiftede en fraktion ved navn Shura-e-Nezar. Massoud blev dræbt den 9. september 2001, hvorefter der kom en ny militærleder, general Mohammad Fahim Khan. Ismail Khan, der ligeledes tilhører Jamiat, var tidligere guvernør af Herat, og han har i dag stor indflydelse i Herat og i Ghowr.

I 2003 har Flygtningenævnet behandlet en del sager vedrørende ansøgere, der havde et modsætningsforhold til Jamiat-i-Islami og Shura-e-Nezar.

Nævnet meddelte i **juni 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født 1970. Indrejst i oktober 2001. Under Taleban blev ansøgeren chikaneret af folk fra Shura-e-Nezar, der blandt andet stjal fra ham. For at hævne sig, udleverede ansøgeren navnene på disse folk til en ven af familien, der støttede Taleban. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i 1993 kom op at slås med en broder til en Mujahedin-kommandant fra Wahdat. Denne broder ville giftes med en pige, som allerede var lovet bort til ansøgerens broder. Kommandantens familie havde angiveligt forud for denne episode også beslaglagt ansøgerens families jord. Videre lagdes til grund, at familiens forretning i 1992 blev plyndret af medlemmer af Wahdat, og at ansøgeren samme år blev tilbageholdt af Wahdat i to dage. Disse konflikter med kommandanten og Wahdat kunne ikke anses at udgøre risiko for asylbegrundende forfølgelse ved ansøgerens tilbagevenden til Afghanistan. Nævnet lagde til grund, at konflikten med kommandanten og dennes familie var en privatretlig konflikt, der lå langt tilbage i tiden. Det bemærkedes, at ansøgeren hovedsageligt i perioden fra 1992 til udrejsen opholdt sig på sin bopæl i Kabul. Konflikterne med medlemmerne fra Wahdat i 1992 lå ligeledes langt tilbage i tid, og ansøgeren blev efter kortvarig frihedsberøvelse løsladt uden betingelser. Dette kunne heller ikke begrunde asyl. Ansøgeren havde videre oplyst, at han i 2001 blev anholdt og tilbageholdt af Taleban. Dette kunne heller ikke begrunde asyl, da Taleban ikke længere udgjorde en magtfaktor i landet. Nævnet fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at han selv via en ven af familien havde angivet medlemmer af Shura-e-Nezar til Taleban, og at de pågældende medlemmer og deres familier var bekendt hermed. Nævnet kunne herefter ikke

afvise, at ansøgeren var i et modsætningsforhold til de nuværende magthavere i Afghanistan, og at der var en væsentlig risiko for, at ansøgeren ikke ville kunne opnå den fornødne beskyttelse ved hjemvenden til Afghanistan. BR12/87

Nævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1975. Indrejst i september 2001. Ansøgeren havde blandt andet forklaret, at han i 2001 havde været tilbageholdt i tre måneder af Taleban, og at han under tilbageholdelsen blev slået med knytnæver og sparket og slået med elkabler meget hårdt, herunder slået på fodsålerne, og slået på læggene med elkabler og med piske, der var blevet lavet af bildæk. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet lagde til grund, at ansøgeren i perioden 1992-2001 havde været medlem af Jamiat-i-Islami. Ansøgeren havde arbejdet som chauffør og havde kørt til frontlinierne med ammunition og kommunikationsudstyr samt kørt med højtplacerede Jamiat-folk. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren i marts 2001 blev sendt til en frontlinie af en kommandant. Da ansøgeren nåede frem, havde Taleban gennembrudt frontlinien og angreb bilen, hvorfor ansøgeren måtte flygte fra denne. Da ansøgeren vendte tilbage til Jamiat-i-Islami blev han anholdt af kommandanten og beskyldt for at have været skyld i det tabte slag, fordi ansøgeren ikke havde forsvaret radioudstyret. Nævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren på denne baggrund havde et sådant modsætningsforhold til Jamiat-i-Islami, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere asylbegrundende forfølgelse fra denne organisations side. Nævnet lagde herved vægt på, at slaget var tabt, da ansøgeren nåede frem til frontlinien, og at ansøgeren gennem mange år havde haft en betroet stilling som chauffør blandt andet for ledende Jamiat-folk. De konflikter ansøgeren efter det oplyste havde haft med kommandanten, fandt Flygtningenævnet heller ikke kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at konflikterne udsprang af personlige og slægtsmæssige forhold af privatretlig karakter. Nævnet fandt det endvidere ikke sandsynliggjort, at kommandanten på nuværende tidspunkt skulle være en så højtstående person i Afghanistan, at ansøgeren på grund af modsætningsforhold til denne ville risikere en asylbegrundende forfølgelse ved tilbagevenden til Afghanistan. Talebans tilbageholdelse af ansøgeren kunne ikke medføre asyl, allerede fordi Taleban ikke længere udgjorde nogen magtfaktor i Afghanistan. Den hårdhændede behandling han havde været udsat for under tilbageholdelsen kunne heller ikke i sig selv begrunde asyl. BR12/88

Nævnet meddelte i **september 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Afghanistan, født i 1936 (M) og 1940 (K). Indrejst i april 2001. **Flygtningenævnet** lagde den mandlige ansøgers forklaring til grund. Ansøgerne er etniske pashtuner. Den mandlige ansøger var et meget fremtrædende medlem af

Jamiat-i-Islami, hvis leder var Rabbani, som ansøgeren var nært knyttet til. Da der opstod splid mellem Jamiat og fraktionen Shura-e-Nezar, stiftet af Massoud, valgte ansøgeren side til fordel for Rabbani. Konflikten førte blandt andet til, at fire Jamiat kommandanter, som ansøgeren var venner med, blev dræbt. På det tidspunkt følte han sig truet af Massoud og dennes kommandant Besmellah, hvorfor han uden tilladelse forlod Pansjir og tog til Nangarhar, som var under Taleban. Ansøgeren kontaktede en ven, Talebans vicechef for østzonen, Rashid, som også var præsident for Nangashars Universitet, og ansøgeren blev på ny ansat som underviser på universitetet i november 1999. Fra april til september 2000 var ansøgeren fængslet af Taleban. Efter at være flygtet fra fængslet udrejste han til Pakistan. Flygtningenævnet ville ikke forkaste ansøgerens forklaring, hvorefter ansøgeren kom i konflikt med Shura-e-Nezar, og at han ved at forlade sin post i Pansjir og tage til et Taleban område, hvor han havde kontakt til et fremtrædende Taleban-medlem, af Shura-e-Nezar blev betragtet som forræder. Henset hertil og til den nuværende magtkonstellation i Afghanistan fandt Flygtningenævnet ikke, at det kunne udelukkes, at ansøgeren ville blive forfulgt på grund af sit politiske tilhørsforhold ved en tilbagevenden til Afghanistan. BR12/89

Nævnet **stadfæstede i november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1974, samt et barn. Indrejst i august 2002. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han siden 1993 havde været menigt medlem af Hizb-i-Islami, og at han i 1996 flygtede til Pakistan, fordi hans kommandant – i modsætning til de fleste andre kommandanter – ikke havde indgået nogen aftaler med hverken Jamiat-i-Islami eller Taleban. Det lagdes endvidere til grund, at han opholdt sig i en Hizb-i-Islami-lejr i Pakistan frem til 2001. Der var ingen medlemmer af Hizb-i-Islami fra hans hjemegn i lejren. Flygtningenævnet kunne derimod ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han kort tid efter sin tilbagevenden til bopælen i Afghanistan skulle være blevet tilbageholdt i to måneder af Jamiat-i-Islami. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at det ikke forekom sandsynligt, at ansøgeren, der som ovenfor nævnt alene havde været et menigt medlem af Hizb-i-Islami og i øvrigt havde opholdt sig i cirka fem år i Pakistan uden på nogen måde at profilere sig, kort tid efter sin hjemvenden i den grad skulle komme i Jamiat-i-Islamis søgelys, at han skulle blive fængslet. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren efter nævnets opfattelse havde svaret undvigende og afglidende på nævnets spørgsmål om de nærmere omstændigheder blandt andet omkring hans frigivelse, ligesom nævnet fandt, at ansøgerens forklaring herom i det hele forekom konstrueret. Endelig bemærkede nævnet, at det af registreringsrapporten fra september 2002 ikke fremgik, at ansøgeren skulle have været fængslet umiddelbart forud for sin udrejse.

Flygtningenævnet bemærkede i øvrigt, at ansøgerens morbroder, som efter ansøgerens forklaring betalte Jamiat-i-Islami bestikkelse for ansøgerens løsladelse, og som drev handel med te, fortsat boede i samme område, som ansøgeren kom fra. BR12/90

Nævnet meddelte i **december 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig ansøger fra Afghanistan, født 1965. Indrejst i august 2001. I perioden 1990 til 1995 arbejdede ansøgeren som læge på et Røde Kors hospital i Pakistan. I 1993 blev hospitalsdirektøren dræbt af en afghaner. Ansøgeren kontaktede politiet og samarbejdede med dem. På baggrund af samarbejdet blev drabsmanden pågrebet. Efterfølgende blev ansøgeren truet på livet af nogle bevæbnede afghanere fra et flygtningecenter, og han blev truet på livet af drabsmandens slægtninge. Drabsmanden havde tilknytning til Jamiat. Efter at Røde Kors centrale kontor i Islamabad fik kendskab hertil, gav de ham besked på at komme til deres kontor i Islamabad. Herfra blev der via et Røde Kors kontor i Tyskland taget kontakt til UNHCR, som blev bedt om at sende ansøgeren til et andet land. Det ønskede ansøgeren dog ikke, og han besluttede sig derfor for at flytte til Quetta 1.200 km. derfra. Han blev ansat på et hospital, hvor han kunne arbejde frem til november 1995. I september 1993 begyndte han at modtage trusler ved telefoniske henvendelser fra de samme afghanere, som havde truet ham i Punjab. Efter nogle telefoniske trusler, kom to bevæbnede personer en nat til det hus, hvor han boede alene. Det lykkedes ansøgeren at flygte via naboens hus. Da ansøgeren ikke kunne fortsætte sit liv i Pakistan, vendte han tilbage til Afghanistan. Efter at have boet et stykke tid i Kabul, flyttede han til Gardiz, hvor han startede med at arbejde i private klinikker. I 1997 skiftede han til sundhedsvæsenets hospital i Jalalabad, hvor han blev ansat som narkoselæge. Taleban havde på det tidspunkt kontrollen over provinsen, og de krævede, at ansøgeren skulle bedøve forbrydere, så de kunne skære deres hænder eller fødder af, hvilket ansøgeren nægtede. I juni 2001 gav Taleban ordre til, at ansøgeren skulle bedøve en person, hvis hånd og fod skulle skæres af. Ansøgeren nægtede fortsat at gøre dette, hvorefter han blev eftersøgt af Taleban. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren i Flygtningenævnet havde forklaret detaljeret og meget troværdigt, også om de omstændigheder, der umiddelbart kunne have fremkommet mindre sandsynligt. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund om, at han i 1993, blandt andet ved at vidne, medvirkede til, at en afghansk læge blev dødsdømt for sit drab på en hospitalschef i Pakistan, og at to andre mænd blev anholdt. Disses skæbne var ukendt. Ansøgeren modtog af den grund trusler på livet og flygtede til Quetta og senere tilbage til Afghanistan, hvor han flere gange skiftede opholdssted af frygt for de pågældende. Eftersom det videre måtte lægges til grund, at der havde været trusler og forespørgsler efter ansøgeren ikke kun umiddelbart efter hændelserne i 1993, men

også med mellemrum senere, og idet drabsmanden og de to anholdte havde forbindelser til Jamiat-i-Islami, som var en del af grundlaget for det nuværende styre, turde Flygtningenævnet ikke med fornøden sikkerhed afvise, at ansøgeren ville være i en sådan risiko, hvis han vendte tilbage til Afghanistan, at dette ikke burde kræves. Ansøgeren meddeltes derfor opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/91

7.1.5 Junbish-i-Milliyi-Islami (National Islamic Movement)

Partiet består overvejende af etniske usbekere. Det ledes af general Abdul Rashid Dostum, der tidligere var en ledende person indenfor PDPA. Partiet er en del af Den Nordlige Alliance.

Flygtningenævnet behandlede i 2003 både sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til uoverensstemmelser med general Dostum samt sager vedrørende personer med tilknytning til general Dostum.

Nævnet meddelte i **marts 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1971. Indrejst i september 2001. **Flygtningenævnet** fandt, at det var forståeligt, at ansøgeren i forbindelse med udfyldelsen af asylansøgningsskemaet koncentrerede sig om konflikterne med Taleban. Flygtningenævnet fandt derfor ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens nu udbyggede forklaringer om asylmotivet. Flygtningenævnet kunne lægge ansøgerens forklaring, som den nu var afgivet over for nævnet, til grund. Nævnet lagde her særlig vægt på, at ansøgeren havde bragt sig i et modsætningsforhold til General Dostum ved at yde hjælp til talebanerne med at anholde nogle kommandanter og indsamle våben fra lokalbefolkningen. Flygtningenævnet kunne derfor ikke afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse fra General Dostum og hans folk. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/92

Nævnet meddelte i **juni 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født 1964. Indrejst i januar 2002. Under Mujahedins magtperiode tvang general Dostum ansøgeren til at flyve forsyninger fra Afghanistan til Iran og Pakistan. Kort tid inden Mazar-i-Sharif blev indtaget af Taleban, befalede Dostum ansøgeren at flyve til Usbekistan, hvilket ansøgeren nægtede. Da Taleban kom til magten, blev ansøgeren nødt til at overgive sig til Taleban, der tvang ham til at flyve et fly til Kandahar, hvilket ansøgeren gjorde. Efterfølgende fik ansøgeren at vide af en general, at Dostum agtede at anholde ansøgeren, fordi ansøgeren havde nægtet at flyve til Usbekistan og i stedet havde fløjet til Kandahar og overgivet flyet til Taleban. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren fra 1985 havde været medlem af PDPA, samt at hans for-

ældre og brødre også havde været aktive medlemmer af dette parti. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren var uddannet pilot og navigatør, og at hans militære rang i 1992, da Mujahedin tog magten, var oberst. I overensstemmelse med ansøgerens forklaring, lagdes det til grund, at ansøgerens politiske arbejde blandt andet havde bestået i at propagandere overfor personalet i bataljonen, ligesom han var stedfortræder i den politiske afdeling i denne. Nævnet lagde yderligere til grund, at ansøgerens familie også var kendte som aktive medlemmer af PDPA. Herefter og idet nævnet ikke fandt at kunne afvise ansøgerens forklaring om modsætningsforholdet til general Dostum, der nu var et fremtrædende medlem af regeringen, fandt nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan, risikerede at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse. BR12/93

Flygtningenævnet **stadfæstede i oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1968. Indrejst i december 2000. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han skulle være i et sådant modsætningsforhold til de nuværende magthavere i Afghanistan, at han ville være i risiko for, ved en tilbagevenden til hjemlandet, at blive udsat for en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde under nævnsmødet som sit væsentligste asylmotiv henvist til, at viceforsvarsminister Dostum fortsat var af den opfattelse, at ansøgeren som den ansvarlige stabschef for samtlige eksperter i en brigade svigtede Junbish-i-Milliyi alliancen under det afgørende slag mod Taleban, og at ansøgeren ville blive behandlet på samme måde som den formelle leder Besmellah Khan, der blev dræbt af Dostum. Nævnet fandt imidlertid ikke, at der var tilstrækkelige holdepunkter for ansøgerens frygt. Nævnet lagde vægt på, at ansøgerens frygt alene var baseret på egne antagelser og gisninger ud fra oplysningerne om, at Besmellah Khan var dræbt. Nævnet lagde ligeledes vægt på, at ansøgerens aktiviteter for PDPA ikke kunne antages at have profileret ham i en sådan grad, at han i dag skulle være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Nævnet bemærkede, at ansøgeren alene var menigt medlem af PDPA og ikke som sådan havde været involveret i konflikterne mellem PDPA og Mujahedin. Det forhold, at ansøgeren havde været tilbageholdt fra 1998-2000 af Taleban og herunder havde været udsat for fysiske overgreb, kunne ikke begrunde asyl, da Taleban ikke længere udgjorde en magtfaktor i Afghanistan. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens opgaver i hæren alene bestod i militærkommunikation, og at hverken han eller hans folk deltog aktivt i kamphandlinger. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren som følge af sin militærtjeneste skulle være kommet i et asylbegrundende modsætningsforhold til Mujahedingrupper i Afghanistan. Ansøgerens ophold i Rusland kunne heller ikke begrunde asyl.

De generelle forhold i Afghanistan kunne ikke i sig selv begrunde asyl for ansøgeren. BR12/94

7.1.6 Hizb-i-Islami (Islamic Party)

Partiet, der er et radikalt islamistisk pashtunsk parti, blev dannet i 1979. Partiet ledes af den tidligere premierminister Gulbuddin Hekmatyar.

Flygtningenævnet har i 2003 behandlet en række sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har påberåbt sig tilknytning til Hizb-i-Islami.

Nævnet meddelte i **december 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i april 1945. Indrejst i august 2001. Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim af trosretning. Under det kommunistiske styre var ansøgeren oberst og udførte over en periode på 30 år militærtjeneste. Frem til 1995 var ansøgeren medlem af Hizb-i-Islami. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde herefter under sin tjeneste i militæret videregivet militære oplysninger til sin fætter, der havde en meget høj rang i Hizb-i-Islami under Gulbuddin Hekmatyar. Ansøgeren og hans sønner havde endvidere været medlem af Hizb-i-Islami gennem en længere årrække, for ansøgerens vedkommende fra 1984 til 1995. Ansøgeren var kort efter den islamiske magtovertagelse rejst fra Kabul til hjemområdet Jalalabad, hvor han havde bosat sig. Han havde her ofte været sammen med fætteren, både på fætterens kontor i Jalalabad, privat, og under bilkørsel i området. Ansøgeren og fætteren ejede stadig jord sammen, som stammede fra deres farfader. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren og hans familie, selvom ansøgerens videregivelse af oplysninger til Hizb-i-Islami kun var kendt af partiets ledelse, ville blive identificeret med fætteren og Hizb-i-Islami. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, og med det modsætningsforhold, der nu eksisterede mellem Hizb-i-Islami og de nuværende magthavere, at ansøgeren og hans familie risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Afghanistan. BR12/95

For det følgende resume er ansøgning om asyl indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1971. Indrejst i februar 2003. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Nævnet kunne dog ikke lægge ansøgerens nye forklaring, der først var afgivet under nævnsmødet, om, at hans broder gennem lang tid havde opholdt sig i Pakistan, til grund. Nævnet henviste herved til, at ansøgeren ved asylansøgningen ifølge politirapporten havde oplyst, at broderen boede i Afghanistan, og at

ansøgeren også i skemaet om familieforhold havde oplyst, at broderen boede i Afghanistan. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke selv havde været profileret for Hizb-i-Islami, og at han ikke personligt havde haft nogen konflikter med magthaverne eller andre Mujahedin-grupper. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens broder efter det oplyste ikke havde været udsat for overgreb, selv om nævnet måtte lægge til grund, at han havde boet i Afghanistan. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller sådanne overgreb, at han havde behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgerens eventuelle konflikt med fætteren omkring familiens jord ikke var af et sådant omfang og karakter, at ansøgeren af den grund opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7. BR12/96

7.1.7 Etehad-e-Islami (Islamic Union)

Partiet er ledet af Abdul Rasul Sayaf, og det er en del af Den Nordlige Alliance. Herudover er partiet allieret med Jamiat-i-Islami.

Nævnet **stadfæstede i april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1971. Indrejst i september 2001. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren i 1993 tilsluttede sig Harakat-e-Islami, hvor ansøgerens aktiviteter primært bestod i at hverve medlemmer, propagandere og deltage i møder. I 1994 blev ansøgeren beordret til at fungere som en af vejviserne for en våbentransport til Wahdat. Transporten blev angrebet af Etehad-e-Islami, og en af soldaterne herfra blev dræbt i skudvekslingen, mens to fra ansøgerens gruppe blev dræbt. Ansøgerens gruppe blev taget til fange, og ansøgeren blev som de øvrige tilbageholdt i et fængsel. Ansøgeren blev afhørt under tortur, men forklarede, at han var på vej til en Harakat base og afviste, at våbnene var til Wahdat. De andre fra ansøgerens gruppe afgav samme forklaring, idet de på forhånd var instrueret af Harakat herom. Ansøgeren forklarede under forhørene, at han alene var vejviser og ikke bar våben, og ansøgeren bekræftede for nævnet det oplyste til sagen om, at han aldrig havde båret våben eller deltaget i kamphandlinger. Det lykkedes ham at undslippe ved bestikkelse, og han opholdt sig herefter i perioden 1994 til 1996 i Kabul, hvor ansøgeren arbejdede for en person, med hvem ansøgeren havde samarbejdet gennem adskillige år. Ansøgeren forklarede, at han mest opholdt sig inden døre, men han modtog ingen henvendelser om sin person i denne periode. Da Taleban i 1996 havde overtaget magten i ansøgerens hjemområde Paghman, tog ansøgeren ophold der og drev indtil udrejsen i august 2001 en skrædderforretning. Ansøgeren var ikke i denne periode udsat for efterstræbelser af sin person, og baggrunden for udrejsen var en episode, der opstod i august 2001, hvor ansøgeren stak med en saks mod en Taleban-person,

som udøvede vold mod ansøgeren, fordi han ikke deltog i fredagsbønnen. Den pågældende person var efter ansøgerens opfattelse broder til en betydningsfuld kommandant fra Etehad-e-Islami. Ansøgerens hustru og barn var efter det oplyste flygtet til Iran. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren kunne anses for at have været profileret for Harakat-e-Islami eller udført aktiviteter, der havde sat ham i en særlig udsat situation. Nævnet lagde vedrørende episoden i 1994 vægt på, at ansøgeren ikke bar våben, og at ansøgeren havde forklaret, at han aldrig havde båret våben eller deltaget i kamphandlinger. Selvom ansøgeren undslap ved bestikkelse, lagde nævnet vægt på, at ansøgeren dels kunne opholde sig i to år hos en arbejdsgiver i Kabul dels fra 1996 til august 2001 kunne drive en skrædderforretning i Paghman-området uden at være udsat for efterstræbelser. Nævnet vurderede ansøgerens situation således, at ansøgeren næppe ville være udrejst, om ikke episoden i august 2001 havde fundet sted. For så vidt angår denne episode lagde nævnet vægt på, at Taleban ikke længere kunne anses for en magtfaktor. Uanset at nævnet ikke kunne afvise, at den sårede person tilhørte en indflydelsesrig familie tilknyttet Etehad-e-Islami som forklaret af ansøgeren, fandt nævnet, at episoden herefter måtte anses for at have karakter af en konkret konflikt mellem to personer. Selv om ansøgeren som shia-muslim tilhørte et mindretal i Paghman, fandt nævnet herefter sammenfattende, at det efter de foreliggende baggrundoplysningerne ikke kunne antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede en sådan efterstræbelse, som omfattes af udlændingelovens § 7. BR12/97

Nævnet meddelte i **juni 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1954. Indrejst i februar 2001. I 1980 blev ansøgeren 1. partisekretær for PDPA. Senere blev ansøgeren ansat i efterretningstjenesten KHAD. Ansøgerens arbejde bestod i at holde øje med de ansatte i sikkerhedstjenesten og sørge for, at modstanderne ikke infiltrerede sig med dem. I perioden 1983 til 1985 blev ansøgeren uddannet i Moskva. I 1988 fik ansøgeren rang af oberstløjtnant, og han blev overflyttet til en anden afdeling i KHAD. Ansøgerens arbejde bestod i at kontakte partier, som PDPA samarbejdede med og udveksle synspunkter med dem. I begyndelsen af 1992 blev ansøgeren forfremmet til oberst, og han blev leder af afdelingen med ansvaret for 35 medarbejdere i afdelingen og 20 til 25 medarbejdere uden for afdelingen. Ansøgerens opgave bestod blandt andet i at få en undergrundsbevægelse bestående af kinesiske marxister til at ophøre med at samarbejde med Mujahedin. Ved Najibullahs fald fik ansøgeren arbejde i anklagemyndigheden, da chefens hustru gik i skole med ansøgerens døtre. Ansøgeren fortsatte med at have uofficielle aktiviteter for PDPA. I 1994 flygtede ansøgeren til Mazar-i-Sharif. I 1998, da Taleban kom til Mazar-i-Sharif, flygtede ansøgeren til Kholm. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Det måtte anses for sandsynliggjort, at ansø-

geren navnlig indenfor PDPA havde været profileret. Det fremgår af en foreliggende avisartikel, at ansøgeren i august 1995 blev nævnt som en konkret politisk modstander af Etehad-e-islami, som også i dag har politisk indflydelse. Det måtte lægges til grund, at ansøgeren forlod Kabul, da situationen blev tilspidset for tidligere PDPA-medlemmer. Fra 1994 til 1998 havde han beskyttelse i Mazar-i-Sharif, indtil Taleban overtog magten. Herefter og frem til udrejsen fik ansøgeren beskyttelse af en lokal kommandant i et område, hvor han tidligere havde været partisekretær. Ansøgeren blev derfor meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/98

7.1.8 Harakat-e-Islami (Islamic Movement)

Harakat-e-Islami er et shia-domineret parti og en del af Den Nordlige Alliance. Partiet er ledet af Mohammed Assif Mohseni.

Nævnet meddelte i **februar 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1977. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk hazara, shia muslim, og at han før sin udrejse boede i Gazni-området mellem Kabul og Kandahar. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til sin faders og egne forhold. Efter ansøgerens forklaring var faderen således indtil et kupforsøg i 1988 højt placeret officer og blandt andet også medlem af PDPA. Ansøgeren havde særligt fra perioden 1994 til 1998, hvor han var aktiv for Wahdat og deltog i politi- og militæraktiviteter, opbygget et modsætningsforhold til en kommandant. Ved samtalen hos advokaten og i Flygtningenævnet havde ansøgeren endvidere forklaret, at han havde været med til at anholde kommandantens broder, der senere blev dræbt, og at ansøgeren særligt af den grund frygtede hævn fra kommandanten, der ifølge ansøgerens forklaring var medlem af Harakat-e-Islami og dermed nu en magtfuld person i Gazni-området. Efter Flygtningenævnets vurdering kunne faderens forhold ikke isoleret set føre til, at ansøgeren var i en asylbegrundende risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Der lagdes i denne forbindelse blandt andet vægt på, at forholdene lå langt tilbage i tid, og at ansøgeren dengang var dreng. Allerede i asylskemaet havde ansøgeren nævnt, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede kommandanten. Som begrundelse for, at han først ved samtalen hos advokaten havde forklaret, at han særligt frygtede kommandanten, fordi han havde været med til at anholde dennes broder, havde ansøgeren oplyst, at han i Pakistan blev advaret mod at oplyse herom, idet han i så fald kunne risikere at få afslag på asyl, fordi han ville blive betragtet som drabsmand. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærkede på denne baggrund, at selv om forklaringen om kommandantens broder først var fremkommet på et sent tidspunkt, kunne det ikke udelukkes, at ansøgeren havde undladt at forklare om den nævnte anholdelse, fordi han

herved frygtede at blive sat i forbindelse med drabet på kommandantens broder. Flertallet ville på denne baggrund også lægge denne del af ansøgerens forklaring til grund. Under disse omstændigheder, hvor ansøgeren og hans familie, til dels generelt, måtte anses at være i et modsætningsforhold til en del af de nuværende magthavere på grund af faderens forhold, og når dette sammenholdtes med, at ansøgeren efter den nævnte konflikt med kommandanten måtte forventes at kunne frygte hævn fra kommandantens side, og da det endelig ikke kunne udelukkes, at kommandanten som følge blandt andet af sin tilknytning til Harakat i dag var en magtfuld person i ansøgerens hjemegn, opfyldte ansøgeren betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/99

Nævnet **stadfæstede i oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1963. Indrejst i juni 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren på grund af sit medlemskab af Harakat havde været tilbageholdt af Taleban i cirka en måned i 2001 og herunder udsat for fysiske overgreb, hvorefter han blev løsladt mod bestikkelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at dette kunne begrunde asyl, allerede fordi Taleban ikke var nogen magtfaktor i Afghanistan. Flygtningenævnet lagde i øvrigt i det væsentlige ansøgerens forklaring om konflikter med en kommandant fra Harakat til grund. Uanset om ansøgeren herefter tre til fire gange i perioden 1992 til 1995 nægtede at adlyde kommandantens ordre, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette var asylbegrundende. Nævnet lagde herved vægt på, at kommandanten ikke i den forbindelse udsatte ansøgeren for forfølgelse eller grovere overgreb. Det forhold, at ansøgeren under kampe med Taleban i 1996, i modstrid med kommandantens ordre, trak sig tilbage kunne heller ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgerens broders anholdelse havde forbindelse med ansøgerens angivelige konflikter med kommandanten. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved tilbagevenden til Afghanistan risikerede asylretlig relevant forfølgelse. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR12/100

7.1.9 ZAZA

ZAZA er et kommunistisk parti. Flygtningenævnet har i 2003 behandlet enkelte sager, der viser betydningen af ansøgerens stilling indenfor ZAZA.

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan, født i 1965 (M) og 1969 (K). Indrejst i april 2001. Ansøgerne er etniske tajikker. Den kvindelige ansøger blev i 1983 medlem af Zazman-e-Inqelabi-e-Zahmat Kashan-e-Afghanistan, Organisation-Revolution-

Arbejderklassen-Afghanistan, ZAZA. Den mandlige ansøger sympatiserede med partiet, men var ikke medlem. Efter indrejsen til Danmark konverterede den mandlige ansøger fra islam til kristendom i Pinsekirken. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne som asylmotiv havde anført forfølgelse på grund af familiens tilknytning til det kommunistiske parti ZAZA, som den kvindelige ansøger var medlem af. De oplyste, at det var almindelig kendt, at familien var tilknyttet ZAZA. Den mandlige ansøger oplyste, at han som følge heraf blev tilbageholdt i to dage af Jamiat-i-Islami, fordi han ikke kunne betale bestikkelse, og herunder udsat for overgreb, ligesom familien havde været udsat for drab på et familiemedlem, plyndring og chikane. Nævnet fandt, at de overgreb ansøgerne selv havde været udsat for, ikke havde haft en så systematisk og intensiv karakter, at det kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Da ansøgerne ikke havde haft en ledende position indenfor ZAZA, og da den mandlige ansøger blev løsladt efter to dages tilbageholdelse, anså nævnet det ikke for sandsynliggjort, at ansøgerne ved tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Det bemærkedes herved, at nævnet ikke anså den mandlige ansøgers konvertering til kristendom i Danmark for asylbegrundende, idet nævnet ikke anså det for sandsynliggjort, at konverteringen var myndighederne i hjemlandet bekendt. BR12/101

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1952. Indrejst i december 2001. Ansøgeren havde siden 1968 været medlem af ZAZA og var fra 1992 vicesekretær i partiet. **Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at han havde været ledende medlem af ZAZA og i den forbindelse skrevet kritiske artikler mod såvel det oprindelige Mudjahedin styre som Taleban. Nævnet fandt heller ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at han som følge af indholdet i artiklerne var kommet i et modsætningsforhold til general Dostum. Nævnet bemærkede herved, at man ikke kunne bortse fra ansøgerens forklaring om, at hans identitet var kommet general Dostums kendskab, uanset at artiklerne var skrevet under pseudonym. Under hensyn til general Dostums position indenfor det nuværende styre fandt nævnet herefter ikke at kunne bortse fra, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville blive udsat for forfølgelse omfattet af Udlændingelovens § 7. BR12/102

7.1.10 SAMA (Afghanistan Peoples Liberation Organisation)

SAMA er et maoistisk parti. Nævnet har i 2003 behandlet enkelte sager, hvor ansøgerne har påberåbt sig forfølgelse på baggrund af deres aktiviteter for SAMA.

Nævnet meddelte i **maj 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1963. Indrejst i juni 2002. I 1979 blev ansøgeren medlem af SAMA. I 1982 blev ansøgeren tilbageholdt som følge af sine og sin families aktiviteter for SAMA. Ansøgeren var tilbageholdt i et år. Ansøgeren blev løsladt, idet der ikke var tilstrækkelige beviser mod ham. Fra 1984-1991 arbejdede ansøgeren for Indenrigsministeriet. Fra 1993-1999 boede ansøgeren i Pakistan, idet han følte sig i fare i Afghanistan. Under sit ophold i Pakistan var han i hjemlandet cirka en gang om måneden for at deltage i det politiske arbejde. Ansøgeren var også politisk aktiv under opholdet i Pakistan. I 1999 forsvandt en af ansøgerens brødre, hvorefter ansøgeren også selv følte sig i fare i Pakistan, hvorfor han valgte at flytte tilbage til Afghanistan. Desuden havde han af SAMA's ledelse fået at vide, at han skulle flytte tilbage til Kabul, idet man havde brug for én, som var lokalkendt. I Afghanistan fortsatte ansøgeren med sit politiske arbejde. I oktober 2000 blev ansøgerens bopæl ransaget, hvorunder der blev fundet materiale omkring SAMA. Herefter besluttede ansøgeren sig for at udrejse. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren, der er etnisk tajik fra Kabul, havde herefter været engageret i oppositionsvirksomhed i SAMA fra 1979, først mod det sovjetstøttede regime og siden mod forskellige Mujahedin-fraktioner og mod Taleban. En af ansøgerens brødre var medstifter af SAMA. Denne og yderligere to brødre var dræbt på grund af deres aktiviteter for organisationen i henholdsvis 1979, 1983 og 1999. Ansøgeren selv begyndte som almindeligt medlem, men havde fra cirka 1993 haft forskellige profilerede funktioner i organisationen, herunder mens han levede i eksil i Pakistan. På den anførte baggrund og efter indholdet af det sparsomme baggrundsmateriale om SAMA, kunne nævnet ikke afvise, at ansøgeren ville risikere forfølgelse også fra dele af det nuværende regime, hvis han vendte tilbage til Afghanistan. BR12/103

Nævnet **stadfæstede i november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1971. Indrejst i december 2001. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således været medlem af SAMA siden 1989 og udført underordnede aktiviteter i form af uddeling af løbesedler m.v. Ansøgeren havde været anholdt som følge heraf i cirka 3 ½ måned i 1991/1992 og igen fra april 1998. Endvidere var ansøgerens bopæl blevet ransaget i november 2001, hvor der efter ansøgerens forklaring blev fundet løbesedler, som ansøgeren skulle dele ud. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens aktiviteter havde haft en sådan karakter og omfang, at det måtte antages, at ansøgeren af den grund risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet lagde herved endvidere vægt på, at ansøgeren, selvom han var

fængslet i 1998, ikke var udsat for overgreb fra myndighederne – Taleban – efter flugten fra fængslet og indtil Talebans fald. BR12/104

7.1.11 PDPA (Peoples Democratic Party of Afghanistan)

I perioden 1977 til 1992 havde det kommunistiske parti PDPA magten i Afghanistan, og i den sidste del af denne periode blev landet ledet af præsident Najibullah. I marts 1992 erklærede Najibullah, at han ville træde tilbage, men allerede i april 1992 blev Najibullahs regering omstyrtet af Mujahedin.

I sager, hvor ansøgeren som asylmotiv har påberåbt sig tilknytning til PDPA, har Flygtningenævnet foretaget en vurdering af ansøgerens profilering på grund af sin tilknytning til partiet.

Nævnet meddelte i **marts 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1960. Indrejst juni 2001. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde i mange år været PDPA-medlem og havde været generalstabsofficer under det kommunistiske styre. Fra 1992 og indtil udrejsen arbejdede han på Massouds base i Charikar ved Kabul i kraft af en amnestiaftale, som Massoud stod som garant for. Han var fortsat officer, og på basen udnyttede man ansøgerens faglige kompetence. Da Jamiat-i-Islami blev mere og mere trængt af Taleban, blev ansøgeren under trusler fra Jamiat-i-Islamis side presset til at forlade basen. Ansøgeren havde intet netværk i Kabul-området og kunne ikke vende tilbage til sit oprindelige hjemområde i Hazarajat, idet han dér betragtedes som kommunist. Idet den beskyttelse, ansøgeren havde på basen i Charikar fra 1992 til udrejsen, havde en særlig begrundelse, kunne det ikke afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse fra personer tilknyttet Jamiat-i-Islami eller andre grupper som følge af hans profilerede stilling som PDPA-generalstabsofficer. BR12/105

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1961. Indrejst i juli 2001. I perioden 1976 til 1978 var ansøgerens fader medlem af en komité, der skulle nationalisere jorden i Afghanistan. I 1997 og i 2001 blev ansøgeren tilbageholdt af Taleban. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af PDPA siden 1976, og at han havde været i militæret fra 1980 til 1992, hvor han havde rang af oberst. Han var beskæftiget med administrativt arbejde, herunder tvangsrekruttering og fordeling af tvangsrekrutterede. Fra 1992 til 1996 ernærede han sig som handelsrejsende, hvor han opholdt sig dels i Kabul, dels i Kandahar og kortvarigt i Pakistan. I 1994 blev ansøgeren tilbageholdt i ca. fire uger, efter at general Dostum havde forsøgt et militærkup. Ansøgeren flygtede under et raketangreb, men vendte senere tilbage til Kabul. Efter de foreliggende

baggrundsoplysninger fandt Flygtningenævnet ikke, at selve den omstændighed, at ansøgeren under kommunisttiden havde rang af oberst, kunne føre til, at ansøgeren kunne anses for værende i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan, når hensås til at ansøgeren væsentligst havde været beskæftiget med administrativt arbejde. De øvrige af ansøgeren anførte grunde fandtes heller ikke at kunne føre til andet resultat. BR12/106

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1958. Indrejst i november 2000. Ansøgeren er etnisk pasthun og sunni-muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren siden 1976 havde været medlem af PDPA, at han var uddannet i Sovjetunionen i perioden 1978-1983, at han ved sin tilbagevenden til Afghanistan i 1983 og i de følgende år indtil 1991 var øverste politiske chef for tre grænsebrigader samt for en division, samt at han i 1991 af Mujahedin blev tvunget til at flygte til Kabul, hvor han indtil 1991 underviste på militærakademiet. I forbindelse med Mujahedins magtovertagelse i 1992 i Kabul gik ansøgeren under jorden, men fortsatte sine partipolitiske aktiviteter, først i Jalalabad fra 1993-1996 og siden i Kabul fra 1996-1999, hvor ansøgeren var efterstræbt først af Mujahedin og senere af Taleban. Selvom ansøgeren havde været højt placeret politisk officer (senest som oberst), og selv om han havde holdt sig skjult fra magthaverne fra 1992 til sin udrejse i 2000, var det Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren ikke ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på, at Taleban ikke længere var ved magten, samt at det var lykkedes for ansøgeren at opholde sig i Afghanistan i perioden 1992-2000. Derudover tillagde Flygtningenævnet det vægt, at ansøgerens politiske og militære karriere nu lå cirka 11 år tilbage i tiden, ligesom ansøgerens opgaver i den forbindelse var af politisk karakter over for andet militærpersonale. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens aktiviteter i modstandsbevægelsen fra 1992 til 1999 kunne tillægges nogen betydning, idet ansøgerens aktiviteter bestod i politisk agitation, ligesom Flygtningenævnet ikke fandt, at de generelle forhold i Afghanistan sammenholdt med ansøgerens situation kunne føre til en ændret vurdering af sagen. Endelig tillagde Flygtningenævnet det vægt, at ansøgerens søskende, ægtefælle og børn efter det oplyste stadig befandt sig i Afghanistan. BR12/107

Nævnet meddelte i **maj 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født 1972. Indrejst i juni 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er tajik, sunni-muslim, og han boede indtil 1992 i Kabul. Herefter boede han med sin familie i henholdsvis Mazar-e-Sharif og Takhar-provinsen. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han ville blive

forfulgt ved sin tilbagevenden til Afghanistan på grund af sin faders og egne aktiviteter under det kommunistiske styre indtil 1992. Ansøgerens forklaring lagdes i det væsentligste til grund, hvorefter faderen var medlem af PDPA og ansat i Indenrigsministeriet fra midten af 1980'erne til 1992 – senest som oberst. I perioden 1990 til 1992 studerede ansøgeren russisk på universitetet i Kabul, og han var her tilknyttet Revolutionsgarden, hvor han blandt andet havde vagtopgaver ved universitetet, visiterede personer, ligesom han opsøgte personer uden for universitetet for at kontrollere, om de havde aftjent værnepligt. Familien flygtede i 1992 ved Mujahedins magtovertagelse fra Kabul til Mazar-e-Sharif, hvor ansøgeren og faderen blev tilknyttet general Dostum. Faderen døde i 1997 i kamp i forbindelse med Talebans forsøg på at indtage Mazar-e-Sharif, og ansøgeren flygtede herefter med sin familie til Takhar-provinsen, hvor han levede i skjul for Mujahedin og Taleban indtil sin flugt til Danmark. Ansøgeren havde endelig oplyst, at han ikke længere havde nogen familie i Afghanistan, da han efter sin ankomst til Danmark havde fået oplyst, at hans ægtefælle, barn, moder og mindre søskende skulle være blevet dræbt ved et raketangreb i Mazar-e-Sharif efter ansøgerens udrejse. Særligt på baggrund af faderens og ansøgerens tilknytning til det kommunistiske styre sammenholdt med, at ansøgeren med sin familie havde levet i skjul for magthaverne i Afghanistan siden 1992, kunne et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, og at det derfor ikke kunne kræves, at ansøgeren under de nuværende forhold vendte tilbage til Afghanistan. BR12/108

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1977. Indrejst i juli 2001. Det fremgår af sagen, at ansøgeren siden 1999 havde levet i skjul for Taleban på grund af sin faders tidligere medlemskab af PDPA. Ansøgeren havde været fængslet og udsat for sult, pisk og trusler af Taleban. Ansøgeren frygtede herudover en kommandant fra Jamiat-partiet og en anden person. Ansøgeren frygtede kommandanten på grund af faderens tilknytning til PDPA og den anden person, da ansøgeren var blevet truet på livet af ham efter en diskussion om religion. Udlændingestyrelsen lagde i sin afgørelse fra oktober 2002 vægt på, at Taleban ikke længere er ved magten i Afghanistan, og at de overgreb, ansøgeren havde været udsat for af Taleban, ikke havde haft en styrke og intensitet, så disse i sig selv kunne begrunde asyl. Styrelsen lagde vægt på, at ansøgeren havde kunnet opholde sig i Afghanistan uden væsentlige konflikter med Mujahedin eller Taleban fra 1992 til 1999, og at ansøgeren ikke selv havde været medlem af en politisk eller religiøs forening eller et parti. Sluttelig fandt styrelsen ikke, at ansøgerens konflikter med en kommandant fra Jamiat samt en anden person kunne begrunde asyl, idet der var tale om to enkeltstående, kortvarige forhold,

hvis intensitet og karakter ikke kunne sidestilles med konkret og individuel forfølgelse. **Flygtningenævnet** fandt af de grunde, som varanført af Udlændingestyrelsen i afgørelsen fra oktober 2002 ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for at blive udsat for en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde navnlig vægt på, at ansøgeren havde kunnet opholde sig i Kabul og andre steder i Afghanistan uden væsentlige konflikter med hverken Mujahedin eller Taleban i perioden fra 1992 og frem til udrejsen i begyndelsen af 2001 – bortset fra ansøgerens kortvarige tilbageholdelse af Taleban i år 2000, hvor han blev udspurgt om faderens forhold og blev løsladt mod bestikkelse. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at det forhold, at ansøgerens fader havde været general under det kommunistiske regime frem til 1992, kunne begrunde, at der meddeltes ansøgeren asyl i Danmark. BR12/109

Nævnet meddelte i **juni 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Afghanistan, født i 1934 (M) og i 1945 (K). Indrejst i november 2001. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer, som stemte med sønnens forklaringer i dennes sag, til grund. Den mandlige ansøger havde været medlem af PDPA i hele partiets levetid, og han havde indtil 1992 været højt profileret i Kabul både partimæssigt og arbejdsmæssigt. Ansøgernes herboende søn, som havde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, blev i 1992 fængslet af Mujahedin, indtil han undslap i 1996 og flygtede. Ligeledes i 1992 blev ansøgernes yngre søn dræbt foran den kvindelige ansøger, da Mujahedin kom for at anholde den mandlige ansøger. Herefter flygtede ansøgerne til Pakistan. De havde ikke siden været indenfor Mujahedins rækkevidde i Afghanistan, idet et ophold i Khost-området ikke i den forbindelse tillagdes betydning. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet under hensyn til baggrundsoplysningerne om forholdene for profilerede PDPA-medlemmer i Afghanistan, at ansøgerne opfyldte betingelserne for opholdstilladelse i udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/110

Flygtningenævnet **stadfæstede** i **juni 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1958. Indrejst i maj 2001. Det fremgår af sagen, at ansøgeren blev uddannet til ingeniør i Rusland og havde været medlem af PDPA siden 1978/79. Ansøgeren havde udført aktiviteter for PDPA, efter han kom tilbage fra Rusland. Ansøgeren var således aktiv i bygningsdirektoratet og i bygningsministeriet, hvor han propaganderede og uddelte partimateriale. Herudover havde ansøgeren opgaver ude i kommunerne, som blev erobret fra Mujahedin, hvor ansøgeren tog ud for at propagandere. Ansøgeren fortsatte sine politiske aktiviteter i mine- og industriministeriet, hvor han siden blev chef. Ansøgeren blev formand for PDPA i ministe-

riet, og hans opgaver bestod i at have kontakt med de andre formænd og med komiteen. Ansøgeren blev sendt ud på opgaver til forskellige Mujahedindomnede områder for at forklare om Mujahedinkommandanterne forbrydelser i området og om PDPA's formål. Ansøgeren var med til planmæssigt at udføre propagandaopgaver mod Mujahedin. I august/september 2000 blev ansøgeren ansat af FN i Peshawar i Pakistan. Hans arbejde foregik i Afghanistan og bestod i at hjælpe med at skaffe drikkevand til landsbyer, bygge broer mv. Idet ansøgeren arbejdede for FN, blev han beskyttet af FN. Ansøgeren blev betragtet som en del af FN. Han blev transporteret i FN-biler og havde næsten kun kontakt med andre FN-folk. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren med udgangspunkt i en teknisk administrativ stilling udførte arbejde for PDPA fortrinsvis inden for det interne partiarbejde. Således havde ansøgeren beskrevet sit arbejde under samtalen med Udlændingestyrelsen. Først senere havde ansøgeren forklaret om eksterne møder. Det kunne derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren var profileret PDPA-medlem ved Mujahedins magtovertagelse i 1992. Det fremgik således også af ansøgerens egne oplysninger, at han alene blev fyret fra sin lederstilling af det nye styre, og at ansøgeren havde kunnet opholde sig forskellige steder i Afghanistan fra 1992 til udrejsen i 2001 uden at have andre konflikter end Talebans angivelige anholdelse af ansøgeren i april 2001. Det måtte således lægges til grund, at ansøgeren i hele perioden førte et familieliv i weekender og i ferier ved siden af sit arbejde for FN, først i nærheden af Mazar-i-Sharif og fra 1998 i et lejet hus i Kabul. Talebans opmærksomhed blev ifølge ansøgerens forklaring først rettet imod ham, da han angiveligt udtalte sig offentligt om Talebans ødelæggelse af kulturværdier. Herefter foretoges der ransagninger, hvorefter Taliban skulle have udspurgt ansøgeren nærmere om hans virksomhed for PDPA. Ansøgeren havde på denne baggrund ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden ville udsætte sig for en risiko for efterstræbelse fra personer eller grupper som følge af sin tilknytning til PDPA. BR12/111

Nævnet meddelte i **juli 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Afghanistan, født i 1959 (M) og i 1971 (K). Indrejst i juni 2001 (K) samt i november 2001 (M). **Flygtningenævnet** fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at den mandlige ansøger var uddannet i Ukraine, at han havde været et højtstående medlem af PDPA og med en betydelig position i Baghlan-provinsen, samt at den mandlige ansøger havde været uden for Mujahedins rækkevidde under sine ophold i Pole Khumri og Mazar-e-Sharif. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøgers position i Baghlan-provinsen tillige havde profileret ham politisk i en sådan grad, at flertallet fandt det betænkeligt at antage,

at den mandlige ansøger kunne vende tilbage til Afghanistan uden at være i risiko for forfølgelse fra Mujahedin. BR12/112

Nævnet meddelte i **juli 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1974. Indrejst i juli 2001 sammen med sin fader. Ansøgeren er etnisk tajik. Ansøgerens fader blev i september 2002 meddelt opholdstilladelse i Danmark. I oktober 1996 gik ansøgeren og faderen under jorden, idet de var eftersøgt af Taleban, og idet ansøgeren var eftersøgt af en Mujahedinkommandant. Medens de var under jorden, var familien gentagne gange udsat for ransagninger. Familien røbede faderens skjulested, hvorefter faderen blev tilbageholdt og udsat for tortur. Familien vidste ikke, hvor ansøgeren opholdt sig. Ansøgeren havde under sit ophold i Danmark oprettet en regeringskritisk internet hjemmeside samt skrevet regeringskritiske artikler i eget navn i et PDPA-tidsskrift. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Nævnet fandt under henvisning til ansøgerens egen politiske PDPA-baggrund, ansøgerens families, herunder faderens, profilering som medlemmer af PDPA, faderens stilling som oberst og den aktivitet, han udførte samt ansøgerens egen politiske aktivitet her i landet, at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne udelukkes, at ansøgeren risikerede forfølgelse på grund af sin politiske overbevisning ved en tilbagevenden til Afghanistan. BR12/113

Nævnet **stadsfæstede** i **september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1959. Indrejst i august 2001. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens medlemskab af PDPA fra 1980-1992 og ansøgerens aktiviteter i forbindelse hermed, herunder på den skole, hvor ansøgeren var inspektør fra 1988-1992, kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens aktiviteter ikke kunne antages at have profileret ansøgeren på en sådan måde, at han på nuværende tidspunkt ved en tilbagevenden risikerede en asylbegrundende forfølgelse fra de nuværende magthavere i Afghanistan. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens medlemskab lå langt tilbage i tid, og at ansøgeren efterfølgende havde kunnet bo og arbejde i hjemlandet under Mujahedin. Talebans drab på ansøgerens broder og ansøgerens egen konflikt med Taleban, der efter det oplyste var baggrunden for ansøgerens udrejse, kunne ikke begrunde asyl, da Taleban ikke længere var en magtfaktor i Afghanistan. Flygtningenævnet fandt ikke, at det af ansøgeren oplyste om hans ægtefælles politiske aktiviteter fra 1980-1992 kunne begrunde asyl for ansøgeren. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at det af ansøgeren forklarede om ægtefællens aktiviteter efter ansøgerens udrejse og om overfaldet på ægtefællen kunne antages at have bragt

ansøgeren i risiko for en asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden. BR12/114

Nævnet meddelte i **oktober 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1940. Indrejst i september 2001. **Flygtningesnævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, herunder at han havde været medlem af PDPA fra 1981/82 til 1992, og at han under det kommunistiske regime var politiofficer afsluttende med rang af brigadegeneral i 1992. Ansøgeren havde forklaret, at han kort tid efter Mujahedins magtovertagelse i 1992 flygtede til et område ved Mazar-i-Sharif, hvor han blandt andet tog ophold hos en mosters søn. Ansøgeren havde forklaret, at det alene lykkedes ham at undgå overgreb, fordi han levede i skjul i et område, hvor Dostum havde magten. Ansøgerens ægtefælle havde i sin sag forklaret, at hun efter ægtefællens flugt blev opsøgt af Mujahedinfolk på bopælen i Kabul. Uanset at det var lykkedes ansøgeren at opholde sig i Afghanistan i tiden efter Mujahedins magtovertagelse i 1992 indtil udrejsen i 1998, fandt et **flertal af Flygtningesnævnets medlemmer**, at det under hensyn til ansøgerens højststående position som politiofficer under det kommunistiske regime ikke kunne udelukkes, at ansøgeren også i dag ville være således profileret, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/115

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1966. Indrejst i november 2001. **Flygtningesnævnet** udtalte, at nævnet i det væsentlige kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, hvorefter han var medlem af PDPA frem til 1992, og hvorefter han var sikkerhedsvagt for præsident Najibullah fra 1987 til 1991. Han var herefter ansat i Indenrigsministeriet frem til Mujahedins magtovertagelse i 1992. Flygtningesnævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han i kraft af sine aktiviteter, der lå omkring 12 år tilbage i tiden, havde profileret sig på en sådan måde, at han i dag ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse fra de nuværende magthavere i Afghanistan. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren, der blev tilbageholdt af Mujahedin efter magtovertagelsen i 1992, blev løsladt, uanset at Mujahedin efter ansøgerens egen forklaring kendte til hans aktiviteter. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren herefter havde kunnet opholde sig i Afghanistan, først i Logar-provinsen og dernæst i Kabul, uden at blive udsat for asylrelevante problemer, før han i 2001 blev tilbageholdt i nogle måneder af Taleban, hvorefter han blev løsladt mod bestikkelse. Det bemærkedes, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke havde udført aktiviteter i den nævnte periode, der havde kunnet profilere ham. Konflikten med Taleban kunne ikke anses for asylbegrundende henset til,

at Taleban ikke længere udgjorde en magtfaktor i Afghanistan. Flygtningenævnet bemærkede, at det fremlagte dokument vedrørende ansøgeren ikke kunne tillægges vægt ved sagens vurdering henset til tidspunktet og omstændighederne ved dets fremkomst samt til dets indhold og den måde, dokumentet fremstod på. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/116

Nævnet meddelte i **november 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i marts 1959. Indrejst i 2001. Ansøgeren var i 1985 aktivt medlem af PDPA's ungdomsorganisations centralkomite, og i årene herefter fik han stigende betydningsfulde poster, senest i Forsvarsministeriet med rang af oberst. Ansøgerens arbejdsområde var administrativt/politisk og nært knyttet til præsident Najibullah og dennes nærmeste medarbejdere i Forsvarsministeriet. Ansøgeren havde i kraft af sin nære tilknytning til de nævnte højtstående medarbejdere, herunder en general, der efter magtovertagelsen i 1992 tilsluttede sig Massoud, allerede halvanden måned efter magtovertagelsen genoptaget sit arbejde under Massouds beskyttelse, idet han blev udpeget til militæradministrator og militærjournalist i Mujahedin regeringens forsvarsministerium. Ansøgeren flygtede i 1996, da Taleban overtog magten i Kabul, til Parwan, hvor han opholdt sig fra 1996 til 1999, dels med Mohammed Said og Shura-e-Nezars faktiske accept, dels beskyttet af en lokal kommandant. Da ansøgeren grundet uoverensstemmelser med Mohammed Said og Shura-e-Nezar og på grund af sin fortid i PDPA ikke længere kunne opholde sig i Parwan, flygtede han på ny til Kabul, hvor han sammen med sin familie skjulte sig på forskellige adresser, indtil han i februar 2001 blev pågrebet af Taleban og fængslet. Ansøgeren, der blev udsat for tortur, flygtede ved bestikkelse i marts 2001 og udrejste herefter af Afghanistan. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren havde været profileret og højtstående medlem af PDPA, og da ansøgerens forklaring om, at de personer eller grupper, som i tiden efter 1992 havde ydet ham beskyttelse, enten var flygtet fra Afghanistan, var blevet dræbt, herunder den nævnte general, eller efterstræbte ham, herunder efterstræbtes ansøgeren af Mohammed Said, fordi ansøgeren nægtede at kæmpe for Shura-e-Nezar, fandtes ansøgeren samlet ved en tilbagevenden til Afghanistan under de nuværende forhold at risikere en forfølgelse, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. BR12/117

Nævnet **stadfæstede** i **december 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1969. Indrejst i oktober 2001. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgerens medlemskab af PDPA fra 1985 til 1992 kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren alene var menigt medlem med begrænsede aktiviteter for partiet.

Uanset om Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren var tilbageholdt en måned i sommeren 2001 under Taleban på grund af ansøgerens broders forhold og ansøgerens medlemskab af PDPA og herunder udsat for hårdhændet behandling, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at Taleban ikke længere var ved magten i Afghanistan. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden risikerede en asylbegrundende forfølgelse fra lokalbefolkningen eller de nuværende magthavere i Jowzjan-provinsen på grund af, at ansøgerens broder som fængselsinspektør fra 1988 til 1998 havde udvist brutal adfærd over for fængslede slægtninge til lokalbefolkningen. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at hverken ansøgeren eller ansøgerens broder havde haft konflikter med andre magthavere end Taleban, og at ansøgerens broder var fængselsinspektør under skiftende magthavere indtil Talebans magtovertagelse i området i 1998. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgerens ægtefælle og broder var blevet dræbt af personer med tilknytning til de nuværende magthavere. Ansøgerens forklaring herom, der først var fremkommet under nævnsmødet, var ikke nærmere underbygget eller sandsynliggjort. BR12/118

7.1.12 KHAD

KHAD var Ministeriet for Statens Sikkerhed under det kommunistiske styre.

Nævnet **stadfæstede i februar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1964. Indrejst i juli 2001. Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni muslim af religion. Ansøgeren blev i 1984 personaleofficer i KHAD i Kabul med rang af seniorkaptajn. Han beskæftigede sig kun med personalemæssige opgaver. I 1987 blev ansøgeren rigtigt medlem af PDPA, men han havde været medlem af ungdomsorganisationen længere tilbage. Ansøgeren var menigt medlem og havde til opgave at rekruttere folk på gaden og at propagandere for partiet. I 1992, da Mujahedin kom til magten, ophørte ansøgeren med at arbejde for sikkerhedstjenesten, idet han ikke ville arbejde sammen med personer, der var imod PDPA. Efterfølgende opholdt han sig skjult i Kabul. I 1993 blev en raket fra en håndholdt raketkaster skudt mod ansøgerens hus, og i den forbindelse mistede ansøgeren en finger. Hans kone mistede et øje. Ansøgeren var sikker på, at raketangrebet var en efterstræbelse af ham, idet han siden 1986 aktivt havde arbejdet for at bekæmpe PDPAs fjender. To af ansøgerens kolleger var samme dag udsat for det samme. Efter at have været på hospitalet flygtede ansøgeren til Jalalabad, hvor han levede i skjul. I 1996 rejste han tilbage til Kabul. I april 2001 blev han fængslet under anklage for at være kommunist. Under tilbageholdelsen blev han afhørt angående de personer, han havde arbejdet sammen med, og slået med rør under

fødderne. Ansøgeren var tilbageholdt i en måned. Han blev løsladt, da hans far betalte bestikkelse til en vagt. Ansøgeren havde i Danmark telefonisk fået at vide, at Mujahedin havde ransaget ansøgerens families bopæl to gange efter hans udrejse. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevendende til Afghanistan ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse fra de nuværende magthaveres side på grund af ansøgerens medlemskab af PDPA fra 1987 til 1992 og ansøgerens ansættelse som personaleofficer i sikkerhedstjenesten KHAD fra 1984 til 1992. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren alene havde været menigt medlem af PDPA og udført begrænsede aktiviteter ligesom forholdet lå langt tilbage i tid. Flygtningenævnet lagde vedrørende ansættelsen i KHAD vægt på, at ansøgeren ikke kunne antages at have haft en profileret stilling, og at ansøgeren alene havde udført administrative opgaver, som ikke kunne antages at have bragt ansøgeren i et asylbegrundende modsætningsforhold til de nuværende magthavere eller enkelte navngivne personer blandt disse. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han levede i skjul fra 1992 til 1996. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens forklaring herom var usammenhængende og indbyrdes modstridende, herunder med hensyn til, at granatangrebet i 1993 skulle være en efterstræbelse af netop ansøgeren, samtidig med, at ansøgeren i øvrigt havde oplyst, at han levede i skjul i denne periode. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring for nævnet til grund med hensyn til, at myndighederne efter ansøgerens udrejse havde spurgt efter ham to gange på bopælen og foretaget husransagninger. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens tilbageholdelse i 2001 under Taleban på nuværende tidspunkt kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at Taleban ikke længere er en magtfaktor i Afghanistan. Den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt på baggrund af granatangrebet og tilbageholdelsen under Taleban kunne ikke føre til et andet resultat. BR12/119

Nævnet meddelte i **april 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1956. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens detaljerede forklaringer til grund. Nævnet måtte derfor lægge til grund, at ansøgeren i perioden fra 1976 til 1992 var medlem af PDPA, og at han i 1980 blev officer i KHAD, hvor han arbejdede frem til 1992 og avancerede til oberst. Ansøgeren havde en meget udadvendt position med forhandlinger med forskellige klanledere, ligesom han bekæmpede diverse modstandsgrupper. Efter sagens oplysninger var det dog ikke godtgjort, at ansøgeren havde gjort sig skyldig i forhold, som medførte udelukkelse fra asyl. Nævnet kunne på denne baggrund ikke bortse fra, at ansøgeren på grund af sine aktiviteter for det tidligere kommunistiske styre havde bragt sig i et sådant modsætningsforhold

ikke alene til Taleban, men også til de nuværende magthavere, at han risikerede asylbegrundende overgreb ved tilbagevenden til Afghanistan. BR12/120

Nævnet meddelte i **maj 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1960. Indrejst i september 2000. **Flygtningenævnet** kunne fuldt ud lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således på detaljeret måde kunne redegøre for sit arbejde som højtstående efterretningsofficer i KHAD og om sit efterretningsarbejde i forhold til en lang række Mujahedin grupper. Ansøgeren redegjorde allerede herfor i sit asylskema, selv om problemet på daværende tidspunkt var hans forhold til Taleban. Det lagdes til grund, at ansøgeren frem til 1998 reelt var beskyttet af general Dostum, og at han straks flygtede, da Taleban kom til magten i hans hjemområde. Det var sandsynliggjort, at ansøgeren gennem sit arbejde med agentvirksomhed havde haft en stor berøringsflade i sit hjemområde, og at han ved en tilbagevenden havde grund til at frygte repressalier fra de Mujahedin grupper, som havde afgørende indflydelse i hans hjemområde. Ansøgeren meddeltes herefter opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/121

Nævnet **stadfæstede** i **september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1957. Indrejst i april 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ifølge Udlændingestyrelsens afgørelse isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde fra 1981 til 1998 været ansat i KHAD. Han avancerede til en høj rang. Han var blandt andet uddannet i det tidligere Sovjetunionen. Ansøgeren var blevet beordret til og havde selv deltaget i anholdelser af folk, som herefter var blevet afhørt af ansøgeren, inden de pågældende var blevet løsladt eller sendt videre til afhøringsafdelingerne. Ansøgeren havde under samtale med Udlændingestyrelsen oplyst, at hans opgave havde været "at bevise, anholde og overgive sagerne til anklagemyndigheden". Ansøgeren havde endvidere i nævnet oplyst, at anholdte personer, der ikke ville samarbejde, var blevet udsat for tortur ved de efterfølgende afhøringer. Henset til ansøgerens langvarige arbejde i KHAD, hans position efter flere forfremmelser, hans oplysninger om hans ansvarsområder, herunder at han havde været med til 250 til 300 anholdelser og til baggrundsoplysningerne i det hollandske udenrigsministeriums rapport fra 29. februar 2000 om KHAD, hvorefter "tortur var således en integreret del af de forhørsmetoder, som KHAD havde til rådighed", fandt nævnet det ubetænkeligt at fastslå, at ansøgeren havde været bevidst om, at de folk, der var blevet videresendt, og som ikke ville samarbejde, var blevet udsat for tortur. Flygtningenævnet henviste endvidere til baggrundsoplysningerne fra UNHCR af 4. september 2003, Guidelines on International Protection. Herefter havde ansøgeren været medvirkende til forbrydelser begået mod menneskeheden, og han

var derfor udelukket, jf. flygtningekonventionens art. 1 F (a). Nævnet fandt derimod ikke, at ansøgeren var udelukket i medfør af flygtningekonventionens art. 1 F (b). Under henvisning til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan eller til et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og § 31, stk. 2, 1. pkt. BR12/122

Nævnet **stadfæstede i oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1957. Indrejst i september 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af PDPA og indtil 1992 havde haft en høj position i KHAD's politiske del. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgeren ikke havde været udsat for overgreb i den anledning, før han i 2001 blev anholdt af Taleban, hvor han samme dag blev løsladt mod bestikkelse. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgerens broder, der var blevet dræbt ved en kontrolpost i Kabul i 1992, var blevet dræbt på grund af ansøgerens forhold. Ansøgeren havde ingen viden herom, og bortset fra navnet på den person, som ansøgeren havde fået at vide skød broderen, byggede ansøgerens oplysninger om yderligere involverede personer udelukkende på ansøgerens generelle formodninger. Nævnet lagde afgørende vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i Afghanistan fra 1992 til 2001 uden at blive udsat for overgreb. Nævnet fandt således ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, som følge af sin politiske overbevisning og stilling i KHAD ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR12/123

Nævnet **stadfæstede i november 2003** en afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i marts 1963. Indrejst i maj 2002. Ansøgeren havde været medlem af PDPA fra 1978 – 1992, hvor han sluttede som oberst, og ansøgeren var ansat i KHAD fra 1982, hvor han ved Mujahedins magtovertagelse i 1992 havde en høj stilling i et af KHAD's direktorater i Kabul. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren havde været højt profileret i PDPA og KHAD, og at han, uanset han havde levet i fred i en by i Afghanistan i cirka 10 år, ved en tilbagevenden til Afghanistan under de nuværende magtforhold ville risikere at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen havde nedlagt påstand om, at udelukkelsesgrunden i Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 art. 1 F (a) fandt anvendelse. Den for ansøgeren beskikkede advokat havde bestridt anvendelsen af bestemmelsen blandt andet under anbringende af, at udlændingemyndighederne ikke havde løftet bevisbyrden for, at ansøgeren eller hans underordnede havde udøvet tortur. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren fra 1985 til 1988 var ansat i

et af KHAD's direktorater i Kabul, hvor han var leder af en underafdeling, der stod for spionage, anholdelser og ransagninger, og hvor han havde været med til at anholde 14 – 15 personer, som efter en høring blev overgivet til en anden afdeling af KHAD. Det fremgik af de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger, herunder den af det nederlandske Udenrigsministeriums rapport af 29. februar 2000 om Sikkerhedstjenester i kommunistisk Afghanistan, at "enhver officer, som i sin tjenesteperiode er blevet forfremmet, har (derfor) været involveret i arrestationer, forhør, tortur og endog henrettelser", og "at det er utænkeligt, at en person, der har arbejdet (i sikkerhedstjenesten under det kommunistiske styre), uanset på hvilket niveau han eller hun har arbejdet, ikke kendte til de grove overtrædelser af menneskerettighederne som fandt sted". Rapporten indeholder endvidere oplysninger om, at "tortur var en integreret del af de forhørsmuligheder, KHAD havde til rådighed". Flygtningenævnet fandt således ikke at kunne lægge til grund, at ansøgerens arbejde blot bestod i blanketskrivning og lignende, og at han herefter ikke havde kendskab til, hvad der skete med de, der blev afhørt. Flygtningenævnet fandt, henset til ansøgerens forfremmelser og lange karriereforløb i KHAD, at der var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren havde været fuldt bevidst om, hvad der skete med de personer, ansøgeren videresendte til fortsat afhøring, herunder at de blev udsat for forskellige former for tortur. Flygtningenævnet bemærkede, at tortur, udøvet overfor en identificerbar gruppe, udgør en forbrydelse mod menneskeheden. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren havde været medvirkende til forbrydelser, begået mod menneskeheden, og at han derfor var udelukket fra at få opholdstilladelse som konventionsflygtning, jf. Flygtningekonventionens art. 1 F (a). UNHCR's guidelines vedrørende Exclusion Clauses indgik i Flygtningenævnets vurdering af ansøgerens forhold. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at imødekomme en af advokaten fremsat subsidiær påstand om udsættelse af sagen på indhentelse af supplerende oplysninger om KHAD. Flygtningenævnet besluttede, at ansøgeren herefter kunne udsendes tvangsmæssigt af Danmark, men under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan eller til et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Afghanistan. BR12/124

7.1.13 Ophold i det tidligere Sovjetunionen

Under det kommunistiske styre fik en del medlemmer af PDPA lejlighed til at studere i det tidligere Sovjetunionen. Flygtningenævnet har i et antal sager taget stilling til betydningen af varigheden af et sådant ophold.

Nævnet **stadfæstede i januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1973. Indrejst i marts 2001. Ansøgeren blev i 1984 sendt på børnehjem i Usbekistan, hvor han herefter opholdt sig frem til 1989. I perioden fra 1989 til 1993 læste han på teknikum i Ukraine. I 1993 rejste han til Moskva, hvor han herefter boede frem til 2001. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgeren var født i Afghanistan, som barn af afghanske forældre og var afghansk statsborger. Flygtningesnævnet vurderede derfor ligesom Udlændingestyrelsen ansøgerens asylsag i forhold til Afghanistan. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv i Afghanistan og havde ikke haft konflikter med myndighederne eller politiske grupperinger i Afghanistan. Han havde som asylmotiv påberåbt sig, at han risikerede forfølgelse på grund af sit mangeårige ophold og uddannelse i Sovjetunionen. Han havde under nævnsmødet oplyst, at hans fader arbejdede for KHAD. Nævnet kunne imidlertid ikke lægge denne oplysning til grund, idet den først var fremkommet under nævnsmødet. Efter baggrundsoplysningerne anså nævnet det ikke for sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse alene som følge af et mangeårigt ophold og uddannelse i Sovjetunionen. Herefter, og da Flygtningesnævnet ikke anså de generelle forhold i Afghanistan for asylbegrundende, fandt nævnet, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse efter denne bestemmelse. BR12/125

Nævnet **stadfæstede i januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1976. Indrejst i februar 2001. **Flygtningesnævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde oplyst, at han er pashtun, at hans fader var medlem af PDPA, og at faderen i 1982 blev dræbt af mujahedinere. Ansøgeren havde ikke selv været politisk aktiv. Der var ikke andre oplysninger om ansøgerens familiemæssige baggrund, herunder graden af familiens politiske profilering. Ansøgeren havde ikke været i Afghanistan siden 1985, hvor han som niårig rejste til Rusland og fik skolegang og uddannelse. Der var ikke grundlag for at antage, at nogen i Afghanistan havde sådant kendskab til ansøgeren, at man ville udsætte ansøgeren for konkret og individuel forfølgelse. Efter baggrundsoplysningerne anså nævnet det ikke for sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse alene som følge af et mangeårigt ophold og uddannelse i Rusland, heller ikke selv om ansøgeren, som forklaret, ikke havde videre kendskab til sit hjemlands sprog og skikke. Herefter, og da de generelle forhold i Afghanistan ikke kunne anses for asylbegrundende, opfyldte ansøgeren ikke betingelserne i udlændingelovens § 7. BR12/126

Nævnet meddelte i **november 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1977. Indrejst i november 2001. **Flygtningesnævnet** lagde til grund, at ansøgerens forældre døde, da han var ganske lille, hvorefter han og hans bror kom på en kostskole i Kabul, som var ledet af den tidligere kommunistiske præsident Karmals hustru. Som syvårig blev ansøgeren i 1984 sendt til det tidligere Sovjetunionen, hvor han blev uddannet indtil 1994. Ansøgeren havde forklaret, at han og hans broder da blev deporteret fra Usbekistan til en grænseby i Afghanistan. Uanset at detaljerne i denne forklaring forekom noget svævende og usandsynlige, kunne nævnet dog ikke afvise, at ansøgeren og broderen opholdt sig i grænsebyen indtil 1996, men at de ikke var i kontakt med det afghanske samfund, idet de levede under den lokale borgmester og den tidligere præsident Karmals beskyttelse, hvorefter de i 1996 rejste til Rusland, hvor ansøgeren ikke havde kunnet opnå asyl. Flygtningesnævnet lagde videre til grund, at ansøgerens hovedsprog var russisk, og at han kun talte dari i begrænset omfang, samt at han ikke var muslim og ikke havde nærmere kendskab til denne religion. Endvidere havde ansøgeren ikke familie eller netværk i øvrigt i Afghanistan. Under disse omstændigheder kunne Flygtningesnævnet ikke afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/127

7.1.14 Blandede ægteskaber

Flygtningesnævnet har i 2003 behandlet en del sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har påberåbt sig ægteskab med personer, der stammer fra det tidligere Sovjetunionen.

Nævnet **stadfæstede** i **september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1960. Indrejst i maj 2001. **Flygtningesnævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Et **flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** fandt ikke, at ansøgeren på baggrund af sit PDPA-medlemskab og sin agitation for partiet risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgeren, der ikke konkret havde noget udestående med de nuværende magthavere, ikke havde haft nogen højtstående stilling i partiet, og at han formentlig udtalte sig med baggrund i sin almindelige viden om socialistisk teori og partiets forhold. Flertallet fandt heller ikke, at ansøgeren efter en samlet vurdering af hans forhold, herunder uddannelse i Sovjetunionen samt ægteskab med en kvinde derfra, og at han er ateist, risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden. Flertallet kunne ikke tillægge tilbageholdelsen fra Taleban afgørende betydning i dag, idet Taleban ikke længere var ved magten i Afghanistan. BR12/128

Nævnet meddelte i **november 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1966. Indrejst i september 2001 sammen med sin russiske ægtefælle. Flygtningenævnet sambehandlede sagerne. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens og ægtefællens forklaringer til grund. Det fremgik heraf, at ansøgeren i 1987 var indrejst i Sovjetunionen, hvor han mødte ægtefællen i forbindelse med et studieophold. Det var videre oplyst, at ansøgeren under opholdet dér konverterede til kristendommen, ligesom ansøgeren og ægtefællen alene indgik religiøst ægteskab. Ansøgeren havde ophold i Rusland frem til 1994. Det kunne tillige lægges til grund, at ægtefællerne i en årrække frem til udrejsen til Danmark boede i Afghanistan. Endeligt at den kvindelige ansøger, der var kristen, under opholdet i Afghanistan i væsentligt omfang alene opholdt sig i hjemmet. Hun havde således ikke tilegnet sig dari. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for en af udlændingelovens § 7, stk. 1, omfattet forfølgelse. Under hensyn til, at ansøgeren alene som studerende havde opholdt sig i Rusland for nogle år tilbage, fandt Flygtningenævnet ikke at kunne anse dette land som ansøgerens 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet bemærkede i denne forbindelse, at ansøgeren udrejste fra Rusland til hjemlandet uden ægtefællen. Endelig fandt Flygtningenævnet, at der ikke sås at foreligge tilstrækkelig sikre oplysninger om, at ansøgeren ville være sikret mod at blive refouleret til Afghanistan. BR12/129

7.1.15 Enlige kvinder

Nævnet **stadfæstede** i **april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1977. Indrejst i oktober 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at det af ansøgerens forklaring fremgik, at hendes fader og ægtefælle døde for år tilbage. Videre, at hun derpå boede alene sammen med sin svigermoder. Ansøgeren havde ikke forud for udrejsen været udsat for forhold, der i sig selv kunne begrunde asyl. Ansøgeren kunne således ikke ved udrejsen anses for forfulgt. Det fremgik af sagen, at ansøgerens søstre og en onkel fortsat var bosiddende i hjemområdet. Onklen bistod ansøgeren blandt andet i forbindelse med rejsen til Danmark. Under de således foreliggende omstændigheder fandtes ansøgeren fortsat at have et netværk i hjemlandet. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, at det kunne begrunde asyl. BR12/130

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig ansøger fra Afghanistan, født i 1951. Indrejst i august 2001. Ansøgerens ægtefælle var blevet dræbt i 1992 af Mujaheddin, idet han havde været medlem af PDPA og havde arbejdet for politiet under den kommunistiske rege-

ring. I perioden efter ægtefællens død var ansøgeren blevet forsørget af sin afdøde ægtefælles familie. Ansøgeren var nødt til at flytte bolig flere gange efter ægtefællens død, idet Mujahedin hele tiden chikanerede og opsogte hende, idet ansøgeren og hendes familie blev betragtet som værende kommunister. Efter at Taleban kom til magten, fik hun af Taleban at vide, at hun, som enlig kvinde og som enke efter et PDPA-medlem, skulle giftes med en talebansk mullah. Ansøgerens datter fik endvidere at vide, at hun skulle gifte sig. Ansøgerens datter blev efterfølgende gift med person fra Taleban. Ansøgeren selv undgik ægteskabet, idet hun konstant flyttede bopæl. Ansøgeren havde efter ægtefællens død flyttet i alt cirka 16-17 gange. Ansøgeren har fem børn, hvoraf kun en datter opholder sig i hjemlandet. Herudover har ansøgeren en søster i hjemlandet. Ansøgerens ene datter havde endvidere været medlem af PDPA. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren – uanset ægtefællens tilhørsforhold til PDPA og hans stilling som ansat hos politiet – siden ægtefællens død i 1992 og frem til udrejsen i 2001 havde kunnet leve alene med sine børn i en bydel i Kabul. Hun var blevet forsørget af sin ægtefælles broder i Kunduz og af sin næstældste datters ægtefælle i Kabul. Denne svigersøn var nu død. Ansøgeren havde stadig sin næstældste datter og dennes svigerfamilie, sin egen svigerfamilie i Kunduz og en søster og svoger i Kabul. Ansøgerens egen familie havde ikke baggrund i PDPA. Flygtningenævnet måtte herefter lægge til grund, at ansøgeren ikke havde et konkret modsætningsforhold til personer eller grupper i Afghanistan, og at hun ikke var uden netværk i hjemlandet. Uanset de generelt vanskelige forhold i Afghanistan, især for enlige kvinder uden netværk, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette i sig selv var tilstrækkeligt grundlag for at meddele ansøgeren asyl i Danmark. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/131

Nævnet meddelte i **november 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1939. Indrejst november 2001. Ansøgeren er pashtun og sunni-muslim. Ansøgerens ægtefælle havde under Najibullahs regering været medlem af PDPA og været jagerpilot. Kort tid efter Mujahedins magtovertagelse slog personer fra Jamiat-i-Islami ægtefællen ihjel. Kort tid herefter flyttede ansøgeren og hendes børn hjem til hendes svoger og svigerforældre, som ligeledes havde været medlemmer af PDPA og medlemmer af en milits med ansvar for sikkerheden i lokalområdet. En af svogerens sønner var uddannet i Sovjetunionen. Svogeren og to af dennes sønner blev på et tidspunkt arresteret af Mujahedin. Svogeren, men ikke sønnerne, blev løsladt. Dagen efter Talebans magtovertagelse kom talebanere til svogerens bopæl, hvor de skød svogeren, en af svogerens sønner og ansøgerens søn. Svogerens hustru omkom af hjertestop, mens ansøgeren selv mistede bevidstheden og blev bragt på hospitalet. Da hun vendte tilbage, havde svogerens datter og

ansøgerens datter forladt huset. Herefter flyttede ansøgeren sammen med sin ægtefælles morbroder til slægtninge i Baghlan-provinsen. Fire år efter udrejste ansøgeren, idet hun havde fået kontakt med sin familie i Europa, og fordi ansøgerens ægtefælles morbroder ikke behandlede hende godt. Ansøgeren havde, siden hun havde forladt Kabul for syv år siden ikke hørt fra sine brødre, hvoraf den ene var omkring 72 år gammel og den anden 77 år gammel. Ansøgeren havde ikke i øvrigt familie tilbage i Afghanistan. **Flygtningenævnet** fandt, at der efter en samlet vurdering af sagen, herunder ansøgerens families og afdøde ægtefælles politiske tilhørsforhold, samt det forhold, at ansøgeren efter det oplyste ikke havde familiemæssigt netværk i Afghanistan, og UNHCRs rapport af juli 2003 om forholdene i Afghanistan, herunder om forholdene for enlige kvinder, forelå tungtvejende grunde for ikke at kræve, at ansøgeren vendte tilbage til Afghanistan. BR12/132

7.1.16 Konsekvensstatus

Nævnet meddelte i **oktober 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1967, samt fem børn. Indrejst i juli 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren udrejste med børnene fra Afghanistan cirka en måned efter ægtefællens forsvinden, og at hun opholdt sig i Pakistan, indtil hun blev bekendt med ægtefællens opholdssted, hvorefter hun søgte om opholdstilladelse i Danmark. Ansøgerens udrejse af Afghanistan fandtes derfor at være tidsmæssigt knyttet til ægtefællens forhold. Uanset at ansøgeren og ægtefællen opholdt sig uden problemer i Afghanistan også efter Mujahedins magtovertagelse i 1992, og først havde problemer under Taleban, fandt nævnet ikke at kunne udelukke, at de ved en hjemvenden ville være i risiko for asylretlige overgreb som følge af tilknytningen til PDPA. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens ægtefælle var fængslet under Mujahedin, og at den problemfrie opholdsperiode alene skyldtes et særligt samarbejde med general Dostum. På denne baggrund fandtes ansøgeren at skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvensstatus. BR12/133

Der henvises endvidere til kapitel 6.5, der omhandler konsekvensstatus.

7.1.17 Kristne

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1970. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund for så vidt angik, at hun under Taleban uden tilladelse underviste nogle piger, og at skolen blev lukket af Taleban, der samtidig fandt en bibel og andre bøger med kristent indhold. Nævnet fandt på denne baggrund ikke at kunne afvise ansøgerens forklaringer om, at familien og andre i nabolaget af den grund kunne have den opfattelse, at ansøgeren var

kristen eller overvejede at konvertere til kristendommen, og at ansøgeren derfor kunne blive udsat for privat chikane, som hun ikke kunne søge myndighedernes beskyttelse imod, eller ville risikere egentlig strafforfølgelse fra myndighedernes side ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. BR12/134

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1961. Indrejst i maj 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk tajik og oprindeligt sunni-muslim. Han havde boet en betydelig del af sit liv i Kabul. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han var kristen, og at det var kendt i hans hjemområde. Han frygtede derfor at blive forfulgt ved sin tilbagevenden, selv om der nu var nye magthavere i Afghanistan. Ansøgerens forklaring – der havde været gennemgående fra asylsøgemålet til mødet i Flygtningenævnet – lagdes til grund, hvorefter han fra 1990 til udrejsen i 2001 havde arbejdet som sygeplejerske i en international hjælpeorganisation i Kabul. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren siden 1991 regelmæssigt havde deltaget i kristne bønsemøder, og at Taleban i april 2001 havde ransaget hans bolig, hvor de fandt en bibel og nogle papirer med kristent indhold. Det lagdes endvidere til grund, at det var kendt i ansøgerens nabolag, at han havde vist interesse for kristendommen, og at hans navn – efter flugten fra Kabul – skulle være blevet oplæst i en moské. Da Flygtningenævnet lagde til grund, at det var kendt i ansøgerens hjemområde, at han havde vist interesse for kristendom, og at der ved en ransagning var fundet en bibel og nogle skrifter med kristent indhold, kunne det ikke udelukkes, at ansøgeren ville være i risiko for forfølgelse, herunder af de nuværende magthavere, ved sin tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/135

7.1.18 Privatretlige konflikter

Nævnet meddelte i **februar 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Afghanistan, født i henholdsvis 1953 (M) og 1960 (K). Indrejst i maj 2001. Den mandlige ansøger, der havde haft en konflikt med en kommandant fra Jamiat, henviste blandt andet til, at han og familien hverken kunne tage ophold i deres hjemby eller andre steder i Afghanistan, idet kommandanten og dennes broder uanset ansøgernes opholdssted i Afghanistan ville kunne finde dem. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne aldrig havde været politisk aktive. Den mandlige ansøger havde haft en privatretlig konflikt med en kommandant for Jamiat, som, da Taleban kom til området, sluttede sig til dem, hvilket var årsagen til, at Taleban kom til magten i området og til den mandlige ansøgers flugt. Denne konflikt var ikke i sig selv asylbegrundende. Afgørende var, om ansøgerne, nu hvor Taleban ikke længere var ved magten, kunne vende tilbage til Afghanistan og opnå den fornødne beskyttelse mod overgreb. Flygtningenævnet lagde

den mandlige ansøgers forklaring til grund. Herefter er kommandanten i dag kommandant i det område, hvor ansøgerne kommer fra. Kommandanten tilhører en meget stor og betydningsfuld klan med et bredt netværk til magthavere i Afghanistan. På den baggrund og henset til baggrundsoplysningerne om magtstrukturen i Afghanistan og til, at den mandlige ansøger på grund af sine forretninger har været kendt i vide kredse, fandt nævnet ikke, at det med fornøden sikkerhed kunne lægges til grund, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til Afghanistan kunne opnå den fornødne beskyttelse mod overgreb. Derfor burde det ikke kræves, at ansøgerne skulle vende tilbage til Afghanistan. BR12/136

Nævnet **stadfæstede i juni 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1983. Indrejst i december 2000. Nævnet stadfæstede samme dag Udlændingestyrelsens afgørelse i ansøgerens faders sag. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren og hendes faders oprindelige asylmotiv var, at de frygtede repressalier fra Taleban, fordi familien havde lovet nogle talebanere ægteskab med to af familiens døtre. Under de nuværende magtforhold i Afghanistan risikerede ansøgeren ikke forfølgelse som følge heraf. Ansøgeren og hendes fader havde forklaret om en konflikt om et jordstykke mellem familien og en nabo, hvis familie havde og formentlig på ny havde magt i hjemområdet. Alene ansøgeren, men ikke hendes fader havde tidligere under sagen oplyst om denne konflikt. Uanset forklaringen om, at ansøgerens familie fik hjælp fra Taleban til at få jordstykket tilbage, kunne det efter konfliktens privatretlige karakter herefter ikke antages, at denne konflikt kunne medføre, at ansøgeren og hendes familie ville blive forfulgt af de nuværende magthavere i hjemområdet. Flygtningenævnet fandt ikke, at de foreliggende baggrundsoplysninger om kvindeundertrykkelse i Herat kunne bevirke, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/137

Nævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1961. Indrejst i april 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tadjik og født og opvokset i Kabul. Uanset om Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerens første ægtefælle blev dræbt i 1995 af en lokal kommandant fra Jamiat-e-Islami, der havde opsøgt ansøgeren for at begå røveri, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at forholdet ikke kunne anses for myndighedsunderstøttet forfølgelse, men måtte anses for en privatretlig konflikt, der ikke var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet tillagde det endvidere vægt, at ansøgeren ikke i øvrigt havde haft konflikter med myndighederne eller været politisk aktiv i Afghani-

stan. Flygtningenævnet tillagde det endelig vægt, at forholdet lå langt tilbage i tid, og at ansøgeren havde kunnet opholde sig i Kabul, hvor han fortsat havde familie. BR12/138

7.2 Albanien

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

1 tilladelse

7 stadfæstelser

Nævnet meddelte i januar 2003 opholdstilladelse (F-status) til en kvindelig statsborger fra Albanien, født i 1978. Indrejst i januar 2002. Flygtningenævnet udtalte, at efter det indtryk, nævnet har fået af ansøgerens forklaring under nævnsmødet, fandt nævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren var blevet kidnappet i Albanien og ført til Italien med henblik på prostitution, hvilken forklaring ansøgeren i øvrigt havde afgivet under hele sagen. Ansøgeren forklarede, at hun foretog anmeldelse til politiet af forholdet ved tilbagekomsten til Albanien, men politiet afviste at foretage videre efterforskning. Flygtningenævnet bemærkede, at kidnappingen og det efterfølgende forløb måtte anses som et led i kriminelle handlinger, som ansøgeren som udgangspunkt måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod eventuelt ved henvendelse til overordnede politimyndigheder. Flygtningenævnet henviste herved til baggrundsoplysningerne om, at de albanske myndigheder havde iværksat forskellige foranstaltninger for at modvirke den omfattende kriminalitet med menneskehandel til prostitution. Nævnet fandt imidlertid under hensyn til den betydelige subjektive frygt, som ansøgeren led af med hensyn til tilbagevenden til hjemlandet, og som var understøttet af ansøgerens fremtræden under nævnsmødet og de lægelige dokumenter i sagen, at det efter omstændighederne ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. Nævnet lagde herved vægt på, at det også fremgik, at den omhandlede kriminalitet fortsat var meget omfattende i Albanien, og at der også fortsat var forbindelser mellem mafiaorganisationer og elementer hos myndighederne, hvorfor ansøgerens subjektive frygt således fandtes begrundet i objektive omstændigheder, og ansøgeren opfyldte derfor betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR12/139

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet stadfæstede i juni 2003 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Albanien, født i 1969. Indrejst i september 2002. Flygtningenævnet udtalte, at ansøgeren er albansk statsborger. Hun havde forklaret, at hun søgte asyl, fordi hendes ægtefælle gennem mange år havde været voldelig over for hende, deres fælles døtre og ansøgerens moder, og at han havde tvunget ansøgeren og moderen til prostitution og forberedte, at døtrene skulle blive prostituerede. Ægtefællen havde også handlet med narko og med kvinder og børn, samt solgt børn til "organdonation". Ægtefællen var ledende "mafioso" i en gruppe, hvor også politifolk deltog. Flygtningenævnet lagde til

grund, at ansøgeren havde levet i ægteskab med en mand, der var voldelig og som havde tvunget hende til prostitution. Nævnet ville ikke afvise, at han også havde tvunget ansøgerens moder til prostitution og forberedte den ældste datter på dette. Derimod kunne nævnet ikke fæste lid til ansøgerens yderligere forklaringer, herunder om ægtefællens tilknytning til organiseret kriminalitet, idet ansøgeren havde forklaret divergerende og meget udvidende om dette. Forklaringen i nævnet virkede heller ikke overbevisende. Ansøgerens asylmotiv faldt herefter ikke ind under udlændingelovens § 7, stk. 1, allerede fordi ansøgeren ikke var omfattet af nogen af de særlige asylgrunde i Flygtningekonventionen. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at forholdet faldt ind under udlændingelovens § 7, stk. 2. Organiseret kriminalitet og korruption var væsentlige problemer i Albanien. Men i hvert fald når der ikke var grund til at antage, at den kriminalitet, ansøgeren havde været udsat for, ikke var led i organiseret kriminalitet, eller at ægtefællen i øvrigt var knyttet til denne, var der ikke grund til at tro, at ansøgeren ikke skulle kunne få myndighedernes beskyttelse, om ikke andet, så ved at klage over det lokale politi. Det kunne herefter ikke antages, at ansøgeren eller hendes børn, hvis de vendte tilbage til Albanien, ville blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som dette forstås i udlændingelovens § 7, stk. 2, eller at nogen af de øvrige grunde i denne bestemmelse var opfyldt. BR12/140

7.3 Algeriet

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet stadfæstede i **august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Algeriet, født i 1965. Indrejst i december 2001. Ansøgt om asyl i januar 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren havde været generalsekretær for en afdeling af fagforeningen CAAT med 1.400 medlemmer og i den forbindelse havde agiteret for sociale og feministiske forhold, og uanset om ansøgerens fraskilte ægtefælle havde været aktiv for en organisation med tilknytning til berberne, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var forfulgt ved udreisen eller ved en tilbagevenden til Algeriet ville risikere at blive forfulgt af de algeriske myndigheder. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde fået udstedt pas og var udrejst legalt. Flygtningenævnet kunne ikke lægge vægt på ansøgerens forklaring for nævnet, hvorefter ansøgeren blev hjulpet ud af lufthavnen af sin niece og en lufthavnsmedarbejder. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren havde optrådt som aktivist for berberne på en sådan måde, at hun herved skulle være kommet i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgerens forklaring herom hverken fremgik af asylschematet eller af samtalen med Udlændingestyrelsen. For så vidt angik ansøgerens frygt for at blive tilbagesendt

0 tilladelser

5 stadfæstelser

til Algeriet som enlig fraskilt kvinde og hendes frygt for repressalier fra broderens side, fandt Flygtningenævnet ikke, at der var tale om forhold, der kunne begrunde asyl og fandt, at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet fandt som følge af det anførte herefter ikke, at der var risiko for, at ansøgeren ville blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/141

7.4 Armenien

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

3 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Armenien, født i 1969. Indrejst i november 2001. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at de overfald, som han havde været udsat for forud for sin udrejse fra Armenien, var myndighedsunderstøttede eller tolererede. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren til sit asylansøgningsskema og under samtalen med Udlændingestyrelsen havde forklaret divergerende omkring en politibetjents deltagelse i overfaldene. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren ikke havde klaget over politiets efterforskning til en højere instans. Den af ansøgeren fremlagte vidneindkaldelse kunne allerede efter sit indhold ikke tillægges betydning i sagen. Det forhold, at ansøgerens fader var etnisk aserbajdsjaner, og at ansøgerens moder var etnisk armenier, kunne efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke i sig selv føre til, at der skulle meddeles ansøgeren asyl i Danmark. BR12/142

4 stadfæstelser

Nævnet meddelte i **februar 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Armenien, født i 1974. Indrejst i marts 2002. **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at ansøgeren havde forklaret overensstemmende og udførligt både til sagen og til den beskikkede advokat og overensstemmende under nævnsmødet. Nævnet lagde herefter ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lagde vægt på, at ansøgerens fader blev dræbt i februar 2001, og at ansøgerens broder forsvandt i august 2001 som følge af deres forsøg på at få den lokale politimyndighed til at behandle en anmeldelse om voldtægt mod ansøgerens søster. Sammenhængende hermed blev ansøgeren selv i marts 2001 udsat for vold, og i perioden fra januar til marts 2002 blev han tilbageholdt på den lokale politistation og herunder udsat for meget alvorlig vold og tortur. Selvom nævnet fandt, at overgrebene mod ansøgeren primært måtte relateres til den lokale politichef og nogle få ansatte på den lokale politistation, lagde nævnet vægt på, at navnlig ansøgerens broder måtte anses for forgæves at have forsøgt at gå

videre med anmeldelser til andre instanser, herunder overordnede myndigheder. Ansøgeren selv fandtes i situationen at måtte anses for at have forsøgt at få anmeldelserne behandlet og oplysninger om sin far og broder fremskaffet på den måde, som han kunne overskue. Overgrebene mod ansøgeren måtte anses for særdeles alvorlige og fremstod bestyrket ved de foreliggende lægelige oplysninger i sagen. Selvom nævnet efter det oplyste i baggrundsmaterialet om kurdere og yezidier ikke fandt, at overgrebene mod ansøgeren primært kunne anses for en følge af hans etniske tilhørsforhold som yezidi-kurder, tillagde nævnet tilhørsforholdet betydning ved vurdering af ansøgerens samlede situation. Henset til det anførte fandt nævnet herefter, at det ikke kunne kræves af ansøgeren, at han henvistes til at tage ophold i Armenien. BR12/143

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **september 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Armenien, født i 1945 (M) og 1950 (K), samt en søn, født i 1981. Ansøgerne indrejste i september 2002. Ansøgerne er yezidi-kurder. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at både den kvindelige og den mandlige ansøger var politisk engagerede, og at den mandlige ansøger var højt profileret inden for yezidi-kurderne. Nævnet fandt det også sandsynliggjort, at den mandlige ansøger – især efter et ophold i Irak – var i myndighedernes søgelys på grund af sine politiske holdninger og trykte artikler, og at han som følge deraf havde været udsat for husransagninger, trusler og et attentatforsøg umiddelbart inden udrejsen. Nævnet fandt på denne baggrund, at den mandlige ansøger måtte betragtes som forfulgt ved udrejsen, ligesom det måtte antages, at han ved en hjemvenden ville blive udsat for fortsat forfølgelse. Den mandlige ansøger, og i konsekvens heraf tillige den kvindelige ansøger, meddeltes herefter opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Under hensyn til, at det, som ved forældrenes samtidig afgjorte asylsag, er lagt til grund, at den mandlige ansøger på grund af sine politiske anskuelser og arbejde var udsat for forfølgelse, fandt nævnet, at ansøgernes søn, henset til den mandlige ansøgers stærke profilering, ligeledes ville være i risiko for forfølgelse ved en hjemvenden, hvorfor sønnen af denne grund fandtes omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/144

7.5 Aserbajdsjan

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **februar 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Aserbajdsjan, født i 1952 (M) og 1951 (K), samt et barn. Indrejst i august 2001. Den mandlige ansøger er etnisk aserbajdsjaner, og den kvindelige ansøger er etnisk armener. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den kvindelige ansøger i 1994 mistede sit arbejde som seniorforsker på grund af sin etnicitet, at hun i de følgende år havde flere forskellige jobs som skolelærer, og at hun blev afskedi-

2 tilladelser

9 stadfæstelser

get, da det blev klart for ledelsen, at hun var af armensk oprindelse. Nævnet lagde videre til grund, at familien i november 2000 og i januar og februar 2001 modtog trusselsbreve, at familien blev udsat for telefontrusler, at ansøgernes yngste søn i januar 2001 blev overfaldet og hans hund slået ihjel, at den mandlige ansøgers fader i januar 2001 blev overfaldet og udsat for adskillige knivstik, at familien på grund af chikanen måtte sælge og flytte fra deres lejlighed, at de i den nye lejlighed i august 2001 blev fundet og på ny blev chikaneret og truet, og endelig at den kvindelige ansøger forgæves søgte politiets beskyttelse ved overfaldet på sønnen. Under hensyn til ansøgernes blandede etnicitet, sammenholdt med den vedvarende chikane og forfølgelse, som familien havde været udsat for, særligt de seneste 9 måneder før deres udrejse, fandt nævnet, at ansøgerne havde sandsynliggjort, at de på grund af deres etniske tilhørsforhold, havde været udsat for asylbegrundende forfølgelse, som det ikke har vist sig muligt at opnå myndighedernes beskyttelse mod. BR12/145

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1952. Indrejst i februar 2003. Ansøgeren er etnisk moldovin. Det fremgår af sagen, at ansøgeren omkring februar 2002 begyndte at hjælpe en ven, som var våbenhandler. Ansøgerens ven blev anholdt, hvorefter ansøgeren begyndte at leve i skjul. Herefter blev ansøgerens bopæl opsøgt af politiet, men ansøgeren var ikke til stede. Bopælen blev ransaget og ansøgerens søn blev udsat for overgreb. **Flygtningesnævnet** kunne ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Ansøgeren havde forklaret divergerende på flere punkter omkring det centrale i asylmotivet. I asylansøgningsskemaet havde ansøgeren således forklaret, dels at det var i november 2002, at han talte med sin vens ægtefælle og fik at vide, at vennen var blevet arresteret, dels at det var umiddelbart herefter, at han begyndte at gemme sig. Ansøgeren havde derimod under nævnsmødet forklaret, at det var i begyndelsen af december 2002, at han opsøgte vennens ægtefælle, og ansøgeren havde under samtalen med Udlændingestyrelsen forklaret, at han i perioden fra besøget hos vennen og frem til husransagningen hos ansøgeren selv fortsatte med at arbejde, og først derefter gik i skjul. På denne baggrund måtte Flygtningesnævnet forkaste ansøgerens forklaring om, at han skulle være eftersøgt af politiet som følge af sin medvirken til vennens våbenhandel som værende usandsynlig. Selvom ansøgerens forklaring kunne have været lagt til grund, fandt Flygtningesnævnet ikke, at dette ville have ført til et andet resultat. Der ville i givet fald have været tale om en almindelig kriminell handling, som ikke var omfattet af bestemmelsen i udlændingelovens § 7. Det blev i den forbindelse bemærket, at det ikke var sandsynliggjort, at våbenhandleren skulle have haft noget politisk islæt. Flygtningesnævnet fandt endvidere

ikke, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger om den aserbajdsjanske straffelovgivning eller de aserbajdsjanske fængselsophold var grundlag for, at ansøgeren kunne meddeles beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren ved en udsendelse til Aserbajdsjan ville være i risiko for at blive udsat for forhold, som var omfattet af udlændingelovens § 31, og nævnet stadfæstede således Udlændingestyrelsens afgørelse. BR12/146

7.6 Bangladesh

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

0 tilladelser

3 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** i **november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1959. Indrejst i marts 2002. Ansøgeren er etnisk bengal og ahmadia af religion. I oktober 2001 blev ansøgerens ejendom konfiskeret af fundamentalistiske sunni-muslimer. I december 2001 var ansøgeren medarrangør af en demonstration, hvorunder der blev sprængt en bombe, hvilket forårsagede, at en regeringsperson blev dræbt. Ansøgeren skulle efterfølgende være blevet dømt for disse forhold. I januar 2002 blev ansøgeren overfaldet af to motorcyklister. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af Awami League, og at han tilhørte ahmadia-religionen. Flygtningenævnet lagde efter ansøgerens egen forklaring til grund, at han før valget i efteråret 2001 ikke som følge af de anførte forhold havde haft asylrelevante problemer. Ansøgeren henviste som sit asylmotiv særligt til, at han var blevet falsk anklaget for deltagelse i en politisk demonstration, og at han in absentia var blevet idømt livsvarigt fængsel. Ansøgeren havde oplyst, at demonstrationen fandt sted i december 2001, og at der omgående blev indledt efterforskning blandt andet rettet mod ham, der blev eftersøgt på flere adresser. Ansøgeren holdt sig i skjul indtil udrejsen, der skete i slutningen af marts 2002. Ansøgeren søgte i januar 2002 om visum på den danske ambassade og fik i marts 2002 sit eget nationalitetspas forlænget. Ansøgeren udrejste legitimeret med dette pas isat visum uden problemer. Ansøgeren søgte ikke asyl ved indreisen i Danmark men rejste videre til Belgien, hvorfra han blev tilbagetaget af Danmark i juli 2002. Når dette begivenhedsforløb blev sammenholdt med indholdet af en fremlagt dom og en advokats følgeskrivelse, samt den måde dommen fremstod på, fandt nævnet ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren var efterstræbt i hjemlandet på en sådan måde, at der var rejst en politisk motiveret anklage mod ham, der havde ført til domfældelse. Det blev bemærket, at de overgreb, ansøgeren havde forklaret var blevet foretaget mod hans ejendom, var anmeldt til myndighederne. Nævnet fandt at måtte henvise ansøgeren til at anmelde overgrebet mod ham i januar 2002 til myndighederne. Disse forhold blev ikke anset som asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevendende ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7.

Hans tilhørsforhold til ahmadia kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtninge­nævnet fandt som følge af det anførte ikke anledning til at iværksætte en ægt­hedsvurdering af den fremlagte dom.BR12/147

7.7 Belarus (Hviderusland)

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

1 tilladelse

1 stadfæstelse

Nævnet meddelte i **april 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig stats­borger fra Belarus, født i 1969. Indrejst i april 2001. I 1996 begyndte ansøgeren at deltage i protestaktioner mod præsidenten. I 1998 blev ansøgeren medlem af OGP (Det Forenede Borgerlige Parti) og han uddelte løbesedler, indsamlede underskrifter til støtte for partiet og deltog i protestaktioner. I juli 1999 blev an­søgeren ført til en politistation i forbindelse med, at han havde deltaget i en pro­testaktion. Ansøgeren blev stillet for en dommer, som truede ansøgeren med, at han ville blive dræbt, hvis ikke han stoppede med sine politiske aktiviteter. Ansøgeren modtog en bøde og blev løsladt uden yderligere retsskridt. Ansøge­ren har været anholdt cirka 25 gange i forbindelse med protestaktioner, og han har været sigtet cirka 10 gange og fået bøder for at have deltaget i demon­strationer. I juli 1999 blev ansøgeren anholdt efter at have deltaget i en aktion. Ansø­geren blev udsat for fysisk vold og blev truet på livet af personer fra KGB, og der blev sagt, at ansøgeren ikke havde stoppet med sine politiske aktiviteter. Ansøgeren rettede flere gange henvendelse til statsadvokaten og retten, men hans anmeldelse af politiet blev ikke behandlet. I oktober 2000 var ansøgeren valgobservatør, hvorved ansøgeren observerede alvorlige overtrædelser af valgloven. Ansøgeren optog rapport og sendte den til statsadvokaten og til di­striktets valgkommission. Samme dag blev ansøgeren udsat for vold af politiet. Efter nogle dage blev ansøgeren og hans familie truet på livet, såfremt ansøge­ren tog til et partimøde. Ansøgeren valgte dog at deltage i partimødet. Da an­søgeren kom hjem, fandt han sin ægtefælle nøgen og blodig. Ansøgerens ægtefælle havde været udsat for fysisk vold og voldtægt af politiet. Ansøgeren var i marts 2001 valgobservatør igen, hvorved han på ny observerede alvorlige overtrædelser af valgloven. Ansøgeren optog igen rapport og sendte den til an­klagemyndigheden og valgkommissionen. Ansøgeren modtog efterfølgende et brev fra valgkommissionen om, at hans beskyldninger var grundløse. Ansøge­ren blev i marts 2001 opsøgt af KGB, som satte en pistol for ansøgerens hoved og truede med, at de ville slå ansøgerens familie og ansøgeren ihjel, såfremt han ikke trak sine rapporter tilbage. Ansøgeren svarede, at han ville trække sine rapporter tilbage. Som følge af episoderne flyttede ansøgeren i marts 2001 med sin familie på landet. I april 2001 udrejste ansøgeren. Ansøgeren trak aldrig sine anmeldelser tilbage. Et **flertal af Flygtninge­nævnets medlemmer** kunne ikke forkaste ansøgerens forklaring, hvorefter han var flygtet, efter at han gennem flere år havde været udsat for overgreb fra myndighederne på grund af sin ak-

tivitet for partiet OGP, senest som valgobservatør i oktober 2000 og marts 2001. Overgrebene havde omfattet alvorlig fysisk overlast på ansøgeren og dennes ægtefælle samt trusler på livet. Flygtningenævnet meddelte på denne baggrund opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/148

7.8 Bhutan

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

1 tilladelse

1 stadfæstelse

Nævnet meddelte i **juni 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Bhutan, født i juni 1966. Indrejst i november 1998. Ansøgeren var aktiv for det illegale parti Youth Organisation of Bhutan, der kæmpede for nepaleseres rettigheder i Bhutan. Ansøgeren gik rundt og oplyste folk om deres rettigheder. I marts og juni 1990 var ansøgeren tilbageholdt og fik besked på at ophøre med sit arbejde for partiet, ligesom han blev truet med at blive dræbt, såfremt han fortsatte med sine aktiviteter for partiet. I 1991 mens ansøgeren udførte hinduistiske begravelsesritualer overfor sin døde fader, blev han, nogle venner og nogle familiemedlemmer overfaldet af politiet, der ligeledes satte ild til ansøgerens bopæl og et hinduistisk tempel. Ansøgeren udrejste herefter af hjemlandet. Frem til 1998 opholdt ansøgeren sig i Indien. Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegav under nævnsmødet, at det var Udlændingestyrelsens holdning, at ansøgeren, såfremt han kunne antages at stamme fra Bhutan, blev meddelt opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt på denne baggrund og efter kontroloversættelse af de foreliggende sprogtests ikke med tilstrækkelig sikkerhed at kunne afvise, at ansøgeren var fra Bhutan. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udl. nr. BR12/149

7.9 Bosnien-Hercegovina

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

7 tilladelser

57 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1975. Indrejst i marts 2001. Ansøgeren er bosnisk muslim. **Flygtningenævnet** udtalte, at Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens fordrivelse fra hendes hjemby i 1993 og efterfølgende flugt fra Srebrenica i 1995, de grusomme oplevelser ansøgeren havde været vidne til, og de overgreb ansøgeren havde været udsat for i forbindelse hermed og med flugten til Føderationsområdet, kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde vægt på, at forholdene lå langt tilbage i tid, og at ansøgeren efterfølgende havde opholdt sig i Føderationsområdet fra 1995 til udreisen i 2001. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold i Bosnien-Hercegovina, herunder de boligmæssige, sociale og økonomiske forhold, kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, heller ikke henset til ansøgerens sociale situation i

øvrigt. Hvis ansøgeren ikke mente at kunne tage ophold i Republica Srpska fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren kunne henvises til på ny at tage ophold i Føderationsområdet, hvor ansøgeren havde boet i adskillige år. Flygtningenevnet fandt herefter ikke, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden risikerede en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR12/150

Nævnet **stadfæstede i februar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1965. Indrejst i juni 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet efter en vurdering af ansøgerens forklaring lagde til grund, at ansøgeren i 1992 måtte forlade sin hjemby og tage til det bosnisk-muslimske område. I december 1992 blev han genforenet med sin hustru og sit barn, der var kommet til Zivinice. De havde herefter bopæl i dette område indtil begyndelsen af 2001. Ansøgeren var soldat i den bosniske hær fra 1992 til 1996. Derefter forsøgte han at skaffe sig og familien levevej blandt andet ved salg af landbrugsprodukter. Ansøgeren, der allerede i sin hjemby havde haft hverv som ungdomsformand for SDA, blev i august 2000 valgt som lokalformand for en partiforening. Ansøgeren havde forklaret, at han var den, der fik de fleste stemmer, og derfor blev anset for en lokalt ledende person. Ansøgeren modtog trusler både telefonisk men efterhånden også mundtligt fra personer med tilknytning til SDP. Truslerne havde til formål at formå ansøgeren til at tilslutte sig SDP. I januar 2001 blev ansøgeren med magt sammen med sin familie sat ud af deres bolig, selvom de først skulle fraflytte denne 14 dage senere. Ansøgeren havde forklaret, at baggrunden for dette overgreb var hans tilknytning til SDA, og at hans klager over hændelsen var forgæves. Ansøgeren havde videre forklaret, at han kort før sin udrejse i juni 2001 fik en advarsel om, at han var efterstræbt på livet i anledning af sit kendskab til drabet på to officerer i 1993. Nævnet bemærkede herom, at ansøgeren først havde forklaret om dette til den beskikkede advokats indlæg fra oktober 2002, ligesom det heraf fremgik, at ansøgeren havde forklaret om det anførte til de psykologerklæringer, der var vedlagt advokatindlægget. Nævnet ville ikke afvise, at ansøgeren kunne have haft kendskab til, at to officerer i 1993 blev ofre for et planlagt drab, men nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren i foråret 2001 modtog den nævnte advarsel. Nævnet lagde vægt på både tidsperioden mellem drabene og advarslen, hvorved advarslen fremstod ubegrundet, og den omstændighed at ansøgeren først havde givet oplysninger om det passerede som anført. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, hvori endvidere indgik ansøgerens ægtefælles forhold, fandt nævnet herefter ikke, at det kunne antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bosnien risikerede en forfølgelse, der omfattedes af udlændingeloven § 7. Nævnet lagde videre vægt på, at SDA var et legalt parti, og det fremstod for nævnet som usandsynligt, om ansø-

geren skulle være alvorligt truet på grund af sin tilknytning til SDA, når der hensås til ansøgerens relativt uprofilerede situation, ligesom ansøgeren havde forklaret, at han ikke søgte hjælp hos SDA i anledning af truslerne. Overgrebet i forbindelse med udsættelsen af boligen fandtes at måtte anses for en enkeltstående hændelse, som ansøgeren måtte påklage til de overordnede myndigheder, ligesom ansøgeren fandtes at kunne opnå disses beskyttelse mod den chikane og de trusler, han havde forklaret om. Det bemærkedes herved, at ansøgeren skulle fraflytte boligen i februar 2001 grundet den oprindelige ejers krav. Ansøgeren havde ikke haft konflikter i øvrigt med de bosniske myndigheder, og ansøgerens tilknytning til en særlig enhed i den bosniske hær fandtes ikke at kunne føre til, at ansøgeren i Føderationsområdet kunne anses for at risikere en asylbegrundende forfølgelse. Nævnet fandt derfor, at ansøgeren i hvert fald kunne henvises til at tage ophold i Føderationsområdet. Det oplyste om ansøgerens psykiske forhold fandtes på den nævnte baggrund ikke at kunne føre til en anden vurdering. BR12/151

Nævnet meddelte i **februar 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, samt et barn. Født i 1963 (M) og 1966 (K). Indrejst i henholdsvis marts og juli 2001. Fra 1993-1995 var den mandlige ansøger til nogle møder, hvor Fikret Abdic holdt tale. Ansøgeren tilsluttede sig Fikret Abdics folk, der var samlet i NOZP, og fungerede som menig soldat. I august 1994 blev NOZP opløst, men i november 1994 blev NOZP reorganiseret. I 1995 blev NOZP igen opløst. Ansøgeren havde på dette tidspunkt været leder af fire afdelinger og været stedfortræder for en kommandant. Ansøgeren kendte Fikret Abdic personligt, idet de havde handlet med hinanden, og i 1989 mødtes ansøgeren med ham to dage om ugen. Fra september 1996 til 2001 var den mandlige ansøger medlem af DNZ, som var ledet af Fikret Adic. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder den mandlige ansøgers højtstående position i Fikret Abdics hær. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøger, på grund af sin profilering og position i Fikret Abdics hær, ved en tilbagevenden ville være i risiko for overgreb, som han ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse imod. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at den mandlige ansøgers broder, på baggrund af den mandlige ansøgers forhold, havde været udsat for overgreb af en sådan karakter, at de havde medvirket til, at broderen har opnået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 her i landet. BR12/152

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1971. Indrejst i februar 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at den omstændighed, at ansøgeren i

1992 under et ophold i en fangelejr havde været udsat for tortur, i sig selv ikke kunne anses for at være en omstændighed, der bevirkede, at han i dag var omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde oplyst, at hans konflikt i hjemlandet var med en person af serbisk afstamning, som under hans ophold i fangelejren mishandlede ham. Ansøgeren oplyste, at han i starten af konflikten involverede politiet i sagen, men mente ikke, at politiet ville beskytte ham tilstrækkeligt. Denne konflikt kunne ikke bevirke, at ansøgeren var omfattet af Flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren måtte ved en tilbagevenden til hjemlandet søge myndighedernes beskyttelse. Det kunne herefter ikke antages, at ansøgeren, hvis han vendte tilbage til hjemlandet, ville blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling, således som dette blev forstået i udlændingelovens § 7, stk. 2. Det kunne heller ikke antages, at nogen af de øvrige grunde i denne bestemmelse var opfyldt. Flygtningenævnet fandt herefter ikke anledning til at udsætte sagen med henblik på en torturundersøgelse af ansøgeren. BR12/153

Nævnet **stadfæstede i november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1980. Indrejst i februar 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren til støtte for sin asylansøgning navnlig havde anført, at han var sympatisør med partiet DNZ, at han ved sidste valg var tilfornordnet og var med til at tælle stemmer, at han i januar 2003 var blevet formand for en kommunal ungdomsafdeling for partiet, og at han efterfølgende ved to lejligheder blev truet af personer, som han regnede med var muslimske fundamentalister, ligesom han ved den sidste lejlighed i januar 2003 blev udsat for voldelige overgreb i form af piskning, mens en af de pågældende citerede fra koranen. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaringer på visse punkter var divergerende, herunder navnlig om hans aktiviteter for partiet DNZ. Uanset om ansøgerens forklaringer kunne lægges til grund for sagen, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse, der er omfattet af Flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt ej heller, at der var vægtige grunde til at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren måtte henvises til at søge de stedlige myndigheders beskyttelse mod mulige overgreb fra muslimske fundamentalister, idet de overgreb, som ansøgeren havde beskrevet, alene kunne karakteriseres som almindelig borgerlig kriminalitet. Det forhold, at ansøgeren efter sine oplysninger under sit ophold i Danmark var blevet kæreste med en kvinde,

som havde fjernere familiemæssig tilknytning til Fikret Abdic, fandtes ikke at kunne føre til noget andet resultat. BR12/154

7.10 Burma

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **februar 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Burma, født i 1969. Indrejst i august 2000. Ansøgeren er etnisk rohingya og muslim af trosretning. I 1989 blev ansøgeren medlem af den ulovlige islamiske organisation R.S.O. Ansøgeren havde problemer med politiet og mog-folk. Cirka fire gange blev ansøgeren tilbageholdt af militæret og udsat for overgreb. I 1992 forlod ansøgeren Burma, idet alle muslimske indbyggere blev fordrevet af det burmesiske militær. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at ansøgeren var rohingya fra Burma. Flertallet lagde vægt på, at ansøgeren fra starten havde oplyst denne identitet overfor de danske myndigheder, og at ansøgerens forklaring om sin baggrund i det væsentlige havde været sammenhængende og troværdig. Flertallet kunne således ikke lægge afgørende vægt på, at ansøgeren måtte antages at være indrejst på et formularmæssigt ægte bangladeshisk nationalitetspas, eller på resultatet af den foretagne sprogtest, der ikke kunne anses for helt entydig. Flertallet fandt således, at ansøgeren i tilstrækkelig grad havde sandsynliggjort sin identitet, og flertallet fandt ikke, at det kunne antages, at eventuelle yderligere undersøgelser ville kunne bringe afgørende yderligere oplysninger frem. Flertallet fandt efter ansøgerens forklaring om sine forhold i Myanmar, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/155

7.11 Burundi

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **oktober 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Burundi, født i 1979. Indrejst i januar 2003. Ansøgeren er etnisk hutu og født og opvokset i Bujumbura. Ansøgerens fader var et højtstående medlem af FNL på det lokale niveau og han fungerede som kasserer. I løbet af de sidste to år ansøgeren opholdt sig i hjemlandet, blev der fire gange om måneden afholdt FNL møder i hjemmet. I 2002 begyndte ansøgeren at arbejde som kurer for FNL. I december 2002 kom militæret til ansøgerens bopæl og fjernede ansøgerens fader fra hjemmet. Ansøgeren overværede senere samme dag fra naboens hus, hvor hun skjulte sig, at militæret på ny opsøgte bopælen. Soldaterne ødelagde alt i huset og spurgte hinanden, hvor pigen var. Ansøgeren havde efterfølgende fået oplyst, at faderen var blevet udsat for tortur og var død som følge heraf. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at de dokumenter, ansøgeren havde ladet fremskaffe efter den første advokatsamtale, ikke kunne tillægges betydning. Nævnet lagde herved vægt på ansøgerens forklaring om, hvorledes hun var kommet i besiddelse af disse. Videre fandtes doku-

1 tilladelse

0 stadfæstelser

1 tilladelse

14 stadfæstelser

menterne hverken i form eller indhold at fremtræde som ægte. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærkede, at ansøgeren under sagens behandling i al væsentlighed havde afgivet enslydende forklaringer. Det fremgik heraf, at hun for sin far som kurer havde overgivet nogle penge, som var kommet FNL i hænde. Flertallet lagde videre til grund, at dette var kommet myndighederne til kundskab, og at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/156

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Burundi, født i 1985. Indrejst i april 2003. Ansøgeren er etnisk hutu og født i Muramya provinsen. I 1991 blev ansøgeren medlem af partiet FRODEBU. I 1994 da præsidenten blev dræbt, flygtede ansøgerens familie til Congo, og efter et stykke tid fulgte ansøgeren efter. I 1997 vendte ansøgeren tilbage. Han propaganderede for partiet, deltog i møder og demonstrationer. Efter to til tre måneder blev ansøgeren tilbageholdt i tre dage. Herefter og frem til udrejsen holdt han lav profil. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er hutu fra Burundi. Han havde været medlem af FRODEBU i flere år. Hans aktiviteter i partiet havde bestået i at propagandere, ligesom han havde deltaget i møder og demonstrationer. Ved vurderingen af, om ansøgeren opfyldte betingelserne efter udlændingelovens § 7, bemærkede nævnet, at ansøgerens politiske aktiviteter alene kunne anses som værende af underordnet og ikke-voldelig karakter. Nævnet fandt herefter, at ansøgeren som menigt medlem af partiet ikke havde været profileret i en sådan grad, at han ved en tilbagevenden til Burundi ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Det forhold, at ansøgeren skulle være blevet tilbageholdt i 1997/98 i tre dage af militæret, kunne ikke begrunde asyl. Det bemærkedes, at ansøgeren blev løsladt uden yderligere retsskridt efter mellemkomst fra en menneskerettighedsorganisation. Ansøgeren havde da også kunnet drive sin restaurant videre. Ansøgeren havde først under nævnsmødet oplyst, at han i årene 1999-2002 adskillige gange havde været anholdt af politiet og militæret i Burundi, og at han var blevet løsladt mod bestikkelse. Dette fandt nævnet ikke at kunne lægge til grund, da ansøgeren ikke havde givet en rimelig forklaring på, at han først nu havde forklaret herom. Nævnet fandt videre ikke at kunne lægge til grund, at ansøgerens huse var blevet brændt som følge af ansøgerens personlige konflikter med myndighederne i Burundi. De generelle forhold i Burundi kunne heller ikke begrunde asyl. BR12/157

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Burundi, født i 1985. Indrejst i april 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk hutu, ateist og havde boet og opholdt sig idels i Rumonge dels i Ruyigi. Han havde som væsentligste asylmo-

tiv henvist til, at hans fader – der blev dræbt i 1993 – var politisk aktiv for FRO-DEBU, og at ansøgeren i nogle dage før sin udrejse af blandt andet tutsi militærpersoner blev beskyldt for at have givet oplysninger til rebeller. Ansøgeren havde efter sin forklaring ikke selv været politisk aktiv, ligesom han ikke havde givet oplysninger eller samarbejdet med rebeller. Efter det seneste oplyste havde han og moderen flere gange fået besøg af politisk aktive hutuer efter faderens død. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at ansøgeren havde været udsat for forhold, der kunne karakteriseres som forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko herfor. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke selv havde været politisk aktiv, og at det ikke kunne antages, at faderens politiske aktiviteter – mere end ti år tidligere – havde medført, at ansøgeren nu var i asylrelevant risiko for forfølgelse. Flertallet lagde endvidere vægt på, at FRODEBU nu var et lovligt parti, der var repræsenteret i overgangsregeringen. En omtalt episode i 2003 måtte betegnes som en enkeltstående hændelse, blandt andet fordi ansøgeren viste sig i en tutsi-domineret bydel. Det forhold, at moderen og ansøgeren flere gange havde fået besøg og haft en vis kontakt med politisk aktive hutuer, kunne ikke føre til noget andet resultat. Flertallet lagde i den forbindelse vægt på, at det - efter det oplyste - ikke havde ført til, at familien skulle være blevet asylrelevant forfulgt. Flygtningenævnets flertal fandt heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en konkret og individuel risiko for dødsstraf, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet havde i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke efter sin forklaring kunne anses for at være mere udsat end andre hutuer, der vender tilbage til Burundi. Hverken det forhold, at ansøgeren er hutu eller de generelt vanskelige forhold i Burundi, kunne i sig selv efter flertallets vurdering begrunde opholdstilladelse. BR12/158

7.12 Cameroun

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **maj 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Cameroun, født i 1976. Indrejst i september 1999. I 1999 deltog ansøgeren i en strejke, hvorefter han blev tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb, mistænkt for medlemskab af SCNC. Ansøgeren blev i juli 2002 meddelt afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, idet Flygtningenævnet ikke fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. I 2003 ansøgte ansøgeren om genoptagelse af behandlingen af sin asylsag. I den forbindelse blev der fremlagt en original avis for nævnet, hvori ansøgerens navn nævnes på en liste over personer, der af politiske årsager forfølges af myndighederne. Sagen blev genoptaget og afgjort ved skriftlig votering. **Flygtningenævnet** fandt ikke

1 tilladelse

6 stadfæstelser

at kunne afvise den til sagen fremsendte avis, hvoraf ansøgerens navn fremgår på en liste over personer, der af de camerounske myndigheder var forfulgt på grund af mistanke om politiske aktiviteter for SCNC. Flygtningenævnet bemærkede hertil, at det af baggrundsmaterialet fremgår, at det var forbundet med en betydelig sikkerhedsmæssig risiko at blive betragtet som SCNC-aktivist, ligesom det fremgår, at personer med tilknytning til SCNC ofte blev udsat for tortur og lignende overgreb. Under henvisning hertil, og under henvisning til, at det ikke var muligt at foretage ægthedsvurderinger eller lignende i sager vedrørende camerounske statsborgere, fandt Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/159

Nævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cameroun, født i marts 1977. Indrejst i oktober 2001. Ansøgeren var medlem af organisationen Eagerness of Justice. Ansøgeren deltog i møder og demonstrationer. I oktober 2001 begyndte myndighederne at arrestere medlemmer af organisationen, hvorfor ansøgeren valgte at udrejse. Efter indrejsen i Danmark er ansøgeren blevet bekendt med, at han er eftersøgt af myndighederne. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren på nogle punkter udbyggede sine forklaringer og i nogen grad svarede undvigende på spørgsmål om den af ham omtalte organisations karakter og formål. Ansøgeren oplyste således under nævnbehandlingen, at han deltog i transport af våben fra en nærmere angiven havn til en navngiven persons bopæl. Denne oplysning kunne ikke lægges til grund for sagen, da den først fremkom under nævnsmødet. Ansøgeren forklarede endvidere først under nævnsmødet, at han løbende var i kontakt med sin søster, og at han formentlig i løbet af april 2003 fik oplyst af sin søster, at hans fader havde modtaget den fremlagte arrestordre og en liste over mistænkte medlemmer af Eagerness of Justice af en politimand. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse vægt på, at arrestordren var dateret 20. juni 2002, men først fremsendt til ansøgeren med brev fra søsteren i maj 2003. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at de to nævnte dokumenter var ægte. Uanset om det i øvrigt kunne lægges til grund for sagen, at ansøgeren var medlem af den af ham omtalte organisation, Eagerness of Justice, fandt Flygtningenævnet under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hans aktiviteter for den nævnte organisation havde haft en sådan karakter, at han ved udrejsen var asylbegrundende forfulgt, eller at han ved tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse nogen vægt på, at ansøgeren efter sine oplysninger var udrejst via Douala lufthavn, og at ansøgeren ikke forud for sin udrejse havde været udsat for overgreb af nogen art. BR12/160

2 tilladelser

8 stadfæstelser

7.13 Den Demokratiske Republik Congo**Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002**

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, født i maj 1970. Indrejst i 2001. Ansøgeren var menigt medlem af UDPS, Union Pour la Democratie et le Progrès Social. Han deltog alene i møder men havde ingen personlige opgaver for partiet. I november 2000 blev ansøgeren tilbageholdt i tre uger, hvorunder han blev afhørt og udsat for tortur. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var almindeligt medlem af UDPS, og at han ikke var særligt profileret inden for dette parti. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han havde været tilbageholdt fra den 21. november til den 15. december 2000. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren forklarede divergerende om omstændighederne ved løsladelsen og om sit opholdssted efter løsladelsen, ligesom ansøgeren, uanset meldepligt, måtte anses for at være udrejst legalt og problemfrit. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren efter de foreliggende baggrundsoplysninger om overgreb med videre mod politiske oppositionspartier, herunder UDPS, som almindeligt uprofileret medlem risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR12/161

Nævnet meddelte i **maj 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, født i 1965, samt to børn. Indrejst i juni 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk muzimba og katolik fra Bukavu, at hun er universitetsuddannet sygeplejerske, at hun ikke er medlem af noget politisk parti eller i øvrigt havde været politisk aktiv, og at hun ikke har været udsat for straffeprocessuelle indgreb. Efter ansøgerens forklaring lagdes det videre til grund, at rwandeserne i forbindelse med borgerkrigen besatte lokalområdet og bestemte, at det hospital, hvor ansøgeren arbejdede, alene måtte behandle sårede rwandiske soldater. Endelig lagdes det ligeledes efter ansøgerens forklaring til grund, at en rwandisk kommandant døde efter indlæggelse på hospitalet, mens ansøgeren havde vagt, og at den katolske organisation, som forestod driften af hospitalet, sørgede for, at ansøgeren kom væk fra hospitalet, og bistod hende i forbindelse med udrejsen fra hjemlandet. Det måtte videre tillægges vægt, at en landsdækkende avis i 2003 havde omtalt ansøgerens arbejde for rwandeserne og hendes flugt fra hospitalet. Under disse omstændigheder kunne Flygtningenævnet ikke afvise, at ansøgeren kunne komme under mistanke for at have samarbejdet med rwandeserne, som støttede oprørsstyrkerne under borgerkrigen. Når der endvidere blev henset til det foreliggende baggrundsmateriale, herunder navnlig "UNHCR's Position Paper on Return of Rejected Asylum Seekers to the Democratic Republic of Congo",

af juni 2002, burde det herefter ikke kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR12/162

Nævnet meddelte i **juni 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, født i 1965. Indrejst i juni 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk bashi fra Bukavu, samt at hun er katolik og tidligere nonne. Det blev endvidere lagt til grund, at ansøgeren i maj 2002 blev tilbageholdt og slået af RCD-folk (Ressemblement de Congolais pour la Democratie), som var styret af Rwanda, fordi hun havde arrangeret en demonstration til fordel for ofrene for Kinsangani-massakren den 14. maj 2001. Ansøgeren var tilbageholdt nogle timer, hvorefter det var lykkedes hende at flygte ved bestikkelse. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren ved udrejsen var asylbegrundende forfulgt, og at hun ved en tilbagevenden til den østlige del af DRC ville være i risiko for en sådan forfølgelse. Under hensyn til baggrundsoplysningerne, herunder UNHCR's "Position paper June 2002" fandt nævnet ikke, at ansøgeren på grund af sin etnicitet burde henvises til at tage ophold i den regeringskontrollerede del af landet. BR12/163

7.14 Elfenbenskysten

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

1 tilladelse

Nævnet **stadfæstede** i **august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Elfenbenskysten, født i 1975. Indrejst i juli 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er kojaga, muslim og boede før sin udrejse i Man-området i den vestlige del af Elfenbenskysten tæt på Liberia. Hun havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at hun havde været aktiv for RDR, idet hun hjalp sin morbror, at hendes bror, der også havde været aktiv for RDR, var blevet dræbt, og at hun frygtede at blive slået ihjel i forbindelse med sin tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde været udsat for forhold, der kunne karakteriseres som forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet var i risiko herfor. Nævnet lagde herved vægt på ansøgerens begrænsede aktiviteter for RDR. Det forhold, at ansøgerens bror muligt var død, kunne ikke føre til noget andet resultat. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en konkret og individuel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren efter sin forklaring ikke kunne anses for at være mere udsat end andre, der vendte tilbage til Elfenbenskysten. Hverken det forhold, at ansøgeren er kojaga, at hun er kvinde eller de generelle vanskelige forhold i El-

1 stadfæstelse

fenbenskysten, fandtes i sig selv at kunne begrunde opholdstilladelse. BR12/164

7.15 Etiopien

2 tilladelser

Ansøgning om asyl indgivet før den 1. juli 2002

5 stadfæstelser

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Etiopien, født i 1968. Indrejst i februar 2001. Ansøgeren er etnisk oromo og født og opvokset i Wellega-provinsen i det vestlige Etiopien. Ansøgeren var medlem af partiet OLF. Endvidere var han uddannet sygeplejerske og arbejdede for partiet som sygeplejerske. I 1993 blev ansøgeren fængslet i seks måneder. Efterfølgende åbnede ansøgeren et apotek, hvorfra han forsynede OLF-tropper med medicin. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens forklaring, som havde været konsistent under sagen, kunne lægges til grund. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren på grund af sin uddannelse og velhavende familiebaggrund måtte være kendt i sit lokalområde, at han siden løsladelsen i 1993 havde været i myndighedernes søgelys på grund af sit tilhørsforhold til OLF, og at han fra 1995 til udrejsen havde været anholdt mange gange af de lokale myndigheder som mistænkt for at yde støtte til den militære del af OLF. Efter ansøgerens forklaring kunne det endvidere ikke afvises, at myndighederne havde opdaget, at han leverede medicin til OLF-tropperne. På denne baggrund, og efter baggrundsoplysningerne om intensiteten af myndighedernes forfølgelse af profilerende OLF-medlemmer, måtte det antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive fængslet og strafforfulgt for støtte til OLF's militære del. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren opfyldt betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, og meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse. BR12/165

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien, født i juli 1972. Indrejst i september 2002. Ansøgeren er etnisk oromo. I 2000 blev ansøgerens fader dræbt som følge af hans aktiviteter og medlemskab af OLF. Efter faderens død meldte ansøgeren sig ligeledes ind i OLF. Ansøgeren opholdt sig i Italien fra 1998 til 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk oromo, og at ansøgeren var født og opvokset i Addis Abeba i Etiopien. Ansøgeren havde efter det oplyste ikke været medlem af politiske partier eller organisationer eller haft problemer med myndighederne forinden sin udrejse til Italien i 1998, der havde været begrundet i, at ansøgeren gerne ville have arbejde. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede at blive fængslet på grund af sin faders aktiviteter for OLF. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at hun i Italien efter faderens død i 2000 var blevet medlem af OLF, og at faderen døde under ophold hos politiet. Ansøgeren havde ikke nær-

mere konkretiseret eller sandsynliggjort, at myndighederne skulle være skyld i ansøgerens faders død, eller at ansøgeren selv på grund af faderens aktiviteter skulle være kommet i de etiopiske myndigheders søgelys. Flygtningenævnet lagde herved også vægt på, at ansøgerens moder og to af ansøgerens søskende fortsat boede i Addis Abeba. Ansøgerens egne aktiviteter havde efter det oplyste alene bestået i telefonsamtaler med et medlem af partiet i Canada cirka hver anden måned. De generelle forhold for oromoer kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun ville være i en konkret særlig risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/166

7.16 Forbundsrepublikken Kina

Ansøgning om asyl er indgivet inden den 1. juli 2002

8 tilladelser

16 stadfæstelser

Nævnet meddelte i **februar 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Kina, født i 1943. Indrejst i oktober 2000. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerens medlemskab af Falun Gong fra oktober 1998 til udrejsen i august 1999 og tilbageholdelsen af ansøgeren i 15 dage i forbindelse med en demonstration, ikke forud for udrejsen havde bragt ansøgeren i risiko for en asylbegrundende forfølgelse fra de kinesiske myndigheder. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren udrejste legalt med besøgsvisum til Danmark. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne tilsidesætte ansøgerens forklaring om at have medvirket til, at en fængslet Falun Gong-tilhænger, der var idømt ti års fængsel, blev løsladt på et urigtigt grundlag, og at dette efterfølgende var kommet til de kinesiske myndigheders kendskab i forbindelse med, at en medskyldig var blevet anholdt og idømt ti års fængsel, i hvilken forbindelse Falun Gong tilhængerens var blevet idømt yderligere fængselsstraf. Flygtningenævnet fandt desuden ikke at kunne afvise, at de kinesiske myndigheder efter ansøgerens udrejse ved en ransagning hos ansøgeren havde fundet effekter med forbindelse til ansøgerens aktiviteter for Falun Gong og Taiwans selvstændighed. Flygtningenævnet lagde desuden vægt på, at det ikke kunne afvises, at de af ansøgeren fremlagte dokumenter var ægte, og at ansøgerens ægtefælle efterfølgende var forsvundet, og at dette skyldtes, at hun af myndighederne blev tilbageholdt med henblik på omskoling. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville risikere en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR12/167

Nævnet meddelte i **maj 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Kina, født i 1964. Indrejst i 1999. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren forud for sin udrejse var et ledende medlem af Qi Gong-bevægelse.

sen, at han var medstifter af to centre, at han havde fungeret som redaktør og havde fået udgivet artikler og bøger, at han var ansvarlig for planlægningen af et møde i september 1999, hvor 500 personer skulle deltage, at mødet ikke var anmeldt til myndighederne, at han som ansvarlig for planlægningen af dette møde kom i myndighedernes søgelys, at han blev tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb og kom på hospitalet, at han fra tidspunktet for udskrivelsen fra hospitalet og indtil udrejsen var pålagt daglig meldepligt, idet han fik oplyst, at myndighedernes sag mod ham verserede, at han blev advaret af en af sine elever, der var politibetjent, om, at han skulle forlade landet, idet myndighederne snart ville anholde ham, samt at han fik hjælp til at få udstedt pas og udrejste ved hjælp fra en agent. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren var en særlig profileret person inden for Qi Gong. Det måtte efter Udenrigsministeriets notat af 27. februar 2003 antages, at Shenqi Xinxi Gong, der er en undergruppe af Qi Gong bevægelsen, ikke var omfattet af forbuddet mod en række Qi Gonggrupper i 1999, og at Udenrigsministeriets diplomatiske kilder ikke havde kendskab til, at Shenqi Xinxi Gong skulle være forbudt. Det fremgår imidlertid af notatet, at det forhold, at en gruppe ikke er forbudt, ikke udelukker, at særligt profilerede personer vil kunne tilbageholdes eller fængsles. Når dette blev sammenholdt med det i samme notat anførte om straf i alvorlige tilfælde for overtrædelse af et eventuelt krav om at søge tilladelse for organisering af større møder, fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af sagens oplysninger ikke at kunne udelukke, at ansøgeren var kommet i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/168

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, født i 1965 (M) og 1966 (K), samt to børn. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne havde påberåbt sig, at de ved en tilbagevenden til Kina risikerede økonomiske sanktioner samt udøvelse af tvang med hensyn til abort/sterilisation som følge af deres manglende overholdelse af et-barnspolitikken. Af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgik, at personer som overtrådte et-barnspolitikken, risikerede at blive udsat for pres fra arbejdspladssens og myndighedernes side, samt at de kunne blive udsat for økonomiske sanktioner og tab af visse rettigheder og sociale goder. Det fremgik imidlertid også, at der var forbud mod tvangsmæssig gennemførelse af abort og sterilisation, og at embedsmænd, der overskred deres beføjelser, kunne sagsøges. Flygtningenævnet fandt ikke, at overtrædelser af et-barnspolitikken kunne anses for en konkret og individuel forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de af ansøgerne fremlagte regler om gennemførelsen af et-barnspolitikken på ansøgernes arbejdsplads kunne føre til en anden vurdering. BR12/169

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1949. Indrejst i juni 2002. Ansøgeren søgte asyl i august 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren aldrig havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde i Kina dyrket Falun Gong og havde i den forbindelse været tilbageholdt i tre dage, hvorefter hun blev løsladt uden videre sigtelse. Ansøgerens hjem blev efterfølgende ransaget, og myndighederne medtog Falun Gong materiale, men foretog sig intet over for ansøgeren i den anledning. Ansøgeren var udrejst legalt på ferie i Danmark hos datteren. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren ikke var forfulgt, da hun udrejste. Selvom ansøgeren her i landet havde dyrket Falun Gong og angiveligt demonstreret, fandt nævnet det ikke sandsynliggjort, at hun var blevet identificeret af de kinesiske myndigheder. Ansøgeren deltog af egen fri vilje i de pågældende aktiviteter. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina ville blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at der var reel risiko for, at hun ville blive idømt dødsstraf eller blive udsat for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/170

7.17 Georgien

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

0 tilladelser

8 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** i **august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Georgien, født i 1970, samt et barn. Indrejst i september 2002. Ansøgeren er etnisk yezidi-kurder. Ansøgeren boede i Georgien frem til 1994, hvor hun flyttede til Moskva, idet hun følte sig truet og generet i Georgien. Årsagen til truslerne skyldtes, at nogle gardister var kommet i konflikt med ansøgerens ægtefælle, hvilket resulterede i, at ansøgerens ægtefælle blev overfaldet af gardisterne. Ansøgerens ægtefælle var efter overfaldet hospitaliseret. Ansøgeren klagede til myndighederne, hvorefter hun blev opsøgt på bopælen af tre mænd, som voldtog hende. Personerne truede ansøgeren med, at hun skulle forlade landet. Tre dage senere forlod ansøgeren Georgien og tog til Moskva, hvor hendes moder boede. Efter 3 måneder kom ansøgerens ægtefælle også til Rusland. Familien blev midlertidigt registreret i Moskva, og de boede lovligt i Moskva i det første år. Ansøgeren var herefter nødt til at bestikke politiet for at få lov til at blive i Moskva. Ansøgeren opholdt sig i Moskva frem til udrejsen, og ægtefællen opholder sig stadig i Moskva. Ansøgeren kunne ikke længere opholde sig i Moskva, idet det krævede visum for statsborgere fra Georgien. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk yezidi-kurder, født og opvokset i Tbilisi i Georgien. Uanset om det blev lagt til grund, at ansøgerens ægtefælle i februar 1994 blev overfaldet af tre mænd på bopælen, og at ansøgeren cirka en uge efter blev voldtaget og slået i forbindelse med, at

tre mænd på ny opsøgte bopælen, fandt Flygtningenævnet ikke, at forholdet kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at forholdene lå langt tilbage i tid. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne lægges til grund, at der var tale om myndighedsunderstøttet forfølgelse, men at forholdene måtte anses for kriminelle handlinger begået af enkeltpersoner. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de nuværende generelle forhold for yezidi-kurder i Georgien i sig selv kunne begrunde asyl, eller at der var grundlag for at antage, at ansøgeren som yezidi-kurder ved en tilbagevenden under de nuværende forhold ville være i en konkret, særlig risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt var ikke begrundet i sådanne objektive omstændigheder, at dette kunne føre til et andet resultat. Den omstændighed, at ansøgeren var enlig kvinde, eller ansøgerens sociale forhold kunne ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen for at indhente yderligere oplysninger om de generelle forhold for yezidi-kurder i Georgien. BR12/171

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Georgien, født i 1962, samt to børn. Indrejst i april 2003. Ansøgeren er etnisk yezidi-kurder og født i Armenien, men flyttede i 1982 til Georgien, da hun blev gift med en georgisk statsborger. I 1995 fik ansøgeren et georgisk ID-kort, hvorved hun blev registreret som georgisk statsborger. Ansøgerens ægtefælle havde en købmandsforretning, hvorfor han havde problemer med det lokale politi, idet politiet ikke kunne acceptere, at ægtefællen, der er etnisk yezidi-kurder, ejede en forretning. I januar 2003 blev ansøgerens ægtefælle og søn anholdt af politiet. Ansøgerens ægtefælle kom senere tilbage i medtaget tilstand, idet han var blevet slået. Ansøgerens ægtefælle fortalte, at han var blevet beskyldt for at være kurder, men ansøgeren havde i øvrigt ingen forklaring på, hvorfor han var blevet tilbageholdt. Ansøgerens ægtefælle blev undersøgt af en læge, som udarbejdede en lægeattest. Lægen pointerede, at de ikke skulle fortælle nogen, at ægtefællen havde været hos ham. Ægtefællen fortsatte med at have sin forretning, og chikanen fortsatte. I april 2002 opsøgte ægtefællen politiets distriktskontor for at klage over politiets behandling. To dage herefter blev familien opsøgt af tre bevæbnede betjente, som slog ansøgerens familie. Betjentene sagde, at det skulle være en lærestreg for familien, således at de ikke skulle klage igen. Ansøgerens ægtefælle var herefter sengeliggende i 1 måned, hvorefter han fortsatte med at arbejde i forretningen. I december 2002 klagede ægtefællen over politiets behandling til Protektoratet for politiet. I januar 2003 blev bopælen opsøgt af fire bevæbnede betjente, som slog ansøgerens familie og tvang ansøgeren til oralsex. Betjentene tog ansøge-

rens ægtefælle og den ene af sønnerne med sig, og ansøgeren har ikke set dem siden. Ansøgeren er hele livet blevet betragtet som værende andenrangsborger, idet hun er yezidi-kurder, herunder er hun blevet slået, spyttet på og hånet. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun og familien havde været udsat for de overgreb, som hun havde forklaret om. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens forklaring om lægeattesten og lægens frygt for at blive identificeret ikke hang sammen med attestens angivelse af stillingsbetegnelser, ligesom ansøgerens forklaring om, at familien ikke havde søgt lægehjælp før et år senere, ikke forekom sandsynlig under henvisning til sønnens alvorlige sygdom. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens ægtefælle efter forklaringen ventede cirka syv måneder med at klage over politiets behandling af dem ved overgrebet i september 2001, ligesom også klagen over politiets behandling af dem ved overgrebet i april 2002 først blev indgivet i slutningen af december 2002. Endvidere henstod der efter ansøgerens forklaring for henholdsvis Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet nogen usikkerhed om, hvilken myndighed ægtefællen indgav den seneste klage til. Flygtningenævnet fandt, selv hvis ansøgerens forklaring skulle lægges til grund, at ansøgeren og hendes familie ikke effektivt havde søgt at udnytte de klagemuligheder, der findes i Georgien, og det kunne således ikke anses for sandsynliggjort, at de georgiske myndigheder i givet fald ikke havde været i stand til at yde ansøgeren og hendes familie den fornødne beskyttelse mod eventuelle lokale overgreb. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold for yezidi-kurdere var af en sådan karakter, at ansøgeren af den grund opfyldte betingelserne for asyl. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at det forhold, at sønnen havde fået konstateret behandlingskrævende epilepsi, ikke indebar, at ansøgeren opfyldte betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter § 7, stk. 2, men at dette forhold henhørte under Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 9 b. BR12/172

7.18 Indien

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i januar 2003 opholdstilladelse (K-status) til en mandlig statsborger fra Indien, født i 1954. Indrejst i november 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde udført aktiviteter for Khalistan Commando Force, hvor også ansøgerens fader udførte aktiviteter. Faderen var i den forbindelse forsvundet. Det måtte antages, at ansøgeren i hvert fald tre gange havde været tilbageholdt. I overensstemmelse med en gennemført torturundersøgelse lagdes det til grund, at ansøgeren havde været udsat for tortur. Han havde levet i skjul indtil udrejsen. Det var som følge af ansøgerens psykiske tilstand vanskeligt at tidsfæste, hvornår den sidste tortur fandt sted. Flygtningenævnet

4 tilladelser

25 stadfæstelser

fandt, at ansøgeren på denne baggrund burde meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/173

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1968. Indrejst i oktober 2001. I 1996 havde ansøgeren et skænderi med en person i sin landsby vedrørende den pågældendes vandforbrug. Et par dage herefter blev vedkommende og en anden person dræbt, og ansøgeren blev mistænkt for at stå bag. **Flygtningesnævnet** kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren var eftersøgt af de indiske myndigheder som mistænkt eller sigtet for drabet på de to personer i 1996, som ansøgeren havde forklaret om. Flygtningesnævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring blev løsladt af politiet efter to dages tilbageholdelse, at han efter sine egne oplysninger i asylansøgningsskemaet udrejste på et ægte pas, som blev forevist til de indiske myndigheder ved udrejsen, og at han i februar 2002 uden problemer fik udstedt et nyt nationalitetspas gennem den indiske ambassade i Danmark. For så vidt angår de overgreb, som ansøgeren havde forklaret om, at han havde været udsat for de to gange, han havde været tilbageholdt af de indiske myndigheder, fandt Flygtningesnævnet ikke, at det kunne lægges til grund, at disse havde haft en sådan karakter, at de i dag kunne begrunde, at der meddeltes ansøgeren asyl. Flygtningesnævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren alene var tilbageholdt to dage begge gange, og at ansøgeren til de tyske myndigheder i forbindelse med sin asylansøgning i Tyskland ikke havde nævnt de pågældende overgreb, ligesom han i sit asylansøgningsskema i Danmark alene havde talt om, at han fik tæsk under afhøringen. På denne baggrund kunne Flygtningesnævnet ikke lægge til grund, at overgrebene havde haft et sådant omfang, som ansøgeren havde forklaret om under samtalen med Udlændingestyrelsen eller under nævnets behandling af sagen. Flygtningesnævnet fandt på den baggrund, og henset til at overgrebene fandt sted i 1995 og 1996, ikke anledning til at udsætte sagen på gennemførelse af en torturundersøgelse af ansøgeren. BR12/174

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1981. Indrejst i oktober 2001. **Flygtningesnævnet** bemærkede, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevenden til Indien frygtede for sit liv som følge af sin tilknytning til Babar Khalsa og en anklage om at have medvirket til at have dræbt en lokal præst. Flygtningesnævnet bemærkede videre, at ansøgeren under mødet i nævnet havde udbygget sin forklaring om sin tilknytning til Barbar Khalsa og sine aktiviteter for organisationen. Uanset om Flygtningesnævnet i det væsentlige lagde ansøgerens forklaring for nævnet til grund, fandt nævnet ikke, at dette kunne begrunde asyl. Flygtningesnævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens

aktiviteter for Barbar Khalsa alene havde bestået i at aflevere breve for sin onkel, og at disse aktiviteter ikke kunne antages at have profileret ansøgeren i forhold til myndighederne. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens aktiviteter ophørte i begyndelsen af 2001. Uanset om Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerens broder, der var medlem af Barbar Khalsa, forsvandt i 1996, og at ansøgerens svogers broder, der ligeledes var medlem af Barbar Khalsa, blev dræbt af myndighederne i 1995, fandt Flygtningenævnet, at disse forhold lå så langt tilbage i tid, at de ikke kunne begrunde asyl. Den omstændighed, at ansøgerens onkel havde været et profileret medlem af Barbar Khalsa, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Uanset om Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt i sommeren 2001 og afhørt i forbindelse med et drab på en lokal præst, hvor ansøgerens onkel var mistænkt, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der alene var tale om en kortvarig tilbageholdelse, og at tilbageholdelsen efter ansøgerens forklaring vedrørte en afhøring om ansøgerens kendskab til onklens forhold. De generelle forhold for sikker i Indien kunne ikke begrunde asyl. BR12/175

Nævnet meddelte i **september 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Indien, født i 1975. Indrejst i juni 1999. Under opholdet i Danmark blev ansøgeren skilt fra sin indiske ægtefælle, og hun blev efterfølgende kæreste med en dansk mand. Ansøgerens familie og tidligere svigerfamilie blev bekendt med ansøgerens forhold til den danske kæreste, hvorfor ansøgeren frygtede, at hun ved en eventuel tilbagevenden ville blive udsat for æresdrab. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund og herunder også, at hun havde grund til at tro, at hendes forhenværende svigerfader tidligere havde begået æresdrab på sin egen datter. Flygtningenævnets flertal fandt herefter ved en meget konkret vurdering af ansøgerens situation, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren risikerede sådant overgreb fra medlemmer af sin familie og sin tidligere svigerfamilie, som myndighederne ikke ville kunne beskytte hende effektivt imod, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Indien. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lov-bekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR12/176

Nævnet **stadfæstede** i **december 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Indien, født i 1978. Indrejst i november 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde forklaret, at hun ikke havde noget udestående med de indiske myndigheder, men at hun frygtede, at hun ville blive udsat for æresdrab af sin familie i Indien som følge af, at hun uden familiens accept i Danmark havde indgået ægteskab med en dansk statsborger.

Flygtningenævnet fandt ikke, at de trusler, som ansøgeren havde påberåbt sig at være udsat for, havde en sådan realitet, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7. Nævnet fandt således ikke, at der var en reel risiko for, at ansøgeren ville blive udsat for æresdrab. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke straks efter modtagelsen af et brev i januar 2002 søgte asyl, og at ansøgeren ikke havde hørt om tidligere tilfælde af æresdrab hverken i hendes egen familie eller i landsbyen, hvor hun kom fra. Nævnet bemærkede endvidere, at både ansøgerens moder og fader havde været på familiebesøg her i landet uden at opsøge ansøgeren. Flygtningenævnet bemærkede i øvrigt, at ansøgeren, som var veluddannet, måtte antages at kunne tage ophold andre steder i Indien, hvis hun mente, at hun ikke kunne opholde sig i hjembyen.

BR12/177

7.19 Irak

52 tilladelser

175 stadfæstelser

Flygtningenævnet traf den 20. marts 2003 som følge af koalitionsens intervention i Irak beslutning om at berostille behandlingen af asylsager vedrørende statsborgere fra Irak.

Flygtningenævnet fulgte herefter løbende udviklingen i Irak med henblik på at vurdere, hvornår sagsbehandlingen kunne genoptages.

Flygtningenævnet har til brug herfor bl.a. modtaget anbefalinger fra UNHCR henholdsvis den 1. juli og 1. august 2003, ligesom nævnet den 18. august 2003 modtog en rapport fra den fælles britiske og danske fact-finding mission til Damaskus, Amman og Geneve i perioden 1.-13. juli og 23. juli 2003 om forholdene i Irak.

På et møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 27. august 2003 var der enighed om at fortsætte berostillelsen af asylsager vedrørende irakiske statsborgere, idet det for koordinationsudvalget forelå oplyst, at Udlændingestyrelsen planlagde en fact-finding mission til Irak i slutningen af september 2003, og at UNHCR omkring oktober 2003 ville komme med en fornyet anbefaling vedrørende Irak.

Den 28. oktober 2003 oplyste UNHCR, at man forventede, at der ville foreligge nye guidelines vedrørende Irak inden for kort tid, og at anbefalingerne heri ville svare til UNHCR's seneste anbefaling af 1. august 2003.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på grundlag heraf den 28. oktober 2003 at ophæve den generelle berostillelse af asylsager vedrørende irakiske statsborgere, hvorefter sagsbehandlingen af asylsager vedrørende iraki-

ske statsborgere kunne genoptages. Koordinationsudvalget ophævede samtidig berostillelsen af udsendelsesforanstaltningerne vedrørende irakiske statsborgere, der af Flygtningenævnet har fået afslag på asyl.

I perioden den 1.-3. december 2003 var Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp på fact-finding mission til Amman for at undersøge asylrelevante forhold i Irak.

De første sager efter genoptagelsen af sagsbehandlingen blev behandlet i Flygtningenævnet den 15. januar 2004, og frem til den 1. juni 2004 har nævnet behandlet 363 sager.

I det følgende er der alene medtaget resumé af nogle få sager vedrørende irakiske statsborgere, der er behandlet i beretningsåret, da afgørelserne efter Saddam Hussein-styrets fald primært har historisk interesse. For så vidt angår praksis i sager vedrørende irakiske statsborgere inden Saddam Hussein-styrets fald, kan der endvidere henvises til Formandskabets 11. beretning, 2002, side 210 ff.

Det bemærkes, at ansøgningen om asyl i alle de refererede sager er indgivet før den 1. juli 2002.

7.19.1 Konflikter med myndighederne eller med myndighedspersoner

Nævnet **stadfæstede i januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig irakisk statsborger, født i 1957. Indrejst i september 2001. I 1986 blev ansøgerens bror henrettet efter at være blevet beskyldt for at være medlem af Al-Dawa partiet. Herefter blev ansøgeren anholdt og afhørt om broderens forhold. Han blev løsladt, da han ikke havde nogen oplysninger, men blev efterfølgende overvåget, ligesom han blev pålagt meldepligt. Efter sine søskendes udrejse, blev ansøgeren afhørt og tvunget til at reparere biler gratis for myndighederne på sit værksted. Efter en anholdelse i 2000, hvor ansøgeren blev udsat for hårdhændet behandling, udrejste ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i 1986 havde været tilbageholdt i 10 dage, og at han i august 2000 var blevet tilbageholdt i ca. fire uger og udsat for hårdhændet behandling, hvilket resulterede i, at han blev hospitalsindlagt i ca. fem måneder. Efter udskrivningen vendte ansøgeren tilbage til sit hjem, hvorefter han solgte sit hus og sin forretning. Nævnet fandt ikke, at den chikane, som ansøgeren gennem årene havde været udsat for i form af to tilbageholdelser, hvorunder han var blevet hårdhændet behandlet, samt meldepligt, havde haft en sådan intensitet, at det kunne anses for asylbegrundende forfølgelse. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv. Den omstændighed, at ansøgerens fætter var leder af

den shiitiske opposition og opholdt sig i Iran, kunne heller ikke give grundlag for asyl. Nævnet fandt endvidere, at ansøgeren måtte antages at kunne vende tilbage til hjemlandet uden at være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR12/178

Nævnet **stadfæstede i februar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1949. Indrejst i januar 2002. Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim af trosretning. **Flytningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren formentlig i 1991 første gang blev afhentet af personer fra det lokale Baath-kontor og presset til at betale penge for at undgå yderligere problemer. Ansøgeren blev ikke beskyldt for noget konkret, og han havde ikke i øvrigt konflikter med de irakiske myndigheder eller Baath-partiet. I de følgende cirka ti år blev ansøgeren muligt hver anden måned opsøgt af forskellige medlemmer fra Baath-kontoret, der afpressede ansøgeren for pengebeløb eller tjenesteydelser. Der var ikke tale om, at ansøgeren blev truet til at blive medlem af Baath-partiet. Uden konkret årsag blev henvendelserne om penge hyppigere i perioden fra oktober til december 2001. Ansøgeren havde i nogen grad forklaret forskelligt om henvendelsernes antal, men nævnet lagde til grund, at der var tale om otte til ni henvendelser i løbet af disse to måneder. Også her undgik ansøgeren yderligere ved at betale. Ved den sidste henvendelse i midten af december 2001 opstod der imidlertid et skænderi, hvor ansøgeren fremsatte ukvemsord mod de medlemmer fra Baath-kontoret, der krævede penge. De truede ansøgeren, fordi han ikke ville melde sig ind i Baath-partiet. Oprinnet fandt sted på gaden ved ansøgerens arbejdsplads, og ansøgeren tog hjem og opholdt sig i den følgende tid indtil udrejsen i midten af januar 2002 ikke på bopælen om dagen, men ansøgeren havde forklaret forskelligt om, hvorvidt han var på bopælen om natten, eller om han alene var på besøg om eftermiddagen. Nævnet lagde vægt på, at der ikke var myndighedshenvendelser eller henvendelser fra Baath-partiet i perioden indtil udrejsen. Ved vurderingen af ansøgerens situation lagde nævnet vægt på, at ansøgeren primært måtte anses for udsat for chikane fra medlemmer af Baath-partiet for at opnå betaling og tjenesteydelser, og at ansøgeren først ved den sidste henvendelse blev truet i anledning af sin modstand mod deltagelse i Baath-partiet. Nævnet fandt ikke, at denne trussel på baggrund af ansøgerens situation i øvrigt kunne antages at medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede efterstræbelser. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke i øvrigt var udsat for konflikter eller overgreb eller i øvrigt havde aktiviteter eller en social position, som i særlig grad kunne anses for at eksponere ansøgeren over for Baath-partiet eller myndighederne. Henset til det oplyste i baggrundsmaterialet om sanktioner overfor afslag på deltagelse i Baath-partiet, fandt nævnet samlet ikke, at ansøgeren på den ovennævnte baggrund kunne anses for at risikere en forføl-

gelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde herved yderligere vægt på blandt andet UNHCR's oplysninger om muligheden for indrejse. BR12/179

Nævnet meddelte i **februar 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1957. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er shia-muslim og kom fra den myndighedskontrollerede del af Irak. Han havde ikke været medlem af politiske partier og havde ikke været politisk aktiv. Nævnet lagde til grund, at to af ansøgerens sønner var søgt hvervet til Fiday Saddam. Ansøgeren havde imidlertid mod betaling af bestikkelse undgået, at hvervningsforsøget blev fulgt op. Nævnet kunne endvidere lægge til grund, at ansøgeren var blevet opfordret til at tilslutte sig Jerusalemhæren, og at han i den forbindelse var kommet i håndgemæng med en mukhtar fra Baath partiet, og at der under håndgemængen fra mukhtarens pistol var blevet affyret et skud, der sårede mukhtarens ledsager i benet. Da det ikke var lykkedes ansøgerens bror at få en ordning i stand med mukhtaren, der havde indberettet forholdet til sikkerhedspolitiet og Baath-partiet, udrejste ansøgeren af hjemlandet. Efter en samlet vurdering af ovenstående hændelsesforløb fandt nævnet det overvejende betænkeligt at antage, at ansøgeren ville kunne vende tilbage til hjemlandet uden at komme i myndighedernes søgelys på asylbegrundende måde. BR12/180

7.19.2 Militære forhold

Nævnet **stadfæstede i januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født 1959. Indrejst i juli 2001. I 1999 forlod ansøgerens broder Irak, hvorefter ansøgeren blev anholdt af personer fra Fiday Saddam. I slutningen af maj 2001 blev en af ansøgerens venner anholdt af sikkerhedstjenesten, idet han blev beskyldt for at have uddelt løbesedler. Vennens bopæl blev ransaget, i hvilken forbindelse sikkerhedstjenesten tog nogle bøger, som ansøgeren havde skrevet i, samt nogle billeder af ansøgeren og vennen. Efterfølgende blev ansøgerens bopæl ransaget. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim fra Hella i den myndighedskontrollerede del af Irak, at han ikke havde været medlem af nogen politisk eller religiøs organisation eller i øvrigt været politisk aktiv, og at han udrejste legalt og problemfrit. En tilbageholdelse i en måned i begyndelsen af 1999 og nogle efterfølgende indkaldelser til efterretningstjenesten kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Tilbageholdelsen var en enkeltstående episode, som lå tilbage i tiden og var begrundet i broderens forhold, ligesom ansøgeren blev løsladt uden sigtelse. Hertil kom, at ansøgeren havde forklaret divergerende om efterfølgende indkaldelser til afhøring hos efterretningstjenesten. Ansøgeren havde først for nævnet oplyst, at disse fortsatte efter årsskiftet 1999/2000.

På grund af det sene fremkomsttidspunkt kunne nævnet ikke lægge denne udbyggede forklaring til grund. Herudover måtte det tillægges vægt, at ansøgeren havde oplyst, at de enkelte afhøringer var kortvarige, ligesom han ikke havde været udsat for fysiske overgreb. Ansøgerens oplysninger om at være blevet forsøgt hvervet til Jerusalemhæren kunne heller ikke begrunde asyl. Efter ansøgerens egen forklaring havde der alene været tale om generelle hvervningsforsøg, og ansøgeren havde ikke været udsat for repressalier i den anledning. Hertil kom, at ansøgeren havde forklaret upræcist om de pågældende forsøg på hvervning. Endelig måtte det tillægges vægt, at ansøgeren havde forklaret upræcist med hensyn til, at han skulle være eftersøgt af myndighederne på grund af vennens forhold. Ansøgerens antagelse herom beroede alene på formodninger. Det samme var tilfældet med hensyn til, hvad myndighederne måtte have fundet under ransagningerne. Hertil kom, at ansøgeren havde forklaret divergerende om sit kendskab til indholdet af vennens løbesedler, ligesom det måtte tillægges vægt, at ansøgeren på trods af det ikke helt kortvarige venskabsforhold havde oplyst, at han ikke havde haft nærmere kendskab til vennens aktiviteter. Såfremt det måtte lægges til grund, at ransagningen havde fundet sted hos ansøgeren, kunne det efter det foreliggende alene antages, at den havde været af generel karakter. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR12/181

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1976. Indrejst i august 2001. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgeren havde forklaret, at han i 1997 gjorde tjeneste for Folkehæren i tre måneder og herefter blev hjemsendt. Han blev efter sin forklaring opfordret til at tiltræde i Fiday Saddam i april 2000. Ansøgeren havde endvidere forklaret, at denne opfordring ikke blev fulgt op af myndighederne, da der på det tidspunkt var rekrutteret tilstrækkeligt mange. Ansøgeren havde efter sin egen forklaring efterfølgende opholdt sig på sin hjemegn, uden at myndigheder havde iværksat sanktioner som følge af, at han havde undladt at efterkomme opfordringen. Nævnet fandt allerede på grundlag af ansøgerens egen forklaring, at ansøgeren ikke som følge af disse forhold havde et asylbegrundende udestående med myndighederne. Ansøgeren havde endelig forklaret, at han var forsøgt hvervet til Jerusalemhæren i april 2001, men undlod at efterkomme opfordringen. Uanset om dette blev lagt til grund, var der ikke efter de foreliggende baggrundsoplysninger grundlag for at antage, at ansøgeren som følge af udeblivelsen risikerede en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf. Nævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller

at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR12/182

7.19.3 Etniske og religiøse forhold

Nævnet meddelte i **januar 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Irak, født i 1926 (M) og 1944 (K). Indrejst i marts 2000. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Nævnet lagde vægt på, at ansøgerne tilhører det turkmenske mindretal i Irak, og at den mandlige ansøger gennem en lang årrække havde fremstået som en person af betydning i Kirkuk, navnlig i forbindelse med sin undervisning i engelsk på universitetsniveau samt for sin tilkendegivne støtte til den turkmenske sag, ligesom den mandlige ansøger, der grundet sygdom var gået på pension i 1977, havde tilkendegivet, at han ikke ønskede at agitere eller skrive for Baath-partiet. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerne og navnlig den mandlige ansøger havde været udsat for de irakiske myndigheders henvendelser, herunder korte tilbageholdelser af den mandlige ansøger, i forbindelse med sønnernes udrejse i 1991 og 1992, idet de to sønner havde unddraget sig værnepligt, og hvorefter navnlig den mandlige ansøger var blevet udsat for et pres for at bringe sønnerne tilbage. Nævnet lagde endelig til grund, at en nabo og god bekendt havde advaret ansøgerne i 1995 om, at den mandlige ansøger risikerede pågribelse, hvorefter ansøgerne, uden at sælge deres faste ejendom, havde skaffet sig udrejsetilladelse til Tyrkiet blandt andet ved betaling af bestikkelse og ved den bekendtes hjælp og derpå straks udrejste. Ansøgerne havde herefter opholdt sig i Istanbul i perioden 1995 til 1999, hvor ansøgerne rejste legalt til Danmark på besøgsvisum, herunder havde den mandlige ansøger i februar 2000 fået fornyet sit irakiske pas på den irakiske ambassade i Tyrkiet. Det bemærkedes herved, at ansøgerne havde forklaret, at passet var blevet udstedt ved hjælp af en forbindelse og ved hjælp af betaling af betydelig bestikkelse, uden at den mandlige ansøger var kommet til stede på ambassaden. Ved vurderingen af ansøgernes situation ved en tilbagevenden lagde nævnet afgørende vægt på, at den mandlige ansøger, således som det var dokumenteret ved fremlæggelse af publicerede artikler til sagen, under opholdet i Istanbul havde skrevet en lang række artikler navnlig om turkmenske forhold, men med udtalt kritik af de irakiske myndigheders fremfærd herunder overfor turkmenere i Kirkuk-området. Når dette blev sammenholdt med ansøgernes baggrund og det oplyste om ansøgernes alder og helbredsforhold og ansøgernes fremtræden i nævnsmødet, fandt nævnet samlet ikke at kunne afvise, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Irak risikerede at komme i de irakiske myndigheders søgelys på en måde, som det ikke kunne kræves, at ansøgerne blev udsat for. Nævnet fandt herefter samlet, at ansøgerne havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse 711 af 1. august 2001. BR12/183

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1954. Indrejst i oktober 2001. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgeren var irakisk statsborger fra den regeringskontrollerede del af Irak. På baggrund af ansøgerens oplysninger til politiet i oktober 2001 kort efter indrejsen og i asylansøgningsskemaet i november 2001 lagde nævnet til grund, at ansøgeren først og fremmest var udrejst, fordi han var utilfreds med de generelle levevilkår i Irak og ønskede en bedre fremtid for sine børn. De generelle vilkår i den regeringskontrollerede del af Irak, herunder for shia-muslimer og beduiner, kunne imidlertid ikke begrunde asyl i Danmark. Ansøgeren havde dernæst som asylmotiv angivet, at han var blevet tvangsrekrutteret til Jerusalemhæren. Også hvis dette var sandt, kunne det ikke begrunde asyl i Danmark, idet ansøgeren ikke ved at være flygtet fra indrulleringen udsatte sig for en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf, hvis han vendte tilbage, jf. særligt Udlændingestyrelsens og UK Home Offices fact-finding rapport af august 2002. BR12/184

Nævnet meddelte i **januar 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1960. Indrejst i juli 2001. Ansøgeren er etnisk keldaner og kristen af trosretning. Ansøgerens udlejer, der var svoger til Saddam Hussein og kaptajn i Revolutionsgarden, hånede og ydmygede ansøgeren på grund af ansøgerens religiøse tilhørsforhold. Ansøgerens udlejer sagde blandt andet, at kristne var beskidte, ligesom han tvang ansøgeren til at danse nøgen foran kvinder og skød efter ansøgeren. **Flygtningesnævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om forholdene inden udrejsen til grund. Det fremgik blandt andet heraf, at ansøgeren var kristen og ikke havde været politisk aktiv. Ansøgeren indgik i 1996 en lejeaftale vedrørende en frisørsalon. Udlejer udsatte fra 1999 frem til udrejsen ansøgeren for en række grove chikanerier og ydmygelser, og nævnet ville ikke afvise, at ansøgeren som forklaret havde været tilbageholdt i en periode på 18 dage i 2001, hvorunder han var blevet udsat for overgreb. Efter løsladelsen måtte han konstatere, at udlejer havde overtaget lejemålet uden at ville refundere ansøgerens depositum, der udgjorde et betydeligt beløb. Ansøgeren blev truet til at flytte fra sin bopæl og til ikke at tage nyt arbejde. Nævnet fandt ikke at kunne afvise, at udlejer var kaptajn i revolutionsgarden og med slægtsmæssige forbindelser til det herskende styre i Irak. Under disse omstændigheder fandt nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for asylrelevante overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/185

7.19.4 Nordirak/ Tilknytning til Nordirak

Nævnet **stadfæstede i januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1936. Indrejst i november 1995. **Flygt-**

ningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder fra Sulaimania i det nordlige Irak, hvor ansøgeren var født og opvokset, at hun ikke havde været medlem af noget politisk parti, at hun hverken havde været sigtet eller straffet, at hun ikke havde haft problemer med de kurdiske myndigheder, at hun fik udstedt et ægte nationalitetspas i 1991, og at hun udrejste problemfrit. Det måtte endvidere tillægges vægt, at ansøgeren udrejste af hjemlandet i 1992, og at hun først ansøgte om asyl i august 2001. Endvidere måtte det tillægges vægt, at to afhøringer hos myndighederne i 1987 og 1990 var af meget kort varighed og alene vedrørte spørgsmål om ægtefællens og sønnernes opholdssted, og at den chikane fra myndighedernes side, som ansøgeren havde oplyst at være udsat for, ikke havde haft et sådant omfang og intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Hertil kom, at ansøgeren til samtalereferatet havde oplyst, at hun hverken frygtede de kurdiske eller de irakiske myndigheder, men at hun ikke kunne klare sig økonomisk ved en tilbagevendende. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen. Såfremt ansøgeren ikke fandt at kunne vende tilbage til den myndighedskontrollerede del af Irak, fandtes hun efter det foreliggende at kunne tage ophold i det nordlige Irak uden at risikere asylbegrundende forfølgelse. Der blev herved lagt vægt på oplysningerne om ansøgerens personlige forhold, herunder oplysninger om, at hun fortsat havde nære slægtninge og bekendte i det nordlige Irak, og at det herved måtte antages, at hendes netværk netop havde haft et sådant omfang og karakter, at hun havde været i stand til at skjule sig for myndighederne frem til udrejsen af hjemlandet. BR12/186

7.20 Iran

7.20.1 Politiske forhold

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i februar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1962. Indrejst i september 2001. Ansøgeren havde forklaret, at han havde været tilhænger af Tudeh-partiet og havde støttet studenterpolitiske bevægelser. Ansøgerens broder havde haft lignende aktiviteter og fik problemer på grund af dette. I 1999 deltog ansøgeren i en studenterdemonstration. Et par dage senere blev ansøgeren anholdt, udsat for vold og afhørt omkring sin deltagelse i demonstrationen. I 2000 skulle ansøgeren deltage i et partimøde, men han blev angrebet af Hizbollah. Det lykkedes ham at flygte, men ansøgerens arbejdsplads blev opsøgt, og to til tre af ansøgerens kompagnoner blev anholdt. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde haft politiske aktiviteter, men ansøgeren kunne ikke anses for at være profileret inden for de bevægelser, som han havde oplyst, at han havde haft tilknytning til. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt i en måned i august 1999, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøge-

48 tilladelser

103 stadfæstelser

ren havde sandsynliggjort, at han var i de iranske myndigheders søgelys, da han udrejste eller ville blive udsat for forfølgelse ved en tilbagevenden. Det måtte lægges til grund, at ansøgeren efter den angivelige løsladelse genoptog sit arbejde som selvstændig erhvervsdrivende, uden at der blev foretaget yderligere retsskridt, og uden at hans firma havde nævneværdige problemer med myndighederne. Det møde, som ansøgeren havde forklaret, at han skulle deltage i i august 2000, foregik i fuld offentlighed. Flygtningenævnet ville ikke afvise, at ansøgeren i sin firmabil var impliceret i en episode, hvorunder hans bil blev beskadiget, og han selv og hans passagerer blev udsat for vold af Hizbollah-tilhængere. Ansøgeren blev ikke nærmere afhørt og havde mulighed for at køre derfra, da også flere andre biler blev angrebet. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at denne episode skulle have ført til ransagning mod firmaet og anholdelse af flere medindehavere. Det fandtes påfaldende, at ansøgeren ikke efterfølgende havde skaffet sig oplysninger om de angiveligt anholdte. Det måtte endvidere tillægges vægt, at ansøgeren ifølge sin forklaring kunne opholde sig uden problemer hos sin søster i en uge efter den angivelige ransagning. Endelig var det af afgørende betydning for Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren ikke straks efter den angivelige ransagning, som han anså for rettet mod ham, tog skridt til at flygte, at ansøgeren kunne opholde sig i et år i Iran, hvorunder han gentagne gange havde kontakt med sin familie, uden at have problemer, og at ansøgeren udrejste gennem Teheran lufthavn, som efter det oplyste har en omfattende sikkerhedskontrol. Efter den anførte bevisvurdering fandtes der ikke grundlag for at udsætte sagen på indhentelse af en torturundersøgelse. BR12/187

Nævnet meddelte i **oktober 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1974. Indrejst i juni 2002. Ansøgeren havde oplyst, at han havde siddet fængslet fra 1996 til 2000 for politisk virksomhed mod styret. I september 2001 deltog ansøgeren i en sympatidemonstration for USA. Demonstrationen blev optaget på video, og ansøgeren blev genkendt af myndighederne. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgerens farbror, der opholder sig i Danmark, er således kendt og aktiv for Monarkisterne. Ansøgeren havde selv været aktiv for monarkisterne og som følge heraf fængslet i omkring fire år, hvorunder han i en kortere periode blev undergivet tortur. Han fortsatte efter løsladelsen sine aktiviteter, men dog på et mere begrænset niveau. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren var blevet identificeret i forbindelse med demonstrationer mod styret og for USA i efteråret 2001, og at han var flygtet, efter at faderen var blevet opsøgt af myndighederne og spurgt om ansøgerens opholdssted. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at det måtte antages, at ansøgeren risikere-

de forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af sine politiske aktiviteter. BR12/188

Nævnet meddelte i **oktober 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1972. Indrejst i marts 2002. Ansøgeren havde oplyst, at han var medlem af en politisk organisation ved navn "Den Nationalreligiøse Bevægelse". Ansøgeren skrev som journalist på en avis flere systemkritiske artikler. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således skrevet regeringskritiske artikler i forskellige aviser, herunder om kvinders forhold. Selvom artiklerne var skrevet under pseudonym, kunne Flygtningenævnet ikke afvise, at ansøgeren var blevet identificeret som forfatter til artiklerne. Nævnet lagde herved navnlig vægt på ansøgerens oplysninger om en kildes forsvinden, en kollegas død og en anden kollegas flugt. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren havde været tilbageholdt nogle gange i forbindelse med blandt andet lukningen af den avis, som han arbejdede på. Flygtningenævnet fandt herefter, at det var sandsynliggjort, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af sin politiske overbevisning. BR12/189

7.20.2 Studenterdemonstrationer

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1956. Indrejst i juli 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i 1999 deltog i en demonstration og i den forbindelse var tilbageholdt i en længere periode, hvorunder hun var udsat for hårdhændet behandling. Henset til at ansøgeren blev løsladt, og at der ikke efterfølgende blev rejst tiltale mod hende, ligesom hun kort efter fik udstedt et pas og i juli 2000 udrejste legalt, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden kunne antages at være i risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af dette forhold. Ansøgeren havde endvidere som begrundelse for sin ansøgning henvist til, at hun i 2000 umiddelbart før sin udrejse deltog i en demonstration i Teheran sammen med sin søn, og at myndighederne efterfølgende havde identificeret hende, hvilket resulterede i, at hendes søn blev tilbageholdt i 2 dage, ligesom hendes ægtefælle blev fyret som følge af en dom afsagt in absentia over hende. Uanset om ansøgeren havde deltaget i en demonstration som anført, fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren efterfølgende skulle være blevet identificeret og dømt in absentia. Flygtningenævnet henviste i den forbindelse til nogle af Udlændingestyrelsen indhentede oplysninger om nogle dokumenter, som ansøgeren havde fremlagt til belysning heraf. Flygtningenævnet fandt det således ikke sandsynliggjort, at ansøgeren som følge af dette forhold ville være i risiko for asylbegrundende

forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet fandt endelig ikke, at det fysiske overgreb, som ansøgeren havde været udsat for i 1999, kunne begrunde, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i hjemlandet i et år efter forholdet, og at ansøgeren først efter flere måneders ophold i Danmark indgav ansøgning om asyl. BR12/190

7.20.3 Religiøse forhold og konvertering

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i februar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1955. Indrejst i marts 2002. Ansøgeren havde forinden indrejsen i Danmark haft ophold i Sverige og Norge i perioden 1999-2002. **Flygtningenævnet** lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren havde forklaret, at han var overbevist kristen, fra han var 14 år gammel. Han havde til de danske asylmyndigheder forklaret, at han ikke havde været i nogen kirke i Iran, og at han ikke var blevet døbt i Iran, idet det var for farligt. Der var således intet, der tydede på, at ansøgeren ved udrejsen var i de iranske myndigheders søgelys. Ansøgeren blev først døbt under asylbehandlingen i Sverige. Ansøgeren havde haft særdeles begrænsede aktiviteter i Norge og Sverige. Han kunne således ikke tale svensk eller norsk og havde på et tidspunkt forklaret, at han var analfabet. Han havde heller ingen aktiviteter haft af betydning i Danmark. Flygtningenævnet kunne herefter ikke lægge til grund, at de iranske myndigheder ville interessere sig for ansøgerens religiøse forhold ved en tilbagevenden. En fremlagt artikel med billede af ansøgeren i en svensk avis af religiøst tilsnit kunne heller ikke her i landet tillægges nogen vægt. BR12/191

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1978. Indrejst i december 2000. Ansøgeren havde under sagen blandt andet forklaret, at hendes nu afdøde ægtefælle, som havde haft ophold i Danmark, var blevet tvunget til at samarbejde med Mujahedin under krigen mellem Iran og Irak, at ansøgeren var blevet opsøgt af de iranske myndigheder, der ønskede, at ansøgeren samlede og videregav informationer om ægtefællen, og at nogle ukendte arabiske personer havde henvendt sig i forbindelse med ægtefællens kristne begravelse i Danmark og skændet liget af ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren forklarede endvidere, at hun under opholdet i Danmark var konverteret til kristendommen, og at hun var blevet døbt. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren på intet tidspunkt havde været politisk aktiv. Ansøgerens afdøde ægtefælle var ifølge ansøgerens oplysninger heller ikke politisk aktiv, inden han blev taget til fange og tvunget ind i en Mujahedin-gruppe. Ansøgeren kunne efter indgåelsen af ægteskabet udrejse legalt fra Iran. Det fandtes herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren

forud for udrejsen havde været i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle skulle være kontaktet af den samme navngivne person knyttet til efterretningstjenesten. Som anført havde ansøgerens ægtefælle været en uprofileret person, som udrejste fra Iran for mere end 10 år siden, og forklaringen om henvendelserne virkede ikke troværdig. Det måtte endvidere tillægges vægt, at ansøgeren under sagen havde forklaret udbyggende, herunder at der skulle have været et asylrelevant forhold i forbindelse med begravelsen af ægtefællen. En gennemgang af en fremlagt video kunne ikke underbygge dette. Ansøgerens henvisning til, at hun nu var konverteret, fandtes ikke asylbegrundende, allerede fordi dette ikke kunne antages at være de iranske myndigheder bekendt. BR12/192

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1963. Indrejst i december 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som væsentligste asylmotiv havde henvist til, at han frygtede at blive forfulgt – muligt henrettet – ved sin tilbagevenden til Iran, idet han var konverteret fra islam til kristendom. Ansøgeren forklarede på en række punkter forskelligt, ligesom han i første omgang fortiede, at han i perioden fra september 1996 til januar 1999 opholdt sig i Østrig, hvor han fik afslag på asyl. Det svækkede selvsagt ansøgerens troværdighed. Flygtningenævnet lagde dog i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, om at hans moder var assyrisk kristen, og at ansøgeren i perioden fra 1985 til 1997 opholdt sig i Tyrkiet, hvor han blandt andet studerede til læge. Det blev videre lagt til grund, at ansøgeren var konverteret fra islam til kristendommen, ligesom det kunne lægges til grund, at han i 1996 blev tilbageholdt af de iranske myndigheder – i forbindelse med en besøgsrejse til sin familie – og at det lykkedes ham at blive løsladt på grund af bestikkelse. Det blev endvidere lagt til grund, at ansøgeren ikke havde været i Iran siden tilbageholdelsen i 1996, og at han i perioden fra 1996 til sin indrejse i Danmark i december 2001 blandt andet havde arbejdet som læge i hjælpeorganisationer under den presbyterianske kirke i både Tyrkiet og Aserbajdsjan. Endelig blev det lagt til grund, at ansøgeren kunne være blevet eksponeret i forhold til de iranske myndigheder, da han i marts 1998 konverterede til den protestantiske kirke i Salzburg i Østrig. Under hensyn til de iranske myndigheders interesse for ansøgeren i 1996 sammenholdt med ansøgerens langvarige ophold uden for Iran fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at de iranske myndigheder ville vise interesse for hans person allerede som følge heraf ved en tilbagevenden til Iran. Når dette sammenholdtes med ansøgerens betydelige religiøse aktiviteter særligt i Aserbajdsjan og Tyrkiet for den presbyterianske kirke, fandt Flygtningenævnet endvidere, at der var en betydelig risiko for, at ansøgeren nu var eller ville blive eksponeret i forhold til de iranske myndigheder, at det ikke kunne kræves, at han vendte tilbage til

Iran. Ansøgeren opfyldte derfor betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/193

Nævnet meddelte den i **december 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1978. Det fremgår af sagen, at ansøgeren indrejste i Danmark i juli 2001, og at han blev meddelt afslag på opholdstilladelse i Flygtningenævnet i september 2003. Under henvisning til, at ansøgeren var blevet eksponeret i den danske presse, genoptog Flygtningenævnet efter anmodning fra ansøgeren sagen til skriftlig behandling. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede forfølgelse, fordi han var konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet kunne ved afgørelsen af september 2003 lægge til grund, at ansøgeren fra 1997 havde næret interesse for kristendommen, men kunne ikke lægge til grund, at ansøgerens religiøse overbevisning var kommet til de iraniske myndigheders kendskab. Ansøgeren var først blevet døbt efter sin indrejse i Danmark. Ansøgeren havde efter Flygtningenævnets afgørelse taget ophold i en dansk kirke, hvor han sultestrejkede over en længere periode. Sagen var i forbindelse hermed genstand for en omfattende presseomtale, hvorunder ansøgeren havde udtalt sig, ligesom han havde været afbilledet. Ansøgerens aktiviteter i forskellige kristne sammenhænge i Danmark havde desuden været omtalt. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne udelukkes, at ansøgeren under de nu foreliggende omstændigheder var blevet eksponeret på en sådan måde, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. nr. BR12/194

7.20.4 Familieretlige problemer

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1967. Indrejst i juli 2001. Ansøgeren havde oplyst, at hun var blevet skilt fra sin ægtefælle i 2001, og at ansøgeren samt hendes niårige datter udrejste, fordi ægtefællen ville bortgifte datteren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var udrejst af hjemlandet på ægte pas, og at hun ved ankomsten her til landet tog ophold hos noget familie. Ansøgeren indgav ikke straks ansøgning om asyl. Ved sagens begyndelse fremkom ansøgeren med nogle oplysninger som asylmotiv, som hun på nævnet fragik som urigtige. I forbindelse med ansøgningen anvendte hun et falsk dokument. Ansøgeren afgav divergerende forklaring om, hvornår den tidligere ægtefælle, som hun samlevede med, blev fængslet. Det fremgik videre, at ansøgeren havde opnået skilsmisse fra den tidligere ægtefælle, der under skilsmissesagen var repræsenteret af familiemedlemmer. Ansøgeren opnåede i den forbindelse forældremyndigheden over datteren. Ansøgeren havde fortsat

i hjemlandet en række familiemedlemmer boende, herunder sin fader. Under de således foreliggende uafklarede omstændigheder, fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren eller dennes datter var i konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR12/195

7.20.5 Seksuelle forhold

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **april 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1971. Indrejst i februar 2001. Ansøgeren havde oplyst, at hun var aktiv for Mujahedin Khalqh. Hun indsamlede penge for organisationen, kopierede kassettebånd og uddelte disse, ligesom hun besøgte løsladte fanger fra fængslet. Ansøgeren havde i mange år ønsket at blive skilt fra sin ægtefælle, hvilket denne ikke ønskede. Efter ansøgerens udrejse fortalte ægtefællen myndighederne om ansøgerens politiske aktiviteter. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge til grund, at ansøgerens beskudne politiske aktiviteter var de iranske myndigheder bekendt. Det kunne således ikke lægges til grund, at ansøgerens ægtefælle havde angivet hendes familiemedlemmer eller ansøgeren. Flygtningenævnet måtte imidlertid lægge til grund, at ansøgeren i hjemlandet ikke kunne blive skilt fra sin ægtefælle, som ønskede at opretholde ægteskabet. Da ansøgeren her i landet havde fået et barn med sin nuværende samlever, kunne det ikke kræves, at ansøgeren skulle forlade sit barn, og da det af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgik, at ansøgeren i Iran risikerede henrettelse for utroskab, burde det ikke kræves, at ansøgeren skulle vende tilbage til hjemlandet. BR12/196

Nævnet **stadfæstede** i **august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1969. Indrejst i april 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, og at han som asylmotiv henviste til, at han i en årrække havde haft et seksuelt forhold til sin fætters ægtefælle, og at han udrejste på grund af hendes graviditet med ham. Ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden overgreb fra fætteren, der var leder af et politisk/ideologisk kontor i et fængsel i Teheran. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for et asylbegrundende overgreb. Flygtningenævnet lagde blandt andet vægt på, at ansøgerens opfattelse af, at han, og ikke fætteren, havde gjort fætters ægtefælle gravid, alene beroede på formodninger. Flygtningenævnet fandt det påfaldende, at ansøgeren udrejste alene, blandt andet fordi fætters ægtefælle ikke kunne skaffe pas, og at parterne ikke indgik nærmere aftale om genoptagelse af kontakt efter ansøgerens udrejse. Det forekom endvidere påfaldende, at ansøgeren, der havde opholdt sig i Danmark i over et år, ikke havde forsøgt at skaffe oplysninger om fætters ægtefælles forhold og

om graviditetens forløb. Flygtningenævnet lagde efter ansøgerens egen forklaring til grund, at myndighederne ikke var bekendt med forholdet til fætterens ægtefælle. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at fætteren hverken før eller efter udrejsen havde haft kendskab til eller efterstræbt ansøgeren som følge af forholdet til ægtefællen. Ansøgerens opfattelse af, at ansøgerens egen ægtefælle var blevet tilbageholdt og afhørt om politiske aktiviteter, og at dette skulle være foranlediget af fætteren, byggede alene på formodninger. Ifølge ansøgerens egen forklaring havde myndighederne intet kendskab til, at han havde homoseksuelle tilbøjeligheder. Nævnet bemærkede, at ansøgeren først søgte om asyl i Danmark efter cirka halvanden måneds ophold i landet. Ansøgeren opfyldte på denne baggrund ikke betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR12/197

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Se resumé gengivet i kapitel 4.

7.21 Kroatien

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kroatien. Født i 1979. Indrejst i september 2001. Ansøgeren, som er født i Kroatien, måtte i 1991 sammen med sin familie flygte til Ungarn og siden Serbien, idet de havde været udsat for chikane og grove overgreb fra etniske kroateres side, og da Arkans Tigre nedbrændte familiens hus. Fra Serbien blev de, fordi ansøgerens far og ansøgeren var kroatisk statsborgere, sendt tilbage til Kroatien. I begyndelsen af halvfemserne var ansøgeren tilknyttet territorialforsvaret og måtte i den forbindelse slæbe lig. Ansøgeren befandt sig i perioden 1991-1995 forskellige steder i Kroatien. I marts 1995 blev ansøgeren tvangsmobiliseret til Arkans Tigre. Under oplæringen blev ansøgeren udsat for tortur, herunder i form af elektriske stød. I september 1995 lykkedes det ansøgeren at desertere. Han var herefter eftersøgt af Arkans Tigre og skjulte sig derfor i Vojvodina i Serbien og Montenegro, hvor hans opholdstilladelse imidlertid udløb i 1998. Samme år blev han indkaldt til at aftjene militærtjeneste i den serbiske hær i Kosovo, men efterkom ikke indkaldelsen. Han holdt sig skjult et stykke tid, før han forsøgte at rejse til Kroatien, men blev arresteret og tilbageholdt samt udsat for overgreb, herunder slag med et kabel, på en politistation. I 1999 lykkedes det ansøgeren at komme til Kroatien. Kort tid efter kaldte kroatisk politi ham til afhøring om en videofilm, der var blevet fundet i hans faders lejlighed med billeder af ansøgeren, mens han i 1991/1992 ikklædt serbisk militsuniform slæbte lig. Ansøgeren blev af det kroatisk politi foreholdt, at han ville blive sigtet for at have hjulpet serberne og for at have deltaget i væbnet modstand mod Kroatien, men han blev ikke formelt sigtet. Ansøgeren blev endvidere urigtigt beskyldt for at have deltaget i

0 tilladelser

7 stadfæstelser

krigsforbrydelser i forbindelse med det territoriale forsvar i en by, hvor han aldrig havde været. I 2000 blev en håndgranat kastet mod ansøgerens hus. Politiet anholdt ansøgeren for selv at have kastet granaten. Tilbagevendt fra politistationen skød naboer mod ansøgeren. Ansøgeren klagede til UNHCR. Dagen efter blev han tilbageholdt af kroatisk politi og udsat for overgreb. Dette gentog sig tre gange. I efteråret 2000 blev ansøgeren, i forbindelse med protester mod at en kroat beskyldt for krigsforbrydelser muligvis skulle sendes til Haag, tvunget til at fungere som chauffør for kroatiske soldater, der afbrændte beboede serbiske huse og skød mod serberne. Ansøgeren klagede efterfølgende forgæves til politiet. I januar 2001 blev ansøgeren indkaldt til militærtjeneste i den kroatiske hær. I februar 2001 blev ansøgerens bedstefar dræbt, idet han udenfor ansøgerens hus kørte over en landmine. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk serber fra Kroatien. Han er født og opvokset i Østkroatien. Fra 1995 til 1999 boede ansøgeren i Vojvodina i Serbien. Fra 1999 til marts 2001 boede han på ny i sin hjemby i Østkroatien. Fra marts 2001 til september 2001 boede han – med en kort afbrydelse – i Tyskland, hvorefter han rejste til Danmark og søgte asyl. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han frygtede forfølgelse af de kroatiske myndigheder og den kroatiske befolkning, da han blandt andet beskyldtes for krigsforbrydelser begået i 1991, ligesom han – tvangsmæssigt – i perioden marts – september 1995 var tilknyttet Arkans styrker i Østkroatien. Selvom det lagdes til grund, at ansøgeren i 1991 var tilknyttet serbiske styrker, der muligt havde begået krigsforbrydelser, fandt Flygtningenævnet ikke, at det kunne medføre, at han var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at han på dette tidspunkt kun var 12 år. Hvis der mod ansøgeren – på trods heraf – skulle blive rejst tiltale for krigsforbrydelser begået i 1991, var det Flygtningenævnets vurdering, at der med de foreliggende baggrundsoplysninger om Kroatien, herunder om retssystemet, ikke var grundlag for at fastslå, at ansøgeren ikke skulle få en retfærdig rettergang, eller at han skulle blive idømt en uforholdsmæssig straf. Det samme gjaldt ansøgerens handlinger i 1995 i forbindelse med tilknytningen til Arkans styrker. De oplevelser, som ansøgeren havde gennemlevet under sit ophold i Kroatien i øvrigt i perioden 1991 – 1995, kunne heller ikke føre til asyl. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at disse lå langt tilbage i tid. De oplevelser – og mulige overgreb – som ansøgeren blev udsat for under sit ophold i Vojvodina i 1995 – 1999 kunne ikke tillægges betydning i denne asylsag, hvor ansøgeren vurderedes i forhold til Kroatien. De oplevelser, som ansøgeren blev udsat for fra 1999 til marts 2001, herunder at ansøgerens farfader muligt var blevet dræbt af en landmine, kunne heller ikke føre til, at han var omfattet af udlændingelovens § 7. Efter Flygtningenævnets vurdering var der således ikke tale om asylbegrundende myndighedsforfølgelse, ligesom chikanen mv. fra lokalbefolkningen heller ikke kunne føre til andet resultat.

Ansøgeren måtte i givet fald henvises til at søge myndighedernes beskyttelse – eventuelt ved klage til overordnet myndighed. Ansøgeren havde i øvrigt ikke sandsynliggjort, at han skulle have et sådant personligt modsætningsforhold til den øverste politimyndighed i sin hjemby i Østkroatien, at dette kunne medføre asyl. Flygtningenævnet lagde i øvrigt i den forbindelse vægt på, at ansøgeren i sommeren 2001 tog tilbage til Kroatien på en 14-dages sommerferie. Det forhold, at ansøgeren muligt var eller ville blive indkaldt til militærtjeneste, kunne heller ikke føre til asyl efter udlændingelovens § 7. Endelig kunne de generelle forhold for etniske serbere i Kroatien – herunder i lyset af beskrivelsen i ICG's rapport fra december 2002 – heller ikke føre til, at ansøgeren som følge af de generelle forhold opfyldte betingelserne for at opnå asyl efter udlændingelovens § 7. BR12/198

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, hvor den mandlige ansøger er statsborger i Kroatien, og den kvindelige ansøger er statsborger i Serbien og Montenegro, samt et barn. Født i 1960 (M) og 1961 (K). Indrejst i marts 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at den mandlige ansøger i 1989 blev gift med den kvindelige ansøger og siden 1993 havde boet med hende i Serbien og Montenegro. Den kvindelige ansøger er serbisk-montenegrinsk statsborger og etnisk roma, men er født i Zagreb, hvor hun havde boet i et længere tidsrum. Flygtningenævnet vurderede den mandlige ansøger asylretlig i forhold til Kroatien, og den kvindelige ansøger i forhold til Serbien og Montenegro. Flygtningenævnet kunne på en række punkter ikke fæste lid til ansøgernes forklaringer, fordi der var forklaret forskelligt under sagen, ligesom forklaringerne var udbygget væsentligt. Eksempelvis havde den mandlige ansøger først under et møde med Dansk Flygtningehjælp forklaret, at han under opholdet i Serbien og Montenegro ofte blev standset i sin bil af politiet og afkrævet penge for at kunne køre videre. Endvidere havde ansøgerne først under samtalen med Udlændingestyrelsen nævnt, at den mandlige ansøger to gange var blevet overfaldet under et cafeophold, hvilket ifølge den mandlige ansøger var sket i 1996 og ifølge den kvindelige ansøger i 1999. Under mødet med Dansk Flygtningehjælp havde den mandlige ansøger derimod forklaret, at han siden 1994 havde fået tæv flere gange om ugen af forskellige mennesker, herunder teenage-drengbander. I nævnet havde han yderligere forklaret, at han var blevet stukket i det ene ben med en bajonet. På samme måde havde ansøgerne til Udlændingestyrelsen forklaret, at de to eller tre gange modtog telefoniske trusler, mens de til Dansk Flygtningehjælp og i nævnet havde forklaret, at de modtog telefontrusler helt fra 1994 og i den seneste tid mange opringninger pr. nat. Herunder blev der blandt andet truet med seksuelle overgreb mod ansøgernes børn. Endelig havde ansøgerne forklaret forskelligt med hensyn til, om de anmeldte truslerne og chikanen til politiet og hvor ofte. Flygt-

ningenævnet kunne herefter alene lægge til grund, at ansøgerne og deres børn havde været udsat for forskellig verbal chikane fra lokalbefolkningen først i Kroatien og efter 1993 også i Serbien og Montenegro. Der var imidlertid ikke grundlag for at antage, at denne chikane havde haft en sådan art og omfang, at det kunne betegnes som forfølgelse eller tilsvarende overgreb, jf. udlændingelovens § 7, og det kunne heller ikke lægges til grund, at ansøgerne havde søgt myndighedernes beskyttelse. At en bekendt af den mandlige ansøger havde forsøgt at skyde ham cirka 1993 i Kroatien, inden ansøgernes udrejse til Serbien og Montenegro, var uden betydning for sagen, idet det var en enkeltstående handling fra en privat person og lå langt tilbage i tiden, og idet den mandlige ansøger ikke havde forsøgt at anmelde forholdet til politiet. På den anførte baggrund kunne det ikke antages, at nogen af ansøgerne var asylrelevant forfulgt eller udsat for tilsvarende overgreb, hverken da de i 1993 udrejste af Kroatien til Serbien og Montenegro, eller da de i begyndelsen af 2001 udrejste herfra til Danmark. Det kunne heller ikke antages, at de ville risikere noget sådant, hvis de vendte tilbage, enten til Kroatien eller til Serbien og Montenegro. De generelle forhold i Kroatien og i Serbien og Montenegro for ægtepar med ansøgernes baggrund kunne ikke begrunde asyl i Danmark. BR12/199

7.22 Libanon

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002:

4 tilladelser

20 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** i **april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1975. Indrejst i Danmark i november 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været menigt medlem af Al-Tawhid-bevægelsen, at ansøgeren havde arbejdet på bevægelsens hospital og endvidere havde virket som vagt ved bevægelsens radiostation, at ansøgeren ikke havde deltaget i kamphandlinger med myndighederne, og at ansøgeren hverken var blevet straffet eller tilbageholdt. Efter det foreliggende kunne det ikke antages, at ansøgeren havde udført aktiviteter, der havde profileret ham i forhold til myndighederne. Der blev herved lagt vægt på, at ansøgeren flygtede fra myndighederne ved radiostationen i september 1997 og i Al-Dinneħ i slutningen af 1999 uden at komme i fysisk kontakt med myndighederne, og at ansøgeren under opholdet i Al-Dinneħ i øvrigt ikke var i kontakt med myndighederne. Ansøgeren havde først i samtalerreferatet oplyst, at hans bopæl var blevet ransaget tre gange. På grund af det sene fremkomsttidspunkt, da ansøgeren havde forklaret upræcist herom, og da ansøgerens oplysninger herom alene beroede på andenhåndsuplysninger, kunne der ikke lægges nogen vægt på denne udbyggede forklaring. På grund af det sene fremkomsttidspunkt kunne der heller ikke lægges nogen vægt på ansøgerens oplysninger om sit kendskab til et parlamentsmedlem i forbindelse med episoden i Al-Dinneħ. Efter det foreliggende var der således ikke holdepunkt for at antage, at myndig-

hederne skulle være bekendt med ansøgerens begrænsede aktiviteter for Al-Ta-whid-bevægelsen, og at han af denne grund skulle være eftersøgt af myndighederne. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren havde forklaret upræcist om udrejsen, herunder om sin færd i forbindelse hermed, og at ansøgeren først ansøgte om asyl i november 2000. Endelig blev der lagt vægt på Udenrigsministeriets notat af 24. juli 2001, hvorefter medlemskab af Al-Ta-whid-bevægelsen ikke i sig selv medfører risiko for forfølgelse. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/200

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født 1977. Indrejst i december 2001. Ansøgeren er etnisk araber og muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i et vist omfang havde arbejdet for SLAs efterretningstjeneste, der samarbejdede med den israelske efterretningstjeneste. Ansøgeren havde således navnlig opgaver i forbindelse med sin broder. Ansøgeren fungerede som chauffør for broderen, han hvervede medlemmer, og han deltog i sikring af området, herunder i forbindelse med broderens besøg eller besøg af en højerestående i SLAs efterretningstjeneste. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde givet oplysninger til SLAs efterretningstjeneste i et sådant omfang, at han havde modtaget løn herfor månedligt. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren først havde forklaret herom under nævnsmødet, selvom han i øvrigt havde redegjort udførligt for sine aktiviteter. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, fra de libanesiske myndigheders side ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det bemærkedes herved, at den straf, som ansøgeren eventuelt måtte blive idømt som følge af sin virksomhed, ikke kunne antages at blive uforholdsmæssig streng efter dansk retstradition. Nævnet fandt endvidere ikke, at ansøgerens aktiviteter havde haft et sådant omfang og karakter, at ansøgeren risikerede overgreb fra Hizbollah eller Amal, og at ansøgeren af denne grund opfyldte betingelserne for asyl. Nævnet bemærkede, at ansøgeren havde opholdt sig et år i Libanon efter befrielsen inden han udrejste, selvom han havde oplyst, at han havde holdt lav profil og havde boet hos en fætter. Nævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på at høre ansøgerens broder. Nævnet bemærkede herved, at nævnet i det væsentlige havde lagt ansøgerens oplysninger til grund, således som de i første række var afgivet overfor Udlændingestyrelsen. BR12/201

Nævnet meddelte i **september 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1970. Indrejst i juni 2001. Ansøgeren var fra 1983

med i Al-Tawhid. Fra 1983 til 1986 var ansøgeren tilbageholdt i 2½ til 3 år af syrerne. Efter løsladelsen blev ansøgeren pålagt meldepligt hver 10. dag. I slutningen af 1989 eller begyndelsen af 1990 blev ansøgeren tilbageholdt på ny af syrerne, idet han ikke havde meldt sig ind i en pro-syrisk organisation. Han var tilbageholdt i cirka halvandet år. I 1991 blev ansøgeren løsladt i forbindelse med en generel amnesti, der omfattede forskellige organisationer, herunder Al-Tawhid. De følgende otte til ni år havde ansøgeren ingen konflikter med myndighederne. I midten af 1999 blev de libanesiske myndigheder af de syriske myndigheder opfordret til at lukke Al-Tawhids radio- og tv-stationer, hvilket efterfølgende skete. Derefter flygtede Al-Tawhid medlemmer op i bjergene i Al-Dinneh. I midten af november eller december 1999 blev ansøgeren anholdt af de libanesiske myndigheder på opfordring af syrerne. Efter 12-15 dages tilbageholdelse blev ansøgeren løsladt, idet hverken de syriske eller de libanesiske myndigheder kunne bevise noget. Cirka syv til ti dage efter ansøgerens løsladelse, blev ansøgeren hentet af de libanesiske sikkerhedsmyndigheder og den syriske efterretningstjeneste. Ansøgeren var herefter tilbageholdt i cirka tre og en halv måned. Ansøgeren blev sigtet for oprør mod staten med væbnet kamp, dannelsen af væbnede grupper med henblik på udførelse af kriminelle handlinger, modsættelse af libanesiske hærstyrker med vold samt transport af ulovlige våben. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for fysisk og psykisk tortur. Ansøgeren mistede bevidstheden under torturen. Senere vågende ansøgeren op på en hospitalsstue på militærhospitalet, hvorfra han flygtede. **Flygtningenævnet** lagde i al væsentlighed ansøgerens forklaring til grund, herunder om at være flygtet fra et fængselsophold, hvorunder han havde været underkastet tortur. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at de lægelige oplysninger støttede dette og angav, at ansøgeren havde psykiske følger af torturen. Ansøgeren led af en subjektiv frygt. Under disse omstændigheder fandt nævnet ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR12/202

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Se resume gengivet i kapitel 4.

7.23 Libyen

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **april 2003** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en mandlig statsborger fra Libyen, født i 1977. Indrejst i juli 2001. Ansøgeren er araber og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren havde aldrig været hverken politisk eller religiøst aktiv. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i cirka to måneder fra februar til april 2001 havde været tilbageholdt af de libyske myndigheder, fordi han rejste sammen med en person, der

2 tilladelser

12 stadfæstelser

var under observation af sikkerhedspolitiet. Efter ansøgerens forklaring blev det endvidere lagt til grund, at ansøgeren under denne tilbageholdelse blev afhørt og udsat for vold. Ansøgeren havde efter nævnets oprindelige behandling af sagen været torturundersøgt, og efter en skriftlig votering fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** på baggrund af denne undersøgelse, at det ikke kunne udelukkes, at ansøgeren havde været udsat for tortur, medens en voterende fandt, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren havde været udsat for tortur. Nævnet lagde i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at han i april 2001 blev løsladt, og at han herefter igen tog ophold hos sine forældre. Det lagdes endelig til grund, at ansøgeren – enten ved skriftlig tilsigelse eller ved direkte henvendelse fra politiets side hos ansøgerens forældre – i juni 2001 blev anmodet om at kontakte politiet, og at ansøgeren herefter flygtede til Danmark. Det var på denne baggrund flertallets vurdering, at ansøgeren ikke ville være i nogen asylbegrundende risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Libyen. Flertallet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at ansøgeren i april 2001 blev løsladt. Det var derfor flertallets opfattelse, at myndighederne på dette tidspunkt havde accepteret, at ansøgeren ikke var involveret i de forhold, som man muligt mistænkte en anden person for, og at der herefter var gjort op med ansøgerens sag. Det forhold, at politiet ville i kontakt med ansøgeren i juni 2001, ændrede ikke herpå. Flertallet lagde i øvrigt i den forbindelse vægt på, at ansøgeren vedrørende dette havde forklaret divergerende og udbygget. I asylansøgningsskemaet havde ansøgeren således oplyst, at der i juni 2001 ”kom....en besked til vores bopæl” og at ”der kom papirer fra politiet”, medens denne oplysning ved samtalen med Udlændingestyrelsen blev ændret til, at politiet kom på ansøgerens bopæl og spurgte efter ham. Ved nævnets behandling af sagen blev dette yderligere udbygget med, at politiet også gik ind i huset og ledte efter ham. Flertallet lagde også vægt på, at ansøgeren efter sin ankomst til Danmark flere gange havde været i kontakt med sin familie i Libyen, og at de ikke direkte til ham skulle have sagt, at politiet fortsat ledte efter ansøgeren, medens familien f.eks. åbent havde fortalt, at den anden mistænkte person efter det oplyste stadig var i fængsel. Ved sin afgørelse lagde flertallet endelig vægt på, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder rapporten fra 10. juli 2002 om en svensk fact-finding, ikke er noget, der tyder på, at Libyen har strammet grebet om sine borgere. Tværtimod fastslås det blandt andet i den nævnte rapport, at der fængsles færre, at der rapporteres om få tilfælde af tortur, at Libyen de senere år har ønsket i højere grad at normalisere forholdet til omverdenen og endelig, at der ikke skulle være risiko for at vende tilbage til Libyen, alene fordi en person har søgt om asyl. Efter flertallets opfattelse opfyldte ansøgeren derfor ikke betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/203

Nævnet meddelte i **september 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Libyen, født 1971 (M) og 1978 (K), samt 2 børn. Indrejst i februar 2002. Den mandlige ansøger var ansat i Sikkerhedstjenesten. Ni til tolv måneder før udrej- sen blev ansøgeren overflyttet til at arbejde med observation af og rapportering om bestemte personer, som ansøgerens overordnede gav ordre om skulle skyg- ges. Ansøgeren blev pålagt at deltage i et møde i januar 2002, og forud for mødet havde ansøgeren foretaget observationer mod en højtstående person. Ansøgeren fik efter mødet til opgave at intensivere overvågningen på en måde, som indebar, at ansøgeren måtte forudse at skulle deltage i likvidering af den pågældende. Ansøgeren opnåede pas, visum og en erklæring, der blev fremlagt til sagen, der gjorde det muligt for ansøgeren at udrejse af lufthavnen i Tripoli, uden at kontrollen i lufthavnen blev opmærksom på ansøgerens tilknytning til Sikkerhedstjenesten. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund og udtalte, at da det efter baggrundsmaterialet måtte lægges til grund, at ansø- geren ved indrejse i Libyen måtte forventes at blive myndighedskontrolleret, og da nævnet ikke kunne afvise, at ansøgeren på den nævnte baggrund risike- rede at blive udsat for overgreb, som det ikke kunne kræves, at ansøgeren udsatte sig for, fandt nævnet, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Den kvindelige ansøger fandtes under hen- syn til ægtefællens forhold at have krav på opholdstilladelse efter samme bestemmelse. BR12/204

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Se resume gengivet i kapitel 4.

7.24 Makedonien

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Makedonien, født i 1967 (M) og 1970 (K). Indrejst i september 2001. Den mandlige ansøger arbejdede som politibetjent. Han blev på et tids- punkt forsøgt hvervet til UCK, og han var en del af det makedonske politi un- der kampene mod UCK. I juni 2001 skød en politibetjent fra reserven tæt forbi den mandlige ansøger med et automatgevær, og han blev ligeledes på et tids- punkt slået af reservister. I august 2001 var den kvindelige ansøger udsat for et voldtægtsforsøg fra en af ægtefællens makedonske kolleger. **Flygtningenæv- net** udtalte, at nævnet i det væsentlige kunne lægge ansøgernes forklaringer til grund. Nævnet fandt, at de skudepisoder fra forskellige reservisters side, som den mandlige ansøger havde forklaret om, fandt sted i en periode med krigslig- nende forhold, og at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke fand- tes grundlag for at antage, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for tilsvarende overgreb. For så vidt angik den mandlige ansøgers forhold til UCK fandt Flygtningenævnet heller ikke, at den

0 tilladelser

11 stadfæstelser

mandlige ansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse fra denne gruppes side. Der var herved lagt vægt på dels de foreliggende baggrundsoplysninger vedrørende UCK, og dels på det forhold, at den mandlige ansøger rent faktisk forlod politiet i forbindelse med sin udrejse. For så vidt angik den kvindelige ansøger lagde Flygtningenævnet til grund, at hun havde været udsat for et voldtægtsforsøg, sådan som hun havde forklaret. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at overgrebet i sig selv kunne anses for asylbegrundende, ligesom Flygtningenævnet heller ikke fandt, at ansøgerens subjektive frygt for at blive udsat for lignende overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet var begrundet i objektive forhold. For så vidt angår de chikanerier, som begge ansøgerne havde været udsat for fra lokalbefolkningens side i form af ukvemsord og lignende, fandt Flygtningenævnet ikke, at disse forhold havde haft en sådan karakter eller intensitet, at de kunne begrunde, at der meddeltes ansøgerne asyl i Danmark. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Makedonien, ville være i risiko for at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. BR12/205

7.25 Marokko

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet stadfæstede i **marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Marokko, født i 1974. Indrejst i januar 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er analfabet og uden uddannelse. Hun havde aldrig været politisk aktiv, og hun havde aldrig været i myndighedernes søgelys, idet Flygtningenævnet ikke kunne lægge til grund, at ansøgeren blev anholdt og var flygtet i november 2001, hvilke oplysninger først var fremkommet under samtalen med Udlændingestyrelsen. Selvom ansøgerens forklaring om at være blevet voldtaget og udsat for pengeafpresning af polititjenestemænd blev lagt til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at der var grundlag for at antage, at overgrebene havde været led i en myndighedsforfølgelse af ansøgeren. Ansøgeren var udrejst helt legalt. Overgrebene var kriminelle handlinger, som ansøgeren måtte søge sit lands relevante myndigheders beskyttelse imod. Ansøgerens subjektive frygt var derfor ikke asylbegrundende. Den omstændighed, at ansøgeren angiveligt havde en betydelig privat gæld, kunne ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Selvom den økonomiske situation ansøgeren var kommet i måtte føre til en straffesag, var der intet grundlag for at antage, at ansøgeren ville blive uretfærdigt behandlet eller udsat for en efter dansk retstradition uforholdsmæssig hård straf. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren var asylrelevant forfulgt ved udrejsen, eller at hun ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden. Ansøgeren opfyldte

0 tilladelser

1 stadfæstelse

således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/206

7.26 Moldova

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

0 tilladelser

11 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** i **november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Moldova, født i 1971. Indrejst i marts 2003. Ansøgeren havde endvidere opholdt sig i Danmark fra december 1998 til december 2001, hvor hun efter afslag på asyl udrejste. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet efter en vurdering af ansøgerens forklaring ikke ville afvise, at ansøgeren efter udrejsen fra Danmark i december 2001 tilsluttede sig PPCD i begyndelsen af 2002 og herefter som menigt medlem deltog i demonstrationer, agitation og uddeling af løbesedler mv. Nævnet ville videre ikke afvise, at ansøgeren havde været tilbageholdt tre gange, dels to gange i januar 2002 og en gang i november 2002, ligesom ansøgeren efter sin forklaring i perioden indtil udrejsen i februar 2003 cirka 10 gange var tilbageholdt nogle timer i forbindelse med de ovennævnte politiske aktiviteter. Nævnet fandt imidlertid ikke at kunne lægge til grund, at de nævnte tilbageholdelser kunne anses for en konkret og individuel forfølgelse af ansøgeren grundet hendes politiske aktivitet og lagde herved vægt på, at ansøgerens aktiviteter set i sammenhæng med, at der navnlig i første halvdel af 2002 fandt omfattende demonstrationer sted blandt andet i Chisinau, ligesom ansøgeren havde forklaret, at hendes tilbageholdelser svarede til de tilbageholdelser, som overgik mange andre demonstranter. Nævnet lagde videre vægt på, at det fremgik af sagen, at ansøgeren var idømt bøde i forbindelse med deltagelse i en demonstration. Nævnet fandt derfor ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren i forbindelse med tilbageholdelserne var udsat for vold og trusler i det omfang og af den karakter, som ansøgeren havde forklaret om. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke indtog nogen profileret eller ledende position i PPCD, og at ansøgeren ikke foretog anmeldelse til overordnede myndigheder eller sørgede for at bringe oplysninger om trusler og vold videre indenfor partiet, hvorved blev bemærket, at partiet var legalt og repræsenteret i parlamentet. Ansøgerens forklaring om, at hun undlod dette, fordi hun på forhånd anså det for udsigtsløst, blev ikke fundet overbevisende. Nævnet fandt, at der forelå en vis tvivl om, hvorvidt ansøgeren var udsat for det alvorlige overgreb i februar 2003, som ansøgeren havde forklaret om, og lagde herved vægt på, at ansøgeren havde oplyst forskelligt om, hvorvidt det var 3 eller 4 politifolk, som gennemførte overgrebet. Selv hvis det blev lagt til grund, at ansøgeren blev udsat for voldtægt, og at der blev fremsat alvorlige trusler mod hendes datter, fandt nævnet, at overgrebet på den ovennævnte baggrund måtte anses for en kriminel handling af enkeltstående karakter, som ansøgeren måtte henvises til at søge de moldaviske myndigheders beskyttelse

imod. Nævnet fandt ikke, at det oplyste om, at ansøgerens moder var jøde, kunne føre til en anden vurdering. Samlet fandt nævnet herefter ikke, at de ovennævnte tilbageholdelser kunne anses for en forfølgelse af ansøgeren, som indebar krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/207

7.27 Mongoliet

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

1 tilladelse

0 stadfæstelser

Nævnet meddelte i **december 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Mongoliet, født i 1965 (M) og 1971 (K), samt et barn. Indrejst i februar 2001. Den mandlige ansøger arbejdede som vagt i en kobbermine, som blev ledet af et parlamentsmedlem. Fra 1994 til 1996 samlede ansøgeren bevismateriale om, at parlamentsmedlemmet misbrugte sin stilling og tilegnede sig flere vogntog kobber. I 1997 begyndte ansøgeren at være politisk aktiv og blev i 1999 officielt medlem af det konservative parti, der i 2000 blev lagt sammen med det demokratiske og det socialdemokratiske parti. Ansøgeren begyndte aktivt at deltage i debatten om privatisering og korruption, i hvilken forbindelse han blandt andet deltog i nogle tv-udsendelser. Fra 1997 og frem modtog ansøgeren cirka 15 telefontrusler. I 2000 gav ansøgeren nogle billeder af vogntog med kobber til et tv-program, idet disse billeder skulle bevise parlamentsmedlemmets misbrug af sin stilling. I 2001 blev ansøgeren anholdt på grund af mistanke om, at han skulle stå bag et helikopterstyrt i januar 2001. Ansøgeren blev sigtet for drabet på parlamentsmedlemmet, der havde været ombord i helikopteren. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne i det væsentlige lægge den mandlige ansøgers forklaring til grund, herunder at han havde været politisk aktiv, at han havde samlet bevismateriale mod parlamentsmedlemmet, at han derfor valgte ikke at tage den helikopter, som parlamentsmedlemmet skulle med, og som styrtede ned i 2001, og at den mandlige ansøger på den baggrund kom i myndighedernes søgelys og blev fængslet, samt at han flygtede, medens sagen mod ham fortsat verserede, og at han udrejste på trods af et forbud mod at forlade landet. Af Udenrigsministeriets høringssvar af 16. juni 2003 fremgår, at sagen vedrørende helikopterstyrtet endnu ikke var afsluttet, at en distriktsret i februar 2003 besluttede, at yderligere undersøgelser af sagen var nødvendige, at disse undersøgelser endnu ikke var afsluttede, samt at sagen var omgærdet af en vis forvirring og ikke var fuldt transparent. På den baggrund fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Ansøgeren meddeltes derfor opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse. For så vidt angik den kvindelige ansøger havde hun ifølge egen forklaring til sagen ingen konflikter i hjemlandet og henviste i det hele til sin ægtefælles forhold. Den kvindelige ansøger blev herefter meddelt opholdstilladelse.

delse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, som konsekvens af ægtefællens tilladelse. BR12/208

7.28 Nepal

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i juni 2003 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nepal, født i 1976. Indrejst i marts 2001. **Flygtninge-nævnet** lagde i alt væsentligt ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren fra 1996 til 1998 og igen fra en gang i 1999 til årsskiftet 2000/2001 havde fungeret som lærer og senere med administrative funktioner på en kostskole i Sindupalchuk-distriktet. Nævnet lagde også til grund, at skolen under pres fra maoister måtte lukke i perioder i december 2000 og foråret 2001, samt at skolen på et senere tidspunkt blev ødelagt af maoisterne som led i maoisternes generelle kampagne mod navnlig private skoler. Ansøgeren forlod skolen i januar 2001 og opholdt sig – bortset fra et enkelt besøg i sin landsby – i Kathmandu indtil udrejsen til Danmark i marts 2001. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** fandt uanset baggrundsoplysningerne om, at maoisterne havde foretaget overgreb på skoler og havde dræbt skolelærere, at det ikke i tilstrækkelig grad var sandsynliggjort, at ansøgeren – set i lyset af, at han forlod skolen i begyndelsen af 2001, og at skolen nu ikke længere eksisterede – ville være i en konkret og individuel risiko for en forfølgelse fra maoisternes side ved en tilbagevenden til Nepal. Flertallet bemærkede herved, at ansøgerens forklaring om, at han havde viden om, at han skulle være anført på en liste over fem personer, som var eftersøgt af maoisterne, forekom konstrueret og ikke kunne tillægges betydning. Ved vurderingen af ansøgerens situation lagde flertallet også en vis vægt på, at ansøgeren først havde søgt asyl i marts 2002, efter et års ophold i Danmark og efter at han ifølge sin egen forklaring i august/september 2001 fik oplysning om, at skolen var blevet ødelagt. Vedrørende ansøgerens frygt for forfølgelse fra de nepalesiske myndigheders side bemærkede **Flygtningesnævnet**, at ansøgeren efter sin egen forklaring alene havde deltaget i nogle få oplysende møder i kommunistrelaterede partier, men også havde vist sin støtte til Kongrespartiet. Ansøgeren var i marts 2001 udrejst legalt og problemfrit af Nepal. Nævnet fandt derfor ikke, at det var sandsynliggjort, at ansøgeren var i myndighedernes søgelys på en måde, der medførte en risiko for en asylbegrundende forfølgelse fra myndighedernes side. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** fandt på baggrund heraf ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nepal ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR12/209

1 stadfæstelse

7.29 Pakistan

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

1 tilladelse

Nævnet **stadfæstede** i juni 2003 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1970. Indrejst i maj 2002. **Flygtninge-**

12 stadfæstelser

nævnet lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Det lagdes således til grund, at ansøgeren siden 1995 havde været medlem af Muslim League. Under en demonstration den 4. april 1996 blev ansøgerens ven skudt og ansøgeren tilbageholdt af politiet, hvorefter han var fængslet til marts 1997. Efter løsladelsen arbejdede ansøgeren for Muslim League til oktober 1999. Herefter levede han angiveligt under jorden, til han i marts 2001 forlod Pakistan. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens arrestation og tilbageholdelse i 1996 og 1997 kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at oplysningerne om politiets anklager mod ham kunne begrunde asyl. Nævnet lagde herved vægt på, at der var gået lang tid, og at han herefter havde opholdt sig i Pakistan, uden at myndighederne på nogen måde havde forsøgt at forfølge ham eller i øvrigt udsætte ham for overgreb. Nævnet lagde også vægt på, at ansøgeren i 1997 blev løsladt uden yderligere retsskridt, og at han ikke over for nævnet havde sandsynliggjort, at han på nuværende tidspunkt var forfulgt af myndighederne. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Pakistan risikerede en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR12/210

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1977. Indrejst i januar 2002. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren var således lokal studenterleder for MSF på et gymnasium. I den forbindelse opstod der et ganske voldsomt modsætningsforhold til en anden studenterleder fra et rivaliserende studenterparti, PSF. Modsætningsforholdet udviklede sig til private uoverensstemmelser af betydeligt omfang. Ansøgeren blev i forbindelse med disse uoverensstemmelser fængslet to gange. Første gang i ni dage, hvor han blev løsladt i juni 2000, da faderen trak en anmeldelse mod den anden studenterleder tilbage. Anden gang omkring en måned, hvor han blev løsladt den 19. november 2000 mod kaution. Denne sag er nu opgivet af politiet. Ansøgeren blev under fængslingen udsat for forskellige overgreb. Ansøgeren udrejste først i januar 2002. Flygtningenævnet bemærkede, at uoverensstemmelserne med den anden studenterleder og hans organisation havde fundet sted i lokalområdet, og at ansøgeren ikke havde noget generelt modsætningsforhold til myndighederne. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, fra myndighederne som følge af sine politiske aktiviteter, ligesom Flygtningenævnet fandt, at myndighederne måtte anses for at have foretaget relevante undersøgelser i forbindelse med uoverensstemmelserne med den anden studenterleder og hans organisation, og at der således ikke var grundlag for at antage, at myndighederne ikke kunne og ville yde ansøgeren den fornødne beskyttelse mod eventuelle overgreb fra den anden studenterleders familie eller studenterpartiet PSF. Flygtnin-

genævnet fandt endvidere ikke, at de foreliggende oplysninger om de overgreb, som ansøgeren måtte antages at have været udsat for under fængslingerne, var af et sådant omfang og karakter, at ansøgeren af denne grund opfyldte betingelserne for asyl. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at det i en fremlagt erklæring fra maj 2003 samlet konkluderedes, at ansøgeren udviste beskedne symptomer på en belastningstilstand. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren først udrejste af landet mere end et år efter løsladelsen og uden at være udsat for yderligere overgreb. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt endvidere af de ovennævnte grunde ikke grundlag for at udsætte sagens behandling med henblik på en undersøgelse af, om retssagen stadig verserede. BR12/211

Nævnet meddelte i **november 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1975. Indrejst i oktober 2001. I 2001 blev ansøgeren tilbageholdt af det pakistanske politi på grund af, at hans broder var et højtstående medlem af PPP. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ved afgørelsen vægt på indholdet af de foreliggende lægelige undersøgelser, herunder navnlig en erklæring fra juni 2003 fra Justitsministeriet, Psykiatrisk Klinik, hvorefter der ikke var tvivl om, at ansøgeren aktuelt var meget belastet af sin tilstand, og at det kunne ikke afvises, at han også kunne have været udsat for overgreb, som han havde oplyst om, sammenholdt med, at det fremgik af de foreliggende journaler fra de Røde Kors centre, hvor ansøgeren var blevet undersøgt, at ansøgeren allerede fra starten af disse undersøgelser vedholdende havde forklaret om tortur og følgerne af denne. Flertallet fandt på denne baggrund ikke at kunne afvise, at ansøgeren – under et besøg i hjemlandet i sommeren 2001 – havde været udsat for overgreb, svarende til tortur, fra de pakistanske myndigheders side, som hævdede af ansøgeren, og at ansøgerens forklaringer, der på flere punkter havde været modstridende og utroværdige, havde været præget af dårlig hukommelse, blandt andet som følge af denne tortur. Flertallet fandt herefter ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet og meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR12/212

Nævnet **stadfæstede i december 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Pakistan, født i 1956. Indrejst i april 2000. I 1977 blev ansøgeren gift med en syrisk statsborger, med hvem hun fik to døtre. Ultimo 1999 blev ansøgeren og hendes ægtefælle skilt. I april 2000 indrejste ansøgeren i Danmark sammen med sin ene datter, og to dage efter ankom også ansøgerens anden datter til Danmark. Efter indreisen i Danmark blev hun kon-

taktet telefonisk af sin tidligere ægtefælle, der sagde, at han ville komme til Danmark og hente døtrene, som han mente skulle giftes bort. **Flygtningenævnet** udtalte, at forud for indrejsen til Danmark i april 2000 havde ansøgeren været udrejst fra De Forenede Arabiske Emirater, herunder til Danmark på besøg i 1997. Ansøgeren og hendes døtre indrejste i 2000 med visum til Danmark. Ansøgeren var efter overenskomst med sin tidligere ægtefælle blevet skilt i 1999. Den fraskilte ægtefælle havde tidligere accepteret ansøgerens og døtrenes udrejse og gjorde det også efter skilsmissen. Ansøgeren og hendes døtre havde ved indrejsen søgt om familiesammenføring med ansøgerens herboende forældre. Først i juli 2001 søgte ansøgeren og hendes døtre om asyl. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Pakistan ville være konkret og individuelt forfulgt, eller at der forelå forhold, der kunne begrunde, at der meddeltes ansøgeren de facto status. Ud over det ovenfor anførte bemærkedes, at ansøgeren var født i Pakistan og i en længere periode havde gået på kostskole i hjemlandet. Hendes forældre udrejste fra Pakistan til Danmark på grundlag af familiesammenføring. Den chikane, som ansøgeren havde forklaret, at hun var udsat for under et kortvarigt ophold i Pakistan, var ikke asylbegrundende. Heller ikke den omstændighed, at ansøgeren var kristen og angiveligt var uden netværk, fandtes at være asylbegrundende. Flygtningenævnet kunne ikke fuldt ud lægge ansøgerens forklaring om forholdet til den tidligere ægtefælle til grund, herunder at han nu skulle efterstræbe ansøgeren og døtrene. Som anført var der ved indrejsen ingen konflikt med den fraskilte ægtefælle, der nu havde etableret sig i et nyt ægteskab. Hertil kom at den tidligere ægtefælle, uanset at han ifølge ansøgerens forklaring var i stand til at rejse også til Danmark, ikke havde opsøgt ansøgeren og hendes døtre. I øvrigt var der tale om en privatretlig konflikt, der ikke var asylbegrundende. Den omstændighed, at ansøgeren måtte blive splittet fra sine to døtre ved deres tilbagevenden til Syrien, kunne ikke føre til et andet resultat. Det bemærkedes navnlig, at der var tale om voksne døtre. BR12/213

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Se resume gengivet i kapitel 4.

7.30 Rusland

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i februar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland, født i 1969, samt et barn. Indrejst i november 2001. Ansøgeren er jøde af trosretning. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren til støtte for sin asylansøgning navnlig havde gjort gældende, at hun havde været udsat for et voldeligt overfald fra angivelige RNE medlemmers side, at hun efterfølgende havde været udsat for chikanerier, herunder telefonop-

11 tilladelser

15 stadfæstelser

kald, at de lokale politimyndigheder ikke havde efterforsket sagerne ordentligt, idet sagerne var henlagt, og at hun af denne grund ikke mente, at hun kunne vende tilbage til sin hjemegn uden at være i risiko for fremtidige lignende overgreb. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgerens forklaringer på visse punkter var udbygget, så sent som under nævnsbehandlingen, hvor hun havde forklaret, at hun blev opsøgt af to mænd på gaden i september 2001, mens hun boede hos sin moder, hvilket hun ikke tidligere havde forklaret om. Herudover fandt Flygtningenævnet det påfaldende, at Udenrigsministeriets lokale kilde havde angivet, at der var den samme stavfejl i to af de dokumenter, som ansøgeren havde fremlagt, uanset at disse dokumenter hidrørte fra forskellige myndigheder, og ligeledes at ingen af de personer, der havde underskrevet dokumenterne, tilsyneladende havde fungeret som myndighedspersoner på de tidspunkter, som dokumenterne var udstedt på, bortset fra en anklager, som imidlertid var angivet med et forkert fornavn i ansøgerens fremlagte dokumenter. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at der måtte rejses generel tvivl om ægtheden af en del af de dokumenter, som ansøgeren havde fremlagt. Uanset om ansøgerens forklaringer i øvrigt kunne lægges til grund for sagen, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved sin udrejse i 2001 var asylbegrundende forfulgt eller ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse vægt på, at det fremgår af Udenrigsministeriets notat af 8. marts 2002 vedrørende asylansøgninger fra russiske jøder, at der herskede en vis antisemitisme blandt befolkningen, men at antisemitismen ikke er understøttet af myndighederne. Det fremgår af samme notat, at RNE, navnlig tidligere, havde øvet forskellige overgreb mod jøder og andre mindretalsgrupper, og at myndighedernes behandling af sådanne sager ofte har været præget af ineffektivitet og passivitet, men at RNE nu spillede en betydelig mindre rolle end tidligere. Det fremgår af de dokumenter, som ansøgeren har fremlagt, at den stedlige anklagemyndighed har søgt at efterforske ansøgerens anmeldelser, men at sagerne er blevet henlagt, dels på grund af manglende identifikation af gerningsmænd og - for så vidt angik ansøgerens seneste anmeldelse mod en af hende navngiven person - som følge af, at ansøgeren ikke længere var til stede i hjemlandet. Flygtningenævnet fandt således ikke grundlag for at antage, at ansøgeren under disse omstændigheder ikke kunne opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse eller efterforskning af overgreb mod hende. Flygtningenævnet lagde også nogen vægt på, at ansøgerens broder og søster, der fortsat opholdt sig i samme region, ikke efter ansøgerens oplysninger havde været udsat for nævneværdige chikanerier. BR12/214

Flygtningenævnet **stadfæstede i februar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland, født i 1976. Indrejst i decem-

ber 2001. **Flygtningenævnet** kunne – i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen – i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund for sagen. Det fulgte af disse forklaringer, at ansøgeren, som er transseksuel, og som var i besiddelse af russisk indenrigspas, hvori hun er anført som mand, under sit ophold i en mindre by fra 1997 til sin udrejse i 2001 havde været udsat for at blive tilbageholdt af politifolk cirka 50 gange med henblik på kontrol af identitetspapirer, hvilket ikke kunne karakteriseres som usædvanligt. Hun blev, i forbindelse med to tilbageholdelser i 1997 og 1998, mens hun havde været i politiets varetægt, udsat for, hvad hun selv betegnede som voldtægt af flere politibetjente, og hun var yderligere cirka 20 gange, ligeledes i politiets varetægt, blevet udsat for anden form for seksuelle overgreb, uden at det havde haft karakter af egentlig voldtægt. Efter hendes egne oplysninger havde hun ikke søgt at klage til overordnede myndighederne herom – ikke mindst af frygt for, at en sådan klage kunne have yderligere overgreb fra de samme politifolk til følge. Flygtningenævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke tilstrækkelig grundlag for at antage, at der foregik en egentlig systematisk forfølgelse af blandt andet transseksuelle i Rusland enten fra private gruppers side eller fra myndighedernes side. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i byen i cirka 3 år efter de ovennævnte voldtægter og fandt, at ansøgeren kunne have søgt at klage til overordnede myndigheder over de stedfundne overgreb. Uanset at transseksuelles situation i Rusland givet vis måtte betragtes som overordentlig vanskelig, fandt Flygtningenævnet ikke tilstrækkelig grundlag for at antage, at ansøgeren enten ved sin udrejse var konkret og individuelt forfulgt af de grunde som angivet i udlændingelovens § 7, eller at hun ved en tilbagevenden til Rusland ville være i risiko for en sådan forfølgelse. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse nogen vægt på, at byen måtte antages at være en relativ lille by, og Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte henvises til at tage ophold i en af de større russiske byer, hvor der måtte antages at være større mulighed for at søge fællesskab med personer af hendes seksuelle observans, ligesom det måtte antages, at ophold i en af de større byer i Rusland ikke i så høj grad ville kunne udsætte ansøgeren for ulovlige overgreb fra politiets side. BR12/215

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Rusland, født i 1973 (M) og 1980 (K), samt et barn. Indrejst i maj 2002 (M) og i februar 2003 (K). Ansøgerne er etniske tjetjenere. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke fandt at kunne afvise den mandlige ansøgers forklaring, hvorefter han havde deltaget i den første tjetjenske krig fra oktober 1994 til marts 1995 med at bringe forsyninger, og at han havde været tilbageholdt i to til tre måneder fra marts 1995 af de russiske myndigheder, hvorunder han var blevet udsat for overgreb. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke at kunne afvise, at den

mandlige ansøger, som af ham forklaret, fra 1997 til 2002 havde været ansat i den gruppe, der havde været ansvarlig for præsidentens sikkerhed og i den forbindelse havde deltaget i blandt andet rejser sammen med præsidenten, hvor den mandlige ansøger kunne være blevet profileret. Flygtningenævnet fandt i den forbindelse ikke at kunne afvise, at der under samtalen med Udlændingestyrelsen var sket en forveksling af navnet på den person, der havde været leder af sikkerhedsgruppen. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgernes modersmål var tjetjensk, men at skemaskrivning og samtaler var foregået på russisk, hvilket kunne have givet anledning til misforståelser. Flygtningenævnet kunne endelig ikke udelukke, at ansøgernes bopæl havde været udsat for adskillige henvendelser fra myndighedernes side med henblik på at finde den mandlige ansøger. Den kvindelige ansøger havde ikke anført noget selvstændigt asylgrundlag. Flygtningenævnet fandt herefter ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøger på grund af tilbageholdelsen i 1995 og sin ansættelse i præsidentens sikkerhedsgruppe ved en tilbagevenden risikerede en af udlændingelovens § 7, stk. 1, omfattet forfølgelse fra de russiske myndigheders side. BR12/216

Flygtningenævnet meddelte i **november 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Rusland, født i 1980. Indrejst i maj 2002. Ansøgeren er etnisk russer og kristen af trosretning. Ansøgerens samlever er sudanesisk statsborger og muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk russer og født og opvokset i Ukraine. I 1997 flyttede ansøgeren til Skt. Petersborg, og Flygtningenævnet vurderede hende i forhold til Rusland. Ansøgeren havde som sit væsentligste asylmotiv henvist til, at hun var blevet forfulgt og chikaneret i særdeleshed på grund af samleverens etnicitet. Ansøgerens forklaring lagdes til grund, herunder at hun i 1997 blev voldtaget. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren og hendes samlever ikke kunne gå i fred på gaden, og at de i 2001 – mens ansøgeren var højgravid – blev forfulgt af nogle skinheads på grund af samleverens etnicitet. Endelig lagdes det til grund, at ansøgeren i nær tilknytning hertil mistede sit barn, idet hun ikke fik en tilstrækkelig behandling på hospitalet. Selvom ansøgeren ikke havde været forfulgt i et omfang og intensitet, at dette i sig selv berettigede til en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, fandt Flygtningenævnet ud fra en konkret vurdering af ansøgerens situation, at hun, herunder i lyset af hendes fremtræden i Flygtningenævnet, var i en sådan subjektiv frygt for en tilbagevenden til Rusland, at dette ikke kunne kræves, hvorfor hun meddeltes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Ansøgerens samlever blev ved særskilt afgørelse samme dag meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Parrets fælles

barn blev - som konsekvens af faderen - meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/217

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **maj 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Rusland, født i 1959. Indrejst i september 2002. Ansøgerens ægtefælle havde siden sin studietid offentligt udtrykt kritik af det kommunistiske styre, hvilket blandt andet resulterede i, at han blev bortvist fra universitetet. Ægtefællen havde endvidere deltaget i demonstrationer mod krigen i Tjetjenien, ligesom han ofte rejste til Tjetjenien, hvorfra han rapporterede om begivenhederne. Ægtefællen blev som følge af sine aktiviteter ofte tilbageholdt og afhørt af myndighederne. Under tilbageholdelserne blev ægtefællen udsat for voldelige overgreb. I forbindelse med valget til Dumaen i 1999 indsamlede ansøgeren og hendes ægtefælle materiale, der dokumenterede valgsvindel samt andre forbrydelser begået i forbindelse med valget. Dette materiale sendte de efterfølgende til valgkomitéen i Moskva. Ansøgeren og ægtefællen modtog trusler på deres liv, ligesom familiens bopæl blev ransaget ved flere lejligheder. I forbindelse med en enkelt af disse ransagninger blev ansøgeren udsat for voldelige overgreb. Senere blev en af ansøgerens sønner endvidere udsat for et voldeligt overgreb. Ansøgeren og hendes ægtefælle anmeldte dette overgreb til politiet, men der skete ikke noget i den anledning. Inden for de seneste ti år havde familien skiftet bopæl flere gange. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til familiens konflikter med myndighederne i hjembyen i Den Russiske Føderation på grund af ansøgerens ægtefælles aktiviteter som journalist i opposition til det nuværende styre i regionen og som modstander af krigen i Tjetjenien. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt på grund heraf, at ansøgerens ægtefælle gennem sit journalistiske virke havde været højt profileret og gennem en årrække havde været i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnets flertal fandt, at ansøgeren på grund af ægtefællens forhold måtte anses for at være forfulgt af de russiske myndigheder. Flygtningenævnets flertal lagde herved vægt på de overgreb fra myndighedernes side, som familien havde været udsat for på grund af ansøgerens ægtefælles forhold. Flygtningenævnets flertal lagde endvidere vægt på, at familien forlod bopælen efter ransagning af familiens bolig og overgreb i forbindelse hermed i maj 2001 og efterfølgende opholdt sig skjult indtil udrejsen, og at det var uvist, hvor ansøgerens ægtefælle befandt sig. BR12/218

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1980. Indrejst i november 2002. Ansøgeren er etnisk tjetjener. I 1994 flygtede ansøgeren og hans familie til

Ingusjetien på grund af krigen. I 1995 vendte ansøgeren tilbage til Tjetjenien, hvor han frem til 1996 udførte militærtjeneste. I 1997 vendte resten af ansøgerens familie tilbage til Tjetjenien. I september-oktober 1999 flygtede ansøgeren og hans familie på grund af den anden krig på ny til Ingusjetien, hvor ansøgeren opholdt sig frem til udrejsen til Danmark. **Flygtningenævnet** fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren havde deltaget i den første krig, herunder blandt andet med transport af våben og madlavning med videre. Flygtningenævnet måtte endvidere lægge til grund, at ansøgeren fra slutningen af 1996 til slutningen af 1999 havde gennemført en tre-årig uddannelse til landbrugstekniker uden at være i konflikt med de russiske myndigheder. Ansøgeren havde forklaret divergerende om, hvornår det russiske militær havde henvendt sig ved familiens telt i flygtningelejren i Ingusjetien. Til registreringsrapport og i asylansøgningsskemaet havde ansøgeren oplyst, at det var i 2002, mens han under samtalen med Udlændingestyrelsen havde oplyst, at det var i 2001. Ansøgeren havde oplyst, at divergensen skyldes, at han ønskede at skjule, at han i januar-februar 2002 opholdt sig i Tyskland. Uanset om det var i 2001 eller i 2002, at det russiske militær rettede henvendelse til familien, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at henvendelserne skyldtes hans aktiviteter under den første krig i 1995-1996. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på, at der siden krigen var forløbet flere år, og at ansøgeren i mellemtiden havde gennemført en tre-årig uddannelse. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse eller at blive udsat for tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. BR12/219

Se endvidere resume gengivet i kapitel 4.

7.31 Rwanda

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **maj 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Rwanda, født i 1975. Indrejst i august 2001. Ansøgeren er etnisk hutu. **Flygtningenævnet** fandt ansøgerens forklaring troværdig og lagde således til grund, at ansøgeren tilhørte den moderate hutu-fløj, og at han havde været udsat for to kortvarige tilbageholdelser med overgreb, hvorefter han var blevet løsladt. Ansøgeren havde ikke haft politiske aktiviteter, men han havde som asylmotiv påberåbt sig risiko for forfølgelse, fordi hans broder, som var tilknyttet partiet PDR, var blevet dræbt af regeringssoldater på ansøgers og broderens fælles bopæl, hvorefter ansøgeren og den anden broder udrejste. Ansøgeren havde under hele sagsforløbet oplyst, at familiens vagt havde fortalt, at regeringssoldaterne i forbindelse med drabet på broderen havde oplyst, at ansøgeren og en anden broder ville blive de næste, som ville blive dræbt. Ansøgeren

1 tilladelse

13 stadfæstelser

havde oplyst, at familien som sådan i lokalområdet blev anset for PDR-sympatisører på grund af den dræbte broders tilknytning til PDR. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt på den baggrund, at der efter sagens særlige konkrete omstændigheder forelå tungtvejende grunde for ikke at kræve, at ansøgeren vendte tilbage til Rwanda og meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. BE12/220

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rwanda, født i 1973. Indrejst i marts 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er blandet hutu/tutsi, og at hun som asylmotiv havde henvist til, at hun i perioden 1997-2000 havde arbejdet som sekretær for en kendt politiker, ligesom hun fra 1999 til sin udrejse i 2001 havde arbejdet som kurér for personer tilknyttet det parti, der nu var benævnt ARENA. Ansøgeren havde særligt henvist til, at den person, der skulle erstatte hende som kurér, mens hun i marts 2001 var i Danmark, var blevet taget af militæret, og at han muligvis var blevet dræbt. Da han havde haft ansøgerens navn, frygtede hun, at hun ville blive forfulgt ved sin tilbagevenden til Rwanda. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at hendes lejlighed i marts 2001 var blevet ransaget, og at militæret havde spurgt efter hende. Selvom ansøgeren ikke havde forklaret overbevisende om sin tilknytning og sit kendskab til den kendte politiker, samt partiet ARENA, lagde Flygtningenævnet til grund, at hun legalt havde arbejdet for politikerens indtil 2000, og at hun illegalt havde udført kurérvirksomhed mellem Rwanda og Uganda for det parti, der i dag var kendt som ARENA. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at der havde været tale om en så begrænset aktivitet, at det ikke kunne medføre, at ansøgeren ved sin tilbagevenden til Rwanda var i en asylrelevant risiko for forfølgelse. Herefter, og da de generelle forhold i Rwanda ikke kunne føre til en anden vurdering, opfyldte ansøgeren ikke betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7. BR12/221

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rwanda, født i 1970. Indrejst i april 2002. Ansøgeren er etnisk hutu. Ansøgeren var i familie med den dræbte præsident Habiyarimana. I 1994 begyndte FPR-agenter at slå hutuer ihjel. Særligt gik de efter dem, som var i familie med Habiyarimana, hvorfor ansøgeren og hendes familie flygtede til DR Congo. Senere rejste ansøgeren til henholdsvis Kenya og Cameroun. I 1998 vendte ansøgeren tilbage til Rwanda, men måtte flygte til Uganda og senere til Belgien af frygt for FPR. I perioden marts 2001 til april 2002 blev ansøgeren i Belgien udsat for chikane og trusler på livet. Ansøgeren antog, at FPR-agenter stod bag. **Flygtningenævnet** bemærkede, at Udlændingestyrelsen i dens afslag på ansøgningen om asyl i december 2002 havde oplyst, at styrelsen fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet

hun ved en tilbagevenden til Rwanda ville risikere forfølgelse fra myndighedernes side på grund af sit familieforhold til den tidligere præsident Habyarimana. Ved de belgiske udlændingemyndigheders brev fra december 2002 måtte det anses for dokumenteret, at Belgien havde anerkendt ansøgeren som konventionsflygtning. Ansøgeren havde oplyst, at hun frygtede at blive tilbagesendt til Belgien, idet hun frygtede at blive forfulgt af agenter fra FPR som følge af sine familieforhold. Hun havde herunder oplyst om et indbrud i marts 2001 i sin lejlighed, hvor alt var blevet gennemrodet, og hvor et billede af Habyarimana var blevet smadret, og hvor intet var blevet stjålet. Videre havde hun oplyst, at hun fra marts 2001 og til april 2002 var blevet truet på gaden og i bussen af mørke mennesker, hvis identitet hun ikke kendte. Endelig havde hendes gadedør i september 2001 været malet med blod og påklistret papir, hvor der havde stået "morder". Samtidig havde hun oplyst, at hendes fem andre søskende, der ligeledes opholdt sig i Belgien, ikke havde været udsat for episoder af samme karakter. Uanset at det forholdt sig som af ansøgeren havde forklaret, fandt nævnet ikke, at forholdene i Belgien i deres karakter og omfang var asylbegrundende i Danmark. Nævnet bemærkede, at ansøgeren havde opnået beskyttelse som flygtning i Belgien, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og at ansøgeren ikke havde haft konflikter med de belgiske myndigheder, som havde taget imod anmeldelse af indbruddet. Videre bemærkedes, at det ikke var sandsynliggjort, at de belgiske myndigheder ikke havde udvist vilje og evne til at beskytte ansøgeren mod forfølgelse i landet. Ansøgerens subjektive frygt kunne ikke anses for at have asylbegrundende karakter. BR12/222

7.32 Serbien-Montenegro

Den 4. februar 2003 ændrede Forbundsrepublikken Jugoslavien navn til Serbien og Montenegro. Sager vedrørende statsborgere fra Serbien og Montenegro har også i 2003 udgjort en stor del af de sager, nævnet har truffet afgørelse i.

10 tilladelser

161 stadfæstelser

De sager, som har vedrørt serbisk-montenegrinske statsborgere fra enten Serbien eller Montenegro, men ikke Kosovo-provinsen, har udgjort en forholdsmaessigt mindre andel af det samlede antal sager. De typiske asylretlige problemstillinger har været militærunddragelse og chikane fra majoritetsbefolkningen mod etniske mindretal. Et mindre antal sager har drejet sig om asylansøgere fra Presevo-dalen, der blandt andet har henvist til traumatiserende oplevelser i forbindelse med konflikten i dette område i perioden 1998-2000.

Hovedparten af sagerne vedrørende statsborgere fra Serbien og Montenegro har vedrørt personer, som stammer fra Kosovo-provinsen. Ligesom tidligere har en stor del af sagerne vedrørt etniske mindretal, herunder goranier og romaer. De typiske begrundelser for asylansøgningerne har været chikane fra

den albanske majoritetsbefolkning, eller problemer opstået som følge af modsætningsforhold til UCK. Baggrunden for konflikterne har i nogle tilfælde været aktiviteter udført for serberne før og/eller under Kosovo-konflikten i 1999. Herudover har flere ansøgere henvist til traumatiserende oplevelser i forbindelse med den etniske udrensning i 1998/99. I enkelte sager har ansøgerne henvist til problemer opstået i forbindelse med deres afgivelse af vidneforklaringer til repræsentanter for FN's Internationale Krigsforbryderdomstol for det tidligere Jugoslavien.

Herudover har nævnet i en del sager skullet tage stilling til klager indgivet af de pågældende over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i forhold til dem om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse tidligere meddelt efter udlændingelovens § 7. For disse sagers vedkommende henvises til kapitel 4.

7.32.1 Serbien og Montenegro (ikke Kosovo-provinsen)

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien og Montenegro, født i 1976. Indrejst i juni 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren, hvis far er askali, og hvis mor er albaner, havde været fængslet i 1999 som følge af, at ansøgeren var udeblevet fra indkaldelse til militærtjeneste. Flygtningenævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke, at ansøgeren risikerede en efter dansk retstradition uforholdsmæssig streng straf som følge af udeblivelsen, eller ville blive udsat for asylbegrundende overgreb under en eventuel aftjening af værnepligt, eller i øvrigt risikerede forfølgelse som følge af sine etniske forhold. BR12/223

Nævnet **stadfæstede** i **april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien og Montenegro, født i 1975. Indrejst i juli 2000. Under Kosovo-krigen forsøgte ansøgeren at flygte fra Presevo-dalen til Makedonien sammen med cirka 70 andre personer, der stammede fra både Kosovo og Presevo-dalen. Imidlertid blev ansøgeren og de andre stoppet af serbiske styrker i en skov ved den makedonske grænse, hvor 16-17 personer, herunder ansøgeren, blev anholdt. Gruppen blev herefter først bundet til træer og mishandlet af serberne i cirka tre timer, hvorefter de blev kørt til Presevo og overført til serbiske specialstyrker. Specialenheden havde hovedkvarter på en tidligere restaurant, som lå midt i byen, og gruppen blev her tilbageholdt i en kælder i tre dage. I løbet af de tre dage blev de regelmæssigt slået af serberne, og de fik ikke noget at spise. Efterfølgende blev ansøgeren og de andre dømt af den lokale domstol og løsladt mod betaling af en bøde. Efter løsladelsen tog ansøgeren tilbage til sin landsby, hvor han imidlertid fik problemer med nogle

albanere, der havde samarbejdet med serberne. Han fik især problemer med lederen af de pro-serbiske albanere i landsbyen. Lederen blev kort efter myrdet, og hans familie ønskede herefter at hævne sig på ansøgeren, som de troede var indblandet i mordet. Ansøgeren havde imidlertid ikke noget med drabet at gøre, men troede, at familien beskyldte ham for det, fordi han hele tiden havde nægtet at støtte serberne, og fordi det var kendt, at han havde venner, der var med i UCK samt en broder, der kæmpede med UCPMB. Da ansøgeren var rejst, blev hans landsby brændt ned, hvorfor ansøgeren nu ikke havde noget sted at vende tilbage til. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk albaner og kom fra Presevo-dalen. Ansøgeren havde ikke været medlem af noget politisk parti eller været politisk aktiv. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at han under sin flugt til Makedonien sammen med en gruppe andre personer, var blevet anholdt og tilbageholdt i tre dage. Ansøgeren blev i den forbindelse hårdhændet behandlet. Han blev stillet for en dommer og løsladt mod betaling af en bøde. Han udrejste syv til otte måneder efter løsladelsen. Han havde ikke haft væsentlige problemer i den mellemliggende periode bortset fra, at han mente at være under mistanke for at have kendskab til den person, der dræbte lederen af de pro-serbiske albanere i landsbyen. Flygtningenævnet fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at der var tale om en enkeltstående begivenhed, at ansøgeren blev løsladt mod betaling af bøde, og at han først udrejste syv til otte måneder efter løsladelsen. Flygtningenævnet henviste endvidere til de generelt forbedrede forhold i Presevo-dalen, jf. British Home Office, Country Assessment, oktober 2002. Flygtningenævnet fandt ikke, at mistanken om kendskab til drabet på lederen af de pro-serbiske albanere i landsbyen kunne tillægges afgørende betydning og bemærkede herved, at ansøgerens frygt beroede på formodninger, og at han i øvrigt måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt var begrundet i sådanne forhold, at dette kunne begrunde opholdstilladelse. BR12/224

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig serbisk-montenegrinsk og kroatisk statsborger, født i 1955. Indrejst i maj 2003. Ansøgeren stammer fra en by beliggende på selve grænsen til Krajina-området i det nuværende Serbien og Montenegro. Ansøgeren blev i 1990 og 1991 sammen med andre romaer tvunget til at arbejde for serberne. Han transporterede våben til serbere i Krajina. I den forbindelse fik ansøgeren kendskab til mindst ti steder, hvor kroaterne, der blev udvalgt fra de flygtende kolonner og dræbt, blev begravet. Ansøgeren havde en enkelt gang været med

til at grave en grav til tre lig. I 1991 udrejste ansøgeren til Sverige, men blev i 1993 idømt en straf og udvist fra Sverige for bestandig. Han afsonede i Sverige indtil 1997, hvorefter han blev udsendt til Kroatien. I 2000/2001 havde ansøgeren i Beograd og andre steder i Serbien og Montenegro samtaler med Krigsforbrydertribunalet for Det Tidligere Jugoslaviens repræsentanter og afventede stadig svar på, om de kunne bruge ham som vidne. Ansøgeren var psykisk ustabil, led af smerter i hovedet og havde vrangforestillinger om slanger og andre krybdyr. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren skulle vurderes både i forhold til Kroatien og Serbien-Montenegro. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren var født i en by, der lå på selve grænseområdet til Krajina, samt at han havde fået udstedt kroatisk ID og pas i 1993, og at han havde benyttet passet. Flygtningenævnet lagde yderligere vægt på, at ansøgeren i 1997 var blevet udleveret fra Sverige til Kroatien til afsoning af sidste del af en fængselsstraf. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde haft nogle konflikter med de kroatiske myndigheder, og ansøgerens påståede manglende tilknytning til Kroatien kunne ikke medføre asyl. Det forhold, at ansøgeren i 2000/2001, efter det af ham oplyste, havde afgivet forklaring til repræsentanter for Haag-domstolen, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet forkastede ansøgerens forklaring om, at han fra slutningen af 2002 til foråret 2003 var tilbageholdt af de serbiske myndigheder, fordi han var blevet afhørt af repræsentanter for Haag-domstolen om sit kendskab til krigsforbrydelser begået i 1990-1991. Flygtningenævnet lagde herved vægt på at ansøgerens forklaring havde været divergerende. Flygtningenævnet lagde også vægt på, at det fremgik af ansøgerens pas, at han flere gange i februar og marts 2003 var udrejst fra Kroatien. Flygtningenævnet fandt det herefter ikke sandsynliggjort, at han ved sin seneste indrejse i Danmark var forfulgt af de serbiske myndigheder, eller at han ved en tilbagevenden til Serbien og Montenegro risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Det om ansøgerens helbredsforhold oplyste kunne ikke medføre nogen ændret vurdering. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren var i en konkret og særlig risiko for at blive udsat for de i udlændingelovens § 7, stk. 2, omfattede forhold. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at udsætte behandlingen af sagen, hverken på svar fra Haag-domstolen, på en henvendelse fra ansøgerens advokat eller på at rette henvendelse til de kroatiske myndigheder. BR12/225

7.32.2 Kosovo-provinsen

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **januar 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1965 (M) og 1967 (K), samt to børn. Indrejst i august 2001. Ansøgerne er etniske goranier og begge født og opvokset i en by nær den albanske grænse. **Flygtningenævnet** lagde ansøger-

nes forklaringer til grund, hvorefter den mandlige ansøger blev tvangsmobiliseret af serberne til den jugoslaviske hær fra marts til juni 1999, hvor han var vidne til, at de fleste af hans kammerater blev dræbt, og at ansøgerne i tiden herefter indtil udrejsen var udsat for hærværk, trusler og trusselsbreve fra albanere og for bombesprængninger i byen fra albansk side. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at albanere fortsat opsøgte og truede den mandlige ansøgers familie. Flygtningenævnet lagde efter de foreliggende psykologerklæringer til grund, at den mandlige ansøger havde været stærkt påvirket af begivenhederne og måtte antages at have en velbegrundet subjektiv frygt for at vende tilbage til hjemlandet. Flygtningenævnet lagde herved særligt vægt på, at den mandlige ansøger allerede fra januar 2000 til udrejsen i august 2001 havde været i behandling i hjemlandet. Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering af den mandlige ansøgers forhold ikke, at det burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR12/226

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1963 (M) og 1973 (K). Indrejst i december 2001. Ansøgerne er etniske goranier. Fra 1990 til 1999 var den mandlige ansøger medlem af SPS og havde blandt andet været formand for den lokale afdeling i sin landsby. Den mandlige ansøger, der havde været chef på en kirkegård, var under krigen i 1999 sammen med sit personale fra kirkegården udskrevet af de serbiske myndigheder til en civil begravelsesenhed på den kirkegård, som han vedligeholdte. I september 1999 havde den mandlige ansøger samtaler med undersøgere fra Den Internationale Krigsforbryderdomstol for Det Tidligere Jugoslavien, som ønskede at vide, om ansøgeren havde kendskab til massegrave. Dette havde ansøgeren imidlertid ikke. Den mandlige ansøger blev efterfølgende flere gange tilbageholdt og afhørt af UCK i fem til seks timer ad gangen, der ønskede at få at vide, hvor deres dræbte lå begravet. Han blev i den forbindelse ikke udsat for overgreb. Ansøgeren havde både på grund af sit medlemskab af SPS og sit arbejde været udsat for verbal chikane fra civile albanere. I begyndelsen af august 2000 rejste ansøgeren til Montenegro for at undgå truslerne og chikanen fra UCK. I september 2000 vendte ansøgeren tilbage til hjemlandsbyen. Den kvindelige ansøger havde siden 1999 haft problemer med en gammel albansk mand, som havde mistet sin søn under krigen. Hun blev opsøgt syv gange af denne mand og blev i år 2000, mens ansøgeren ikke befandt sig på bopælen, voldtaget af ham som hævn for, at ansøgerens mand ikke havde fortalt, hvor sønnen var begravet. Fra oktober 2000 til december 2001 havde den kvindelige ansøger været i behandling for PTSD i Prizren. **Flygtningenævnet** lagde for så vidt angik den mandlige ansøger til grund, at han fra 1990 havde været medlem af SPS. Det fandtes ikke sandsynliggjort, at der var tale om et særligt profileret medlemskab. Flygtning-

genævnet lagde videre til grund, at ansøgeren under krigen var mobiliseret som graver, og at han som følge heraf var blevet opsøgt efter krigen af UCK-medlemmer og andre, som søgte oplysninger om deres pårørende. Flygtninge-nævnet fandt imidlertid ikke, at de trusler og den behandling, som ansøgeren havde været udsat for i forbindelse hermed, havde haft et sådant omfang eller intensitet, at det kunne karakteriseres som asylbegrundende forfølgelse. Heller ikke de generelle forhold for goranier fandtes at give grundlag for meddelelse af opholdstilladelse, i hvilken forbindelse Flygtningenævnet henviste til UNHCRs rapport om situationen for etniske minoriteter i Kosovo fra marts 2003, hvoraf fremgår, at der sker en fortsat forbedring af sikkerhedssituationen i området. Flygtningenævnet udtalte for så vidt angik den kvindelige ansøger, at hun som begrundelse for ansøgningen særligt havde henvist til, at hun i begyndelsen af år 2000 var udsat for et overgreb fra en albaners side. Uanset om dette var tilfældet, fandt Flygtningenævnet ikke, at der var tale om et asylbegrundende forhold, idet ansøgeren henvistes til at søge de lokale myndigheds beskyttelse. Heller ikke de foreliggende oplysninger om ansøgerens psykiske tilstand kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/227

Nævnet meddelte i **april 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar og deres fire børn fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1959 (M) og 1961 (K). **Flygtningenævnet** lagde for så vidt angik begge ansøgere til grund, at ansøgerne er romaer fra Kosovo, og at den mandlige ansøger i 1999 blev opsøgt af serberne samt blev udsat for chikane og voldelige overgreb. Flygtningenævnet kunne endvidere lægge til grund, at ansøgernes søn var blevet dræbt i forbindelse med en granatekspllosion. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at familien var blevet opsøgt af UCK-medlemmer i juni 1999, hvor ansøgerne blev udsat for meget grove overgreb. Den mandlige ansøger blev som følge af de nævnte overgreb indlagt på et hospital i tre måneder. Den kvindelige ansøger og børnene flygtede til Bujanovac, hvor den mandlige ansøger senere sluttede sig til dem. Opholdet fandt sted i en teltlejr, hvor ansøgerne blandt andet blev opsøgt af politiet og havde problemer med den serbiske civilbefolkning. Flygtningenævnet måtte for så vidt angik den mandlige ansøger efter de foreliggende lægelige oplysninger om ansøgerens psykiske tilstand under opholdet i Danmark lægge til grund, at ansøgeren var blevet meget stærkt påvirket af begivenhedsforløbet, og at han havde en velbegrundet subjektiv frygt for at vende tilbage til hjemlandet. Uanset at de generelle forhold for romaer i Kosovo provinsen var forbedrede og ikke i sig selv kunne anses for asylbegrundende, fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, særligt ansøgerens stærkt subjektive frygt for en tilbagevendende, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. Flygtninge-

nævnet lagde for så vidt angik den kvindelige ansøger til grund, at ansøgeren var blevet meget stærkt påvirket af begivenhedsforløbet. Uanset at de generelle forhold for romaer i Kosovo provinsen var forbedrede og ikke i sig selv kunne anses for asylbegrundende, fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af ansøgernes forhold, herunder særligt den mandlige ansøgers stærke subjektive frygt for en tilbagevenden, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR12/228

Nævnet **stadfæstede i april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1970 (M) og 1977 (K). Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne er romaer fra Kosovo-provinsen. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at de som romaer i Kosovo blev forfulgt. Den mandlige ansøger havde forklaret, at han og familien i juli 1999 blev opsøgt af UCK-soldater, og at den mandlige ansøger blev slået og blev beskyldt for at være tilknyttet paramilitære grupper, der havde støttet serbere. Familien flygtede herefter i begyndelsen af august 1999 til Makedonien. Under opholdet i Makedonien var den mandlige ansøger i en periode tilknyttet UNHCR, ligesom den mandlige ansøger også i andre sammenhænge havde været aktiv for romaerne. Den kvindelige ansøger havde under opholdet i Makedonien været tilbage i Kosovo tre gange. I april 2001 tog familien tilbage til Kosovo. Omkring maj 2001 flyttede de tilbage til deres hus i hjembyen. Da de blev chikaneret verbalt, herunder ved telefontrusler, og da der også blev kastet sten på deres hus, undlod de at overnatte i huset, og de boede om natten hos andre romaer i byen. Efter nogle måneder flygtede de til Danmark. Den påberåbte konflikt i juli 1999 med UCK kunne ikke begrunde asyl. Begivenhederne lå tilbage i tiden, og de udsprang af den daværende krigstilstand. Den chikane og de telefontrusler, som ansøgerne blev udsat for ved deres tilbagevenden i maj til juli 2001, kunne heller ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at chikanen ikke havde haft et omfang og en intensitet, der berettigede til ophold efter udlændingelovens § 7. Herefter, og da det forhold, at ansøgerne var romaer ikke i sig selv kunne anses for asylbegrundende, fandtes der særligt under hensyn til de væsentligt ændrede forhold i Kosovo, herunder tilstedeværelsen af KFOR og en civil FN-administration, ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse ved tilbagevenden til Kosovo. BR12/229

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1963 (M) og 1975 (K), samt to børn. Indrejst i april 2002. Den mandlige ansøger havde været politisk aktiv i SPS. Den kvindelige ansøger var i 1999 blevet udsat for overgreb fra UCK på grund af sin mands politiske aktiviteter. I juli 1999 flyttede ansøgerne til Beo-

grad. Den mandlige ansøgers bror, som havde været højtstående officer i den jugoslaviske hær, havde forladt Serbien og Montenegro og befandt sig nu i Danmark. Derfor blev den mandlige ansøger to gange indkaldt til samtaler hos militæret i Beograd om broderen, senest i 2001, hvorunder broderen blev omtalt som forræder, og den mandlige ansøger blev udsat for verbal chikane. Fra januar 2001 og indtil udrejsen havde ansøgerne været udsat for telefontrusler. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne er etniske goranier. I juli 1999 måtte de flygte til Beograd. Flygtningenævnet kunne endvidere lægge den mandlige ansøgers forklaring til grund, om at han var medlem af og i hovedbestyrelsen for den kommunale SPS-partiforening fra 1995, at han siden årsskiftet 1995/1996 havde været formand for et kendt forbund i sin hjemkommune, at han i den forbindelse havde aktiviteter for SPS, at han under krigen i Kosovo fra marts til juni 1999 var mobiliseret som delingsfører til forsvar af Kosovos grænser og i den forbindelse deltog i skududvekslinger med albanere, at han i sit job i sin hjemkommune fra 1995 til 1999 som kommunal embedsmand havde konflikter blandt andet med albanere, og at UCK-medlemmer i juni 1999 tilbageholdt, slog og sparkede ham samt fremsatte verbale trusler mod ham. Videre lagdes den kvindelige ansøgers forklaring til grund, om at hun som følge af sin mands forhold var blevet udsat for et alvorligt fysisk overgreb, som blandt andet indebar voldtægt. Flygtningenævnet bemærkede videre, at den kvindelige ansøger under nævnsmødet fremstod stærkt påvirket af begivenhederne i hjemlandet. Den mandlige ansøger fandtes således at have haft en profileret position i sin hjemby. Endvidere lagdes til grund, at han tillige måtte anses at være profileret i Serbien på grund af sin brors forhold. Efter en samlet vurdering, herunder også oplysningerne om den kvindelige ansøgers stærke subjektive frygt for en tilbagevendende, fandt nævnet, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR12/230

Nævnet **stadfæstede i november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1963 (M) og 1969 (K). Ansøgerne er etniske ashkalier. **Flygtningenævnet** udtalte for så vidt angik den kvindelige ansøger, at hun som sit væsentligste asylmotiv havde henvist til, at hun som følge af den stærkt traumatiserende behandling, hun var blevet udsat for af serbere i Kosovo i 1998, var asylrelevant forfulgt. Det lagdes til grund, at ansøgeren sammen med alle de øvrige kvinder fra landsbyen blev ført bort af serbiske styrker i efteråret 1998 og tilbageholdt i cirka en måned. Under tilbageholdelsen blev hun udsat for voldtægt, som havde virket stærkt traumatiserende på ansøgeren. Efter at være blevet genforenet med sin ægtefælle, havde hun været cirka halvanden måned i Kosovo, hvorefter ægtefællerne tog ophold i Montenegro frem til udrejsen i januar 2002. Ansøgeren havde ikke asylrelevante problemer i Montenegro. Flygtningenævnet tillagde

det afgørende vægt, at de forhold, som havde ført til overgrebene mod ansøgeren, siden var ændret, idet Kosovo nu administreres af KFOR og UNMIK, således at området nu er uden serbisk indflydelse. Det måtte endvidere tillægges vægt, at ansøgeren havde opholdt sig i Montenegro cirka tre år efter overgrebene, og at udreisen derfra efter ægtefællens forklaring ikke var forårsaget af de overgreb, hun havde været udsat for. Ansøgeren fandtes derfor ikke som følge af overgrebene og den deraf forårsagede subjektive frygt at opfylde betingelserne for at få meddelt asyl efter udlændingelovens § 7. De generelle forhold for etniske ashkalier fandtes ikke at være asylbegrundende. Flygtningenævnet baserede denne vurdering på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder OSCEs og UNHCRs Tenth Assessment of the Situation of Ethnic Minorities in Kosovo og British Home Office Country Assessment fra april 2003. Det bemærkedes, at ansøgeren, såfremt hun ikke mente at kunne tage ophold i Kosovo, kunne vende tilbage til Montenegro, hvor hun havde opholdt sig i længere tid uden asylrelevante problemer. BR12/231

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1967, samt fem børn. Ansøgeren blev i maj 1999 meddelt opholdstilladelse efter Lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Denne opholdstilladelse udløb i maj 2000. I december 2002 søgte ansøgeren om asyl. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgerens eventuelle konflikter med en morbroder som følge af en boligstrid ikke var asylretlig relevant. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren i 1998 overværede drab på sine familiemedlemmer, samt at ansøgeren i 1998 og 1999 blev udsat for overgreb af serbiske politifolk eller soldater, fandtes dette ikke nu at kunne føre til asyl. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren på grund af den ændrede situation i Kosovo ikke ville være i fare for igen at blive udsat for lignende overgreb fra serbiske myndigheder. Nævnet lagde endvidere vægt på, at hændelserne fandt sted under en krigslignende situation, som nu var overstået. Ansøgeren havde særligt gjort gældende, at hun og familien i øvrigt var stærkt traumatiserede, hvilket også understøttedes af de lægelige oplysninger. Nævnet bemærkede herved, at den tiltagende dårlige psykiske tilstand i familien måtte antages også at skyldes det lange ophold i Danmark, hvilket ikke i sig selv kunne føre til asyl. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/232

Se endvidere resumé indsat i kapitel 4.

8 tilladelser

58 stadfæstelser

7.33 Somalia

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet har i 2003 haft relativt få sager, hvor ansøgningen om asyl er blevet indgivet før den 1. juli 2002. Ved vurderingen af disse sager har nævnet i lighed med de senere år lagt afgørende vægt på, fra hvilket område ansøgeren kom, idet den enkelte ansøgers asylmotiv og klantilhørsforhold blev vurderet i forhold til de respektive regioner i Somalia. For disse ansøgninger har Flygtningesnævnet således givet afslag på asyl til ansøgere fra Nordøstsomalia og Nordvestsomalia, idet forholdene der vurderes som værende så stabile, at ansøgerne som udgangspunkt kan vende tilbage dertil uden risiko for forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Der henvises til formandskabets 6. beretning, kap. 7. For så vidt angår den resterende del af Somalia er forholdet mellem den pågældendes klantilhørsforhold og region i Somalia indgået i nævnets vurdering. Dette illustreres i særdeleshed af tre sager fra Bay og Bakool:

Nævnet meddelte i **april 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia, født i september 1965. Indrejst i september 2001. Ansøgeren tilhører hovedklanen Digil og er født og opvokset i Bay-regionen. Ansøgeren henviste til de overgreb og plyndringer, der fandt sted i ansøgerens landsby som følge af borgerkrigen. Efter ansøgerens indrejse i Danmark er tre af hans søskende blevet slået ihjel af RRA, som kontrollerer området. **Flygtningesnævnet** kunne efter de foreliggende oplysninger lægge til grund for sagen, at ansøgeren er født og opvokset i en landsby ikke langt fra Baydhabo i Bay-regionen. Efter de senest foreliggende baggrundsoplysninger fra Udlændingestyrelsens rapport fra fact-finding mission til Nairobi og Eldoret, Kenya i perioden fra den 11. til den 25. januar 2003 fandt Flygtningesnævnet, at der i denne region måtte anses for at være betydelig tvivl om sikkerhedssituationen. Det fremgår af de nævnte baggrundsoplysninger, at der fortsat er konflikter mellem fraktioner i R.R.A, og at der foregår drab på civile fra blandt andet Digil klanen, hvortil ansøgeren hører, idet ansøgeren har oplyst, at hans klan er Dabare, som er en underklan under Digil-klanen. Personer fra blandt andet Digil-klanen er ifølge baggrundsoplysningerne mål for overgreb og drab fra begge R.R.A-fraktioners side. Flygtningesnævnet fandt under disse omstændigheder ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet, og Flygtningesnævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse 711 af 1. august 2001. BR12/233

Nævnet **stadfæstede** i **april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i juni 1973. Indrejst i november 2001. Ansøgeren tilhører hovedklanen Rahanweyn og er født og opvokset i en by i Bakool-regionen. I 1995 blev byen besat, og ansøgeren blev i den forbindelse til-

bageholdt i 15 dage. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren stammer fra en by i Bakool-regionen i Somalia. Hun havde aldrig været politisk aktiv. Selvom ansøgerens forklaring om tilbageholdelsen i 15 dage i 1995 lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at det i dag er asylbegrundende. Ansøgeren havde som asylmotiv endvidere henvist til de generelle forhold i Somalia – og navnlig til, at hun som en enlig kvinde ville være i særlig risiko for asylbegrundende overgreb. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder oplysninger i Udlændingestyrelsens fact-finding rapport af marts 2003, lagdes det til grund, at forholdene i ansøgeren hjemby er rolige og stabile, og at der siden 1998 ikke havde været rapporteret om nogen overgreb i området. På denne baggrund, og idet ansøgeren tilhører den klan, der har magten i Bakool-regionen, fandt Flygtningenævnet ikke, at fact-finding-rapportens oplysninger om de generelt vanskelige forhold for kvinder i sig selv kunne begrunde, at der blev meddelt ansøgeren asyl i Danmark. BR12/234

Nævnet meddelte i **juli 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1964. Indrejst i 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren tilhører hovedklanen Digil, underklanen Dabarre, og familieklanen Wagbare. Det lagdes endvidere til grund, at hun ved udrejsen boede i en landsby i Bay-regionen i sydvest Somalia, hvor hun hele sit liv havde levet som nomade. Hun er gift og har seks børn. Ansøgerens forklaring om de overgreb, hun havde været udsat for fra RRA's side, lagdes til grund. Efter de senest foreliggende baggrundsoplysninger fra Udlændingestyrelsens rapport fra fact-finding mission til Nairobi og Eldoret, Kenya, fandt Flygtningenævnet, at der i denne region måtte anses for at være betydelig tvivl om sikkerhedssituationen. Det fremgår af de nævnte baggrundsoplysninger, at der fortsat er konflikter mellem fraktioner i RRA, og at der foregår drab på civile fra blandt andet Digil klanen, hvortil ansøgeren hører. Personer fra blandt andet Digil klanen er ifølge baggrundsoplysningerne mål for overgreb og drab fra begge RRA fraktioners side. BR12/235

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1961. Indrejst i september 2001. Ansøgt om asyl juli 2002. Ansøgeren er etnisk madhiban og medlem af minoritetsklanen Midghan og er født og opvokset i Galguduud regionen. Ansøgeren havde generelt problemer med hovedklanerne Darood og Hawiye, som undertrykte minoritetsklanerne. Endvidere ville personer fra Hawiye klanen have ansøgeren til at deltage i krig mod Darood klanen, hvilket han nægtede. Personer fra Hawiye beskød herefter ansøgerens bopæl, udsatte ham for fysiske overgreb og tilbageholdt ham en enkelt gang i en måned. **Flygtningenævnet**

udtalte, at da ansøgeren havde søgt om asyl i juli 2002 skulle hans ansøgning vurderes i forhold til udlændingelovens § 7, jf. lovebekendtgørelse nr. 608 af 17. juli 2002. Selvom det lagdes til grund, at ansøgerens første ægtefælle var forsvundet, og at ansøgeren havde været tilbageholdt af Hawiye i midten af 1990'erne, fandt Flygtningenævnet ikke, selvom ansøgeren tilhører Midgaan/Madhiban klanen, der er en minoritetsklan, noget grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia ville blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Det indgik i Flygtningenævnets vurdering heraf, at ansøgeren ikke konkret havde været i søgelyset hos Hawiye klanen frem til udrejsen til Etiopien i 1999/2000. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at personer fra ansøgerens klan ved en tilbagevenden til Somalia risikerede dødsstraf, eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, hvorfor nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse. BR12/236

Flygtningenævnet meddelte i **juni 2003** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1977. Indrejst i juli 2002. Ansøgeren tilhører Ashraf-klanen, minoritetsgruppe under Benadir, og er født og opvokset i Balad. I 1991 blev ansøgerens forældre og broder slået ihjel, og ansøgeren tog herefter ophold hos sin moster. I 2000 indgik ansøgeren ægteskab. Ægtefællens familie var blevet dræbt i 1992. Ligeledes i 2000 blev ægtefællen tilbageholdt af de samme personer, som havde dræbt hans familie. Ansøgeren har ikke set ægtefællen siden. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at forkaste ansøgerens forklaring under nævnsmødet, hvorefter hun for nylig havde fået at vide, at hendes moster, som hun boede sammen med i Somalia, var død. Nævnets flertal måtte herefter lægge til grund, at ansøgeren, hvis forældre og broder er dræbt, og hvis søster og mand var forsvundet, er enlig kvinde uden familie eller andet netværk i Somalia. Endvidere måtte nævnets flertal lægge til grund, at ansøgeren tilhører en minoritetsklan. På denne baggrund, sammenholdt med at ansøgeren gennem en længere årrække havde måttet leve skjult i den nu afdøde mosters hus af frygt for overgreb, som hun også blev udsat for fra medlemmer af en rivaliserende klan, da hun ved en enkelt gang forlod huset, fandt nævnets flertal, at der ikke kunne ses bort fra, at ansøgeren ved en tilbagevenden til det sydlige Somalia risikerede umenneskelig og nedværdigende behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/237

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1972. Indrejst i 2000. Ansøgt om asyl i september 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren tilhører

Marehan-klanen, og at hun er født og opvokset i Gedo-regionen. Ansøgeren havde ikke haft politiske aktiviteter af nogen art. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun havde været udsat for to ransagninger, begået af ukendte personer, der søgte efter penge og værdigenstande. Ansøgeren blev ikke personligt udsat for fysiske overgreb i den forbindelse. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at faderen på grund af sit klantilhørsforhold havde været eftersøgt af Hawiye-klanen. Ansøgeren, der blev gift i 1990/1991, udrejste af hjemlandet omkring årsskiftet 1999/2000 som følge af familiesammenføring. Hendes moder og datter bor fortsat i hjembyen. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter ansøgeren at blive udsat for overgreb på grund af de generelt vanskelige forhold i Somalia. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde været udsat for forhold, der kunne karakteriseres som forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko herfor. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden ville være i konkret og individuel risiko for dødsstraf, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Hverken den omstændighed, at ansøgeren tilhører Marehan-klanen og er kvinde, eller de generelt vanskelige forhold i Somalia, fandtes i sig selv at kunne begrunde opholdstilladelse. BR12/238

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1984. Indrejst i august 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren tilhører Reer Hamar klanen Bandhabow og havde boet i en by indtil udrejsen fra Somalia. Ansøgeren havde som asylmotiv især henvist til, at hans morbroder og onkel var blevet dræbt i 1995, samt til at familiens hus og butik var blevet plyndret i 2001. Der var herunder blevet skudt mod ansøgerens moder og hans broder. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at faderen senere var blevet kidnappet, hvorefter han sammen med ansøgerens broder havde forladt Somalia og nu opholdt sig et ukendt sted. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse forhold kunne anses som asylbegrundende. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at drabet på ansøgerens morbroder og onkel lå langt tilbage i tiden og ikke havde været begrundet i ansøgerens forhold. Nævnet lagde endvidere vægt på, at plyndringen måtte anses som et vilkårligt overgreb af kriminel karakter. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgerens fader og broder, efter at ansøgeren var udrejst fra hjemlandet, og efter at han var meddelt afslag på asyl, var udrejst fra Somalia, fandt nævnet ikke, at dette var asylbegrundende. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at de generelle forhold for Reer Hamar klanen ikke i sig selv kunne begrunde asyl, og fandt derfor, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Nævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/239

Nævnet **stadfæstede i oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i januar 1978. Indrejst i december 2002. Ansøgeren tilhører Reer Hamar, minoritetsbefolkning under Benadir, og er født og opvokset i Mogadishu. Ansøgeren forklarede, at han i perioden 1998 til 2002 var tilbageholdt af Moryan-militsen (Habr Gedir klanen), hvorunder han udførte tvangsarbejde for militsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren tilhører klanen Reer Hamar, at ansøgeren er fra Mogadishu, hvor ansøgeren fortsat har slægtninge, og at ansøgeren ikke har været politisk aktiv. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde vægt på, at det fremstod som usikkert, i hvilket omfang ansøgeren havde haft bevægelsesfrihed i forbindelse med det oplyste tvangsarbejde, ligesom omfanget af det arbejde, ansøgeren havde været pålagt, fremstod som usikkert. Endvidere lagdes der vægt på, at ansøgeren vedvarende havde haft ophold på sin egen bopæl, og at han først havde taget skridt til at udrejse efter fire år. Det bemærkedes videre, at ansøgeren forud for udrejsen havde opholdt sig hos en moster i en anden bydel i Mogadishu. Flertallet fandt, at de af ansøgeren påberåbte begivenheder bar præg af at være vilkårlige overgreb, der måtte antages at være udslag af de generelt vanskelige forhold i hjemlandet i forbindelse med borgerkrigen, herunder den udbredte lovløshed. De generelt vanskelige forhold for Reer Hamar klanen kunne ikke i sig selv begrunde asyl, og flertallet kunne efter det foreliggende ikke antage, at ansøgeren havde været udsat for en af udlændingelovens § 7, stk. 1, omfattet forfølgelse, eller at han ved en tilbagevenden skulle være i risiko herfor. Efter det oplyste fandt flertallet det heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i en konkret særlig risiko for de af udlændingelovens § 7, stk. 2, omfattede forhold. BR12/240

Se endvidere resumeer gengivet i kapitel 4.

7.34 Sri Lanka

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1957. Indrejst i januar 2000. **Flygtningenævnet** kunne uanset ægtheden af de af ansøgeren fremlagte dokumenter lægge til grund, at ansøgerens asylmotiv ved udrejsen var, at han af myndighederne var sigtet for at have kørt med ulovlige varer som olie og batterier, og at han havde haft fire tamiler boende som logerende. Flygtningenævnet kunne endvidere lægge til grund, at ansøgeren i en periode på cirka 14 dage

0 tilladelser

11 stadfæstelser

i 1999 var tilbageholdt og fængslet i den anledning. Ansøgeren blev under fængslingen hårdhændet behandlet, men efter indholdet af den indhentede torturundersøgelse fandt Flygtningenævnet ikke, at den hårdhændede behandling af ansøgeren i sig selv kunne anses som asylbegrundende. Nævnet tillagde det i den forbindelse betydning, at ansøgeren ikke led af posttraumatiske følger. Afgørende for ansøgerens ansøgning var herefter, om ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka risikerede en uforholdsmæssig straf og fornyet hårdhændet behandling. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort dette. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren i første omgang blev løsladt efter en kortvarig fængsling, og at de af ansøgeren foretagne handlinger havde været af begrænset rækkevidde, hvorfor der ikke var grund til at antage, at en eventuel straf ved en tilbagevenden ville være uforholdsmæssig, eller at ansøgeren skulle blive udsat for tortur. Nævnet havde også herved tillagt den politiske udvikling i Sri Lanka efter ansøgerens udrejse betydning. Ansøgerens tilknytning til militæret havde været som civil ansat, og ansøgeren udførte ikke arbejde for militæret i 1999. Der var derfor ikke grundlag for at anse ansøgeren for at være desertør. Ansøgerens frygt for overgreb fra LTTE var ikke underbygget, og Flygtningenævnet anså ikke denne frygt for asylbegrundende. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at blive meddelt asyl efter udlændingelovens § 7. BR12/241

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født 1973. Indrejst i januar 2003. Ansøgeren havde forklaret, at han i 1996 tilsluttede sig de tamilske tigere, og at han boede sammen med tigrene i en camp. Ansøgeren deltog i kamp for tigrene. Ansøgeren havde ansvaret for fire EPDP-medlemmer, der var tilbageholdt i LTTE's lejr. Det lykkedes EPDP-medlemmerne at flygte, og ansøgeren blev i den forbindelse afhørt og udsat for overgreb af LTTE. Ansøgeren blev herefter idømt to års strafarbejde i en camp. Ansøgeren flygtede fra campen i 1999. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om sit forhold til LTTE til grund. Ansøgeren kunne derfor ikke tage ophold i et LTTE-kontrolleret område i Sri Lanka. Efter ansøgerens oplysninger om karakteren af de aktiviteter han havde for LTTE, kunne det ikke antages, at hans aktiviteter for LTTE var bekendt for regeringsmyndighederne. Ansøgerens forklaring om, at LTTE straks efter hans tilbagevenden opdagede, at han var tilbage og derfor spurgte efter ham hos søsteren, hvor hans moder havde taget ophold, forekom ikke sandsynlig. Uanset om det skulle være tilfældet, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i den regeringskontrollerede del af Sri Lanka. Baggrunden for, at en ven blev skudt i Colombo, var ikke nærmere belyst, men det fremgik, at politiet efterforskede drabet. Drabet på venen kunne derfor ikke

ændre på Flygtningenævnets ovennævnte vurdering. Ansøgeren opfyldte her efter ikke betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1. Selve det forhold, at ansøgeren er tamil, kunne efter baggrundsoplysningerne om forholdene for familier i den regeringskontrollerede del af Sri Lanka ikke medføre, at ansøgeren kunne anses for omfattet af den nugældende bestemmelse om beskyttelsesstatus i udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/242

Se også resume gengivet i kapitel 4.

7.35 Statsløse

2 tilladelser

3 stadfæstelser

7.35.1 Statsløs asylansøger fra Letland

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Flygtningenævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs asylansøger fra Letland, født i 1976. Indrejst i januar 2003. Ansøgeren er jøde af trosretning og stammer fra det tidligere Sovjetunionen. Ansøgeren er født i Afghanistan. I perioden 1977 – 1983 boede han med sin mor i Ukraine, herefter boede ansøgeren og hans mor i det nuværende Moldova, indtil de i 1989 flyttede til Letland. I Letland boede ansøgeren sammen med sin mor til hendes død i 1990. Herefter boede ansøgeren på børnehjem og kostskole i Letland. I 1994 udrejste han til Rusland, hvor han opholdt sig illegalt frem til 2000. Efterfølgende levede ansøgeren illegalt i vesteuropæiske lande, herunder Belgien og Tyskland. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om sit ophold i Letland til grund, herunder at ansøgeren er statsløs, og tiltrådte Udlændingestyrelsens vurdering af, at Letland, hvor ansøgeren havde boet og gået i skole fra 1989-1994, måtte betragtes som ansøgerens hjemland. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren, der ikke havde udøvet politiske aktiviteter af nogen art, opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at de generelle forhold i Letland for statsløse med russisk baggrund kunne begrunde, at ansøgeren skulle have asyl. Flygtningenævnet lagde vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder den lettiske lov om status for tidligere sovjetborgere, der ikke er statsborgere i Letland eller i nogen anden stat, vedtaget af det lettiske parlament den 12. april 1995, og de rettigheder ansøgeren har efter denne lov, og som han måtte antages at være omfattet af. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/243

7.36 Statsløse palæstinensere

7.36.1 Statsløse palæstinensere fra Gaza

16 tilladelser

86 stadfæstelser

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza, født i 1945. Indrejst i juni 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er statsløs palæstinenser, opvokset i Gaza, hvor ansøgeren fortsat havde familie. Nævnet fandt derfor, at Gaza måtte anses som ansøgerens hjemland. Ansøgeren havde siden 1967, hvor han blev udvist af Gaza, været medlem af Fatah og udført aktiviteter for Fatah indtil 1996/1997. Ansøgeren havde ikke haft konflikter af asylbegrundende karakter med hverken de israelske myndigheder eller de palæstinensiske selvstyremyndigheder. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgerens ophold i Gaza fra 1996/1997 og til 2000 havde været illegalt. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren forklarede, at han som andre udviste palæstinensere blev opfordret til at vende tilbage, og at han på papiret fik bolig og rettigheder mv. Ansøgeren henviste som asylmotiv til, at han på grund af de politiske forhold var afskåret fra at få tilladelse til at indrejse i Gaza, hvorfra han efter sin forklaring udrejste mellem marts og juni 2000 for at blive behandlet for en sygdom i Jordan, hvilket ifølge ansøgerens forklaring var en uge før intifadaen. Ansøgeren forklarede endvidere, at han et par måneder herefter indrejste i Danmark. Nævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring herom til grund. Nævnet lagde herved vægt på, at intifadaen efter det oplyste startede i slutningen af september 2000. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren først indrejste i Danmark i juni 2001. Nævnet kunne ikke tillægge en af ansøgeren indhentet generel erklæring fra Den Palæstinensiske Mission i København betydning for sagen. De generelle forhold i Gaza kunne ikke begrunde asyl. Nævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/244

7.36.2 Statsløse palæstinensere fra Libanon

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1975. Indrejst i april 2002. Ansøgeren blev i 1987 tilknyttet PFLP-General Command. Hans opgaver bestod især af vagttjeneste ved hovedkvarteret, og han modtog i perioden indtil 2002 i flere omgange militærtræning i Libyen, Syrien og Libanon. I 2002 blev han bedt om at udføre en selvmordsaktion mod israelske bosættere i Sydlibanon. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som statsløs palæstinenser efter dansk flygtningepraksis isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Ansøgeren havde ikke haft problemer med de libanesiske myndigheder eller de syriske myndigheder, der opholdt sig i Libanon. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han frygtede PFLP-GC, idet han havde modtaget 10.000 \$ i forskud for en selvmordsaktion, som han ikke ville gennemføre. Ansøgeren havde på en række punkter forklaret usammenhængende og divergerende. Ved samtalen med Udlændingestyrelsen undlod han således at forklare om to militærtrainingsophold i Syrien i 1990/91 og 1995, ligesom han oplyste, at han ikke kunne fremlægge beviser for sine aktiviteter. Ved mødet hos sin advokat havde ansøgeren imidlertid medbragt dokumentation for sine militæraktiviteter, ligesom han oplyste om sine trainingsophold i Syrien. Ansøgeren havde endvidere forklaret divergerende om, hvem han modtog 10.000 \$ fra. Ved samtalen med sin advokat forklarede han, at det var PFLP-GCs næstkommanderende, der betalte ham, mens han i nævnet oplyste, at det var den øverstkommanderende, der udbetalte pengene direkte til ham. Nævnet kunne på denne baggrund ikke lægge væsentlige dele af ansøgerens forklaring til grund, og ansøgeren havde derfor ikke sandsynliggjort, at han stod i et sådant modsætningsforhold til PFLP-GC, at han af den grund burde meddeles asyl. Nævnet fandt herefter, at ansøgeren fortsat kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, hvor han var født og opvokset og havde boet frem til udrejsen, og hvor dele af hans nærmeste familie fortsat var bosiddende. Libanon ville herefter fortsat kunne tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen på afventning af en fact-finding rapport, hvor det blandt andet skulle belyses, hvorledes indrejseforholdene var i Libanon for statsløse palæstinensere fra Libanon. Nævnet fandt således ikke, at ansøgeren, der alene havde opholdt sig halvandet år i Danmark, skulle få problemer med at indrejse i Libanon. BR12/245

Nævnet **stadfæstede i april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1979. Indrejst i februar 2002. Det fremgår af sagen, at ansøgeren i 1996 blev medlem af Fatah, hvor han fungerede som bodyguard for en general i bevægelsen. Generalen var blevet idømt en dødsstraf, hvorfor han holdt sig skjult. I 2000 var ansøgeren i Saida, da han blev opsøgt af en libanesisk militærperson, som ville have ham til at spionere for den libanesiske hær, idet ansøgeren var tæt på generalen. Dette afslog ansøgeren. I november 2001 var der et attentat mod generalen, idet der i tre af hans biler var placeret bilbomber. Efter episoden med bilbomberne begyndte ansøgeren at frygte for sit liv og besluttede derfor at udrejse og sagde sit job op. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde haft et farligt arbejde som bodyguard for en Fatah-leder, som han opsagde inden udrejsen, og ville kunne vende tilbage til. Han havde ikke haft nogen personlige konflikter, og der fandtes ikke grundlag for at antage, at han skulle være i myndighedernes søgelys.

Ansøgeren, der som statsløs palæstinenser måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, fandtes herefter at kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, hvor han var født og opvokset og havde familie, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. BR12/246

Nævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1971. Indrejst i april 2002. Ansøgeren blev medlem af Hizbollah, da han var 16-17 år, fordi han som palæstinenser havde brug for beskyttelse. Han fik medlemskort, som han kunne vise ved kontrolposterne og derved undgå chikane. Ansøgeren arbejdede som livvagt og chauffør, ligesom han arbejdede i det sydlige Libanon. Ansøgeren fik problemer, efter at israelerne trak sig tilbage fra Libanon i 2000. Hizbollah sagde, at det nu var Palæstina, der skulle befries. Ansøgeren blev siden udtaget til at skulle udføre en ikke nærmere planlagt aktion i Israel, hvilket han ikke ønskede, hvorfor han afslog. Ansøgeren blev herefter pågrebet og var fængslet i det sydlige Libanon i en til to måneder. Under tilbageholdelsen var ansøgeren udsat for fysiske overgreb. Han flygtede ved hjælp fra en ven og skjulte sig i bjergene i 1½ år før udrejsen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Uanset om ansøgeren havde været tilbageholdt i 1-2 måneder i 2000 af Hizbollah, og herunder udsat for hårdhændet behandling, idet Hizbollah forsøgte at lægge pres på ham for at få ham til at udføre aktioner i Israel, fandt nævnet ikke, at der var tale om asylbegrundende forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet lagde herved vægt på, at det af baggrundsoplysningerne fremgik, at man som medlem af Hizbollah frit kunne forlade partiet, samt at Hizbollah ikke foretog tvangsmæssig rekruttering. Nævnet lagde tillige vægt på, at ansøgeren efter tilbageholdelsen af Hizbollah havde opholdt sig halvandet år i Libanon, og at han ikke på noget tidspunkt havde haft konflikter med de libanesiske myndigheder. Endelig tillagde nævnet det vægt, at ansøgeren var udrejst af Libanon på et ægte pas og med visum til Tyrkiet. Nævnet fandt derfor, at Libanon måtte anses for ansøgerens første asyl-land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen på en torturundersøgelse, da ansøgerens oplysninger om den behandling, han havde været udsat for, kunne lægges til grund. BR12/247

Nævnet **stadfæstede i januar 2003** Udlændingestyrelsen afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1965. Indrejst i november 2001. Det fremgår af sagen, at der i den børnehaven, hvor ansøgeren arbejdede, var blevet glemt en dreng en lørdag, som var fundet død om mandagen, da børnehaven åbnede igen. Barnets familie gav herefter ansøgeren skylden for barnets død og begyndte at true ansøgeren. De libanesiske myndigheder blev ikke

inddraget, da de ikke har nogen magt i flygtningelejren. Ansøgeren forsøgte at forklare familien, at det ikke var hendes skyld, hvad der var sket med barnet, men familien ville ikke forstå situationen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Libanon og således omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved vurderingen af, om ansøgeren kunne opnå den fornødne beskyttelse, lagde nævnet vægt på, at den tragiske hændelse, hvor et mindre-årigt barn døde i børnehaven, hvor ansøgeren var ansat som leder, klart fremstod som et hændeligt ulykkestilfælde. Ansøgeren havde da også forklaret, at de ansvarlige lejrmyndigheder, som kom til stede, havde tilkendegivet, at ansøgeren var uden skyld i dødsfaldet. Ligeledes havde ansøgeren forklaret, at de andre børnehavebørns forældre havde givet udtryk for det samme. Ansøgerens frygt for hævn byggede derfor primært på, at det afdøde barns morbroder var medlem af Fatah, og at barnets fader var medlem af Al-Sahika, hvilke personer begge ifølge ansøgeren havde stor indflydelse. Nævnet fandt efter det anførte, at ansøgerens konflikt måtte anses for en konflikt af privatretlig karakter, hvor det ikke kunne antages, at ansøgeren ville være uden mulighed for at opnå den fornødne beskyttelse i Libanon. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren var født og opvokset i Beirut, at hun fortsat havde nær familie i Libanon, og at ansøgeren ikke i øvrigt havde haft nogen konflikter hverken med de libanesiske myndigheder eller med palæstinensiske organisationer eller grupperinger. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren selv tidligere havde haft tilknytning til Folkefronten, ligesom ansøgeren til samtalen med Udlændingestyrelsen havde oplyst, at det var Folkefronten, der foranledigede, at hun fik job som børnehaveleder. Nævnet fandt herefter samlet, at ansøgeren fortsat ville kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. BR12/248

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1945. Indrejst i juni 1993. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at ansøgeren som statsløs palæstinenser er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af sagen, at ansøgeren var blevet familiesammenført til Danmark, og at han havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Han søgte om asyl i februar 2003. Ansøgeren blev født i Palæstina og flyttede som tre-årig med familien til Libanon, hvor han voksede op i en flygtningelejr, hvor hans familie fortsat bor. Han havde en moder og seks søskende i Libanon. Han havde arbejdet i længere perioder udenfor Libanon, men havde også arbejdet i Libanon, hvor han havde udført nogle projekter for Fatah. Ansøgeren havde forklaret, at han i begyndelsen af 1990'erne havde været tilbageholdt, formentlig af Fatah, og at han var blevet løsladt mod bestikkelse. Nævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren, der ikke havde været politisk aktiv, i dag stod i modsætningsforhold til Fatah eller andre

grupperinger i Libanon. Det bemærkedes i den forbindelse, at ansøgeren i 2000 havde været på familiebesøg i Libanon. Han var indrejst legitimeret med sit libanesiske rejsedokument, som han havde fået fornyet på den libanesiske ambassade i Sverige. Han havde ikke problemer med de libanesiske myndigheder. Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger fandt nævnet, at ansøgeren havde en nær tilknytning til Libanon, hvor han måtte antages at kunne opnå den fornødne beskyttelse. Det tiltrådtes derfor, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 3, for at kunne nægte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk.1, var opfyldt. BR12/249

7.36.3 Statsløse palæstinensere fra Syrien

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien, født i 1971. Indrejst december 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund at Syrien var ansøgerens hjemland, og at ansøgeren derfor asylretligt skulle vurderes i forhold til Syrien. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren var født i Syrien, og at han efter sin egen forklaring blev indkaldt til aftjening af værnepligt i Syrien. Nævnet fandt, at ansøgerens undladelse af at efterkomme en indkaldelse til aftjening af værnepligt i 1989 ikke medførte risiko for, at ansøgeren ville blive idømt en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke i øvrigt havde haft problemer med de syriske myndigheder. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgerens aktiviteter for PFLP i Libanon ikke kunne antages at stille ham i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder. I det omfang ansøgeren i forbindelse med sin udtræden af PFLP havde bragt sig i et modsætningsforhold til denne organisation, fandt nævnet, at han måtte henvises til at søge de syriske myndigheders beskyttelse. BR12/250

7.36.4 Statsløse palæstinensere fra Vestbredden

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden, født i 1987. Indrejst i august 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Vestbredden. Nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund, men fandt på den baggrund ikke, at ansøgeren var asylrelevant forfulgt eller lignende, da han udrejste i sommeren 2002, idet han og hans familie ingen konkrete konflikter havde haft med hverken de palæstinensiske eller israelske myndigheder, og da grunden til udreisen primært var de dårlige økonomiske og sociale udsigter. Familiens hus var blevet ødelagt ved israelsk bombardement, men dette gjaldt adskillige huse i området og var ikke individuelt rettet mod ansøgeren eller hans familie. På denne baggrund fandt nævnet heller ikke, at ansøgeren konkret ville risikere hverken forfølgelse eller umenneskelig eller nedværdigende

behandling eller straf, hvis han vendte tilbage til Vestbredden. De generelle økonomiske og sociale forhold i området kunne ikke begrunde asyl i Danmark. BR12/251

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden, født i 1966. Indrejst i januar 2002. I 1985 udgav ansøgeren sig for at være medlem af Fatah. En kaptajn fra den israelske efterretningstjeneste forsøgte i den forbindelse at hverve ansøgeren som spion for israelerne, men ansøgeren nægtede. I maj/juni 2001 mødte ansøgeren en person, som var medlem af Hamas. Denne forsøgte at overtale ansøgeren til at blive medlem af Hamas, hvilket ansøgeren ikke var interesseret i. I slutningen af juli 2001 blev Hamas-medlemmet slået ihjel. Efterfølgende blev ansøgeren indkaldt til samtale med selvstyremyndighedernes politi, men han undlod at møde op, idet han antog, at Hamas havde fortalt politiet, at det var ansøgeren, der havde givet israelerne oplysningerne om, hvor Hamas-medlemmet befandt sig. Ultimo august 2001 opsøgte Hamas ansøgerens bopæl, men han var ikke hjemme. Ansøgeren formodede, at Hamas ville slå ham ihjel, idet de anklagede ham for at være spion for israelerne. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Vestbredden, at ansøgeren ikke havde været medlem af noget politisk parti, at han ikke havde været udsat for straffeprocessuelle indgreb, og at han ikke havde udført aktiviteter, der i sig selv var egnede til at profilere ham i forhold til myndighederne. Israellernes hvervningsforsøg af ansøgeren i 1985 kunne ikke begrunde asyl. Ifølge ansøgeren var der tale om et generelt hvervningsforsøg, hvor mange andre også blev søgt hvervet. Forholdet lå tilbage i tid, og ifølge ansøgeren var Hamas ikke bekendt hermed. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren havde erkendt at have oplyst et urigtigt navn, og at have forfalsket navnet i de fremlagte dokumenter, som i øvrigt alene var fremlagt som fotokopier. Allerede af denne grund kunne der ikke lægges nogen vægt på disse dokumenter. Dernæst måtte det tillægges vægt, at ansøgeren forklarede upræcist om tidspunktet for, hvornår Hamas-medlemmet blev dræbt, om hvem der kontaktede ansøgeren efter Hamas-medlemmets død, og om Hamas-medlemmets position indenfor Hamas. Hertil kom, at kontakten til Hamas-medlemmet tidsmæssigt var begrænset, at samtalerne med Hamas-medlemmet ikke vedrørte religiøse anliggender, og at ansøgeren i øvrigt oplyste ikke at være særligt religiøs. Endelig måtte det tillægges vægt, at ansøgeren forklarede upræcist med hensyn til, om Hamas henvendte sig på bopælen før faderens modtagelse af tilsigelsen, ligesom Hamas ikke foretog nogen ransagninger i forbindelse med de to henvendelser på bopælen. Under disse omstændigheder, og da ansøgeren heller ikke for nævnet var i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkastede nævnet hans forklaring herom. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at

ansøgeren var forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/252

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden, født i 1972. Indrejst i marts 2002. Ansøgeren var medlem af Fatah. I januar 2002 blev ansøgeren og fire kolleger anholdt ved en israelsk kontrolpost og ført til et israelsk fængsel. Efter ca. fem dage blev ansøgeren løsladt. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, hvoraf det fremgik, at han, der havde været politibetjent for det palæstinensiske selvstyre, med urette af Fatah i forbindelse med sin løsladelse var blevet mistænkt for at have taget fire landsmænd med ud på en køretur, således at de israelske myndigheder havde fået mulighed for at anholde dem. Videre at han tillige mistænktes for at være agent for israelerne, og at der i den forbindelse blev fremsat konkrete dødstrusler fra personer tilknyttet Fatah. Under hensyn hertil fandt Flygtningenævnet ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Vestbredden, og nævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR12/253

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden, født i 1987. Indrejst i august 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Vestbredden. Nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund, men fandt på den baggrund ikke, at ansøgeren var asylrelevant forfulgt eller lignende, da han udrejste i sommeren 2002, idet han og hans familie ingen konkrete konflikter havde haft med hverken de palæstinensiske eller israelske myndigheder, og da grunden til udrejsen primært var de dårlige økonomiske og sociale udsigter. Familiens hus var blevet ødelagt ved israelsk bombardement, men dette gjaldt adskillige huse i området og var ikke individuelt rettet mod ansøgeren eller hans familie. På denne baggrund fandt nævnet heller ikke, at ansøgeren konkret ville risikere hverken forfølgelse eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, hvis han vendte tilbage til Vestbredden. De generelle økonomiske og sociale forhold i området kunne ikke begrunde asyl i Danmark. BR12/254

7.37 Sudan

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2003** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan, født i 1969. Indrejst i november 2000. Ansøgeren var født og opvokset i Libanon som søn af en sudanesiske fader

3 tilladelser

10 stadfæstelser

og libanesisk moder. Han havde indtil november 2000 opholdt sig i Libanon, idet hans opholdstilladelse i Libanon udløb i december 2000, da han ikke længere var studerende. Ansøgeren havde efter det oplyste aldrig været i Sudan. **Flygtningenævnet** udtalte, at den omstændighed, at ansøgeren aldrig havde opholdt sig i Sudan, og ingen kontakt havde der, ikke i sig selv kunne begrunde asyl i Danmark. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren risikerede at blive udsat for forfølgelse fra medlemmer af andre klaner, hvis han tog ophold i Sudan. Henset til ansøgerens alder (snart 34 år) – sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens fact-finding rapport af februar 2002 om blandt andet værnepligtsforhold i Sudan side 27 ff. - kunne der ikke antages at være nogen reel risiko for, at ansøgeren skulle blive tvangsrekrutteret som soldat og sendt til fronten. På den anførte baggrund havde ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han risikerede forfølgelse eller tilsvarende overgreb, jf. udlændingelovens § 7, hvis han rejste til Sudan. BR12/255

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan, født i 1971. Indrejst i november 2001. I perioden 1999–2001 opholdt ansøgeren sig i Egypten. Ansøgeren havde udført aktiviteter for det legale parti DUP i 1989, hvor han deltog i det politiske arbejde i ungdomsafdelingen. Ansøgeren havde før 1994 været tilbageholdt af de sudanske myndigheder og herunder været udsat for overgreb. Ansøgeren havde forklaret, at han forud for udrejsen havde været udsat for ransagninger, og at han havde haft meldepligt hos myndighederne. **Flygtningenævnet** fandt, at uanset om man lagde tilbageholdelserne til grund, var der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren i dag risikerede at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde vægt på, at tilbageholdelserne lå langt tilbage i tid, og at ansøgeren efter den sidste tilbageholdelse blev løsladt efter 10-12 dage, samt at ansøgeren havde ernæret sig ved banan-salg i Sudan, hvorunder han med myndighedernes tilladelse rejste mellem sin hjemby og Khartoum. Nævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren havde været udsat for ransagninger forud for udrejsen. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren først havde oplyst herom ved en genafhøring i Udlændingestyrelsen. Selvom det lagdes til grund, at ansøgeren havde haft en vis form for meldepligt, fandt nævnet ikke, at dette i sig selv var asylbegrundende. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren i eget navn var udrejst af lufthavnen i Khartoum. Nævnet fandt ikke, at de generelle forhold i Sudan er af en sådan karakter, at ansøgeren som følge heraf skulle have meddelt asyl. Herefter fandt nævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for en sådan konkret og individuel forfølgelse, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det indgik endvidere i Flygtningenævnets vurdering af ansøgerens asylgrundlag,

at ansøgeren efter udrejsen af hjemlandet havde været i England tre gange uden at søge asyl. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. BR12/256

Nævnet meddelte i **november 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan, født 1976. Indrejst i maj 2002. Ansøgeren er etnisk jahli, og han er født og opvokset i Juba i den sydlige del af Sudan. Ansøgerens forældre stammede dog fra den nordlige del af Sudan, og ansøgeren havde som følge heraf arabisk som sit modersmål. Ansøgeren havde i perioden 1995-2002 boet i Rusland, hvor han havde studeret. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring, der på de væsentlige punkter havde været overensstemmende fra hans indrejse i Danmark til forklaringen afgivet i Flygtningenævnet, til grund. Ansøgeren havde således før sin udrejse i 1995 været aktiv for SPLM, og han blev i den forbindelse tilbageholdt af myndighederne i nogle dage, dels i 1993 og dels i 1994. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgerens studieophold i Rusland blev finansieret af SPLM, fordi ansøgerens fader støttede SPLM, ligesom faderen havde tæt kontakt til centralt placerede personer i SPLM. Ved ansøgerens tilbagevenden fra Rusland til Sudan var faderen og ansøgerens broder forsvundet, og de var ifølge ansøgerens forklaring formentlig blevet taget af myndighederne. Ansøgeren blev kort tid efter sin tilbagevenden til Sudan i maj 2002 afhentet af fem personer fra sikkerhedstjenesten, og de afhørte ham blandt andet om faderens og broderens forhold samt hans eget ophold i Rusland. Efter fem dage blev ansøgeren løsladt, og han underskrev blandt andet et blankt papir. Nævnet fandt, at ansøgeren var profileret i et sådant omfang på grund af sine relationer til SPLM, at han ved sin tilbagevenden til Sudan ville være i risiko for en myndighedsforfølgelse, der var omfattet af flygtningekonventionen. BR12/257

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan, født i 1974. Indrejst i juli 2002. Ansøgeren er etnisk masalit fra Sudan. Ansøgerens fader og broder blev dræbt i december 2001 på grund af faderens ledende stilling i stammen og begges politiske aktiviteter. Ansøgeren selv havde været politisk aktiv i det ulovlige oppositionsparti SFDA siden 1994, og han blev i marts 2002 tre gange tilbageholdt af sikkerhedspolitiet og herunder sparket og slået, blandt andet med pistolkolbe, ligesom en af politifolkene urinerede på ansøgeren. Han blev hver gang løsladt efter få dage mod at love, at han ville ophøre med sine politiske aktiviteter og blev senest truet på livet, hvis han ikke rettede sig efter det. Efter den sidste løsladelse gik ansøgeren under jorden og udrejste tre måneder senere. **Flygtningenævnet** kunne ud fra en samlet vurdering ikke afvise, at ansøgeren som følge af faderens position

og faderens og broderens politiske aktiviteter samt ansøgerens egen politiske virksomhed – uanset dennes relativt underordnede karakter – var kommet således i myndighederne søgelys, at han ville risikere forfølgelse, hvis han vendte tilbage til Sudan. Nævnet lagde i denne forbindelse også vægt på det anførte i blandt andet Udlændingestyrelsen fact-finding rapport af februar 2002 og i UK Home Office's Sudan Assessment af oktober 2002 om situationen i Sudan. BR12/258

7.38 Syrien

8 tilladelser

20 stadfæstelser

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **marts 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Syrien, født i 1972 (M) og 1980 (K). Indrejst i september 2001. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at den mandlige ansøger under sit ophold i Saudi Arabien i betydeligt omfang havde formidlet oplysninger om fængslede og henrettede medlemmer af Det Muslimske Broderskab til disses familiemedlemmer, og at dette havde ført til, at den mandlige ansøger blev mistænkt for deltagelse i Det Muslimske Broderskabs virksomhed. Herefter havde den kvindelige ansøger i forbindelse med ophold i Syrien været afhørt af den syriske efterretningstjeneste om den mandlige ansøgers forhold. Uanset at den mandlige ansøger ikke havde været medlem, fandt flertallet ikke med den fornødne sikkerhed at kunne afvise, at den mandlige ansøger ville udsætte sig for en asylbegrundende behandling fra de syriske myndigheders side ved en tilbagevenden og måtte i den forbindelse tillægge det vægt, at den mandlige ansøgers to brødre måtte antages at være tilknyttet Det Muslimske Broderskab. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR12/259

Flygtningenævnet **stadfæstede i april 2003** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, født 1974. Indrejst i april 2002. Ansøgeren var i 1999 blevet tilbageholdt af de syriske myndigheder i 3 dage og udsat for overgreb på grund af en beskyldning om, at han havde revet et billede af præsidenten i stykker. Ansøgeren fik i 2001 revet en bygning ned af de syriske myndigheder, fordi bebyggelsen lå for tæt på vejen. Ansøgeren henviste endvidere til, at han som statsløs kurder blev diskrimineret i Syrien, og at han som følge af sin illegale udrejse ikke ville kunne opnå indrejsetilladelse og risikerede straf. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren i januar 1999 blev tilbageholdt i 3 dage af de syriske myndigheder og i den forbindelse blev udsat for overgreb, fandt nævnet ikke, at dette i dag kunne begrunde, at der meddeltes ansøgeren opholdstilladelse. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at sigtelsen mod ansøgeren var blevet

frafaldet, at forholdet lå flere år tilbage i tid, og at ansøgeren havde kunnet opholde sig i hjemlandet i mere end 3 år uden at blive udsat for yderligere overgreb. At ansøgeren i 2001 fik revet en bygning ned af de syriske myndigheder, fordi bygningen var opført for tæt på vejen, og at ansøgeren ikke turde klage over dette, fandt nævnet ikke kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt asyl. Det forhold, at ansøgeren er statsløs kurder fandtes ikke i sig selv at kunne anses for asylbegrundende, og ansøgerens udrejseforhold fandtes ikke at kunne føre til en ændret vurdering. Nævnet fandt således, at ansøgeren ikke forud for sin indrejse havde været udsat for konkret og individuel forfølgelse, og fandt heller ikke, at ansøgeren ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR12/260

Flygtningenævnet **stadfæstede i juni 2003** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1972. Indrejst i februar 2002. Ansøgeren var under aftjening af værnepligt i perioden fra 1990 til 1996 blevet idømt flere længerevarende fængselsstraffe og udsat for hårdhændet behandling, blandt andet fordi ansøgeren havde skudt mod to officerer. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at disse forhold kunne begrunde asyl. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde afsonet straffene, og at forholdene måtte anses for afsluttede. Nævnet fandt endvidere, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren måtte anses for endeligt at have aftjent sin værnepligt. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen havde forklaret, at han havde fået udleveret sin militærbog og sine hjemsendelsespapirer. Nævnet kunne således ikke lægge til grund, at ansøgeren var eftersøgt af de syriske myndigheder, fordi han ikke endeligt havde aftjent værnepligten. Nævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at den syriske efterretningstjeneste igennem en periode på fem år fra 1997 til 2002 en eller flere gange ugentligt havde opsøgt ansøgerens familie i Syrien eller ansøgerens bopæl i Libanon. Ansøgerens forklaring herom forekom usandsynlig og var ikke nærmere underbygget. Nævnet fandt herefter ikke, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren ved udrejsen var asylbegrundende forfulgt, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR12/261

Nævnet meddelte i **juni 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1963. Indrejst i oktober 2000. Ansøgeren er kurder og sunni-muslim. Ansøgeren havde været medlem af det syriske kurdiske demokratiske parti (Yeketi) fra 1993 til sin udrejse i 2000. I perioden fra oktober 1995 til december 1997 var ansøgeren fængslet på grund af sit politiske arbejde. Ansøgeren blev udsat for tortur under tilbageholdelsen. Efter løsladelsen i 1997

blev ansøgeren overvåget i en periode, og på et tidspunkt genoptog han sit politiske arbejde. I marts 2000 deltog ansøgeren i et møde, hvor myndighederne kom til stede. Tre af ansøgerens kammerater blev anholdt, medens det lykkedes for ansøgeren at flygte. Efter blandt andet nogle måneders ophold i Libanon flygtede ansøgeren til Danmark. I erklæring fra februar 2003 fra Retsmedicinsk Institut, Syddansk Universitet, fremgik det, at ansøgeren havde været udsat for tortur som af ham beskrevet. **Flygtningenævnet** udtalte, at under hensyn til, at ansøgeren havde været tilbageholdt i mere end to år og i den forbindelse udsat for tortur, at han efter løsladelsen var under opsyn, at han herefter genoptog sit politiske arbejde, og endelig at han formentlig igen var blevet anholdt, hvis det ikke var lykkedes ham at flygte i marts 2000, fandt nævnet, at ansøgeren ved sin udrejse var i en asylbegrundende situation, ligesom det måtte formodes, at ansøgeren også ville være i en asylbegrundende risiko for forfølgelse ved sin tilbagevenden til Syrien. Da ansøgeren var blevet forfulgt af de syriske myndigheder på grund af sit politiske arbejde, fandt nævnet herefter, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR12/262

Nævnet **stadfæstede i juli 2003** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, født i 1973. Indrejst i november 2000. **Flygtningenævnet** fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren var kommet i et asylbegrundende modsætningsforhold til de syriske myndigheder. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke havde udøvet politiske aktiviteter af nogen art, og at ansøgeren udrejste legalt på eget pas. Den omstændighed, at ansøgeren havde været omtalt i pressen, fandtes ikke under de angivne omstændigheder at være asylbegrundende. Nævnet fandt heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren skulle blive forfulgt af de syriske myndigheder som følge af, at hun var udrejst med sit barn og havde været udrejst af landet i flere år. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren havde giftet sig uden samtykke fra sine mandlige familiemedlemmer og havde været udsat for vold og trusler fra sin ægtefælles side, fandt nævnet ikke, at der var tale om forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle have meddelt asyl. Nævnet lagde vægt på, at der var tale om forhold af privatretlig karakter og fandt, at ansøgeren kunne henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne. Nævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det indgik endvidere i nævnets vurdering, at ansøgeren først søgte asyl i forbindelse med, at hendes visum til ophold i Norge udløb. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/263

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **november 2003** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, født 1972. Indrejst i november 2002. Ansøgeren havde været medlem af Yeketi-partiet siden 1999. Ansøgeren havde kun udført yderst begrænsede aktiviteter. Ansøgeren havde ikke haft henvendelser fra myndighederne som følge heraf. Ansøgeren havde deltaget i et studentermøde i maj 2002. Han havde ikke holdt tale eller ytret sig på mødet, hvor der opstod diskussion mellem de kurdiske og arabiske studerende om kurdernes rettigheder. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge til grund, at ansøgerens medlemskab af Yeketi-partiet var kommet til myndighedernes kendskab. Nævnet kunne heller ikke lægge til grund, at ansøgeren på denne baggrund var eftersøgt af de syriske myndigheder. Nævnet lagde herved vægt på den yderst begrænsede aktivitet sammenholdt med, at ansøgeren efter sin forklaring var ind- og udrejst af Syrien flere gange efterfølgende. Nævnet fandt således ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Syrien, eller havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR12/264

7.39 Tyrkiet

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **marts 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1974. Indrejst i december 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er kurder fra Konya i Tyrkiet. Hans forklaring blev i det væsentlige lagt til grund, hvorefter han i begyndelsen af 1990'erne startede med at være aktiv for PKK, og at han i 1992 i den forbindelse blev tilbageholdt i nogle timer, ligesom han i 1994 blev tilbageholdt i tre dage og herunder blandt andet blev udsat for fysisk afstraffelse og forhør. Det blev videre lagt til grund, at ansøgeren i efteråret 1996 meldte sig til en PKK-uddannelse i udlandet. Ansøgeren opholdt sig derefter i et halvt år i Athen i Grækenland, hvor han blev undervist af andre tilknyttet PKK. Ansøgeren rejste nu til Syrien, hvor han opholdt sig fra marts 1997 til december 1997, og undervisningen fortsatte, herunder med deltagelse af PKKs leder, Abdullah Öcalan. Ansøgeren indrejste i Nordirak i december 1997 sammen med en række andre tilknyttet PKK, og de blev ved indrejsen arresteret af KDP. Ansøgeren var herefter tilbageholdt og fængslet indtil januar 2001, hvor han blev løsladt mod bestikkelse. Under en væsentlig del af perioden sad ansøgeren fængslet i Dahouk, og denne fængsling er blandt andet underbygget af breve fra Røde Kors. Under tilbageholdelsen blev han også afhørt af repræsentanter fra de tyrkiske myndigheder, ligesom de tyrkiske myndigheder ønskede at få ansøgeren udleveret – hvilket KDP nægtede. Under sagens behandling i Flygtningenævnet blev der forevist en video, og det blev i den forbindelse lagt til grund, at ansøgeren kort tid efter

2 tilladelser

23 stadfæstelser

anholdelsen i december 1997 var blevet filmet, og at dette var blevet vist på tyrkisk TV, ligesom det blev lagt til grund, at der på tyrkisk TV var blevet vist interne PKK optagelser, hvor det fremgik, at ansøgeren havde deltaget i et møde, hvor også Öcalan deltog. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren efter sin udrejse fra Tyrkiet i efteråret 1996 på grund af sine aktiviteter for PKK var blevet profileret i et sådant omfang, at han var i risiko for asylbegrundende forfølgelse, hvis han sendes tilbage til Tyrkiet. BR12/265

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Tyrkiet, født i 1980. Indrejst i september 2000. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der er etnisk kurder, som asylmotiv havde henvist til, at hun på grund af sit medlemskab af partiet HADEP og sine aktiviteter for partiet var idømt seks år og syv måneders fængsel uden hendes tilstedeværelse. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at hun på grund af deltagelse i demonstrationer havde været anholdt af politiet i maj 2000 og i september 2000, hvor hun havde været tilbageholdt i henholdsvis en uge og tre til fire dage. Ansøgeren havde dog i sit asylansøgningsskema alene omtalt én tilbageholdelse, den i september 2000 af en uges varighed. Uanset om Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring om to tilbageholdelser til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved udrejsen var forfulgt, eller at hun ved en tilbagevenden ville være i risiko for en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at HADEP dengang var et lovligt parti, og at ansøgeren ikke havde haft særlig omfattende aktiviteter for partiet og var blevet løsladt begge gange uden yderligere retsforfølgning. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren på grund af sine aktiviteter var idømt seks års og syv måneders fængsel. Flygtningenævnet lagde herved også vægt på Udenrigsministeriets notat af 22. april 2003, hvoraf fremgår, at hverken ordinært medlemskab af HADEP eller lokal ledelse af partiet eller deltagelse i demonstrationer i sig selv ville være strafbart. De af ansøgeren beskrevne fredelige aktiviteter stod endvidere ikke i et rimeligt forhold til en straf på seks år og syv måneders fængsel. Ansøgeren havde desuden ikke nærmere sandsynliggjort sin forklaring herom, herunder ved fremskaffelse af dokumentation. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på, at ansøgeren på nuværende tidspunkt kunne fremskaffe dokumentation. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at dommen efter det af ansøgeren oplyste var afsagt indenfor 1½ måned efter ansøgerens indrejse i Danmark i september 2000. Flygtningenævnet tillagde det også vægt, at ansøgeren først havde søgt asyl efter cirka fire måneders ophold her i landet. BR12/266

Nævnet **stadfæstede i oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1968. Indrejst i maj 2002. **Flygtningesnævnet** ville ikke, efter en vurdering af ansøgerens forklaring til sagen og under nævnsmødet afvise ansøgerens forklaring om, at han som angivet i en fremlagt dom var blevet straffet med fængsel i 12 år og seks måneder for deltagelse i PKK, og at ansøgeren, der var blevet anholdt i januar 1992, var blevet løsladt i maj 2001 efter afsoning af tre fjerdedele af straffetiden. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgerens aktive deltagelse i PKK – ud over den politiske – bestod i, at han i tiden fra omkring december 1991 indtil den ovennævnte anholdelse var til stede i en PKK-lejr med henblik på våbentræning, men at ansøgeren opgav og fik tilladelse til at forlade lejren for at tage tilbage til Istanbul, hvor ansøgeren gik på universitetet. Ved vurderingen af, om ansøgeren ved en tilbagevenden til Tyrkiet risikerede en asylbegrundende forfølgelse, fandt nævnet det afgørende, at ansøgeren efter løsladelsen ikke på ny var blevet tilbageholdt af de tyrkiske myndigheder, selvom de overvågede ham og dagen efter løsladelsen havde fremsat trusler om afsoning af reststraffen, hvis han undlod at samarbejde. Ansøgeren var alene udsat for én ransagning på sin bopæl i Konya i tiden mellem løsladelsen og udrejsen i maj 2002, og ansøgeren var til stede under ransagningen uden at blive tilbageholdt. Selvom ansøgeren havde forklaret, at han søgte at undgå politiets overvågning ved at skifte bopæl, fandt nævnet ikke, at det oplyste om overvågningen af ansøgeren og den nævnte ransagning kunne anses for at udgøre en asylbegrundende forfølgelse. Nævnet kunne ikke tillægge det vægt, at ansøgeren, som af ham forklaret, dagen efter, at han havde forladt sit opholdssted i Ankara, blev søgt af politiet. Det bemærkedes herved, at ansøgeren ikke i øvrigt havde haft problemer i forbindelse med sit ophold i Ankara, hvor han boede hos familie, eller i Istanbul, hvorfra han udrejste efter 5-6 måneders ophold, og at Udenrigsministeriets kilde i en erklæring fra april 2003 med kendskab til ansøgerens dom blandt andet har vurderet det som lidet sandsynligt, at tyrkisk politi chikanerer en løsladt person. Nævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at det forhold, at ansøgeren var udrejst illegalt, indebar, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede en uforholdsmæssig straf. Nævnet havde herved ikke fundet at kunne lægge til grund, at ansøgeren grundet illegal udrejse risikerede at skulle afsone den resterende del af straffen i henhold til den ovennævnte dom. Selvom nævnet ikke ville afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Tyrkiet fortsat kunne blive udsat for politiets overvågning, fandt nævnet samlet ikke, at det kunne antages, at ansøgeren på den foreliggende baggrund risikerede at blive udsat for en efterstræbelser, der begrundede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR12/267

*1 tilladelse**0 stadfæstelser***7.40 Uganda****Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002**

Nævnet meddelte i **februar 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Uganda, født i maj 1974. Indrejst i oktober 2001. Ansøgeren er etnisk muganda og født og opvokset i Kisoga. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i forbindelse med valget i marts 2001 havde virket for den politiske bevægelse REFORM, der støttede oberst Besigyes deltagelse i præsidentvalget, idet han navnlig havde haft til opgave at hverve stemmer til fordel for obersten. Flygtningenævnet fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at afvise, at ansøgeren efter valget havde fortsat sit virke for REFORM-bevægelsen, idet han nu havde haft til opgave at hverve medlemmer til en væbnet gruppe under oberst Besigyes ledelse. Flygtningenævnet kunne heller ikke afvise, at ansøgeren som følge heraf var kommet i myndighedernes søgelys. Uanset at ansøgeren ikke havde indtaget en særlig profileret position i bevægelsen, fandt nævnet det imidlertid under de anførte omstændigheder betænkeligt at antage, at ansøgeren ville kunne vende tilbage til hjemlandet uden risiko for asylrelevante overgreb. BR12/268

*2 tilladelser**5 stadfæstelser***7.41 Ukraine****Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002**

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Ukraine, født i 1973 (M) og 1974 (K). Indrejst i juni 2002. Den mandlige ansøger er etnisk ukrainer, og den kvindelige ansøger er jøde. I februar 2000 blev ansøgerne gift. I maj 2000 blev den mandlige ansøger fyret med den begrundelse, at hans ægtefælle var jøde, og at firmaet ikke ønskede at få problemer. Personer fra UNA-UNSO begyndte at chikanere den kvindelige ansøger verbalt og begyndte i maj 2000 at true dem telefonisk til at forlade Ukraine. I januar 2002 blev ansøgerne overfaldet, hvilket medførte en hospitalsindlæggelse. Ansøgerne blev efter to dage udskrevet i medtaget tilstand. Ansøgerne indgav en anmeldelse til det lokale politi, som dog ikke foretog sig yderligere. Telefontruslerne fortsatte herefter, hvorfor de trak deres anmeldelse hos det lokale politi tilbage og i stedet indgav en klage til statsadvokaten på distriktsniveau. Ansøgerne modtog dog heller aldrig noget svar på deres klage til statsadvokaten på distriktsniveau. Telefontruslerne fortsatte, hvorfor ansøgerne klagede til statsadvokaten på byniveau. Herefter flyttede de hen til den kvindelige ansøgers søster for at være i sikkerhed. I marts 2002 begyndte den kvindelige ansøgers søster også at modtage telefoniske trusler. I april 2002 henvendte de sig personligt til statsadvokaten på byniveau, hvor de fik at vide, at man ikke ville beskæftige sig med sager, hvor etniske mindretal var indblandet. Endvidere blev det præciseret, at der endnu ikke var blevet begået en forbrydelse, idet der ikke var nogle personer, der var blevet dræbt. I april 2002 blev den mandlige ansøger overfaldet. I slutningen af maj 2002 blev der sat ild til den kvindelige ansøgers

søsters lejlighed, hvorved den kvindelige ansøgers søster mistede livet. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaring om overfaldene, de telefoniske trusler og chikane, samt den mandlige ansøgers afskedigelse til grund. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgerne i 2002 havde anmeldt nogle af overgrebene til myndighederne. Det blev endvidere lagt til grund, at overfaldene mv. var foretaget af private personer tilknyttet UNA-UNSO. Flygtningenævnet fandt i overensstemmelse med ansøgernes forklaringer, at det måtte lægges til grund, at myndighederne ikke havde efterforsket overfaldene eller været i stand til at yde ansøgerne den fornødne beskyttelse mod overgrebene. Flygtningenævnet fandt herefter efter en konkret vurdering, at overgrebene, der skyldtes den kvindelige ansøgers jødiske baggrund, havde haft et sådant omfang og intensitet, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet, hvor myndighederne ikke kunne antages at kunne yde den fornødne beskyttelse. BR12/269

Ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i maj 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ukraine, født i 1971. Indrejst i januar 2003. Ansøgeren er jøde og biseksuel. Ansøgerens fader arbejdede indenfor militæret, hvorfor familien flyttede meget rundt indenfor det tidligere Sovjet. I 1991, under ansøgerens værnepligtsperiode, blev Ukraine selvstændigt. I 1993 fik ansøgeren sit sovjetiske pas stempelt med "ukrainsk statsborger". I 2001 forsøgte ansøgeren at få ombyttet sit sovjetiske pas med et ukrainsk pas, men han blev afvist, idet ansøgeren fik at vide, at han intet nationalt tilhørsforhold havde, idet han på selvstændighedstidspunktet havde været soldat. Ansøgeren forsøgte ikke at generhverve sit statsborgerskab, idet han i så fald skulle fremlægge dokumenter, som han ikke havde, og som han ikke havde mulighed for at komme i besiddelse af. I 1996 begyndte ansøgeren sammen med sin kæreste/ven at udgive en seksuelt orienteret avis, der udkom en gang om ugen. Efter to udgivelser blev avisen lukket af myndighederne. I 1998 blev ansøgeren uretmæssigt beskyldt for tyveri, hvorfor ansøgeren var tilbageholdt fra februar 1998 til december 1998. I januar 2001 blev ansøgeren medlem af Yulia Tymoschenkos parti. I oktober 2001 blev ansøgeren tilbageholdt i et døgn, idet ansøgeren var begyndt at publicere seksuelt orienterede artikler over Internettet. **Flygtningenævnet** udtalte, at det blev lagt til grund, at ansøgeren er fra Kharkov i Ukraine, at hans fader er jøde, at han er biseksuel, og at han havde været menigt uprofileret medlem af Yulia Tymoschenkos parti. Det blev bemærket, at ansøgeren uanset spørgsmålet om manglende statsborgerskab skulle vurderes i forhold til Ukraine. De påberåbte begivenheder i 1996 og 1998 kunne ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Begivenhederne lå tilbage i tid, og ansøgeren vendte frivilligt tilbage til hjembyen. Oplysningerne om et overfald på faderen kunne ikke

føre til noget andet resultat. Dette forhold lå også tilbage i tid, og ansøgerens antagelse om, at myndighederne stod bag, beroede alene på formodninger. Det måtte tillægges vægt, at udbredelsen af ansøgerens internetavis havde været af begrænset omfang. Selvom det ikke kunne afvises, at myndighederne tilbageholdt ansøgeren i et døgn i oktober 2002 og lukkede internetavisen, kunne Flygtningenævnet efter det anførte ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle have været udsat for et mordforsøg, som myndighederne havde stået bag. Der blev herved lagt vægt på, at ansøgeren først til samtalereferatet og for Flygtningenævnet havde oplyst mere detaljeret om et mordforsøg i oktober 2002, at ansøgerens antagelse af, at myndighederne stod bag, alene beroede på formodninger, og at udrejsen først fandt sted i januar 2003. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold i hjemlandet ikke kunne føre til noget andet resultat, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. BR12/270

Nævnet **stadfæstede i oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Ukraine, født i 1976. Indrejst i juli 2002. Ansøgerens forældre var etniske russere. Bedsteforældrene flyttede til Ukraine, dengang Ukraine var en del af Sovjetunionen. Ansøgeren er etnisk russer, hvorfor hun var uønsket og blev forskelsbehandlet i det ukrainske samfund, herunder måtte hun vente længe på svar fra offentlige myndigheder, dokumenter forsvandt etc. I marts 2000 blev ansøgerens fader dræbt af mafiaen. Ansøgeren henvendte sig til politiet for at få yderligere oplysninger om faderens dødsfald, men politiet ønskede ikke at efterforske drabet på faderen. Ansøgeren klagede ikke over politiets indsats til overordnede myndigheder. Efter ansøgeren havde henvendt sig til politiet, begyndte hun at blive truet på livet af mafiaen. I 2001 blev ansøgeren gift i Ukraine med en afghansk statsborger. Ansøgerens datter blev endvidere chikaneret i Ukraine, idet hun havde en afghansk fader. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, og hun ikke havde været forfulgt af myndighederne. Omstændighederne omkring faderens død kunne ikke anses for asylbegrundende for ansøgeren. Den chikane og de telefontrusler som følge af ægtefællens etnicitet, som ansøgeren havde forklaret om, blev ikke fundet at have været af et sådant omfang og af en sådan intensitet, at de kunne begrunde asyl. Forholdene for etniske russere i Ukraine kunne ikke i sig selv medføre, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse. BR12/271

7.42 Ungarn

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i februar 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Ungarn, født i 1971. Indrejst i november 2001

0 tilladelser

1 stadfæstelser

med sin samlever fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, som hun havde mødt i Ungarn og boet sammen med siden 1997 og var blevet forsørget af siden 1998. Ansøgeren havde en gang været i Beograd, men aldrig i Kosovo. I Ungarn forsøgte albanere at opsøge samleveren, idet han havde nægtet at være med til at smugle våben til Kosovo. Samleveren turde ikke gå på gaden af frygt for albanere. Han ville ikke kunne opnå opholdstilladelse i Ungarn, hvor han kun havde haft midlertidige opholdstilladelser. De to sager blev behandlet samlet, og Flygtningenævnet stadfæstede i samleverens sag Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte for så vidt angik nærværende sag, at det lagdes til grund, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, at hun aldrig havde haft problemer med de ungarske myndigheder, og at hun udrejste legalt legitimeret ved sit eget ægte pas. Ansøgeren havde til støtte for sin ansøgning om asyl anført, at hun gerne ville være sammen med sin samlever. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde noget selvstændigt asylmotiv. Idet der endvidere hensås til udfaldet af samleverens sag, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Eventuel tvangsmæssig udsendelse fra politiets side til henholdsvis Ungarn og Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro var betinget af, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse havde været etableret mulighed for, at begge ansøgere kunne udrejse til et af disse lande, hvortil begge ansøgere havde opnået eller kunne opnå indrejsetilladelse, og at ansøgerne ikke havde ønsket at benytte sig af denne mulighed. BR12/272.

7.43 Usbekistan

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i marts 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Usbekistan, født i 1956. Indrejst i december 2001. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren på grund af sit etniske tilhørsforhold som etnisk uigurer havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse af en sådan karakter, at den kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at de af ansøgeren påberåbte overgreb mod ansøgeren selv eller ansøgerens familie i perioden fra 1983 til 1991 lå så langt tilbage i tid, at forholdene allerede henset hertil og til, at ansøgeren var forblevet i landet indtil slutningen af 2001, ikke kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at et overfald på ansøgeren i august 2001 eller nogle overgreb mod ansøgerens familie kunne sidestilles med en myndighedsunderstøttet forfølgelse, eller at ansøgeren ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet lagde herved også vægt på, at myndighederne havde indledt efterforskning i anledning af forholdene. Flygtningenævnet fandt ikke, at det fremstod som

0 tilladelser

8 stadfæstelser

overbevisende, at der skulle være udstedt amnesti i anledning af overfaldet i august 2001, forinden der var truffet afgørelse om skyldsspørgsmålet. Uanset om de pågældende gerningsmænd var meddelt amnesti som led i en generel amnesti, som af ansøgeren forklaret, fandt Flygtningenævnet, at dette var et generelt forhold, som ikke var asylbegrundende. Flygtningenævnet tillagde det også vægt, at ansøgeren havde oplyst, at hun traf beslutning om udrejse i maj 2000 efter, at hendes datter var blevet voldtaget, men at ansøgeren uanset dette forblev i landet indtil december 2001. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, også henset til de foreliggende baggrundsoplysninger, der ikke støttede ansøgerens synspunkter, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR12/273

Nævnet **stadfæstede i oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Usbekistan, født i 1966. Indrejst i juni 2002. **Flygtningenævnet** fandt, at det forhold, at ansøgeren indledningsvis til asylsagen opgav urigtig identitet og urigtigt asylmotiv, indebar, at ansøgerens efterfølgende forklaring om sit asylgrundlag i særlig grad måtte fremstå som overbevisende, før nævnet kunne lægge den seneste forklaring til grund. Nævnet bemærkede, at ansøgeren i øvrigt i nævnsmødet havde fremstået som en person, der var i stand til at redegøre fuldt ud for sine forhold, ligesom der i nævnsmødet var givet ansøgeren tid til at forklare sig på russisk, hvilket sprog ansøgeren havde valgt at anvende i nævnsmødet. Nævnet ville efter en vurdering af ansøgerens oplysninger ikke afvise, at ansøgeren indtil præsidentvalget i 1991 agiterede blandt andet på sin arbejdsplads for partiet ERK og partiets kandidat Mohammad Salih, men det bemærkedes herved, at ansøgeren havde forklaret, at hans aktiviteter dengang var lovlige, og nævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde haft politiske aktiviteter i tiden efter præsidentvalget. Selvom nævnet fandt det påfaldende, at ansøgeren skulle opbevare forbudt politisk materiale i sin kælder i form af cirka 20 aviser fra partiet ERK fra tiden før præsidentvalget i 1991 i tiden frem til 1995, når ansøgeren samtidig havde forklaret om, at partiets medlemmer blev forfulgt i tiden efter præsidentvalget, ville nævnet ikke afvise, at opbevaringen kunne have fundet sted som forklaret. Nævnet bemærkede dog, at det indgik i nævnets vurdering af ansøgerens forhold, at han ikke var genstand for myndighedernes interesse i perioden 1992 til 1995. Der forelå for nævnet nogen tvivl om, hvorvidt ansøgeren i 1995 blev domfældt med fængsel i fire år, men nævnet ville dog ikke afvise, at ansøgeren kunne være dømt for overtrædelse af § 244, der omhandler personer, der opbevarer antistatlig litteratur. Det indgik herved i nævnets vurdering af ansøgerens forhold, at ansøgeren havde forklaret, at han ikke blev dømt efter lovens § 216 om ulovlige aktiviteter. Nævnet fandt videre anledning til at bemærke, at

det for nævnet fremstod som uforklarligt, at ansøgeren først til nævnsrådet havde fremskaffet en fax af løsladelseserklæringen fra oktober 1999, og at ansøgeren ikke havde fremskaffet hverken den originale erklæring, som ansøgerens hustru havde på bopælen, eller den udleverede kopi af dommen. Nævnet fandt, at ansøgeren såvel til samtalerne med Udlændingestyrelsen som i nævnsrådet havde forklaret usikkert og usammenhængende om baggrunden for den tidsmæssige varighed og den tidsmæssige placering af de tre tilbageholdelser, som ansøgeren var udsat for efter løsladelsen. Ansøgeren havde således først i nævnsrådet forklaret, at han første gang var tilbageholdt i 2000. Ansøgerens forklaring om omstændighederne, hvorunder han flygtede fra en tilbageholdelse i marts 2002, fandtes både til samtalen med styrelsen i januar 2003 og i nævnsrådet at fremstå utroværdig, ligesom ansøgeren i nævnsrådet havde forklaret divergerende om, hvorvidt der udover en eller to vagter, der forlod lokalet, også var en læge til stede. Ansøgeren havde i nævnsrådet således forklaret, at der i lokalet kun var ansøgeren og en vagt. Selvom nævnet samlet vurderet ikke havde villet afvise ansøgerens seneste forklaring om, at han var fængslet i fire år indtil oktober 1999, fandt nævnet ikke efter det anførte at kunne lægge til grund, at ansøgeren efter løsladelsen var udsat for tilbageholdelser som forklaret, ligesom nævnet ikke i denne sammenhæng fandt ansøgerens forklaring om, at efterretningstjenesten foretog ransagninger på bopælen fire gange for overbevisende. Det kunne derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren ved udrejsen i april 2002 var udsat for en asylbegrundende forfølgelse, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer en forfølgelse, der omfattes af udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Nævnet havde på denne baggrund ikke fundet anledning til at udsætte sagen på fremkomsten af en rapport fra den bebudede fact-finding mission til Usbekistan. BR12/274

7.44 Vietnam

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede** i **november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Vietnam, født i 1963 (M) og 1971 (K). Indrejst i september 2001. I 1988 søgte ansøgerne om asyl i Hong Kong, men fik afslag herpå. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne var vietnamesiske statsborgere. Den mandlige ansøger havde ikke kunnet eller villet komme med oplysninger til sagen. Den kvindelige ansøger havde som asylmotiv anført, at den mandlige ansøger sad fængslet, fra ansøgerne i 1996 blev hjemsendt fra Hong Kong, hvor de havde fået afslag på asyl, indtil han i 2000 flygtede fra fængslet. Hvis de vendte tilbage, frygtede hun, at manden på ny ville blive fængslet, hvilket også ville gå ud over hende og parrets to børn. Manden havde siden flugten være psykisk syg med sløvhed og angst og kunne derfor ikke medvirke til sagens op-

0 tilladelser

2 stadfæstelser

lysning. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerne havde sandsynliggjort deres asylmotiv. I en erklæring fra Retsmedicinsk Institut konkluderedes, at det ikke var muligt at udtale sig om, hvorvidt den mandlige ansøger havde været udsat for tortur. Heri indgik en udtalelse fra Retspsykiatrisk Klinik, hvorefter det ikke var muligt at undersøge den mandlige ansøger, som ikke kunne eller ville deltage i en undersøgelse. UNHCR havde oplyst, at ansøgerne ikke sås at være registreret som vietnamesiske bådflygtninge i Hong Kong – uanset at den kvindelige ansøger havde oplyst, at de blev registreret ved ankomsten, og at det var under de samme data, som de nu havde opgivet. Hertil kom, at den kvindelige ansøger ikke havde oplyst om aktiviteter fra nogen af ansøgerne i Vietnam eller i Hong Kong, som efter de foreliggende baggrundsoplysninger kunne give de vietnamesiske myndigheder grund til at fængsle den mandlige ansøger efter hjemsendelsen fra Hong Kong. Navnlig var den mandlige ansøger ikke profileret ved sin deltagelse i nogle demonstrationer i 1995 sammen med andre bådflygtninge for at undgå hjemsendelse. Den mandlige ansøger gennemførte en demonstration i 1989 ved at skære sig i maven, og det kunne heller ikke med rimelighed antages at føre til, at de vietnamesiske myndigheder skulle interessere sig særligt for ham ved tilbagevenden i 1996. I den forbindelse havde Udenrigsministeriet blandt andet oplyst, at ingen opsøgte kilder kendte til, at hjemsendte vietnamesiske bådflygtninge var blevet arresteret på grund af deres aktiviteter i Hong Kong, at bådflygtningene inden hjemsendelse blev screenet politisk og økonomisk, samt at den britiske ambassade og UNHCR havde gennemført tilsynsbesøg hos en stor del af de hjemvendte og konstateret, at de var blevet vel modtaget og tildelt almindelige civile rettigheder. Endelig bemærkede Flygtningenævnet, at den kvindelige ansøger i nævnet havde forklaret udbyggende på væsentlige punkter og ikke fremstod troværdig. Nævnet så i den forbindelse bort fra en oplysning om, at den mandlige ansøger havde unddraget sig værnepligt, hvilket var i strid med tidligere oplysninger. Sammenfattende kunne Flygtningenævnet ikke fæste lid til det oplyste asylmotiv og fandt således ikke, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, var opfyldt. Nævnet fandt heller ikke grundlag for at udsætte sagen til indhentelse af yderligere oplysninger. BR12/275

Kapitel 8

Betydningen af kriminelle forhold

Kapitel 8

Betydningen af kriminelle forhold

8.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet, begået efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan derefter indbringes for udlændingemyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

8.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og ved anvendelsen af bestemmelsen skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Af udlændingelovens § 31, stk. 2, fremgår, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Udlændingelovens § 31 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002, og forbuddet mod refoulement er blevet begrænset i forhold til den tidligere bestemmelse.

For en nærmere gennemgang af ændringen henvises til Flygtningenævnets Formandskabs 11. beretning 2002, kapitel. 4.4.4 og kapitel 8.2.

Forbuddet mod refoulement får betydning i de sager, hvor udlændingen findes at være omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvunge udrejsen på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

8.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene)

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, *udelukkes* fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger videre af udlændingelovens § 10, stk. 1, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger således findes at opfylde betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om der er alvorlige grunde til at antage, at den pågældende skal udelukkes fra

opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder statsadvokaturen for særlige internationale straffesager, domstolene, henvendelser fra krigstribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

8.3.1 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene)

Nævnet har i beretningsperioden meddelt afslag i tre sager under henvisning til, at ansøgerne måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men var udelukket fra beskyttelse efter artikel 1 F.

Nævnet **stadfæstede i april 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Libyen, født i 1971 (M) og 1973 (K). Indrejst i oktober 2001. Fra 1988 til 1999 arbejdede den mandlige ansøger ved politiet, hvor han blandt andet havde til opgave at bekæmpe modstandere af Gaddafis regering. I 1998 blev ansøgeren beskyldt for at have begået et våbentyveri på politiskolen. I januar 1999 blev han sigtet og fængslet, hvor han blev mishandlet og beskyldt for at have hjulpet modstandere af styret. I juli 1999 blev han løsladt, idet han nægtede sig skyldig. I november 2000 fik ansøgeren af en nabo at vide, at en person havde tilstået, at den mandlige ansøger havde hjulpet ham ud af Libyen. Samme dag flygtede ansøgerne hen til den mandlige ansøgers faders fætter, der var bosiddende i en anden by. Her opholdt de sig i ti måneder, før de udrejste. Efterfølgende henvendte myndighederne sig flere gange hos deres familier for at spørge efter dem. Selvom **Flygtningenævnet** ikke kunne lægge den mandlige ansøgers forklaring fuldt ud til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at den på afgørende vis kunne forkastes. Flygtningenævnet fandt herefter, at den mandlige ansøger isoleret set opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid, at den mandlige ansøger var udelukket for at påberåbe sig beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af flygtningekonventionens art. 1 F (b), idet Flygtningenævnets flertal lagde ansøgerens forklaring i Udlændingestyrelsen om sin deltagelse i anholdelser, drab med videre på civilbefolkningen til grund – begået over en femårig periode. Flertallet lagde i den forbindelse vægt på, at han ophørte med at deltage i disse aktioner i 1998 uden repressalier fra myndighedernes side, idet fængslingen i 1999 blev begrundet i mistanke om deltagelse i våbentyveri, og idet ansøgeren i juli 1999 blev løsladt uden betingelser. Den kvindelige ansøger havde aldrig været politisk aktiv, og hun havde aldrig haft konflikter med myndighederne. Hun udrejste sammen med ægte-

fællen på grund af hans forhold. **Flygtningenævnet** fandt derfor ikke, at den kvindelige ansøger var asylrelevant forfulgt, da hun udrejste, idet hendes ægtefælle både til asylregistreringsrapport og under samtalen med Udlændingestyrelsen forklarede, at hustruen udrejste legalt på eget ægte pas. Af denne grund fandt Flygtningenævnet heller ikke, at hun ved en tilbagevenden til Libyen ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet lagde herved blandt andet vægt på, at der gik cirka ti måneder fra myndighederne begyndte at efterlyse hendes ægtefælle, og til de udrejste af landet. Under henvisning til, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til Libyen ville risikere forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne den mandlige ansøger ikke udsendes tvangsmæssigt til Libyen eller til et land, hvor han ikke ville være beskyttet mod videresendelse til Libyen, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Såfremt den kvindelige ansøger ikke udrejste frivilligt, ville hun kunne udsendes tvangsmæssigt til Libyen, jf. udlændingelovens § 32 a. Flygtningenævnet bemærkede, at under forudsætning af, at ægteskabet mellem ansøgerne bestod, var det en betingelse for tvangsmæssig udsendelse af den kvindelige ansøger, at hun og parrets barn udsendtes sammen med den mandlige ansøger, jf. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. BR12/276

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1957. Indrejst i april 2002. I 1977 blev ansøgeren medlem af PDPA. I 1980/81 studerede han i Usbekistan og i 1982 i Moskva. I 1981 blev ansøgeren ansat i KHAD og i 1998 udrejste han af hjemlandet til Pakistan. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ifølge Udlændingestyrelsens afgørelse isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde fra 1981 til 1998 været ansat i KHAD. Han avancerede til en høj grad. Han var blandt andet uddannet i det tidligere Sovjetunionen. Ansøgeren var blevet beordret til og havde selv deltaget i anholdelser af folk, som herefter blev afhørt af ansøgeren, inden de pågældende blev løsladt eller sendt videre til afhøringsafdelingerne. Ansøgeren havde under samtale med Udlændingestyrelsen oplyst, at hans opgave "var at bevise, anholde og overgive sagerne til anklagemyndigheden". Ansøgeren oplyste endvidere i nævnet, at anholdte personer, der ikke ville samarbejde, blev udsat for tortur ved de efterfølgende afhøringer. Henset til ansøgerens langvarige arbejde i KHAD, hans position efter flere forfremmelser, hans oplysninger om hans ansvarsområder, herunder at han havde været med til 250 til 300 anholdelser og til baggrundsoplysningerne i det hollandske udenrigsministeriums rapport fra 29. februar 2000 om KHAD, hvorefter "tortur var således en integreret del af de forhørsmetoder, som KHAD havde til rådighed", fandt nævnet det ubetænkeligt at fastslå, at ansøgeren var bevidst om, at de folk, der blev videresendt og

som ikke ville samarbejde, blev udsat for tortur. Flygtningenævnet henviste endvidere til baggrundsoplysningerne fra UNHCR af 4. september 2003, Guidelines on International Protection. Herefter havde ansøgeren været medvirkende til forbrydelser begået mod menneskehed, og han var derfor udelukket, jf. flygtningekonventionens art. 1 F (a). Nævnet fandt derimod ikke, at ansøgeren var udelukket i medfør af flygtningekonventionens art. 1 F (b). Under henvisning til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan eller til et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og § 31, stk. 2, 1. pkt. BR12/277

Nævnet **stadfæstede i november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1963. Indrejst i maj 2002. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren havde været højt profileret i PDPA og KHAD, og at han, uanset han havde levet i fred i en by i Afghanistan i cirka 10 år, ved en tilbagevenden til Afghanistan under de nuværende magtforhold ville risikere at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen havde nedlagt påstand om, at udelukkelsesgrunden i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 art. 1 F (a) fandt anvendelse. Den for ansøgeren beskikkede advokat havde bestridt anvendelsen af bestemmelsen blandt andet under anbringende af, at udlændingemyndighederne ikke havde løftet bevisbyrden for, at ansøgeren eller hans underordnede havde udøvet tortur. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren fra 1985 til 1988 var ansat i et af KHAD's direktorater i Kabul, hvor han var leder af en underafdeling, der stod for spionage, anholdelser og ransagninger, og hvor han havde været med til at anholde 14 – 15 personer, som efter en høring blev overgivet til en anden afdeling af KHAD. Det fremgik af de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger, herunder den af det nederlandske Udenrigsministeriums rapport af 29. februar 2000 om Sikkerhedstjenester i kommunistisk Afghanistan, at "enhver officer, som i sin tjenstperiode er blevet forfremmet, har (derfor) været involveret i arrestationer, forhør, tortur og endog henrettelser", og "at det er utænkeligt, at en person, der har arbejdet (i sikkerhedstjenesten under det kommunistiske styre), uanset på hvilket niveau han eller hun har arbejdet, ikke kendte til de grove overtrædelser af menneskerettighederne som fandt sted". Rapporten indeholder endvidere oplysninger om, at "tortur var en integreret del af de forhørsmuligheder, KHAD havde til rådighed". Flygtningenævnet fandt således ikke at kunne lægge til grund, at ansøgerens arbejde blot bestod i blanketskrivning og lignende, og at han herefter ikke havde kendskab til, hvad der skete med de, der blev afhørt. Flygtningenævnet fandt, når hensås til ansøgerens forfremmelser og lange karriereforløb i KHAD,

at der var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren havde været fuldt bevidst om, hvad der skete med de personer, ansøgeren videresendte til fortsat afhøring, herunder at de blev udsat for forskellige former for tortur. Flygtningenævnet bemærkede, at tortur, udøvet over for en identificerbar gruppe, udgør en forbrydelse mod menneskeheden. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren havde været medvirkende til forbrydelser begået mod menneskeheden, og at han derfor var udelukket fra at få opholdstilladelse som konventionsflygtning, jf. flygtningekonventionens art. 1 F (a). UNHCR's guidelines vedrørende Exclusion Clauses indgik i Flygtningenævnets vurdering af ansøgerens forhold. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at imødekomme en af advokaten fremsat subsidær påstand om udsættelse af sagen på indhentelse af supplerende oplysninger om KHAD. Flygtningenævnet besluttede, at ansøgeren herefter kunne udsendes tvangsmæssigt af Danmark, men under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan eller til et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Afghanistan. BR12/278

8.4 Udlændingelovens § 10 og § 49 a

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Udlændingelovens § 10 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002, og lovændringen trådte i kraft den 8. juni 2002. Lovændringen medfører blandt andet, at § 10, stk. 2, blev ændret, men den ændrede bestemmelse finder kun anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. For så vidt angår ændringen af udlændingelovens § 10 henvises til Flygtningenævnets Formandskabs 11. beretning 2002, kapitel 4.4.3.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden ikke afgjort sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor det forhold, der har begrundet udvisningen, var begået efter lovens ikrafttræden. Flygtningenævnet har i sine afgørelser i denne beretningsperiode således alene truffet afgørelse i henhold til udlændingelovens § 10, stk. 2, således som bestemmelsen var affattet ved lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren, som udgangspunkt mindst seks måneder forud for prøveløsladelsen.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

8.5 Eksempler fra praksis vedrørende udlændingelovens § 10 og § 49 a

Nævnet **stadfæstede i august 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1970. Indrejst i 1997. Klageren blev i 1999 af Flygtningenævnet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved landsrettens dom i 2000 blev klageren idømt fængsel i 6 år og udvist af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig for overtrædelse af straffelovens § 237, jf. § 21, for forsøg på manddrab. I 2001 stadfæstede Højesteret dommen. Under den oprindelige behandling af sagen havde klageren forklaret, at han i 1996/1997 var blevet opsøgt af den tyrkiske efterretningstjeneste, der havde oplyst ham om, at de ønskede, at han skulle starte på politiskolen og virke som agent for HADEP. Klageren forsøgte at undgå dette, hvorfor efterretningstjenesten truede klageren med at slå ham ihjel. Klageren accepterede herefter efterretningstjenestens ønske, men udrejste af landet inden han nåede at begynde på politiskolen. **Flygtningenævnet** fandt at måtte lægge klagerens forklaring, således som den fremgik af Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, til grund. Flygtningenævnet fandt ikke længere, at klageren var omfattet af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Klageren havde som sit asylmotiv anført frygt for overgreb fra efterretningstjenesten. Flygtningenævnet fandt ikke, at det grundlag, på hvilket klageren i 1999 blev meddelt op-

holdstilladelse, var til stede længere. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at klageren udrejste i 1997, og at der efter nævnets afgørelse i 1999 var sket reelle lovgivningsmæssige forbedringer af menneskerettighedsforholdene i Tyrkiet, herunder at det var blevet muligt at klage til Statsadvokaten eller til den tyrkiske menneskerettighedskommission. Selvom implementeringen af lovforbedringerne efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke var slået fuldt igennem, fandt Flygtningenævnet ikke konkrete holdepunkter for at antage, at klageren nu ville risikere at blive udsat for forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Selvom det måtte blive lagt til grund, at klageren var omfattet af udlændingelovens § 7, fandt Flygtningenævnet, at særlige grunde talte imod at meddele klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. den dagældende udlændingelovs § 10, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Flygtningenævnet lagde herved vægt på længden af den idømte straf på fængsel i 6 år og forbrydelsens karakter og grovhed. Flygtningenævnet kunne således tiltræde, at klageren blev udsendt af Danmark, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, og Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. BR12/279

Nævnet **stadfæstede i september 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1972. Indrejst i 1998. Under den oprindelige behandling af sagen havde klageren forklaret, at han siden 1997 havde været medlem af det illegale parti Levizja. Klageren var medlem af Kosovos Befrielsesbevægelse som almindelig soldat. Fra april 1998 til august 1998 deltog klageren i kamp. Klageren var eftersøgt af politiet, og hans liv var i fare. Dette, sammenholdt med at 8 af hans kammerater var blevet dræbt, gjorde, at klageren besluttede sig for at udrejse. I 1999 blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren blev ved en dom i 2003 udvist af Danmark med indrejseforbud i 10 år. Med udvisningen bortfaldt klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at de forhold, der i sin tid førte til meddelelse af opholdstilladelse, fortsat var til stede. Flygtningenævnet fandt således ikke, at klagerens tidligere medlemskab som menig soldat i UCK gav grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere at blive forfulgt af de i udlændingelovens § 7, stk. 1, anførte grunde, heller ikke selvom klageren ikke havde fået tilladelse til udrejsen af UCK. Flygtningenævnet forkastede klagerens forklaring for nævnet om, at han forud for sin udrejse blev tvunget af serberne til at fungere som spion for dem i forhold til UCK og tvunget til at angive flere UCK-medlemmer og oplyse om våbendepoter. Klageren havde ikke tidligere fortalt om disse forhold, og hans forklaring om årsagen hertil fandt nævnet ikke kunne tillægges betydning. Flygtningenævnet lagde vægt på, at Kosovo-provinsen fortsat var underlagt FNs civilad-

ministration, at retssystemet i Kosovo-provinsen fungerede under opsyn af FN, og at sikkerhedssituationen i Kosovo-provinsen var underlagt en international militærstyrke, KFOR. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at klageren ville risikere dødsstraf, tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf ved en tilbagevenden, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at der i sagen forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at antage, at klageren ikke kunne udsendes til Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. BR12/280

Nævnet **stadfæstede i november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien, født i 1961. Klageren indrejste i august 1987. Klageren havde forklaret, at han under kamp mod palæstinensiske styrker i Tripoli i 1983 deserterede fra Den Palæstinensiske Befrielsesfront, der udgjorde en del af den syriske hær, hvorefter han tilsluttede sig styrkerne i Tripoli og kæmpede mod syrerne. Klageren gjorde gældende, at hans forhold ville blive vurderet som landsforræderi. **Flygtningenævnet** fandt under disse omstændigheder, og henset til oplysningerne i Udenrigsministeriets notat af 16. oktober 2002 angående en række forhold vedrørende værnepligt og desertering i Syrien, at klageren havde sandsynliggjort en reel risiko for, at han ved en tilbagevenden til Syrien ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Spørgsmålet om klagerens opholdstilladelse skulle herefter afgøres efter udlændingelovens § 49 a, jf. § 10, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Klageren var tidligere dømt for narkokriminalitet i Danmark og i Tyskland. I 1994 blev klageren af Landgericht Aurich idømt fængsel i 5 år for overtrædelse af den tyske narkotikalovgivning. I 1999 blev klageren ved dom afsagt af en landsret straffet for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer med fængsel i 7 måneder samt udvisning med indrejseforbud i 5 år. Ved dom afsagt af en byret i 2001 blev klageren straffet med fængsel i 8 måneder for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer samt udvisning med indrejseforbud i 5 år. Ved dom afsagt af en byret i 2003 blev klageren straffet med en fællesstraf af fængsel i 8 måneder samt udvisning med indrejseforbud i 5 år for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Efter karakteren af klagerens kriminalitet, herunder hans hurtige recidiv, fandt nævnet efter en samlet vurdering af alle sagens oplysninger, at der forelå sådanne særlige grunde, at betingelserne for at nægte opholdstilladelse var opfyldt. Klageren var herefter udelukket fra at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. § 10, stk. 2. Under henvisning til, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien ville være i risiko for asylrelevante overgreb, kunne han ikke udsendes til Syrien eller til et land, hvor der var risiko for, at han ville blive udsendt til Syrien, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. BR12/281

8.6 Udlændingelovens § 32 b og 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 – 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refoulementsforbudet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, som i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter § 32 b, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Udlændingestyrelsens afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker påklagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

Flygtningenævnet har i denne beretningsperiode afgjort 2 sager efter udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b. Som et eksempel herpå henvises til resumé nr.

BR12/282 vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, der er gengivet nedenfor under pkt. 8.7, dobbeltstraf.

8.7 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding har begået kriminalitet under opholdet her i landet og efterfølgende udvises, påberåber den pågældende sig under tiden risiko for dobbeltstraf. Ved dobbeltstraf tænkes på grundsætningen *ne bis in idem*, der også kaldes forbuddet mod dobbelt sanktionering, der betyder, at der ikke to gange må føres proces om det samme spørgsmål. Den bagvedliggende tanke er, at ingen bør pålægges sanktioner for forhold, som den pågældende én gang tidligere har været anklaget for, uanset om anklagen medførte straf eller frifindelse.

Udlændingelovens § 7, stk. 2, blev ændret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Den tidligere udlændingelovs *de facto* begreb blev derved afskaffet. Efter den nugældende udlændingelovs § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. For en nærmere gennemgang af bestemmelsen henvises til Flygtningenævnets Formandskabs 11. beretning, 2002, kapitel 4.2.2.

Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 samt artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er ved ændringen af udlændingelovens § 7, stk. 2, forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Den blotte risiko for at blive idømt dobbeltstraf er i sig selv ikke nok til at krænke artikel 3. Dog vil den udsendende stat afhængig af straffens karakter og intensitet kunne ifalde ansvar for overtrædelse af artikel 3.

Af praksis fra FN's torturkomite fremgår, at risikoen for dobbeltstraf ikke i sig selv udgør en krænkelse af artikel 3, men at det vil afhænge af karakteren af den straf der risikeres ved en tilbagevenden, om der statueres krænkelse.

Flygtningenævnet har i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's Torturkonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og et notat om FN's torturkonvention – introduktion, håndhævelse og danske sager. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i få sager, hvor risiko for dobbeltstraf blev påberåbt som motiv. I disse sager kan der også indgå en vurdering af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, der er beskrevet ovenfor i pkt. 8.2.

Nævnet **stadfæstede i september 2003** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, født i 1957. Indrejst i august 1991. Udlændingestyrelsen fandt, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 32 b, jf. § 31. Det fremgår af sagen, at klageren ved en landsretsdom i 1999 blev straffet med fængsel i 5 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., og han blev udvist med indrejseforbud for bestandig. Dommen blev stadfæstet af Højesteret i september 1999. Af Højesterets dom fremgår, at klagerens moder bor i Nigeria, hvor klageren flere gange har været på længerevarende besøg. Flygtningenævnet stadfæstede i maj 2002 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved klageren blev meddelt afslag på asyl, men nævnet fandt, at klageren var omfattet af beskyttelsen mod udsendelse i udlændingelovens § 31 på grund af risikoen for dobbeltstraf ved en tilbagevenden, og at han derfor ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Nigeria. Ved afgørelsen lagde Flygtningenævnet til grund, at klageren var uddannet prædikant, og at han havde fungeret som sådan i 3 måneder i Nigeria. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at klageren ikke på noget tidspunkt havde haft problemer med de nigerianske myndigheder. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt imidlertid, at det ikke kunne afvises, at den begåede narkokriminalitet i Danmark kunne medføre, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede dobbeltstraf. Flertallet fandt som følge heraf, at han som udgangspunkt var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Under henvisning til karakteren af den begåede kriminalitet fandt nævnet dog, at særlige grunde talte imod, at klageren skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. 10, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte, at det ved nævnets afgørelse i maj 2002 blev fastslået, at klageren ikke kunne opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ved samme afgørelse konstateredes det, at den dagældende udlændingelovs § 31 var til hinder for, at klageren kunne udsendes til Nigeria. Det blev særligt anført, at klageren var i risiko for dobbeltstraf. Således som Udlændingelovens § 31 nu er formuleret, er dobbeltstraf ikke til hinder for en udsendelse. Den

aktuelle sag skulle i medfør af udlændingelovens § 32 b vurderes ud fra det gældende regelsæt. Den omstændighed, at klageren risikerer dobbeltstraf, er således ikke længere til hinder for udsendelse. Uanset om klageren risikerer at skulle afsone en fængselsstraf i et nigeriansk fængsel, medfører dette ikke i sig selv en nærliggende risiko for, at klageren vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig behandling, jf. udlændingelovens § 31. Nævnet fandt heller ikke, at klagerens personlige forhold, herunder oplysningerne om hans kæreste og herboende barn, var til hinder for, at udsendelse kunne ske. BR12/282

Nævnet **stadfæstede i december 2003** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1962. Indrejst i maj 2001. Det fremgår af sagen, at ansøgeren ved en landsretsdom afsagt i maj 2002 blev idømt seks års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 3, jf. straffelovens § 21. Ansøgeren blev ved samme dom udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Det fremgår endvidere, at Højesteret i november 2002 stadfæstede landsrettens dom med den ændring, at straffen fastsattes til fængsel i fem år. Ansøgeren havde ikke anket spørgsmålet om udvisning. Nævnet besluttede under sagens behandling i april 2003 at udsætte sagen dels på en høring af Rigspolitichefen om, hvorvidt ansøgerens navn via Interpol eller på anden måde kunne være kommet til de iranske myndigheders kundskab i forbindelse med efterforskningen af narkotikasagen og dels på en høring af Udenrigsministeriet om, hvorvidt der foreligger nye oplysninger - siden Udenrigsministeriets notat af 3. november 1999 - i relation til spørgsmålet om dobbelt strafbarhed i Iran for iranske statsborgere, der er idømt længerevarende fængselsstraf for narkotikaforbrydelse i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var iransk kristen, og at han som væsentligste begrundelse for sin asylansøgning - der blev fremsat ved brev af 27. maj 2002 - havde henvist til, at han frygtede at blive straffet dobbelt ved en tilbagevenden til Iran, fordi han i Danmark var blevet dømt for en narkotikaforbrydelse. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde været asylbegrundende forfulgt forud for sin indrejse i Danmark i maj 2001 som følge af sin kristne tro. Der blev herved lagt vægt på, at ansøgeren efter det oplyste efter sin udrejse til Tyrkiet i 1995 var tilbage i Iran, idet han fortsat havde sit firma i Iran, at ansøgeren i Iran fik udstedt pas til sig selv og sin datter, samt at ansøgeren problemfrit udrejste legalt af Iran på eget pas isat visum. Nævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han skulle være i risiko for dobbeltstraf ved en udsendelse til Iran på baggrund af, at han i Danmark var dømt for narkotikakriminalitet. Nævnet lagde i den forbindelse til grund, at det ikke kunne antages, at de iranske myndigheder skulle være bekendt med den danske dom, blot fordi de danske myndig-

heder via Interpol blandt andet havde kontaktet de iranske myndigheder med henblik på identifikation før afsigelsen af landsrettens og Højesterets domme. Nævnet kunne endvidere ikke lægge til grund, at ansøgerens angivelige samarbejdspartner skulle have videregivet oplysninger om den danske dom til de iranske myndigheder, da det ikke var godtgjort, at samarbejdspartneren skulle være bekendt med dommen. Herudover havde ansøgeren til Udlændingestyrelsen og sin advokat givet divergerende oplysninger om samarbejdspartnerens stilling og omfanget af sine forretningsforbindelser med ham. Endelig fandt nævnet det på baggrund af Udenrigsministeriets notat af 25. juli 2003 ikke sandsynliggjort, at ansøgeren skulle være i konkret og individuel risiko for at blive idømt dobbeltstraf i Iran. Det fremgår af notatet, at man kun havde kendskab til én sag vedrørende dobbeltstraf (omhandlende drab) på trods af lov-hjemlen til dobbeltstraf, og at der ikke fandtes sager vedrørende narkotikaforbrydelser. Herudover var der ikke efter det oplyste nogen krænkelse i denne konkrete sag, som skulle have interesse i at rejse en sag om narkotikaforbrydelser i Iran, da personerne bag narkotikasmuglingen skulle opholde sig i Tyrkiet. På denne baggrund fandt nævnet ikke, at betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7 var opfyldt, og der fandtes ikke at være risiko for, at ansøgeren ville blive udsat for asylrelevant forfølgelse i sit hjemland. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle og børn havde rettet henvendelse til UNHCR i Tyrkiet kunne ikke anses for at være asylbegrundende for ansøgeren. BR12/283

Kapitel 9

*Flygtningenævnets praksis i ambassadesager
(udlændingelovens § 7, stk. 4)*

Kapitel 9

Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)

Ved ændringen af udlændingeloven, lov nr. 365 af 6. juni 2002, blev udlændingelovens § 7, stk. 4, ophævet, og det er således ikke længere muligt for en asylansøger at søge om asyl fra danske repræsentationer i udlandet. Loven trådte i kraft den 1. juli 2002, og ansøgninger indgivet inden da skal behandles som hidtil. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet har således fortsat i 2003 behandlet sager efter den tidligere § 7, stk. 4.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, havde en udlænding, der måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, men som ikke befandt sig her i landet, krav på opholdstilladelse i Danmark, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning måtte anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Der var således to betingelser i bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, som skulle være opfyldt, forinden en udlænding havde krav på opholdstilladelse. Ansøgeren skulle være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og Danmark skulle være nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

9.1 Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse

I størstedelen af de sager, der påklages til Flygtningenævnet, har Udlændingestyrelsen meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, allerede fordi den pågældende ikke har en tilstrækkelig tilknytning til Danmark. I disse sager vurderer nævnet således alene, om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Finder Flygtningenævnet, at Danmark ikke må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse, og der

tages således ikke stilling til, hvorvidt ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Finder nævnet derimod, at Danmark må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, vil sagen i almindelighed blive hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en stillingtagen til, hvorvidt ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Som eksempel kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i december 2003** sagen vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1972. Som referencer havde ansøgeren henvist til sin søn og to søstre, der opholdt sig i Danmark. Ansøgeren boede sammen med sine søskende, indtil de blev adskilt i forbindelse med flugten under krigen i 1991. Ansøgeren havde boet sammen med sin søn indtil 1999, hvor sønnen udrejste af Somalia. Ansøgeren havde jævnlig telefonisk kontakt med sin familie i Danmark, ligesom hans søskende hver måned sendte penge til ansøgeren. Ansøgerens søskende havde endvidere besøgt ham i Zambia. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens eneste søn, der var ni år, befinder sig i Danmark. Endvidere har ansøgeren fire søskende boende i Danmark. De resterende søskende opholder sig i hjemlandet. Herefter fandt Flygtningenævnet, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse. Da Udlændingestyrelsen ikke havde taget stilling til, om ansøgeren opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 2, hjemviste Flygtningenævnet sagen til Udlændingestyrelsens afgørelse heraf. BR12/284

Hvis det efter nævnets praksis er åbenbart, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, for at meddele opholdstilladelse er opfyldt, bliver sagen dog afgjort af nævnet og således ikke hjemvist til styrelsen.

Som eksempel kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2003** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1985. Som reference havde ansøgeren henvist til sin faster, der er bosiddende i Danmark. Ansøgerens forældre var døde, og ansøgerens faster havde herefter fået ansvaret for ansøgeren og hendes broder. **Flygtningenævnet** udtalte, at det efter det oplyste måtte lægges til grund, at ansøgeren og hendes broder fra 1996, da deres fader (referencens broder) blev dræbt, boede sammen med og blev forsørget af referencen i Mogadishu sammen med referencens fem biologiske børn. I januar 2001 rejste referencen til Kenya og modtog ansøgeren og hendes broder samt de fem biologiske børn.

Både før og efter at de fem biologiske børn var kommet til Danmark, havde referencen sendt penge til forsørgelse af ansøgeren og hendes broder. Flygtningenævnet måtte under disse omstændigheder lægge til grund, at ansøgeren og hendes broder siden 1996 havde været optaget i referencens familie. Herefter, og da ansøgeren og hendes broder ikke havde anden nær familie udenfor hjemlandet end referencen og dennes biologiske børn, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren og hendes broder havde en så nær tilknytning til referencen, at Danmark var nærmest til at yde dem beskyttelse. Under hensyn til, at ansøgeren og hendes broder tilhørte en minoritetsklan i Mogadishu, var de også efter nugældende praksis omfattet af udlændingelovens § 7. Henset til, at referencen, der tilhørte samme klan, af Udlændingestyrelsen var meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren og hendes broder tillige var omfattet af denne bestemmelse. Uanset at Udlændingestyrelsen ikke havde taget stilling til, om ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, meddelte Flygtningenævnet herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. § 7, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR12/285

9.2 Beskyttelsesbehovet

Ved vurderingen af om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, foretager nævnet en afvejning af ansøgerens tilknytning til Danmark, herunder en konkret vurdering af den faktiske tilknytning til herboende slægtninge. Finder nævnet, at ansøgeren har en særlig tilknytning til Danmark, vurderer nævnet herefter ansøgerens tilknytning og beskyttelsesmuligheder i det aktuelle opholdsland.

I tilfælde, hvor asylansøgeren ikke opfylder betingelserne om en særlig tilknytning til Danmark, er der derimod ikke anledning til at tage stilling til spørgsmålet om beskyttelsesmuligheder i opholdslandet.

Som eksempel kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan, født i 1953 (M) og 1965 (K), samt fem børn. Ansørgernes søn havde haft ophold i Danmark siden november 1999, og i marts 2000 blev han meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansørgernes søn havde boet sammen med ansøgerne frem til udrejsen til Danmark. Ansøgerne havde telefonisk kontakt med referencen i Danmark, og referencen sendte ligeledes pengebeløb til ansøgerne hver eller hver anden måned. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgerne havde en sådan særlig tilknytning til Danmark, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgerne beskyt-

telse. Nævnet lagde særlig vægt på, at ansøgerne – to ægtefæller og fem børn – opholdt sig som en samlet familie i Pakistan. Nævnet lagde endvidere vægt på, at der ikke mellem ansøgerne og referencen kunne anses at foreligge særligt stærke tilknytningsmomenter ud over hvad der var sædvanligt i forholdet mellem forældre og børn. Nævnet bemærkede videre, at ansøgerne og referencen ikke var udrejst af hjemlandet samtidig. Den af ansøgerne og referencen beskrevne telefoniske kontakt med hinanden, og de af referencen fremsendte pengebeløb, fandtes ikke at kunne føre til et andet resultat. Nævnet havde ikke taget stilling til, om ansøgerne i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset som flygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. BR12/286

9.3 "Herboende nære slægtninge"

Ved afgrænsningen af kriteriet har Flygtningenævnet anlagt en praksis, hvorefter man i den enkelte sag søger at vurdere den faktiske tilknytning, som ansøgeren har til herboende slægtninge. I denne vurdering tillægges graden af slægtskabet mellem ansøgeren og den herboende nære slægtning stor betydning, hvorefter ægtefæller, forældre, børn og søskende vil være omfattet af begrebet. Graden af slægtskabet indgår endvidere som en del af en række andre momenter, som tillægges vægt i forbindelse med vurderingen af den enkelte ansøgers tilknytning til Danmark, og det vil afhænge af det konkrete tilfælde, hvilken vægt de enkelte forhold tillægges. Forhold, der i øvrigt indgår i denne vurdering, kan være, om ansøgeren og referencen havde et bofællesskab inden udrejsen, om ansøgeren har stiftet selvstændig familie i hjemlandet, om referencen har bidraget til ansøgerens forsørgelse, og om der er familiemedlemmer i ansøgerens hjemland eller i andre lande.

For så vidt angår ægtefæller og mindreårige børn, meddeles der sjældent opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, idet de som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9. Efter indrejsen kan de pågældende, når betingelserne herfor er opfyldt, meddeles konsekvensstatus.

Som eksempler på vurdering af tilknytningen til de herboende slægtninge kan nævnes:

9.3.1 Forældre

Nævnet **stadfæstede i november 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1978, samt et barn. Ansøgerens far opholder sig i Danmark og han indrejste i Danmark i 2000. Ansøgerens mor er død. Ansøgerens 7 søskende opholder sig i Pakistan. Ansøgeren havde boet i Iran, hvor hun ikke havde opholdstilladelse, i 3 år og 2 måneder på ansøgningstidspunktet. Ansøgeren var i 1994 blevet gift. Ansøgeren

forlod i 1998 Afghanistan efter, at Taleban havde overtaget magten i hendes hjemprovins og efter, at hendes ægtefælle var forsvundet. Ansøgeren modtog ikke økonomisk støtte fra referencen. Ansøgeren og referencen forlod ikke Afghanistan sammen. Ansøgeren og referencen havde telefonisk kontakt cirka en gang om måneden. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren og referencen havde et tilknytningsforhold, der gik videre, end hvad slægtsforholdet normalt medfører. Der var herved lagt vægt på, at ansøgeren indgik ægteskab i 1994 og stiftede selvstændig familie. Ansøgeren udrejste af Afghanistan til Iran i december 1998, mens referencen udrejste af Afghanistan til Pakistan i februar 2000. Den seneste personlige kontakt mellem referencen og ansøgeren fandt således sted i 1998. Ansøgeren og referencen havde derefter alene haft kontakt pr. brev eller telefon. Det måtte endvidere lægges til grund, at referencen kun i begrænset omfang havde ydet økonomisk støtte til ansøgeren. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, idet Danmark ikke blev fundet nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse. Nævnet havde ikke taget stilling til, om ansøgeren i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR12/287

9.3.2 Børn

Nævnet **stadfæstede i oktober 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1935. Ansøgerens datter opholdt sig i Danmark, og hun indrejste i Danmark i 1994. Ansøgeren havde sidst set referencen i 1991. Ansøgeren og referencen havde haft fælles bopæl frem til referencens flugt i 1991. I 1996 flygtede ansøgeren fra Somalia til Etiopien, idet der ikke var fred i hjemlandet. Ansøgeren var i telefonisk kontakt med referencen cirka to gange om måneden. Ansøgeren modtog økonomisk støtte fra referencen, der hver måned sendte 100 US dollars til ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens herboende datter gennem længere tid havde bidraget til ansøgerens underhold. Henset til den tid, der var forløbet siden datteren indrejste, hvor ansøgeren havde opholdt sig henholdsvis i Somalia og Etiopien samt henset til, at det af datterens oplysninger i hendes egen sag fremgik, at ansøgeren havde 6 andre børn, som opholdt sig i Somalia, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde en sådan tilknytning til Danmark, at Danmark var nærmest til at yde hende beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Flygtningenævnet havde ikke herved taget stilling til, om ansøgeren opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller § 7, stk. 2. BR12/288

9.3.3 Søskende

Nævnet **stadfæstede i juli 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser, født i 1982. Ansøgeren og hans herboende søster var hver måned i skriftligt og telefonisk kontakt, ligesom ansøgeren modtog økonomisk støtte fra referencen i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke tidligere havde boet i Danmark, men at han siden 1993 havde opholdt sig i Bulgarien sammen med sin moder. Ansøgerens tilknytning til Danmark bestod i, at han havde en herboende søster, der kom til landet i september 2000 som familiesammenført i forbindelse med indgåelse af ægteskab. Søsteren havde stiftet selvstændig familie. Nævnet fandt, at den løbende kontakt mellem broder og søster ikke havde ligget ud over det sædvanlige, når familierelationen tages i betragtning. Det bemærkedes herved, at de af søsteren fremsendte beløb til ansøgeren og hans familie i Bulgarien ikke havde haft et sådant omfang, at søsteren (referencen) kunne siges at forsørge ansøgeren. Videre lagdes det til grund, at en stor del af ansøgerens familie, herunder ansøgerens bedsteforældre, opholdt sig i Saudi Arabien. Under disse omstændigheder tiltrådte Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke havde en sådan tilknytning til Danmark, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, var opfyldt. BR12/289

Nævnet meddelte i **august 2003** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1991. Ansøgeren havde som den øvrige familie problemer med Taleban. I juli 2001 besøgte ansøgerens herboende broder ansøgeren, der på daværende tidspunkt var syg og opholdt sig i Pakistan. Siden broderen indrejste i Danmark, havde denne og ansøgeren været i telefonisk kontakt to gange om måneden, og referencen havde siden september 2001 hver måned støttet ansøgeren økonomisk med 100 US dollars. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens broder havde fået asyl i Danmark i oktober 2000. Under hensyn til, at ansøgeren havde boet sammen med sin broder, der var ansøgerens eneste forsørger, samt under hensyn til ansøgerens alder og familiens problemer i Afghanistan, fandt nævnet ikke, at det burde kræves, at ansøgeren skulle rejse tilbage til hjemlandet. BR12/290

9.3.4 Andre

Nævnet **stadfæstede i juni 2003** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1986. Ansøgerens stedmoder indrejste i juni 1999 i Danmark, hvor hun i 2000 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren og stedmoderen var hver måned i telefonisk kontakt, og ansøgeren modtog økonomisk støtte fra referencen i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde haft fælles bopæl med referencen fra ansøgerens moders død i 1995 til referencens udrejse i juni

1999. Ansøgeren kunne herefter ikke antages at have en sådan tilknytning til Danmark, at Danmark var nærmest til at yde beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Flygtningenævnet havde lagt vægt på, at referencen ikke var biologisk moder til ansøgeren, at der ikke havde været tale om fælles flugt fra hjemlandet, idet ansøgeren var udrejst af Somalia mere end et år efter referencen, og at ansøgeren nu opholdt sig sammen med sin broder i Kenya. Uanset om det lagdes til grund, at referencen i et vist omfang havde ydet økonomisk støtte til ansøgeren, fandt Flygtningenævnet det ikke godtgjort, at der var tale om forhold af forsørgelsesmæssig karakter. Flygtningenævnet bemærkede, at den fremsendte dokumentation for indbetalingerne var ufuldstændig. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for, som begæret af ansøgerens advokat, at lade sagen behandle i et mundtligt nævn eller grundlag for at hjemvise til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet havde ved afgørelsen ikke taget stilling til, om ansøgeren i øvrigt opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. BR12/291

Kapitel 10

Statistik

Kapitel 10

Statistik

10.1 Nævnets afgørelser i 2003

Nævnet har i 2003 afholdt i alt 621 nævnsmøder og truffet afgørelse i 2.113 sager, inkl. 20 genoptagede sager.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev udlændingelovens § 7, stk. 2, ændret således, at de facto-flygtningebegrebet blev afløst af en subsidær beskyttelsesstatus. Den ændrede bestemmelse i § 7, stk. 2, finder anvendelse på ansøgninger om asyl indgivet den 1. juli 2002 og derefter. Nævnet har i 2002 truffet afgørelse i 313 sager efter den nye § 7.

Tabel 1 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstype i 2003 samt i de tre foregående år.

Som det fremgår, har nævnet i 2003 truffet afgørelse i 83 forlængelsessager, dvs. sager hvor styrelsen har meddelt afslag på forlængelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. § 11, stk. 2, af den pågældendes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Sagerne vedrører hovedsageligt ansøgere fra Kosovo.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2000	2001	2002	2003
Nye spontansager	1.111	1.347	1.855	1.875
Genoptagede sager	36	39	25	20
Inddragelsessager	3	2	5	9
Forlængelsessager	-	-	51	83
Bortfaldssager	10	3	8	7
Udsendelsessager	12	13	5	16
Ambassadesager	33	72	47	59
Statusændringssager	66	63	75	44
Afgjorte sager i alt	1.271	1.539	2.071	2.113

Flygtningenævnet traf i 2003 endvidere 382 afgørelser om spørgsmålet om, hvorvidt en sag skal genoptages, heraf blev 32 sager genoptaget, og i 300 sager blev der meddelt afslag på genoptagelse. I 50 sager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8.

Der berammes som udgangspunkt 4 sager til mundtlig behandling pr. nævns-møde.

Antallet af afgjorte sager på mundtligt nævn sammenholdt med antallet af nævnsmøder giver et gennemsnit på 3,1 afgjorte sager pr. nævnsmøde, hvilket svarer til de på finansloven forudsatte 3-3,5 sager pr. nævn. Beregnes gennemsnittet på baggrund af sager afsluttet på både mundtligt og skriftligt nævn, blev der i gennemsnit afgjort 3,4 sager pr. møde.

Der afsluttes således i gennemsnit færre sager, end der berammes, da en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægtheds-vurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet. En del af disse sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af ansøgerens eller den beskikkede advokats sygdom eller på grund af tolkeproblemer. I 2003 blev 180 berammede sager udsat enten kort før mødet eller på dagen for sagens behandling. Til sammenligning blev 187 berammede sager udsat i 2002.

10.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2003 fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Afgørelser i 2003 fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævn	Skriftligt nævn	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.805	-	45	25	1.875
Genoptagede sager	2	-	16	2	20
Inddragelsessager	7	1	1	-	9
Forlængelsessager	77	-	6	-	83
Bortfaldssager	5	2	-	-	7
Udsendelsessager	15	-	1	-	16
Ambassadesager	3	56	-	-	59
Statusændringssager	0	42	2	-	44
I alt	1.914	101	71	27	2.113

Som det fremgår, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde, hvilket skyldes, at størstedelen af sagerne var spontansager, som normalt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde. Endvidere blev 7 forlængelsessager, 7 inddragelsessager, 5 bortfaldssager og 15 udsendelsessager afgjort på mundtligt nævn.

Endvidere fremgår det, at 56 ambassadesager, 42 statusændringssager, 2 bortfaldssager og 1 inddragelsessag blev behandlet på skriftligt nævn.

Desuden blev 71 sager afgjort ved skriftlig votering fordelt på 45 nye spontansager, 16 genoptagede spontansager, 1 inddragelsessag, 6 forlængelsessager, 1 udsendelsessag og 2 statusændringssager.

Endelig fremgår det, at der i 2002 blev truffet afgørelse i 25 nye spontansager på formandskompetencen, som vedrører sager, der af styrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs proceduren, og som efter den nye bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 4, kan behandles af formanden alene.

10.3 Indkomne sager

Flygtningenævnet tilpasser løbende antallet af møder til det modtagne antal sager fra Udlændingestyrelsen.

Tabel 3 viser antallet af indkomne sager fordelt på sagskategori set i forhold til antallet af afgjorte sager.

Sagstilgangen af spontansager fra Udlændingestyrelsen har siden april 2003 ligget under det forventede. Ifølge styrelsens prognoser skulle nævnet således modtage 1.397 spontansager fra styrelsen i 2003. Ifølge opgørelserne over indkomne sager modtog nævnet imidlertid 1.221 spontansager fra styrelsen i 2003.

Som det fremgår af tabel 3 er det antal spontansager, som nævnet har afgjort i 2003, væsentligt højere end det antal, som nævnet har modtaget fra Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnets beholdning af spontansager var ved indgangen af 2003 således på 1.695 sager. Dette skyldtes bl.a., at styrelsen som følge af sin ændring af praksis i sager vedrørende asylansøgere fra Afghanistan og det centrale Irak i 2002 fremsendte væsentligt flere spontansager til nævnet end forventet. Det er i 2003 lykkedes nævnet at nedbringe antallet af verserende spontansager til 694. Nævnet har derimod modtaget væsentligt flere ambassadesager fra styrelsen, end der er afgjort i 2003.

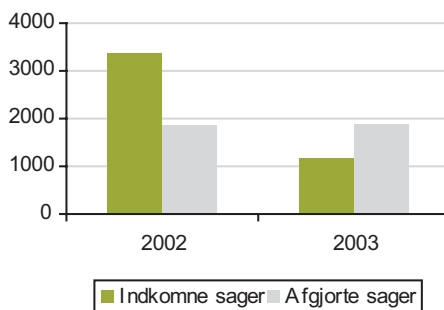
Tabel 3. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Spontansager	1.172	1.895
Inddragelsessager	34	92
Bortfaldssager	14	7
Udsendelsessager	13	16
Ambassadesager	241	59
Statusændringssager	89	44
I alt	1.563	2.113

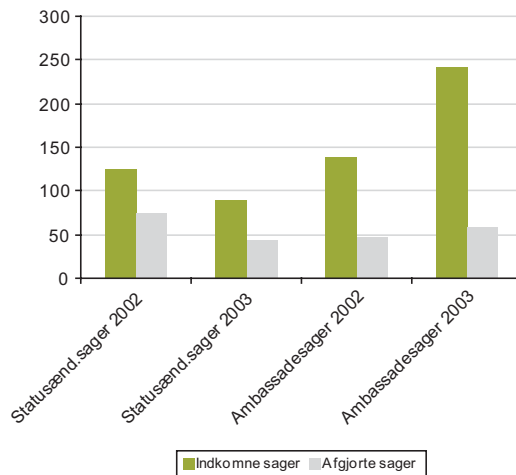
Det bemærkes, at forlængelsessager er indeholdt i inddragelsessager, og at tallet for spontansager indeholder 20 afgjorte genoptagne sager.

Figur 1 og 2 illustrerer antallet af indkomne sager i forhold til afgjorte sager fordelt på sagstype. Figuren indeholder ikke frafaldssager og hjemviste sager.

Figur 1. Indkomne spontansager i forhold til afgjorte spontansager

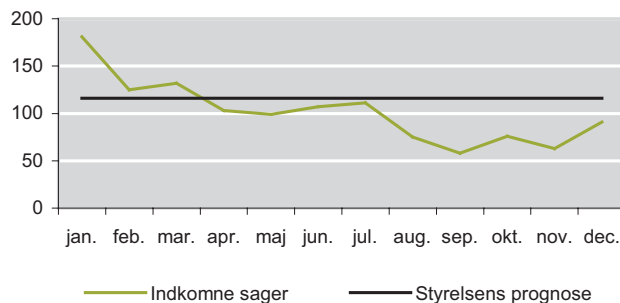

Figur 2. Indkomne ambassadesager og statusændringssager i forhold til afgjorte sager

Figur 3 nedenfor viser indkomne sager til behandling på mundtligt nævn set i forhold til styrelsens prognoser for, hvor mange sager Flygtningenævnet måtte forvente at modtage. Figur 4 viser antallet af afholdte nævnsmøder pr. måned.

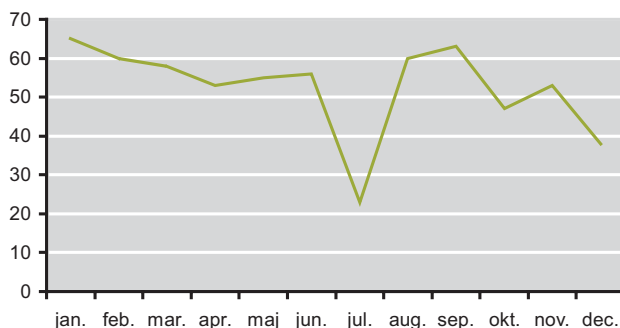
Figur 3. Indkomne spontansager pr. måned i 2003

Som det fremgår af figur 3 har sagstilgangen siden april 2003 været noget lavere end forventet.

Som det fremgår af figur 4 har nævnet i første halvår af 2003 afholdt mellem 53 og 65 nævnsmøder om måneden. I august og september har tallene været 60, henholdsvis 63 nævnsmøder, medens nævnet på baggrund af den faldende sagsmængde i oktober, november og december har afholdt henholdsvis 47, 53 og 38 nævnsmøder.

Figur 4. Afholdte nævnsmøder 2003

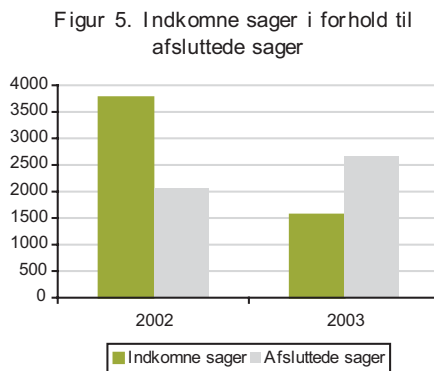
10.4 Sager afsluttet uden en afgørelse

Sager, der er afsluttet uden en afgørelse, omfatter sager hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket tilbage af styrelsen til fornyet behandling i første instans.

I 2003 blev 593 sager afsluttet uden en afgørelse, heraf 519 nye spontansager og 6 genoptagede spontansager. I 264 af sagerne frafaldt ansøgeren sin klage, mens 255 sager blev returneret til styrelsen.

Otte ambassadesager og 2 statusændringssager blev i 2003 hjemvist til fornyet behandling i styrelsen, mens ansøgeren frafaldt sin klage i 1 statusændringssag.

Figur 5 nedenfor viser det samlede antal indkomne sager i forhold til det samlede antal afsluttede sager. Som det fremgår, har nævnet i 2003 modtaget væsentligt færre sager, end der er afsluttet, og antallet af verserende sager er derfor faldet.

For så vidt angår verserende spontansager er antallet i løbet af året faldet fra 1.695 sager primo 2003 til 694 sager ultimo 2003.

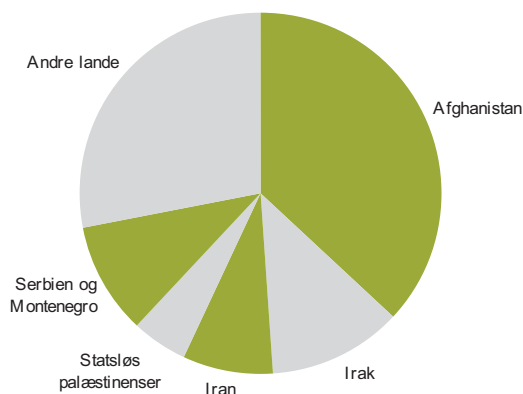
10.5 Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.

Nævnet har i 2003 behandlet sager vedrørende 65 forskellige nationaliteter samt sager vedrørende statsløse palæstinensere og andre statsløse.

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen i spontansager, inkl. genoptagne sager med en ny afgørelse. Som det fremgår af figuren, var den markant største nationalitetsgruppe statsborgere fra Afghanistan, som udgjorde ca. 37 % af

den samlede mængde spontansager. Nævnet har endvidere behandlet et stort antal sager vedrørende statsborgere fra Irak, Serbien og Montenegro og Iran.

Figur 6. Nationalitetsfordelingen i spontansager

For så vidt angår "andre lande" i figur 6 bemærkes, at disse sager udgør ca. 28 % af de afgjorte spontansager, hvoraf der for 44 landes vedkommende alene blev behandlet 10 sager eller færre vedrørende de pågældende nationaliteter.

Tabel 4 giver en oversigt over den eksakte nationalitetsfordeling af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelses- og forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager (§ 49 a). I opgørelsen af spontansagerne er medregnet 20 genoptagne spontansager med ny afgørelse.

Tabel 4. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelses- og forlængelses-sager, bortfaldssager og udsendelsessager

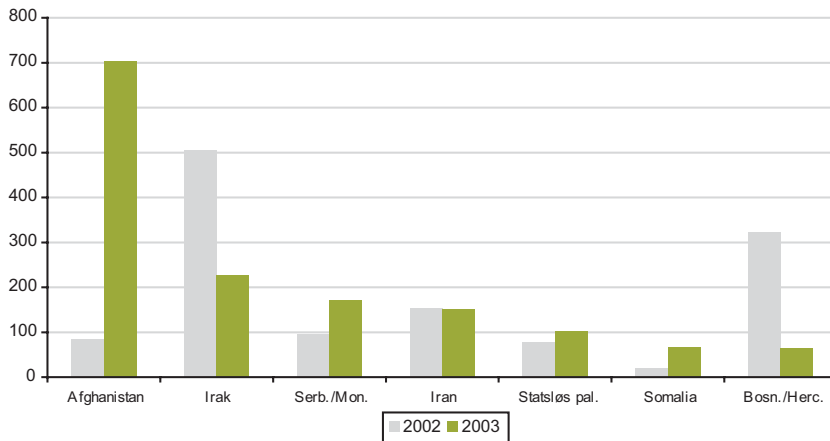
	Spontan-sager	Inddra-gelses-sager	Forlæn-gelses-sager	Bort-falds-sager	Udsen-delses-sager	I alt
Afghanistan	702	-	1	1	1	705
Albanien	8	-	-	-	-	8
Algeriet	5	-	-	-	-	5
Angola	2	-	-	-	-	2
Armenien	7	-	-	-	-	7
Aserbajdsjan	11	-	-	-	-	11
Bangladesh	3	1	-	-	-	4
Bhutan	2	-	-	-	-	2
Belarus	2	-	-	-	-	2
Bosnien-Hercegovina	64	1	-	1	1	67
Bulgarien	2	-	-	-	-	2
Burma	1	-	-	-	-	1
Burundi	15	-	-	-	1	16
Cameroun	7	-	-	-	-	7
Colombia	4	-	-	-	-	4
Congo (Brazaville)	1	-	-	-	-	1
Dem. Rep. Congo	10	-	-	-	-	10
Ecuador	1	-	-	-	-	1
Egypten	5	-	-	-	-	5
Elfenbenskysten	2	-	-	-	-	2
Eritrea	1	-	-	-	-	1
Etiopien	7	-	-	-	1	8
Folkerep. Kina	24	-	-	-	-	24
Gambia	3	-	-	-	-	3
Georgien	8	-	-	-	-	8
Ghana	1	-	-	-	-	1
Guatemala	1	-	-	-	-	1
Honduras	1	-	-	-	-	1
Indien	29	-	-	-	-	29
Irak	227	-	1	-	-	228
Iran	151	2	-	2	1	156
Jordan	11	-	-	-	-	11
Kenya	3	-	-	-	-	3
Kroatien	7	-	-	-	-	7

	Spontan- sager	Inddra- gelses- sager	Forlæn- gelses- sager	Bort- falds- sager	Udsen- delses- sager	I alt
Libanon	24	-	-	-	1	25
Liberia	2	-	-	-	-	2
Libyen	14	-	-	-	1	15
Makedonien	11	-	-	-	-	11
Marokko	1	-	-	-	-	1
Moldova	1	-	-	-	-	1
Mongoliet	1	-	-	-	-	1
Nepal	1	-	-	-	-	1
Niger	1	-	-	-	-	1
Nigeria	5	-	-	-	1	6
Pakistan	13	1	-	-	-	14
Rusland	26	-	-	-	-	26
Rwanda	14	-	-	-	1	15
Serbien- Montenegro	171	-	80	-	3	254
Sierra Leone	2	-	-	-	-	2
Slovakiet	2	-	-	-	-	2
Somalia	66	1	-	2	-	69
Sri Lanka	11	-	-	-	-	11
Statsløse	5	-	-	-	-	5
Statsløs palæstinen.	102	2	1	-	3	108
Sudan	13	-	-	-	-	13
Syrien	28	-	-	-	-	28
Tanzania	1	-	-	-	-	1
Togo	1	-	-	-	-	1
Tunesien	3	-	-	-	-	3
Tyrkiet	25	1	-	-	1	27
Uganda	1	-	-	1	-	2
Ukraine	7	-	-	-	-	7
Ungarn	1	-	-	-	-	1
Uzbekistan	8	-	-	-	-	8
Vietnam	2	-	-	-	-	2
Yemen	2	-	-	-	-	2
Zimbabwe	2	-	-	-	-	2
I alt	1.895	9	83	7	16	2.010

Om sagernes udfald henvises til afsnit 10.7 og 10.9.

Figur 7 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for de 6 største nationaliteter samt statsløse palæstinensere sammenholdt med 2002. Som det kan ses, er antallet af sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan steget væsentligt fra 2002 til 2003. Dette skyldes forholdene i Afghanistan, samt at Udlændingestyrelsen havde sat sager vedrørende statsborgere fra dette land i bero i perioden mellem 12. januar 2002 og 19. juni 2002. En stor del af de sager Flygtningenævnet modtog fra Udlændingestyrelsen i andet halvår af 2002 og i hele 2003 vedrørte således afghanske statsborgere.

Figur 7. Afgørelser i spontansager 2002 og 2003

Som det ligeledes fremgår af figur 7 er antallet af sager vedrørende ansøgere fra Serbien og Montenegro, herunder Kosovo-provinsen, på ny steget i 2003, mens antallet af sager vedrørende Bosnien-Hercegovina er faldet i forhold til 2002.

Særligt for så vidt angår sager vedrørende statsborgere fra Irak skal det bemærkes, at nævnet den 20. marts 2003 på baggrund af de daværende forhold i Irak stillede behandlingen af disse sager i bero. Berostillelsen blev ophævet den 28. oktober 2003, og de første sager blev behandlet på nævnsmødet den 15. januar 2004, hvorfor nævnet ved udgangen af 2003 havde en beholdning på omkring 400 sager vedrørende irakiske statsborgere.

10.6 Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

Antallet af afgjorte ambassadesager og statusændringssager er væsentligt lavere end antallet af spontansager. Sagerne fordeles sig således også over færre nationaliteter end spontansagerne.

Nationalitetsfordelingen i disse sagstyper fremgår af tabel 5 nedenfor.

Som det fremgår, vedrørte hovedparten af ambassadesagerne i 2003 statsborgere fra Afghanistan og Somalia. Til sammenligning vedrørte hovedparten af ambassadesagerne afgjort i 2002 statsborgere fra Afghanistan (20) og Irak (13). I 2003 har hovedparten af statusændringssagerne i lighed med i 2002 vedrørt statsborgere fra Somalia.

Tabel 5. Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

	Ambassade- sager	Statusændrings- sager	I alt
Afghanistan	35	4	39
Burundi	-	2	2
Irak	2	2	4
Iran	1	1	2
Rwnada	-	2	2
Somalia	16	29	45
Statsløse palæstinensere	5	-	5
Sudan	-	3	3
Syrien	-	1	1
I alt	59	44	103

10.7 Afgørelsernes udfald i spontansager

Nævnet har i 2003 truffet afgørelse i 1.875 nye spontansager og 20 genoptagne sager. Af tabel 6 fremgår sagernes udfald fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Nævnets afgørelser i spontansager, herunder genoptagne sager, i 2003

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Afghanistan	586	83%	63	9%	53	8%	702
Albanien	7	87%	-	-	1	13%	8
Algeriet	5	100%	-	-	-	-	5
Angola	2	100%	-	-	-	-	2
Armenien	4	57%	2	29%	1	14%	7

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		
Aserbajdsjan	9	82%	2	18%	-	-	11
Bangladesh	3	100%	-	-	-	-	3
Belarus	1	50%	1	50%	-	-	2
Bhutan	1	50%	1	50%	-	-	2
Bosnien- Hercegovina	57	89%	-	-	7	11%	64
Bulgarien	2	100%	-	-	-	-	2
Burma	-	-	1	100%	-	-	1
Burundi	14	93%	1	7%	-	-	15
Cameroun	6	86%	1	14%	-	-	7
Colombia	4	100%	-	-	-	-	4
Congo (Brazaville)	1	100%	-	-	-	-	1
Dem. Rep. Congo	8	80%	1	10%	1	10%	10
Ecuador	1	100%	-	-	-	-	1
Egypten	4	80%	-	-	1	20%	5
Elfenbenskysten	1	50%	1	50%	-	-	2
Eritrea	1	100%	-	-	-	-	1
Etiopien	5	72%	1	14%	1	14%	7
Folkerep. Kina	16	67%	5	21%	3	12%	24
Gambia	3	100%	-	-	-	-	3
Georgien	8	100%	-	-	-	-	8
Ghana	1	100%	-	-	-	-	1
Guatemala	1	100%	-	-	-	-	1
Honduras	1	100%	-	-	-	-	1
Indien	25	86%	2	7%	2	7%	29
Irak	175	77%	5	2%	47	21%	227
Iran	103	68%	28	19%	20	13%	151
Jordan	9	82%	-	-	2	18%	11
Kenya	3	100%	-	-	-	-	3
Kosovo	124	97%	-	-	4	3%	128
Kroatien	7	100%	-	-	-	-	7
Libanon	20	83%	-	-	4	17%	24
Liberia	2	100%	-	-	-	-	2
Libyen	12	86%	-	-	2	14%	14
Makedonien	11	100%	-	-	-	-	11
Marokko	1	100%	-	-	-	-	1
Moldova	1	100%	-	-	-	-	1

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		
Mongoliet	-	-	-	-	1	100%	1
Nepal	1	100%	-	-	-	-	1
Niger	1	100%	-	-	-	-	1
Nigeria	5	100%	-	-	-	-	5
Pakistan	12	92%	-	-	1	8%	13
Rusland	15	58%	6	23%	5	19%	26
Rwanda	13	93%	-	-	1	7%	14
Serbien-Montenegro	37	86%	-	-	6	14%	43
Sierra Leone	2	100%	-	-	-	-	2
Slovakiet	2	100%	-	-	-	-	2
Somalia	58	88%	-	-	8	12%	66
Sri Lanka	11	100%	-	-	-	-	11
Statsløse	3	60%	2	40%	-	-	5
Statsløs palæstinen.	86	84%	11	11%	5	5%	102
Sudan	10	77%	3	23%	-	-	13
Syrien	20	72%	4	14%	4	14%	28
Tanzania	1	100%	-	-	-	-	1
Togo	1	100%	-	-	-	-	1
Tunesien	3	100%	-	-	-	-	3
Tyrkiet	23	92%	1	4%	1	4%	25
Uganda	-	-	-	-	1	100%	1
Ukraine	5	71%	2	29%	-	-	7
Ungarn	1	100%	-	-	-	-	1
Uzbekistan	8	100%	-	-	-	-	8
Vietnam	2	100%	-	-	-	-	2
Yemen	2	100%	-	-	-	-	2
Zimbabwe	2	100%	-	-	-	-	2
I alt	1.569	83%	144	7%	182	10%	1.895

Som det fremgår af tabel 6, har nævnet i 2003 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 83 % af sagerne, dvs. at nævnet i 2003 har omgjort 17 % af styrelsens afgørelser i spontansager. Til sammenligning var omgørelsesprocenten 20 % i 2001 og 13 % i 2002.

I 1.582 af de ovennævnte sager havde ansøgeren indgivet ansøgning om asyl før den 1. juli 2002, hvorfor afgørelsen er truffet i henhold til udlændingelovens

§ 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Fordelingen af afgørelser fremgår nedenfor af tabel 7 opdelt efter nationalitet.

Tabel 7. Nævnets afgørelser i spontansager, hvor ansøgning om asyl er indgivet før 1. juli 2002

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Afghanistan	532	83%	60	9%	52	8%	644
Albanien	5	83%	-	-	1	17%	6
Algeriet	3	100%	-	-	-	-	3
Angola	2	100%	-	-	-	-	2
Armenien	3	75%	-	-	1	25%	4
Aserbajdsjan	5	71%	2	29%	-	-	7
Bangladesh	2	100%	-	-	-	-	2
Belarus	-	-	1	100%	-	-	1
Bhutan	1	50%	1	50%	-	-	2
Bosnien-Hercegovina	53	88%	-	-	7	12%	60
Burma	-	-	1	100%	-	-	1
Burundi	1	100%	-	-	-	-	1
Cameroun	4	80%	1	20%	-	-	5
Colombia	3	100%	-	-	-	-	3
Congo (Brazzaville)	1	100%	-	-	-	-	1
Dem. Rep. Congo	5	72%	1	14%	1	14%	7
Ecuador	1	100%	-	-	-	-	1
Egypten	3	75%	-	-	1	25%	4
Eritrea	1	100%	-	-	-	-	1
Etiopien	4	66%	1	17%	1	17%	6
Folkerep. Kina	8	50%	5	31%	3	19%	16
Gambia	2	100%	-	-	-	-	2
Georgien	3	100%	-	-	-	-	3
Guatemala	1	100%	-	-	-	-	1
Honduras	1	100%	-	-	-	-	1
Indien	21	84%	2	8%	2	8%	25
Irak	175	77%	5	2%	47	21%	227
Iran	81	65%	25	20%	18	15%	124
Jordan	9	90%	-	-	1	10%	10
Kenya	2	100%	-	-	-	-	2

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		
Kosovo	107	96%	-	-	4	4%	111
Kroatien	5	100%	-	-	-	-	5
Libanon	11	73%	-	-	4	27%	15
Libyen	8	80%	-	-	2	20%	10
Makedonien	10	100%	-	-	-	-	10
Marokko	1	100%	-	-	-	-	1
Moldova							
Mongoliet	-	-	-	-	1	100%	1
Nepal	1	100%	-	-	-	-	1
Niger	1	100%	-	-	-	-	1
Nigeria	3	100%	-	-	-	-	3
Pakistan	9	90%	-	-	1	10%	10
Rusland	4	40%	1	10%	5	50%	10
Rwanda	13	93%	-	-	1	7%	14
Serbien-Montenegro	35	85%	-	-	6	15%	41
Sierra Leone	2	100%	-	-	-	-	2
Somalia	11	79%	-	-	3	21%	14
Sri Lanka	10	100%	-	-	-	-	10
Statsløse	2	50%	2	50%	-	-	4
Statsløs palæstinen.	65	83%	10	13%	3	4%	78
Sudan	7	78%	2	22%	-	-	9
Syrien	16	67%	4	16%	4	16%	24
Togo	1	100%	-	-	-	-	1
Tunesien	2	100%	-	-	-	-	2
Tyrkiet	16	88%	1	6%	1	6%	18
Uganda	-	-	-	-	1	100%	1
Ukraine	2	50%	2	50%	-	-	4
Ungarn	1	100%	-	-	-	-	1
Uzbekistan	6	100%	-	-	-	-	6
Vietnam	1	100%	-	-	-	-	1
Yemen	2	100%	-	-	-	-	2
Zimbabwe	1	100%	-	-	-	-	1
I alt	1.284	81%	127	8%	171	11%	1.582

I 313 spontansager havde ansøgeren indgivet ansøgning om asyl efter den 1. juli 2002, hvorfor afgørelsen er truffet i henhold til udlændingelovens § 7, jf. lov

nr. 365 af 6. juni 2002. Fordelingen af afgørelser fremgår nedenfor af tabel 8 opdelt efter nationalitet.

Tabel 8: Nævnets afgørelser i spontansager i 2003 vedrørende ansøgere, der har indgivet ansøgning om asyl efter 1. juli 2002:

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Afghanistan	54	93%	3	5%	1	2%	58
Albanien	2	100%	-	-	-	-	2
Algeriet	2	100%	-	-	-	-	2
Armenien	1	33%	2	67%	-	-	3
Aserbajdsjan	4	100%	-	-	-	-	4
Bangladesh	1	100%	-	-	-	-	1
Belarus	1	100%	-	-	-	-	1
Bosnien- Hercegovina	4	100%	-	-	-	-	4
Bulgarien	2	100%	-	-	-	-	2
Burundi	13	93%	1	7%	-	-	14
Cameroun	2	100%	-	-	-	-	2
Colombia	1	100%	-	-	-	-	1
Dem. Rep. Congo	3	100%	-	-	-	-	3
Egypten	1	100%	-	-	-	-	1
Elfenbenskysten	1	50%	1	50%	-	-	2
Etiopien	1	100%	-	-	-	-	1
Folkerep. Kina	8	100%	-	-	-	-	8
Gambia	1	100%	-	-	-	-	1
Georgien	5	100%	-	-	-	-	5
Ghana	1	100%	-	-	-	-	1
Indien	4	100%	-	-	-	-	4
Iran	22	82%	3	11%	2	7%	27
Jordan	-	-	-	-	1	100%	1
Kenya	1	100%	-	-	-	-	1
Kosovo	17	100%	-	-	-	-	17
Kroatien	2	100%	-	-	-	-	2
Libanon	9	100%	-	-	-	-	9
Liberia	2	100%	-	-	-	-	2
Libyen	4	100%	-	-	-	-	4
Makedonien	1	100%	-	-	-	-	1

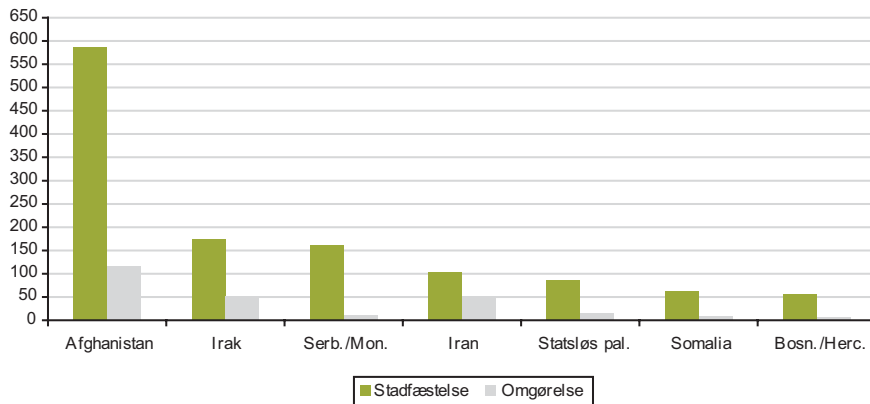
	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		
Moldova	1	100%	-	-	-	-	1
Nigeria	2	100%	-	-	-	-	2
Pakistan	3	100%	-	-	-	-	3
Rusland	11	69%	5	31%	-	-	16
Serbien-Montenegro	2	100%	-	-	-	-	2
Slovakiet	3	100%	-	-	-	-	3
Somalia	47	90%	-	-	5	10%	52
Sri Lanka	1	100%	-	-	-	-	1
Statsløse	1	100%	-	-	-	-	1
Statsløs palæstinen.	21	88%	1	4%	2	8%	24
Sudan	3	75%	1	25%	-	-	4
Syrien	4	100%	-	-	-	-	4
Tanzania	1	100%	-	-	-	-	1
Tunesien	1	100%	-	-	-	-	1
Tyrkiet	7	100%	-	-	-	-	7
Ukraine	3	100%	-	-	-	-	3
Uzbekistan	2	100%	-	-	-	-	2
Vietnam	1	100%	-	-	-	-	1
Zimbabwe	1	100%	-	-	-	-	1
I alt	285	91%	17	5%	11	4%	313

Som det fremgår af tabel 8, har nævnet i disse sager i 2003 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 91 % af sagerne og omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 9 % af sagerne.

Ændringen af udlændingelovens § 7, jf. lov nr. 365 af 6. juni 2002, berørte kun indholdet af § 7, stk. 2 (dengang F-status, nu B-status), mens ordlyden af § 7, stk. 1 (K-status), forblev uændret. Som det fremgår af tabel 7 og 8 var omgørelsesprocenten i sager, hvor nævnet har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på 11 % for ansøgninger indgivet før 1. juli 2002 og 4 % for ansøgninger indgivet efter denne dato. For så vidt angår omgørelser af Udlændingestyrelsens afgørelse, hvor nævnet har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var omgørelsesprocenten i sager, hvor ansøgningen blev indgivet før 1. juli 2002, på 8 %, mens den var 5 % for ansøgninger indgivet efter denne dato.

Figur 8 nedenfor illustrerer udfaldet af nævnets afgørelser i både nye og genoptagne spontansager for de 7 største nationaliteter.

Figur 8. Afgørelsernes udfald fordelt på største nationaliteter

10.8 Genoptagelsessager

Tabel 9 viser nævnets afgørelser i genoptagne spontansager med ny afgørelse fordelt på nationalitet.

Tabel 9. Nationalitetsfordeling og nævnets afgørelser i genoptagne sager med ny afgørelse i 2003

	Stadfæstelse	§ 7, stk. 1	§ 7, stk. 2	I alt
Afghanistan	-	1	-	1
Albanien	1	-	-	1
Aserbajdsjan	3	-	-	3
Cameroun	1	-	-	1
Egypten	1	-	-	1
Irak	-	-	2	2
Iran	-	5	3	8
Jordan	-	-	1	1
Libanon	-	-	1	1
Sudan	1	-	-	1
I alt	7	6	7	20

Som det fremgår af tabel 9, blev der meddelt tilladelse i 13 sager svarende til 65 % af sagerne.

Det høje tal for meddelelse af opholdstilladelse skal ses i forhold til, at nævnet kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye omstændigheder i sagen.

Nævnet har således i 2003 truffet afgørelse om spørgsmålet om, hvorvidt en sag skal genoptages i 382 sager. I 32 tilfælde blev sagen genoptaget, og der blev meddelt afslag på genoptagelse i 300 sager. I 50 sager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med ansøgerens opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. 306 af afgørelserne blev truffet af formanden alene i medfør af udlændingelovens § 53, stk. 5 og 6 (formandskompetencen), heraf 293 afslag på genoptagelse, mens 26 sager blev afgjort ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, heraf 7 afslag på genoptagelse.

Nationalitetsfordelingen i sager, hvori der anmodes om genoptagelse, er næsten lige så bred som i de nye spontansager. De største nationalitetsgrupper var i 2003 fra Serbien og Montenegro, herunder Kosovo-provinsen, Afghanistan, Iran og Irak.

10.9 Afgørelsernes udfald i inddragelses- og forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

Tabel 10 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i inddragelses- og forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager fordelt på nationalitet.

Tabel 10. Udfaldet af nævnets afgørelser i inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

	Bortfaldssager		Inddragelses- og forlængelsessager		Udsendelsessager		I alt
	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	
Afghanistan	1	-	1	-	1	-	3
Bangladesh	-	-	1	-	-	-	1
Bosnien-Hercegovina	1	-	1	-	1	-	3
Burundi	-	-	-	-	1	-	1
Etiopien	-	-	-	-	-	1	1
Irak	-	-	1	-	-	-	1
Iran	2	-	2	-	1	-	5
Kosovo	-	-	52	16	1	1	70
Libanon	-	-	-	-	1	-	1
Nigeria	-	-	-	-	1	-	1
Pakistan	-	-	1	-	-	-	1

	Bortfaldssager		Inddragelses- og forlængelsessager		Udsendelsessager		I alt
Rwanda	-	-	-	-	1	-	1
Serbien-Montenegro	-	-	1	11	1	-	13
Somalia	2	-	1	-	-	-	3
Statsløs palæstinen.	-	-	3	-	3	-	6
Syrien	-	-	-	-	-	1	1
Tyrkiet	-	-	1	-	1	-	2
Uganda	-	1	-	-	-	-	1
I alt	6	1	65	27	13	3	115

Som det fremgår af tabel 10 har nævnet i 2003 truffet afgørelse i 92 inddragelses- og forlængelsessager, 7 bortfaldssager og 16 udsendelsessager.

Nævnet omgjorde i 27 inddragelses- og forlængelsessager styrelsens afgørelse. Hovedparten af omgørelserne forekom i sager vedrørende statsborgere fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, hvor styrelsen havde meddelt afslag på forlængelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. § 11, stk. 2, af den pågældendes opholdstilladelse efter § 7, men hvor Flygtningenævnet fandt, at § 26 hensyn var til hinder for, at udsendelse af den pågældende burde ske. Omgørelsesprocenten for inddragelses- og forlængelsessager var i 2003 på 29 %.

Nævnet omgjorde desuden i én bortfaldssag styrelsens afgørelse, medens 6 bortfaldssager blev stadfæstet, svarende til en omgørelsesprocent på 14 %.

Nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse i 3 udsendelsessager, mens styrelsens afgørelse blev stadfæstet i 13 sager, svarende til en omgørelsesprocent på 19 %.

10.10 Afgørelsernes udfald i ambassadesager og statusændringssager

Tabel 11 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i ambassade- og statusændringssager.

Som det fremgår heraf, stadfæstede nævnet 92 % af ambassadesagerne og 89 % af statusændringssagerne.

I 26 af de 54 ambassadesager, hvori nævnet stadfæstede styrelsens afslag på opholdstilladelse, er afgørelsen begrundet i ansøgerens manglende tilknytning til Danmark, medens de øvrige 28 afslag er begrundet i, at betingelserne for meddelelse af asyl efter § 7, stk. 1 eller 2, ikke var opfyldt.

Af de 5 nye statusændringssager, hvori nævnet ændrede styrelsens afgørelse om meddelelse af de facto-status til konventionsstatus, var der en sag vedrørende statsborgere fra henholdsvis Afghanistan, Rwanda, Somalia, Sudan og Syrien.

Tabel 11. Ambassade- og statusændringssagernes udfald

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		Omgørelse ¹		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Ambassadesager	54	92%	2	3%	2	3%	1	2%	64
Status- ændringssager	38	86%	6 ²	14%	-	-	-	-	44

1. Omfatter sager, hvori nævnet omgjorde styrelsens afgørelse vedrørende manglende tilknytning til Danmark og hjemviste sagen til fornyet behandling i styrelsen.
2. Heraf en genoptaget statusændringssag vedrørende en statsborger fra Somalia, som blev ændret til asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

10.11 Sagsbehandlingstider

Nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider fremgår af tabel 10 nedenfor.

Tabel 12. Målsætninger for sagsbehandlingstider i 2003

Sagstype	Mål-sætninger	Resultat	Mål-opfyldelse
Nye spontansager	225 dage	194 dage	Opfyldt
Nye spontansager afgjort på mdtl. Nævn	200 dage	190 dage	Opfyldt
Spontansager i hasteprocedure ¹	60 dage	80 dage	Ikke opfyldt
Ambassadesager	150 dage	210 dage	Ikke opfyldt
Statusændringssager	150 dage	192 dage	Ikke opfyldt
Spontansager med anmodning om genoptagelse	80 dage	96 dage	Ikke opfyldt

1. Sagsbehandlingstiden i hasteproceduren omfatter spontansager, der er behandlet i hasteproceduren, dvs. 1) sager vedr. asylansøgere, der af Rigspolitechefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, 2) sager vedr. asylansøgere der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden m.v., 3) sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, 4) sager hvor sagsbehandlingstiden er fremskyndet af humanitære grunde og 5) prøvesager.

10.11.1 Sagsbehandlingstider i spontansager

Som det fremgår af tabel 12 var den gennemsnitlige bruttosagsbehandlingstid for nye spontansager, der udgør den største sagstype, der behandles af nævnet, 194 dage mod en opstillet målsætning på 225 dage.

I nye spontansager afgjort på mundtligt nævn, som er en delmængde af ovennævnte sager, idet sager afgjort ved skriftlig votering er fratrasket, udgjorde sagsbehandlingstiden i 2003 190 dage mod en opstillet målsætning på 200 dage.

I spontansager, hvor ansøgningen om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002 var sagsbehandlingstiden nede på 111 dage.

Målsætningerne for sagsbehandlingstiden i spontansager er således opfyldt både for så vidt angår de samlede spontansager og for så vidt angår sager behandlet på mundtligt nævn.

Det skal hertil bemærkes, at det i forbindelse med formuleringen af nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider i spontansager for 2003 blev besluttet at ændre målsætningerne for sagsbehandlingstiderne som følge af den store sagsmængde, som nævnet modtog fra styrelsen i 2002, og som således medførte en væsentlig forøgelse af antallet af verserende sager i løbet af 2002.

Som følge af den store mængde verserende spontansager primo 2003 har nævnets ressourcer i 2003 således hovedsageligt været anvendt til behandling af spontansager med henblik på at nedbringe antallet af verserende sager. Denne indsats har medført, at antallet af verserende spontansager i løbet af 2003 er nedbragt med ca. 1000 sager, fra 1.695 spontansager til 694 spontansager.

Nævnet har i 2003 endvidere behandlet 25 spontansager, som af styrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs proceduren, på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 53, stk. 4.

Sagsbehandlingstiden i disse sager, som behandles på skriftligt grundlag, men hvor der som i andre spontansager beskikkes en advokat for ansøgeren, var i 2003 på 105 dage, mod en målsætning på 80 dage. Årsagen til den lidt længere sagsbehandlingstid i disse sager skyldes som før nævnt, at nævnets og sekretariatets ressourcer i 2003 primært er blevet anvendt til behandling af spontansager på mundtligt nævn.

Sagsbehandlingstiden for genoptagede spontansager med en ny afgørelse var i 2003 på 168 dage, mens den i 2002 var på 228 dage.

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder således det samlede tidsforbrug til behandling af sagen.

Hvis sagen således bliver udsat på en konkret høring eller på en verserende generel høring eller udsættes/omberammes på grund af andre forhold, har dette betydning for bruttosagsbehandlingstiden.

I 2003 blev 180 sager således udsat eller omberammet forud for eller i forbindelse med behandlingen på nævnsmøde.

Foruden udsættelse på en konkret høring, herunder ægthedsvurdering, eller på en verserende generel høring, kan årsagerne til udsættelse eller omberømmelse bl.a. skyldes advokatens forfald, ansøgerens forfald, tolkeproblemer, oversættelse af fremlagte dokumenter, tidsnød eller fejl i forbindelse med indkaldelse af ansøgeren.

Målet for sagsbehandlingstiden i spontansager, der behandles i hasteprocedure, var i 2003 fastsat til 60 dage.

Den gennemsnitlige bruttosagsbehandlingstid for spontansager i hasteprocedure var i 2003 80 dage. Sagsbehandlingstiden er beregnet på grundlag af 43 sager.

I disse sager indgår sager vedrørende asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, personer der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, sager hvor sagsbehandlingstiden er fremskynnet af humanitære grunde, sager vedrørende mindreårige uledsagede asylansøgere, samt sager der fremsendes til nævnet som prøvesager.

Det bemærkes, at hastesager, der stilles i bero på generelle høringer eller andre undersøgelser, tages ud af hasteproceduren.

21 af de 43 sager, der er behandlet i hasteproceduren, vedrører uledsagede mindreårige asylansøgere. I disse sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2003 79 dage

Den lidt længere sagsbehandlingstid i hastesagerne skyldes en generelt længere berømmelsestid som følge af det store antal verserende spontansager i 1. halvår af 2003.

10.11.2 Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager, hvori der er anmodet om genoptagelse, var i 2003 96 dage mod en målsætning på 80 dage. I genoptagelsessager afgjort på formandskompetencen var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 90 dage mod en målsætning på 45 dage. Til sammenligning var sagsbehandlingstiden i 2001 henholdsvis 89 dage og 81 dage.

Nævnet opfylder således ikke sine målsætninger for sagsbehandlingstiden i disse sager. Det kan endvidere konstateres, at sagsbehandlingstiden er steget i 2003 i forhold til 2002. Dette skyldes hovedsageligt det store sagspres i nævnet, der – som tidligere beskrevet – har bevirket, at en væsentlig del af nævnets ressourcer det meste af året er blevet anvendt til forberedelse af og afvikling af nævnsmøder.

Den relativt høje sagsbehandlingstid i disse sager skyldes endvidere, at der er nogle sager, som på grund af foretagelse af høringer og andre supplerende undersøgelser, har haft en lang sagsbehandlingstid. Sådanne sager afgøres normalt ved skriftlig votering.

Til illustration heraf kan det oplyses, at sagsbehandlingstiden i sager, der er behandlet ved skriftlig votering, var 170 dage, medens sagsbehandlingstiden i sager, der er behandlet på formandskompetencen, som nævnt var 90 dage.

Endvidere var sagsbehandlingstiden, fra en anmodning om genoptagelse blev modtaget i nævnet og frem til nævnet havde taget stilling til, om sagen skulle genoptages eller ej, i sager, der blev genoptaget, noget længere end i sager, hvor genoptagelse blev afslået. I sager, der blev genoptaget, var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid således 126 dage, medens sagsbehandlingstiden for afslag på genoptagelse var 92 dage.

10.11.3 Sagsbehandlingstider i sager afgjort ved skriftlig votering

Nævnet afgjorde i 2003 71 sager ved skriftlig votering, heraf 45 nye spontansager og 16 genoptagne spontansager.

Sagsbehandlingstiden i sager afgjort ved skriftlig votering fremgår af tabel 13 nedenfor. Som det kan ses, var sagsbehandlingstiden i disse sager væsentligt højere end i sager, der blev afgjort direkte på mundtligt nævn.

Karakteristisk for sager, der er afgjort ved skriftlig votering, er, at sagen på nævnsmødet er blevet udsat med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger eller med henblik på at afvente svar på en generel høring, som nævnet

vurderer har betydning for den konkrete sag. Der går på denne måde tid med at indhente de yderligere oplysninger, ligesom der går tid med yderligere sagskridt, herunder at indhente vota hos nævnsmedlemmerne.

Tabel 13. Sagsbehandlingstider i spontansager fordelt på afgørelsesform

Sagstype	Nye spontansager	Antal sager
Sager afgjort på mundtligt nævn	190 dage	1.805
Sager afgjort ved skriftlig votering	430 dage	45
Sager afgjort på formandskompetencen	105 dage	25

10.11.4 Sagsbehandlingstider i ambassadesager og statusændringssager

Som det fremgår af tabel 12, var bruttosagsbehandlingstiden for ambassadesager i 2003 210 dage og 192 dage for statusændringssager, medens målsætningen i begge sagstyper var 150 dage.

Til sammenligning var sagsbehandlingstiderne i 2002 284 dage i ambassadesagerne og 174 dage i statusændringssagerne.

Den i forhold til målsætningerne længere sagsbehandlingstid i ambassade- og statusændringssagerne i 2003 skyldes primært, at en væsentlig del af nævnets ressourcer i det meste af året er blevet anvendt til forberedelse og afvikling af nævnsmøder i mundtlige sager.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode trufne afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel I, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilke af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan når som helst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed trues i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen-
somhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 608 af 17. juli 2002 med de ændringer, der følger af § 1, nr. 3, 4, 7 og 8, i lov nr. 134 af 20. marts 2002, § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002, § 2 i lov nr. 1044 af 17. december 2002, § 1 i lov nr. 60 af 29. januar 2003, lov nr. 291 af den 30. april 2003, lov nr. 292 af den 30. april 2003, § 2 i lov nr. 386 af 28. maj 2003, § 3 i lov nr. 387 af 28. maj 2003 og § 2 i lov nr. 425 af 10. juni 2003.

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold i Danmark

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EF-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af kapitlerne 3-5, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Det Europæiske Fællesskabs regler om visumfritagelse og om ophævel-

se af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om opholdstilladelser efter § 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan herved fravige bestemmelserne i kapitlerne 3-5, i det omfang det følger af EF-reglerne.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Det Europæiske Fællesskab eller dets medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet halvår regnet fra datoen

Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra visummets oprindelige gyldighedsdato. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Uden for de i 1. pkt. nævnte tilfælde har udlændinge med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland alene ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 3.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages

den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12, jf. artikel 15, til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,

c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller

d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 16.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 14. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. skal stilles. Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2002-niveau og reguleres fra og med 2003 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, i en periode på 1 år inden tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af opholdstilladelsen ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 17.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 18.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællerne eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællerens eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller

samlivsforholdet er etableret efter begge parterens ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 18.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 18.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, dog indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 13. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, jf. stk. 2 og stk. 11, 1. pkt., og har skullet godtgøre at være i stand hertil, jf. stk. 3 og stk. 11, 1. pkt., og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Betalingen skal af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågæl-

dende er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 14. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 13, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvordan tvangsinddrivelse efter 1. pkt. skal ske.

Stk. 15. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 16. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, er i stand hertil, jf. stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, er i stand hertil, jf. stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 17. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den herboende person siden 1 år inden tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5.

Stk. 18. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Ministeren for flygtninge, indvandre-

re og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

§ 9 a. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen, herunder hvis udlændingen kan få ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn taler derfor.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2 kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgninger, der indgives senere end 7 dage efter, at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e, kan ikke behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1, og er meddelt afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration uden ansøgerens samtykke

indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Medmindre særlige grunde taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-9, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 13-18, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling.
- 2) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig

opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller
- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a eller 25 b, kan gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud,

jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6 og 9-9 e, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejisen.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 e meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Efter ansøgning meddeles der tidsubgrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 7 år, og som i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e, jf. dog stk. 7-9, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, kan dog tidligst meddeles tidsubgrænset opholdstilladelse ved det fyldte 18. år.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i stk. 3, 1. pkt., ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsubgrænset opholdstilladelse, jf. dog stk. 7-9, til en udlænding, der

- 1) har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 5 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e,
- 2) i de sidste 3 år inden indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af tidsubgrænset opholdstilladelse har været fast tilknyttet arbejdsmarkedet som lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende her i landet og må antages fortsat at være dette,
- 3) i de sidste 3 år inden indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af tidsubgrænset opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven og
- 4) har opnået en væsentlig tilknytning til det danske samfund.

Stk. 5. Uanset at betingelsen i stk. 4, nr. 1, ikke er opfyldt, kan der, hvis ganske særlige grunde taler derfor, meddeles tidsubgrænset opholdstilladelse efter stk. 4, jf. dog stk. 7-9, til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 3 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e.

Stk. 6. Uanset at betingelserne i stk. 3, 1. pkt., og stk. 4 og 5 ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn afgørende taler for at imødekomme ansøgningen, jf. dog stk. 7-9.

Stk. 7. En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, for overtrædelse af

- 1) lov om euforiserende stoffer, straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191,
- 2) udlændingelovens § 59, stk. 5, eller straffelovens § 125 a eller
- 3) bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, eller § 288.

Stk. 8. Medmindre særlige grunde taler derfor, kan en udlænding, der uden for de i stk. 7 nævnte tilfælde her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de i § 11 a nævnte tidsrum.

Stk. 9. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse betinget af, at udlændingen

- 1) har gennemført et tilbudt introduktionsprogram efter integrationsloven eller, hvis det ikke er tilfældet, har gennemført et andet forløb, der kan sidestilles hermed, jf. stk. 10,
- 2) har bestået en af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration godkendt danskprøve, jf. stk. 10, og
- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, jf. stk. 10.

Stk. 10. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for anvendelsen af stk. 3-6 og 9 og for kommunalbestyrelsens udtalelse efter integrationslovens § 52.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de i § 11, stk. 7, nævnte tilfælde til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 60 dage er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 5 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 60 dage eller mere, men under 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 3) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 4) Ubetinget frihedsstraf i 1 år eller mere, men under 2 år, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 5) Ubetinget frihedsstraf i 2 år eller mere er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2, nr. 2-5, nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de i § 11, stk. 7, nævnte tilfælde til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 3 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 2) Dom til behandling i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestem-

melse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.

- 3) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 4) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 12. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves til lige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser

om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at en udlænding, som har arbejdstilladelse eller er fritaget for krav herom, skal være medlem af en arbejdsløshedskasse, og om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Den, der beskæftiger en udlænding, skal på begæring meddele vedkommende myndighed de nødvendige oplysninger til konstatering af, om udlændingen arbejder lovligt her i landet.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når ud-

lændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejslegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.

- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge udlændingen, jf. § 9, stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 16, finder tilsvarende anvendelse.
- 5) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge udlændingen, fordi ganske særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 3, og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og den herboende person ikke kan godtgøre at være i stand til at forsørge udlændingen. Bestemmelserne i § 9, stk. 16, finder tilsvarende anvendelse.
- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 18, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 18, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset

opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet De Europæiske Fællesskaber, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2-7, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har opholdstilladelse efter § 6.

Stk. 6. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet

hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 5, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget friheds-

straf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288 eller § 290, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23,
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mu-

lighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold,
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemreisen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-6, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 27. De i § 11, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4 og 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens og

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens straffbare forhold, herunder om sigtelser for straffbare forhold, til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 4 a

Fuldbyrkelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter

stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændingen, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere

omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller De Europæiske Fællesskaber, skal afvises ved indreisen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indreisen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indreisen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indreisen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indreisen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 2, har opnået særlig tilfaldelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 4, pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 8, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indreisen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter EF-asykonventionen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EF-land efter reglerne i EF-asykonventionen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til EF-asykonventionen.

Stk. 2. Ved EF-asykonventionen forstås i denne lov konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om

udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse efter § 7, til politiet, når der er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreudsendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreudsendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 3 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 5 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 10 år, hvis udlændingen idømmes en ubetin-

get fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-6, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9 e.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et andet nordisk land kan senere ophæves, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1. og 3. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingestyrelsen i med-

før af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, pålægges udlændingen at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis der er meddelt opsættende virkning i medfør af § 33, stk. 4, 1. eller 3. pkt., og udrejsefristen først fastsættes efter, at Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b kan udlændingen pålægges at udrejse straks. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, og som er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives inden 15 dage efter, at Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Har Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, har ansøgningen om opholdstilladelse efter § 9 b dog alene opsættende virkning, hvis ansøgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen af udrejsefristen i forbindelse med afslaget på opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end de i 1. og 2. pkt. nævnte tidspunkter, har ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Indbringes en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning.

Stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b eller efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, behandles ikke, hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 e, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er el-

ler har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingesty-

relsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt., eller

5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

Stk. 3. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, med henblik på løbende at sikre at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 4. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter §§ 25, 25 a og 25 b, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i

kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt., kan udlændingen

frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningesnævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 1. pkt., og stk. 10, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forbindelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 3. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjem-

landets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svedelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgi-

ves til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebs længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i

henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikke-

de advokat, ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 6.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengenkonventionens artikel 3, stk. 1, 2. pkt., alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, og alene inden for disses åbningstid. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempeling af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets stempeling af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integrationens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises

for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de i 1. og 2. pkt. nævnte oplysninger kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nød-

vendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udreisen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 5. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling. Kravet tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 7. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 8. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Ud-

lændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

§ 40 a. Der kan optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 2) som søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og som kan afvises, udvises, overføres eller tilbageføres efter § 48 a, stk. 1, eller
- 3) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, eller
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejседokument til den pågældende.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af fingeraftrykket i registret.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elek-

tronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

§ 40 b. Der kan optages personfotografi af en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter § 7.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende, eller
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register,

slettes 10 år efter registreringen af personfotografiet i registret.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

§ 41. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opret-

holdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter § 6 eller §§ 9-9 e.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab

med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.

- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 1. pkt. ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, og om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 2. pkt. kan pålægges at betale udgifterne hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode. Udlændingestyrelsens pålæg til en udlænding om at betale udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser tillægges udpantringsret.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke skal have dækket sine udgifter til underhold, men alene skal modtage kost og logi i naturalier samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt. eller stk. 8, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller

- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.¹⁾

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke skal have dækket sine udgifter til underhold, men alene skal modtage kost og logi i naturalier samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 9 eller 10 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
- 4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1. Der kan kun udbe-

tales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertil-

læg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillæggydelse, jf. stk. 11. Tillæggydelserne bagudbetales hver 14. dag. Tillæggydelserne kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillæggydelse. Stk. 8, 2. og 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillæggydelserne udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør tillæggydelserne pr. dag 6,79 kr. 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillæggydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillæggydelserne, jf. stk. 8, 2. og 3. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillæggydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillæggydel-

sen, jf. stk. 8, 2. og 3. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. De i stk. 2, 4-6 og 10 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det introduktionskursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
- 3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og
- 4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i

stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der er indkvarteret på et modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 42 a, stk. 5,

og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold (introduktionskursus).

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk eller engelsk sprog og danske kultur- og samfundsforhold, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning, jf. dog stk. 6.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et introduktionskursus, jf. stk. 1, undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3, jf. dog stk. 6. 17-årige udlændinge kan deltage i introduktionskurset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. En udlænding har uanset bestemmelserne i stk. 1-5 ikke ret til at modtage undervisning, hvis Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse efter § 48 a, stk. 1, 1. pkt., om afvisning, overførsel, tilbageførsel eller udvisning og i givet fald udsendelse. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og den-

ne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 7. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-5.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte introduktionskursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, nævnte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Undervisningsministeriet og Integrationsministeriet eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 8, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 8 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

§ 42 h. Udlændingestyrelsen og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan

uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingestyrelsen.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om sikring

mod følger af arbejdsskade. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 4) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-3 nævnte funktioner.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbig af statskassen.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes henværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført

eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Krav efter stk. 2-4 tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indreisen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af

Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, og

- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af understyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Beløbene i stk. 5, nr. 3, og stk. 6, reguleres én gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 44. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge betales et beløb svarende til beløbet for udstedelse af danske pas, jf. paslovens § 4 a.

§ 44 a. Udlændingestyrelsen videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 6-9 e eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller²⁾
- 3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. I de i stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde videregiver Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen de oplysninger vedrørende udlændingens opholdsgrundlag, som er nødvendige for kommunens administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger der videregives efter 1. pkt.

Stk. 3. Meddeles en udlænding opholdstilladelse efter § 9 eller efter § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan Udlændingestyrelsen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om, hvorvidt der ved afgørelsen af sagen er gjort undtagelse fra de i § 9, stk. 1, 3-8, 10 eller 11, nævnte betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvori udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen flytter fra udlandet.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafaldes.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om Udlændingestyrelsens videregivelse af oplysninger efter stk. 1-4 herunder om, at videregivelsen af de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger kan ske i elektronisk form.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 7. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere efter aftale med in-

denrigs- og sundhedsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer ministeren for flygtninge,

indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at de oplysninger, der har ført til vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 8

Kompetence- og klage regler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 13 og 14, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., og § 56 a, stk. 1-4, af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udlændingestyrelsens afgørelser kan, bortset fra de i § 33, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 53 a og § 53 b nævnte afgørelser, påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelser efter § 9 b og § 33, stk. 4, 3. pkt., træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsamterne, Udlændingestyrelsen, Flygtningenævnet og ministeren for flygtninge, indvandrere og integration med at indhente nærmere op-

lysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser efter § 6 eller § 9, stk. 1, nr. 3, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at et statsamt uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til et statsamt. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endelig fastsætte nærmere regler om, at et statsamt til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til et andet statsamt.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 7, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan

påklages til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiedemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem ministeren for flygtninge, indvandrere og integration og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.

§ 47 a. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen her i landet samt udstede tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 6 og 7, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen, vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. dog 6. og 7. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning, overfør-

sel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25 eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EF-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingestyrelsen uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlæn-

dingestyrelsen den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter § 48 a, stk. 1, foretager politiet en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute og indhente andre nødvendige oplysninger.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning. Udlændingestyrelsen træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningsskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-3.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlæn-

dingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 51. Overføres strafforfølningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 b nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse, beskikkes

der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og et af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsat antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 2 medlemmer, der beskikkes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. 1 af de i 1. pkt. nævnte medlemmer skal være medlem af Det Danske Advokatsamfund og beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 3. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 2 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 4. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 5. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Formanden og næstformændene skal være dommere. Medlemmerne beskikkes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integrati-

on for en periode på højst 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

Stk. 8. Har et medlem forfald, kan der i særlige tilfælde udpeges eller beskikkes et andet medlem. Stk. 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af §§ 7 eller 8.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter §§ 7 eller 8.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis

åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,

- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrel-

sens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 2 eller 4-6.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 4-6, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 2, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 (statusændrings-sag),

- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 2, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter Flygtningenævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. En organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser. Repræsentanten udpeges af statsamtet.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsamtet kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsamtets afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til justitsministeren.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om statsamternes behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 25 i lov om forældremyndighed og samvær,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
- 6) barnet indgår ægteskab, og statsamtet ikke træffer afgørelse efter § 1, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
- 7) statsamtet træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre denne selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen iværksætter med samtykke fra et barn, der er omfattet af stk. 1, en eftersøgning af forældrene til barnet. Kan samtykke fra barnet ikke opnås, kan Udlændingestyrelsen iværksætte en eftersøgning af forældrene til barnet, hvis repræsentanten til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, giver samtykke her til. Eftersøgningen af forældrene kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors eller en anden tilsvarende organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Udlændingestyrelsen og de i 3. pkt. nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre efter 1. og 2. pkt. udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den udpegede repræsentant til varetagelse af barnets interesser.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. I forbindelse med fornyet prø-

velse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 3, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, § 56 a, stk. 7, og § 65, stk. 3, 2. pkt., gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af EF- asylkonventionen og Schengenkonventionen m.v.

§ 58 b. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EF-lands myndigheder i medfør af EF-asylkonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må i det omfang, det følger af EF-asylkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet EF-asylkonventionen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må i det omfang, det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 58 c. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter EF-asylkonventionen.

§ 58 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser

til gennemførelse af Schengenkonventionen og EF-asylkonventionen.

§ 58 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF-asylkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EF-landene om at tilslutte sig EF-asylkonventionen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i EF-asylkonventionen.

§ 58 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 22, § 23 eller § 24, nr. 1,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, og den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 4) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2, eller
- 5) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, sletter Rigspolitichefen den pågældende i Schengeninformationssystemet.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrol her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2.
- 2) Indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.
- 3) Opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse.
- 4) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortætelser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre.

Stk. 4. Er der ved en overtrædelse af stk. 2 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Stk. 5. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i, rejse gennem eller opholde sig her i landet,
- 2) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
- 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land eller

- 4) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejseligitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 2 og 3, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., og § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59, stk. 1, nr. 2, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovebekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 65. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og

Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.³⁾

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁴⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler.⁵⁾ § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden.⁶⁾

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren.

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren.⁷⁾

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans.⁸⁾

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁹⁾

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.¹⁰⁾

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹¹⁾

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹²⁾

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.¹³⁾

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sa-

ger, hvor der inden disse bestemmelers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹⁴⁾

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disses bestemmelers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.¹⁵⁾

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹⁶⁾

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.¹⁷⁾

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden.¹⁸⁾

Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17

Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32

(Udeladt)

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.¹⁹⁾ Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁰⁾

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.²¹⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999.²²⁾

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden.²³⁾

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2,

§ 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven. (Schen-genkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ op-hævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gæl-den-de regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder føl-gen-de bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter be- kendtgørelsen i Lovtidende.²⁴⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Lov nr. 458 af 7. juni 2001 indeholder føl-gen-de bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgø-

relsen i Lovtidende. § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁵⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2002, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Udlændingelovens § 7, §§ 9-9 e, § 19, stk. 1, nr. 1, § 19, stk. 1, nr. 5, og § 26, stk. 1, som affattet, indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 21, 24, 29 og 30, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens §§ 11 og 11 a som affattet henholdsvis indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 6, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 26, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29 og 30, finder alene anvendelse ved afgørelser efter udlændingelovens §§ 22-25 b, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. (Udeladt)

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1-5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁶⁾ Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 2. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 3. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler fortsat anvendelse.

Lov nr. 1044 af 17. december 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁷⁾

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for personer, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 60 af 29. januar 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2003.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for ud-

lændinge, der inden den 1. april 2003 er meddelt opholdstilladelse eller er registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1.

Lov nr. 425 af den 10. juni 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. § 2 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁸⁾

Stk. 3-4. (Udeladt)

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 og § 11 a, stk. 2 og 4, som ændret ved denne lovs § 2, nr. 3-12, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 24. juli 2003

BERTEL HAARDER

/ Susanne S. Clausen

- ¹⁾ Ved lov nr. 291 af 30. april 2003 er § 42 a, stk. 9, nr. 7, udgået. Der er i den forbindelse ikke foretaget konsekvensrettelse i § 42 a, stk. 9, nr. 5 og 6. Konsekvensrettelse vil blive foretaget ved en kommende ændring af udlændingeloven. For forståelsens skyld er konsekvensrettelserne i § 42 a, stk. 9, nr. 5 og 6, foretaget i lovbekendtgørelsen.
- ²⁾ Ved lov nr. 425 af 10. juni 2003 er der ved en administrativ fejl under Folketingets behandling indsat et nyt nr. 2 i § 44, stk. 1, som rettelig skulle have været indsat i § 44 a, stk. 1. Ændring vil blive foretaget ved en kommende ændring af udlændingeloven. For forståelsens skyld er ændringen foretaget i lovbekendtgørelsen.
- ³⁾ Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrørte ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.
- ⁴⁾ Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.
- ⁵⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1.
- ⁶⁾ § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.
- ⁷⁾ Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF- asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997.
- ⁸⁾ § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 62.
- ⁹⁾ Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.
- ¹⁰⁾ § 1, nr. 2-5, i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.
- ¹¹⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrørte en ændret affattelse af § 53.
- ¹²⁾ Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995.
- ¹³⁾ § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der fra og med denne dato indgiver ansøgning om asyl i Københavns lufthavn i Kastrup, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 2, nr. 2 og 3, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 6.
- ¹⁴⁾ § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.
- ¹⁵⁾ § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.
- ¹⁶⁾ Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.
- ¹⁷⁾ § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 27, stk. 2.
- ¹⁸⁾ § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.
- ¹⁹⁾ De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997, jf. note 19, ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001 sat i kraft den 25. marts 2001.
- ²⁰⁾ § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5, og § 48, § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 6. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.
- ²¹⁾ Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.
- ²²⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 19, stk. 2.
- ²³⁾ § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.
- ²⁴⁾ Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.
- ²⁵⁾ Lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- ²⁶⁾ Lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- ²⁷⁾ Lov nr. 1044 af 17. december 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. december 2002.
- ²⁸⁾ Lov nr. 425 af 10. juni 2003 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 2003.

Bilag 4

Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 8, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 562 af 30. juni 1995, fastsættes efter forhandling med Flygtningenævnet:

Kapitel 1

Flygtningenævnet

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. i øvrigt udlændingelovens § 53, stk. 2 og 7. Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnsarbejdet.

Stk. 2. De almindelige retningslinier for Flygtningenævnets arbejde drøftes i nævnets koordinationsudvalg, jf. kapitel 2.

Stk. 3. Flygtningenævnet bistås af et sekretariat, jf. kapitel 3.

§ 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2. Behandlingen er mundtlig, jf. dog lovens § 53, stk. 4-5, og § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævnsmøde, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 14.

§ 3. Nævnet behandler klager over afgørelser, der er truffet af Direktoratet for Udlændinge, i det omfang, det er bestemt i lovens § 53 a. Desuden behandler nævnet klager over direk-

toratets afgørelser om udsendelse af en udlænding, der påberåber sig, at udsendelsen er i strid med lovens § 31, såfremt udlændingen er indrejst i Danmark og har ansøgt om opholdstilladelse inden den 19. oktober 1986. Endelig afgiver nævnet udtalelser i medfør af lovens § 57, stk. 1.

§ 4. Nævnets formand tilrettelægger med sekretariatets bistand nævnets arbejde og fastlægger mødedagene.

Stk. 2. Formanden kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted, når formanden er forhindret.

§ 5. Formanden kan afvise en klage fra en person, som ikke er part i sagen.

Stk. 2. Formanden kan endvidere afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

Stk. 3. Formandens afgørelser efter stk. 1 og 2 fremlægges i koordinationsudvalget.

Kapitel 2

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 6. Nævnets koordinationsudvalg sammensættes som nævnt i udlændingelovens § 53, stk. 2, og består så vidt muligt af faste medlemmer.

§ 7. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål:

1) om mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævnets afgørelse af

bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlings-skridt som følge heraf,

- 2) om besvarelse af høringer om ny lovgivning samt af henvendelser til nævnet fra Folke-tingets Ombudsmand med relation til be- slutninger, truffet af koordinationsudvalget,
- 3) om fastlæggelse af retningslinier for advo- katbeskikkelse,
- 4) om behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) om behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er regi- streret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) om opfølgning på Direktoratet for Udlæn- dinges indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b.

§ 8. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum. Møder afholdes på formandens initiativ eller efter begæring af et andet medlem af koordinationsudvalget.

Kapitel 3

Flygtningesnævnets sekretariat

§ 9. Indenrigsministeriet stiller sekretariats- bistand til rådighed for nævnet.

§ 10. Sekretariatet udarbejder med passende mellemrum informationsbreve til nævnets medlemmer, organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager, med henblik på orientering om sager og pro- blemstillinger, der er af aktuel betydning for ar- bejdet i Flygtningesnævnet.

§ 11. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerung af nævnets bag- grundsuplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansø- gere.

§ 12. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslut- ningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Kapitel 4

Sagens forberedelse

§ 13. Når en afgørelse er indbragt for nævnet, påser sekretariatet, at Direktoratet for Udlæn- dinge har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påkla- gede afgørelse, en kort redegørelse for de om- stændigheder, der påberåbes, samt sagens be- visligheder.

§ 14. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til nævnets formand, om sagerne skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævns- møde eller skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets for- mand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

§ 15. Sekretariatet sørger for advokatbeskik- kelse i de sager, hvor det af nævnet er fundet fornødent, og berammer sagerne til nævns- møde.

Stk. 2. Sekretariatet giver asylansøgeren mu- lighed for inden for 10 dage efter modtagelsen af Direktoratet for Udlændinges afgørelse, at fremkomme med sit ønske med hensyn til ad- vokatbeskikkelse.

Stk. 3. Nævnet kan nægte at beskikke den advokat, asylansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advo- kat medvirker. Ønsker asylansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet be- skikke den pågældende, medmindre beskikkel- se kan nægtes efter 1. pkt.

§ 16. Asylansøgerens advokat bør i et skrift- ligt indlæg kortfattet redegøre for de omstæn- digheder, som findes at være af væsentlig be- tydning for nævnets behandling af sagen. Ind- lægget bør endvidere angive asylansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens behandling på et mundtligt nævnsmøde. Der kan ved honorering af den be- skikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg, jf. § 33.

§ 17. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hen- syntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes

beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. Sekretariatet berammer sager fra samme landegruppe til samme mundtlige nævnsmøde, medmindre det strider mod sagernes fremme.

Kapitel 5

Sagens afgørelse

§ 18. Nævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 19. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Direktoratet for Udlændinge lejlighed til at give møde i sagen. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet forudsættes bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat eller Direktoratet for Udlændinges repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 20. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 21. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har asylansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at asylansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet, mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at asylansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at asylansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der

dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrer asylansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 22. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt asylansøgeren er behørigt indkaldt eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Har asylansøgeren ikke modtaget indkaldelsen, og er asylansøgeren ikke på anden måde blevet bekendt hermed, indkaldes asylansøgeren på ny, såfremt dette er muligt. I modsat fald udsættes sagen.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at asylansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til asylansøgerens kendskab, genoptages sagen.

§ 23. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Direktoratet for Udlændinge.

§ 24. Under nævnets behandling af en sag kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Direktoratet for Udlændinges behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse, kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under direktoratets eller nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 25. Nævnets, herunder koordinationsudvalgets, afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, der er gunstigst for den pågældende asylansøger, være gældende.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 26. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt.

§ 27. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Direktoratet for Udlændinge, således at direktoratet kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændingens afgørelse, som er truffet på et mundtligt møde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til asylansøgeren, til dennes advokat og til Direktoratet for Udlændingens repræsentant. Hvis asylansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form direkte til asylansøgeren.

Stk. 3. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændingens afgørelse udfærdiges i tilfælde, hvor det viser sig uhenigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt hvor sagen er behandlet skriftligt, snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til asylansøgeren, til Direktoratet for Udlændinge, og, såfremt asylansøgeren har været bistået af en advokat, tillige til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til asylansøgeren eller, såfremt denne har været bistået af en advokat, til advokaten samt til Direktoratet for Udlændinge.

§ 28. Udsættes behandlingen af en sag, eller skal det enkelte nævn træffe afgørelse i et gen-

optagelsesspørgsmål, træffer nævnet i almindelighed afgørelse ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformand vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 7 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen og efter forelæggelse for nævnets formand ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til Indenrigsministeriet.

§ 29. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesbegæringen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. I andre tilfælde, herunder i tilfælde hvor en sag genoptages, tager det nævn, der har afgjort sagen, stilling ved skriftlig votering, jf. § 28. Formanden for det enkelte nævn kan bestemme, at nævnet tager stilling under et møde ved mundtlig votering.

§ 30. Anmoder Folketingets Ombudsmand om en udtalelse i en konkret sag, udarbejder det enkelte nævns formand udkast til udtalelse på det pågældende nævns vegne. Udtalelsen underskrives af formanden for Flygtningenævnet.

Stk. 2. Er der ikke ved indbringelsen for ombudsmanden anført nye oplysninger, eller er indbringelsen i øvrigt grundløs, afgiver formanden for Flygtningenævnet udtalelse på det enkelte nævns vegne.

§ 31. Har et medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af sagen, forfald, kan Indenrigsministeriet i særlige tilfælde udpege eller beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8.

Stk. 2. Sekretariatet afgiver efter forelæggelse for nævnets formand indstilling til Indenrigsministeriet om udpegning eller beskikkelse af et andet medlem. Der tages navnlig hensyn til, om retssikkerhedsmæssige hensyn er til hinder herfor. Sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personli-

ge fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Kapitel 6

Forskellige bestemmelser

§ 32. Formandskabet afgiver beretning om nævnets virksomhed til indenrigsministeren. Beretningen offentliggøres.

§ 33. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, fastsætter salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat i sager, der har været behandlet af nævnet.

§ 34. Bekendtgørelsen træder i kraft den 15. september 1995.

Stk. 2. Samtidig ophæves Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 486 af 29. juni 1987 om forretningsorden for Flygtningenævnet.

Stk. 3. § 24 finder anvendelse i sager, hvor asylansøgeren har indgivet ansøgning om asyl efter den 31. august 1995, jf. § 3 i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995 om ikrafttræden af visse bestemmelser i lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven.

Indenrigsministeriet, den 31. august 1995

BIRTE WEISS

/ Claes Nilas

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der i første instans er truffet af Udlændingestyrelsen. Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvor det ene medlem er udpeget af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, mens det andet medlem er udpeget efter indstilling fra Advokatrådet.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2003, herunder bl.a. en lang række resuméer af nævnets afgørelser i 2003. I 2003 har Flygtningenævnet truffet afgørelse i en del sager, hvor ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002, hvor udlændingeloven blev ændret på en række punkter. Blandt andet blev udlændingelovens § 7, der er den bestemmelse, der danner grundlag for meddelelse af asyl, ændret. Kapitel 10 indeholder statistiske oplysninger.

ISBN 87-989505-4-1

9 788798 950547